Cincizeci de umbre ale lui Grey

EROSCOP

TREI

E L James

Volumul I din trilogia *Fifty Shades*

E. L. James

Cincizeci de umbre întunecate

Volumul I din trilogia *Fifty Shades*

Cuprins

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Mulțumiri

Capitolul 1

Frustrată, mă încrunt la imaginea mea din oglindă. Fir-ar el de păr – nu vrea să se așeze, și fir-ar ea de Katherine Kavanagh pentru că s-a îmbolnăvit și mă supune la un asemenea chin. În loc să învăț pentru examenele finale, programate săptămâna viitoare, uite ce fac, mă chinui să-mi conving părul să stea cum trebuie. *Nu trebuie să dorm cu părul ud. Nu trebuie să dorm cu părul ud*. Spunând această mantra de mai multe ori, încerc, din nou, să-mi îmblânzesc părul cu peria. Îmi dau ochii peste cap exasperată și mă zgâiesc la fata palidă, cu păr șaten și ochi albaștri prea mari pentru fața asta, care se uită și ea la mine, și mă dau bătută. Singura mea opțiune este să-mi prind părul îndărătnic într-o coadă de cal și să sper că arăt cât de cât prezentabilă.

Kate e colega mea de cameră și tocmai astăzi, dintre toate zilele, a ales să se lase doborâtă de gripă. Prin urmare, nu poate să meargă la interviul pe care își propusese să i-l ia, pentru ziarul studenților, nu știu cărui mega mogul din industrie de care n-am auzit niciodată. Așa că m-am oferit voluntară. Am de tocit pentru examenele finale și un eseu de terminat, iar în după-amiaza asta trebuia să mă duc și la muncă, dar nu – astăzi trebuie să merg cu mașina 265 de kilometri până în centrul orașului Seattle ca să mă întâlnesc cu acest enigmatic CEO al Grey Enterprises Holdings, Inc. Ca întreprinzător excepțional și principal binefăcător al universității noastre, timpul lui este extraordinar de prețios – mult mai prețios decât al meu – dar, cu toate astea, a acceptat să-i dea un interviu lui Kate. După spusele ei, o adevărată lovitură. Afurisitele ei de activități extracurriculare!

Kate stă cuibărită pe canapeaua din sufragerie.

— Ana, iartă-mă. Mi-a luat nouă luni ca să obțin interviul ăsta. Ca să-l reprogramez, mi-ar mai lua

alte șase luni și, până atunci, amândouă vom fi absolvit deja. Ca redactor, nu pot să ratez chestia asta. Te rog, mă imploră Kate cu vocea răgușită de la gâtul inflamat.

Cum naiba reușește? Chiar și bolnavă, e proaspătă și atrăgătoare, cu părul blond roșcat la locul lui și ochi verzi luminoși, deși acum sunt înlăcrimați și au pleoapele înroșite. Ignor accesul meu nepoftit de compasiune.

— Bineînțeles c-o să merg, Kate. Tu trebuie să te duci în pat. Ce să-ți dau, NyQuil sau Tylenol?

— NyQuil, te rog. Uite aici întrebările și reportofonul. Nu trebuie decât să apeși butonul de înregistrare. Fă notițe, o să transcriu eu totul.

— Nu știu nimic despre el, murmur, încercând și nereușind să-mi înfrânez accesul de panică.

— Lasă că or să te călăuzească întrebările. Du-te. Ai mult de mers. Nu vreau să întârzii.

— Bine, mă duc. Treci înapoi în pat. Ți-am făcut niște supă, s-o încălzești mai târziu.

Mă uit la ea cu drag. *Doar pentru tine, Kate, aș face treaba asta*.

— Așa am să fac. Succes. Și mulțumesc, Ana! Ca de obicei, mi-ai salvat viața.

Îmi iau rucsacul și îi zâmbesc, după care ies pe ușă, îndreptându-mă spre mașină. Nu-mi vine să cred că m-am lăsat convinsă să fac asta. Dar, de fapt, Kate ar putea să convingă pe oricine să facă orice. Va fi un jurnalist excelent. E concisă, puternică, persuasivă, bătăioasă, frumoasă – și e prietena mea cea mai dragă.

Drumurile nu sunt aglomerate când plec din Vancouver, statul Washington, către Interstate 5. E devreme și nu trebuie să ajung în Seattle decât la două după-amiaza. Din fericire, Kate mi-a împrumutat Mercedesul ei CLK. Nu sunt sigură că Wanda, vechea mea broscuță VW, ar fi reușit să parcurgă distanța în timp util. Oh, să conduci un

merțan e distractiv și kilometrii se scurg cu repeziciune când apăs pedala până la podea.

Destinația mea e sediul central al firmei internaționale conduse de domnul Grey. Este o clădire administrativă uriașă, cu douăzeci de etaje, o fantezie arhitecturală utilitaristă, cu Grey House scris discret cu litere de oțel peste ușile de sticlă de la intrare. E două fără un sfert când ajung, foarte ușurată că n-am întârziat în timp ce intru în foaierul imens – și sincer, intimidant – din sticlă, oțel și gresie albă.

Din spatele biroului solid din gresie, o blondă tânără, foarte atrăgătoare, bine pusă la punct, îmi zâmbește plăcut. Poartă cea mai elegantă combinație de taior negru și cămașă albă pe care am văzut-o vreodată. Arată impecabil.

— Am o întâlnire programată cu domnul Grey. Anastasia Steele, din partea lui Katherine Kavanagh.

— Vă rog să mă scuzați o clipă, domnișoară Steele.

Își arcuiește sprânceana în timp ce eu stau jenată în fața ei. Încep să-mi doresc să fi împrumutat unul dintre sacourile de ocazie ale lui Kate decât să fi îmbrăcat jacheta mea bleumarin. Am făcut un efort și mi-am pus unica mea fustă, cizmele înalte până la genunchi și un pulover albastru. Pentru mine, asta înseamnă ținută elegantă. Îmi duc o șuviță rebelă de păr după ureche și mă prefac că nu mă simt intimidată de ea.

— Domnișoara Kavanagh este așteptată. Vă rog să semnați aici, domnișoară Steele. Trebuie să luați ultimul lift din dreapta și să apăsați pe butonul pentru etajul douăzeci.

Îmi zâmbește cu amabilitate, amuzată fără doar și poate, în timp ce semnez.

Îmi întinde un ecuson de trecere pe care stă imprimat foarte ferm „VIZITATOR”. Nu pot să-mi înăbuș un zâmbet superior. Este mai mult decât evident că nu sunt decât în vizită aici. Nu mă

potrivesc câtuși de puțin cu locul ăsta. Oftez în sinea mea. Îi mulțumesc și merg spre șirul de ascensoare, trecând pe lângă cei doi paznici, care sunt mult mai elegant îmbrăcați ca mine, cu costumele lor bine croite de culoare neagră.

Ascensorul mă poartă cu o viteză ucigașă la etajul al douăzecilea. Ușile se deschid și intru într-un alt foaier spațios – tot numai sticlă, oțel și gresie albă. Ajung în fața unui alt birou din gresie și a unei alte blonde – și ea îmbrăcată impecabil în negru și alb – care se ridică în întâmpinarea mea.

— Domnișoară Steele, vreți, vă rog, să așteptați aici? spune ea și arată spre o zonă de așteptare mobilată cu fotolii din piele albă.

În spatele fotoliilor, o sală de ședințe spațioasă, cu pereți din sticlă, cu o masă din lemn negru la fel de spațioasă și cel puțin douăzeci de scaune asortate în jurul ei. Dincolo de asta, e o fereastră înaltă de la tavan la podea cu vedere la zgârie-norii din Seattle, fereastră prin care se vede tot orașul până la Puget Sound. E o priveliște uluitoare și, pe moment, sunt paralizată de ea. *Uau*.

Mă așez, îmi scot foile cu întrebările din rucsac și trec prin ele, înjurând-o în gând pe Kate că nu mi-a dat și o scurtă biografie. Nu știu nimic despre omul pe care urmează să-l intervievez. Ar putea avea la fel de bine nouăzeci sau treizeci de ani. Incertitudinea este iritantă, iar nervozitatea mă cuprinde din nou, motiv pentru care încep să mă foiesc. Nu mi-au convenit niciodată interviurile personale – am preferat anonimatul unei discuții în grup, în care pot să stau neobservată în spatele încăperii. Să fiu cinstită, îmi prefer propria companie, citind un roman britanic clasic, cuibărită-ntr-un fotoliu în biblioteca din campus. Nu să tresar agitată într-un edificiu colosal din sticlă și piatră.

Mă cert cu asprime. *Revino-ți, Steele*. Judecând după clădire, care e prea sterilă și modernă, presupun că Grey are vreo patruzeci de ani: în

formă, bronzat și blond, ca să se asorteze cu restul personalului.

Altă blondă elegantă, îmbrăcată impecabil, apare din spatele unei uși mari, din dreapta. Care-i treaba cu toate blondele astea imaculate? E ca la Stepford aici. Trăgând adânc aer în piept, mă ridic.

— Domnișoară Steele? întreabă ultima blondă.

— Da, bâigui eu răgușită, dregându-mi glasul. Da.

Ei, așa da, parcă sună mai încrezător.

— Domnul Grey vă va primi dintr-o clipă în alta. Îmi dați jacheta?

— Oh, vă rog.

Mă cam chinui să dau jos de pe mine jacheta.

— Vi s-a oferit o băutură răcoritoare?

— Ăă… nu.

O, Doamne, cumva Blonda numărul unu a dat de bucluc?

Blonda numărul doi se uită încruntată la tânăra de la birou.

— Ce ați dori, un ceai, o cafea, apă? întreabă ea, îndreptându-și din nou atenția spre mine.

— Un pahar cu apă, mulțumesc, murmur eu.

— Olivia, te rog să-i aduci domnișoarei Steele un pahar cu apă.

Are un ton sever. Olivia se ridică iute și se grăbește spre o ușă aflată în cealaltă parte a foaierului.

— Scuzele mele, domnișoară Steele, Olivia este noua noastră stagiară. Vă rog să luați loc. Domnul Grey va mai fi ocupat încă cinci minute.

Olivia se întoarce cu un pahar cu apă și gheață.

— Poftim, domnișoară Steele.

— Mulțumesc.

Blonda numărul doi se duce întins la biroul cel mare, tocurile ei țăcănind cu ecou pe pardoseala din gresie. Se așază și amândouă își continuă munca.

Poate că domnul Grey insistă ca toate angajatele lui să fie blonde. Mă întreb într-o doară dacă e

legal, când ușile biroului se deschid și iese un afro-american înalt, îmbrăcat elegant și atrăgător, cu șuvițe scurte de păr împletit. E clar că m-am îmbrăcat nepotrivit. Bărbatul se întoarce în prag și întreabă:

— Golf săptămâna asta, Grey?

Nu aud răspunsul. Tipul se răsucește pe călcâie și îmi zâmbește, mijindu-și ochii negri. Olivia a sărit de la locul ei și a chemat ascensorul. Săritul de pe scaun pare să fie una dintre specializările ei. E mai agitată decât mine!

— Bună ziua, doamnelor, spune individul în timp ce dispare printre ușile glisante.

— Domnul Grey vă poate primi acum, domnișoară Steele. Vă rog să intrați, mă invită Blonda numărul doi.

Mă ridic destul de emoționată, încercând să-mi stăpânesc nervozitatea. Îmi iau rucsacul, las acolo paharul cu apă și dau să intru pe ușa întredeschisă.

— Nu trebuie să bateți – intrați, zice blonda, zâmbind cu amabilitate.

Împing ușa și intru cu stângăcie, împiedicându-mă de propriile picioare și căzând cu capul înainte în birou.

Rahat – eu și cele două picioare stângi ale mele! Iată-mă în patru labe în pragul ușii de la biroul domnului Grey și niște mâini blânde mă cuprind pe după mijloc, ajutându-mă să mă ridic. Sunt teribil de stânjenită, blestemându-mi stângăcia. Trebuie să-mi fac curaj să ridic privirea. Sfinte Sisoie – ce tânăr e!

— Domnișoară Kavanagh.

Imediat ce mă ridic, îmi întinde o mână cu degete lungi.

— Sunt Christian Grey. Vă e bine? Vreți să luați loc?

Atât de tânăr – și atrăgător, foarte atrăgător. E înalt, îmbrăcat într-un costum gri de calitate, cămașă albă și cravată neagră, cu păr dezordonat, de culoare arămiu-închis, și ochi cenușii luminoși,

cu o privire intensă, care mă fixează cu șiretenie. Îmi trebuie un minut ca să-mi recapăt glasul.

— Îmm, de fapt…, mormăi eu.

Dacă omul ăsta are peste treizeci de ani, atunci eu sunt unchiul maimuței. Buimacă, îmi pun palma într-a lui și aștept urmarea. Când degetele noastre se ating, simt cum prin mine trece un fior ciudat, înviorător. O descărcare electrostatică, de bună seamă. Clipesc repede, pleoapele mele sincronizându-se cu bătăile inimii.

— Domnișoara Kavanagh este bolnavă, așa că m-a trimis pe mine. Sper că nu vă deranjează, domnule Grey.

— Iar dumneata ești…?

Are o voce calmă, posibil amuzată, dar e greu să-ți dai seama după expresia lui impasibilă. Pare întru câtva interesat, dar, mai presus de toate, politicos.

— Anastasia Steele. Studiez literatura engleză cu Kate, ăă… Katherine… ăă… domnișoara Kavanagh, la WSU Vancouver.

— Înțeleg, spune el simplu.

Mi se pare că sesizez umbra unui zâmbet în expresia lui, dar nu sunt sigură.

— Vrei să iei loc? spune și mă îndrumă spre o canapea din piele albă, în formă de L.

Biroul lui e mult prea mare pentru un singur om. În fața ferestrelor înalte se află un birou din lemn de culoare închisă, cu aspect modern, în jurul căruia ar putea să se așeze confortabil, ca la masa din sufragerie, vreo șase inși. Se asortează cu măsuța de cafea de lângă sofa. În rest, totul e alb – tavan, podea și pereți, exceptând peretele de lângă ușă, pe care sunt atârnate, ca într-un mozaic, cam treizeci și șase de picturi mici, într-un aranjament pătrat. Sunt superbe – o serie de obiecte banale, pictate cu atâta minuțiozitate încât ai zice că sunt fotografii. Etalate laolaltă, îți taie respirația.

— Un artist local. Trouton, spune Grey când îmi surprinde privirea.

— Sunt încântătoare. Ordinarul ridicat la rang de extraordinar, murmur, distrasă atât de el, cât și de picturi.

El își lasă capul într-o parte și mă privește cu atenție.

— Sunt întru totul de acord, domnișoară Steele, răspunde cu o voce catifelată și, dintr-un motiv inexplicabil, simt că roșesc.

În afară de picturi, restul biroului este rece, curat și aseptic. Mă întreb dacă reflectă personalitatea acestui Adonis care se cufundă cu grație într-unul dintre fotoliile din piele albă din fața mea. Îmi scutur capul, tulburată de direcția în care mi-au luat-o gândurile, și scot din rucsac întrebările pregătite de Kate. Apoi, vreau să aranjez reportofonul și mă dovedesc teribil de neîndemânatică, scăpându-l de două ori pe măsuța de cafea din fața mea. Domnul Grey nu zice nimic, așteptând cu răbdare – sper –, în timp ce eu devin tot mai stânjenită și agitată. Când îmi adun curajul ca să mă uit la el, văd că mă privește, cu o mână așezată relaxat în poală, iar cu cealaltă cuprinzându-și bărbia și plimbându-și degetul arătător lung peste buze. Cred că încearcă să-și înăbușe un zâmbet.

— S-cuze, mă bâlbâi eu. Nu sunt obișnuită cu asta.

— Relaxează-te, domnișoară Steele, spuse el.

— Vă deranjează dacă vă înregistrez răspunsurile?

— După ce te-ai chinuit atât să pregătești reportofonul, te-ai gândit să mă întrebi asta?

Roșesc. Mă tachinează? Sper. Clipesc către el, nefiind sigură ce să-i spun și cred că i se face milă de mine, pentru că se îndură:

— Nu, nu mă deranjează.

— V-a explicat Kate, adică domnișoara Kavanagh, pentru ce este interviul?

— Da. Va apărea în ziarul studențesc, în numărul dedicat absolvirii, iar eu voi ține o

prelegere în fața absolvenților, la ceremonia de sfârșit de an.

Oh! Asta-i o noutate pentru mine – gândul că cineva nu cu mult mai vârstnic decât mine – bine, poate cu vreo șase ani și, în regulă, un tip de mega succes, dar totuși – ar urma să-mi înmâneze diploma. Mă încrunt, încercând să-mi revin.

— Bun, zic și înghit în sec, agitată. Aș avea câteva întrebări, domnule Grey.

Îmi netezesc o buclă rebelă și o dau pe după ureche.

— Mă gândeam eu, spune el, cu fața lipsită de orice expresie.

Face mișto de mine. Când îmi dau seama de asta, roșesc, mă îndrept de spate și-mi ridic umerii, într-o încercare de a părea mai înaltă și mai intimidantă. Apăs butonul reportofonului, încercând să-mi iau un aer profesional.

— Sunteți foarte tânăr ca să fi ridicat un asemenea imperiu. Cărui fapt vă datorați succesul?

Mă uit la el. Are un zâmbet melancolic, dar pare vag dezamăgit.

— Afacerile înseamnă oameni, domnișoară Steele, iar eu mă pricep foarte bine să apreciez oamenii. Știu ce-i sensibilizează, știu ce-i face să înflorească, ce nu, ce îi inspiră și cum să-i stimulez. Am angajat o echipă excepțională, pe care o recompensez bine.

Se oprește și mă fixează cu privirea lui cenușie.

— Sunt încredințat că, pentru a obține succesul în orice schemă, trebuie să ajungi în postura de a stăpâni acea schemă, de a-i cunoaște toate dedesubturile, toate detaliile. Muncesc mult, foarte mult ca să fac asta. Iau decizii bazându-mă pe logică și pe fapte. Am un instinct natural care mă ajută să depistez și să încurajez o idee bună și solidă, ca și niște oameni buni. Esența se rezumă întotdeauna la oamenii buni.

— Poate sunteți doar norocos.

Asta nu e pe lista lui Kate – dar individul e prea arogant. Ochii lui se aprind, surprinși.

— Nu subscriu ideii de noroc sau șansă, domnișoară Steele. Cu cât muncesc mai mult, cu atât se pare că am mai mult noroc. Serios vorbind, înseamnă să ai oamenii potriviți în echipă și să le direcționezi energiile în mod corespunzător. Cred că Harvey Firestone a spus – „creșterea și dezvoltarea oamenilor este cea mai importantă deviză a leadership-ului”.

— Păreți a fi un maniac al controlului.

Cuvintele mi-au ieșit din gură înainte să le pot opri.

— Oh, exercit controlul asupra tuturor lucrurilor, domnișoară Steele, spune el fără nicio umbră de umor în zâmbet.

Mă uit la el, iar el îmi susține privirea neabătut, impasibil. Pulsul mi se accelerează, iar fața mi se înroșește din nou.

De ce are un efect atât de neliniștitor asupra mea? Poate faptul că arată copleșitor de bine? Felul intens în care mă privesc ochii lui? Felul cum își mângâie buza de jos cu indexul? Ce bine-ar fi dacă ar înceta să facă asta!

— În plus, poți să dobândești o putere imensă dacă te asiguri pe tine însuți, în reveriile tale secrete, că ai fost născut ca să controlezi lucrurile, continuă el cu o voce blândă.

— Aveți senzația că dețineți o putere imensă?

Maniac al controlului.

— Am peste patruzeci de mii de angajați, domnișoară Steele. Asta îmi dă un anumit sentiment de responsabilitate – putere, dacă vrei. Dacă ar fi să decid că nu mai sunt interesat de afacerea de telecomunicații și aș vinde-o, după cel mult o lună, douăzeci de mii de oameni ar avea dificultăți cu achitarea creditelor ipotecare.

Rămân cu gura căscată, uluită de lipsa lui de modestie.

— Nu aveți un consiliu de conducere în fața căruia să dați socoteală? întreb, dezgustată.

— Sunt proprietarul companiei. Nu am de dat socoteală niciunui consiliu.

Ridică o sprânceană spre mine. Bineînțeles că, dacă m-aș fi pregătit cât de cât, aș fi știut asta. Dar, fir-ar să fie, e chiar arogant. Schimb tactica.

— În afară de munca dumneavoastră, vă mai interesează și altceva?

— Mă interesează diverse lucruri, domnișoară Steele.

Umbra unui zâmbet îi atinge buzele.

— Foarte diverse.

Și, din cine știe ce motiv, privirea lui fixă mă zăpăcește și îmi ridică temperatura. Un gând șăgalnic îi aprinde ochii.

— Dar, dacă munciți atât de mult, cum vă relaxați?

— Să mă relaxez?

Zâmbește, arătându-și dinții albi, fără cusur. Respirația mi se oprește. Chiar că e frumos. Nimeni n-ar trebui să arate așa de bine.

— Păi, ca să mă „relaxez”, cum zici tu – navighez, zbor, mă răsfăț cu diferite activități fizice.

Se foiește în fotoliu.

— Sunt un om foarte bogat, domnișoară Steele, și am hobby-uri foarte costisitoare și captivante.

Arunc o privire fugară la întrebările lui Kate, vrând să scap de subiectul asta.

— Investiți în manufacturare. De ce în asta? întreb.

De ce mă face să mă simt atât de inconfortabil?

— Îmi place să construiesc lucruri. Îmi place să știu cum funcționează lucrurile: ce le pune în mișcare, cum să le construiesc și să le dezasamblez. Și iubesc navele. Ce pot să mai spun?

— Acum mi s-a părut că v-am auzit vorbind inima, nu logica și faptele.

Gura i se strâmbă puțin și se uită lung la mine, cântărindu-mă.

— Posibil. Deși există oameni care ar putea să spună că nu am inimă.

— De ce ar spune una ca asta?

— Pentru că mă cunosc bine.

Buzele i se curbează într-un zâmbet ambiguu.

— Ar spune prietenii dumneavoastră că sunteți ușor de cunoscut?

Și regret întrebarea de îndată ce am rostit-o. Nu e pe lista lui Kate.

— Sunt o persoană foarte discretă, domnișoară Steele. Mă străduiesc cât pot să-mi protejez intimitatea. Nu dau interviuri prea des…

— De ce ați acceptat să-l acordați pe ăsta?

— Pentru că sunt un binefăcător al universității și, după toate aparențele, n-am reușit să scap de insistențele domnișoarei Kavanagh. M-a bătut la cap pe mine, i-a bătut la cap pe angajații mei de la PR și admir genul ăsta de tenacitate.

Știu cât de tenace poate fi Kate. De-aia stau aici și mă foiesc stingherită sub privirea lui pătrunzătoare, în loc să fi stat acasă, să studiez pentru examene.

— Investiți, de asemenea, în tehnologiile agricole. De ce sunteți interesat de acest domeniu?

— Nu putem să mâncăm bani, domnișoară Steele, și sunt prea mulți oameni pe această planetă care nu au ce să mănânce.

— Sună foarte filantropic. E un lucru care vă pasionează? Să-i hrăniți pe cei sărmani?

El ridică din umeri evaziv.

— E doar abilitate în afaceri, murmură, deși cred că e nesincer.

Nu are nicio noimă… să-i hrănești pe cei sărmani? Nu văd ce beneficii financiare ar putea ieși de aici – doar frumusețea unui ideal. Arunc o privire la următoarea întrebare, derutată de atitudinea lui.

— Aveți o filosofie? Dacă da, care este ea?

— Nu am o filosofie ca atare. Poate un principiu călăuzitor – cel enunțat de Carnegie: „Un om care dobândește capacitatea de intra în deplina posesie a propriei sale minți poate să ia posesia oricărui alt lucru, pe care este îndreptățit să-l posede”. Sunt un tip neobișnuit, motivat. Îmi place să exercit control: asupra mea și asupra celor din jurul meu.

— Deci, vreți să posedați lucruri?

Ești un maniac al controlului.

— Vreau să merit să le posed, dar da, în esență, vreau.

— Lăsați impresia că vorbiți precum cumpărătorul final.

— Păi, sunt.

Zâmbește, dar zâmbetul nu-i atinge ochii. Din nou, chestia asta intră în contradicție cu imaginea cuiva care vrea să hrănească omenirea, așa că nu mă pot abține să nu mă gândesc că noi, de fapt, vorbim despre altceva, dar să mă bată sfântul dacă pricep despre ce anume. Înghit în sec cu mare greutate. Temperatura în cameră crește sau doar mi se pare. Nu vreau decât să se termine odată acest interviu. Cu siguranță, Kate are acum suficient material. Mă uit la următoarea întrebare.

— Ați fost adoptat. Cât de mult credeți că a influențat acest lucru felul în care sunteți acum?

Oh, asta-i o întrebare personală. Mă uit la el, sperând că nu se simte ofensat. Văd că ridică din sprâncene.

— Nu am de unde să știu.

Interesul meu e stârnit.

— Câți ani aveați când ați fost adoptat?

— Asta e o informație cu caracter public, domnișoară Steele.

O spune pe un ton sever. *Eh, la naiba!* Da, desigur – dacă aș fi știut că o să iau interviul ăsta, m-aș fi pregătit cât de cât. Tulburată, trec rapid mai departe.

— De dragul muncii, trebuie să vă sacrificați viața de familie.

— Asta nu e o întrebare, răspunde el scurt și la obiect.

— Scuze.

Mă simt jenată; mă face să mă simt ca un copil neastâmpărat, încerc din nou.

— Ați fost nevoit să vă sacrificați viața de familie din cauza muncii dumneavoastră?

— Am o familie. Am un frate și o soră, și doi părinți iubitori. Nu mă interesează să-mi lărgesc familia mai mult de-atât.

— Sunteți gay, domnule Grey?

El trage adânc aer în piept, iar eu bat în retragere, moartă de rușine. *La naiba!* Oare de ce n-am folosit un soi de filtru înainte să citesc asta cu glas tare? Cum să-i spun că nu fac decât să citesc întrebările? Afurisita de Kate și curiozitatea ei.

— Nu, Anastasia, nu sunt.

Ridică din sprâncene, cu o sclipire rece în ochi. Nu pare încântat.

— Îmi cer scuze. E… ăă, scris aici.

E pentru prima oară când mi-a zis pe nume. Pulsul mi s-a accelerat și simt cum iar mi se încing obrajii. Cuprinsă de agitație, îmi aranjez părul pe după ureche.

El își lasă capul într-o parte.

— Astea nu sunt întrebările tale?

Simt cum mi se scurge sângele din corp.

— Ăă… nu. Kate – domnișoara Kavanagh – ea a formulat întrebările.

— Sunteți colege de redacție la ziar?

Oh, nu. Nu am nicio legătură cu ziarul studențesc. E activitatea ei extracurriculară, nu a mea. Simt că fața mi-a luat foc.

— Nu, e colega mea de cameră.

Își freacă bărbia și face înadins, evaluându-mă cu ochii lui cenușii.

— Te-ai oferit tu să faci acest interviu? întreabă, iar tonul lui calm mă sperie.

Ia stai un pic, cine trebuie să ia interviu cui? Ochii lui mă ard și mă simt obligată să-i spun adevărul.

— N-am avut încotro. Nu se simte bine, răspund cu o voce firavă și parcă încercând să mă justific.

— Asta explică multe.

Se aude o bătaie în ușă și Blonda numărul doi intră.

— Domnule Grey, scuzați-mă de întrerupere, dar aveți programată următoarea întâlnire în două minute.

— Nu am terminat aici, Andrea. Te rog să anulezi următoarea întâlnire.

Andrea ezită, uitându-se la el înmărmurită. Pare pierdută. El își întoarce încet capul spre ea și ridică din sprâncene. Tipa se face roz la față. *Oh, e bine. Deci nu e vorba doar despre mine.*

— Prea bine, domnule Grey, bâiguie fata și iese.

El se încruntă, după care își îndreaptă din nou atenția spre mine.

— Unde rămăseserăm, domnișoară Steele?

Oh, acum ne-am întors la „domnișoară Steele”.

— Vă rog, nu vreau să vă întrerup de la nimic.

— Aș dori să aflu lucruri despre tine. Mi se pare că așa e corect.

Are o privire curioasă. *Mama mă-sii. Unde vrea să ajungă cu asta?* Își așază coatele pe brațele fotoliului și-și împreunează degetele în fața gurii. Are o gură foarte… tulburătoare. Înghit în sec.

— Nu sunt multe de aflat.

— Ce planuri ai după absolvire?

Ridic din umeri, luată prin surprindere de interesul lui. *Să mă mut în Seattle cu Kate, să-mi găsesc un serviciu*. Nu m-am gândit serios la ce voi face după examenele finale.

— Nu mi-am făcut niciun plan, domnule Grey. Vreau doar să trec de examenele finale.

(Pentru care ar fi trebuit să studiez chiar acum, în loc să stau în biroul tău dichisit și aseptic, mare

cât un palat, în care mă simt stingherită sub privirea ta pătrunzătoare).

— Avem aici un excelent program pentru proaspeții absolvenți, spune el cu glas scăzut.

Ce face, îmi oferă o slujbă?

— Oh, am să țin minte, murmur, derutată. Deși nu sunt sigură că mi-aș găsi locul aici.

Oh, nu. Iar gândesc cu glas tare.

— De ce spui asta?

Își lasă capul într-o parte, intrigat, cu un zâmbet vag.

— Este evident, nu?

Sunt dezorganizată, dezordonată și nu sunt blondă.

— Pentru mine, nu.

Privirea i-a devenit intensă, umorul i-a dispărut și niște mușchi necunoscuți se contractă brusc în pântecele meu. Îmi dezlipesc ochii de la privirea lui scrutătoare și mă uit în jos, pierdută. *Ce se întâmplă?* Trebuie să plec – acum. Mă aplec în față să-mi iau reportofonul.

— Vrei să-ți arăt locurile? întreabă.

— Sunt sigură că sunteți extrem de ocupat, domnule Grey, iar eu am un drum lung de făcut.

— Te întorci cu mașina la Vancouver?

Pare surprins, ba chiar neliniștit. Se uită pe fereastră. Între timp, a început să plouă.

— Păi, te-aș ruga să conduci cu grijă.

Are un ton sever, autoritar. De ce îi pasă?

— Ai obținut tot ce aveai nevoie? adaugă el.

— Da, domnule, îi răspund, în timp ce-mi pun reportofonul la loc în rucsac.

Ochii i se îngustează, meditativ.

— Vă mulțumesc pentru interviu, domnule Grey.

— Plăcerea a fost de partea mea, domnișoară Steele.

Și sună ca o provocare sau ca o amenințare, nu sunt sigură. Mă încrunt. Când ne vom mai întâlni oare? Îi strâng mâna încă o dată, uimită să constat

că acel curent ciudat dintre noi e tot acolo. Trebuie să fie de vină nervii mei.

— Domnule Grey, îi zic și îl salut cu o înclinare a capului.

Mișcându-se sprinten, cu grație atletică, îmi deschide larg ușa.

— Vreau să mă asigur că ieșiți teafără pe ușă, domnișoară Steele.

Îmi adresează un mic zâmbet. Evident, se referă la precedenta mea intrare în birou, care numai elegantă n-a fost. Roșesc.

— Foarte înțelept din partea dumneavoastră, domnule Grey, replic înțepată și zâmbetul i se lărgește.

Mă bucur că mă găsești distractivă, mă încrunt înlăuntrul meu, ieșind în foaier. Sunt surprinsă să constat că mă conduce. Andrea și Olivia ridică amândouă privirea, la fel de surprinse.

— Ai vreo haină? se interesează Grey.

— O jachetă.

Olivia sare de pe scaun și-mi aduce jacheta, pe care Grey o ia de la ea până să apuce să mi-o aducă. O ține ridicată și, simțindu-mă ridicol de sfioasă, mă îmbrac. Grey își așază pentru o clipă mâinile pe umerii mei. Contactul mă înfioară. Dacă mi-a observat reacția, nu se trădează prin nimic. Indexul lui lung apasă butonul de chemare a liftului și așteptăm împreună – eu, stingheră, el, calm și stăpân pe sine. Ușile se deschid și mă grăbesc să intru, disperată să evadez. *Chiar simt nevoia să mă car de-aici*. Când mă întorc să mă uit la el, văd că mă privește lung și stă rezemat de cadrul ușii de lângă lift, cu o mână pe perete. E realmente foarte, foarte atrăgător. E tulburător.

— Anastasia, spune el în loc de bun-rămas.

— Christian, răspund.

Și, slavă Domnului, ușile se închid.

Capitolul 2

Inima îmi bubuie în piept. Liftul ajunge la parter și mă grăbesc să ies de îndată ce ușile se deschid, mă mai împiedic o dată, dar din fericire nu cad lată pe podeaua imaculată din gresie. Alerg spre ușile largi din sticlă și deodată sunt liberă în aerul înviorător, purificator și umed al orașului Seattle. Îmi ridic fața ca să mă bucur de ploaia rece, reconfortantă. Închid ochii și trag adânc în piept aerul curat și încerc să-mi recapăt ce mi-a mai rămas din echilibru.

Niciun bărbat nu m-a tulburat așa cum a reușit Christian Grey, și nu-mi dau seama de ce. Să fie înfățișarea? Politețea? Bogăția? Puterea? Nu-mi înțeleg reacția irațională. Scot un oftat lung de ușurare. Dumnezeule, ce a fost toată povestea asta? Rezemându-mă de unul din stâlpii de oțel ai clădirii, încerc să mă calmez și să-mi adun gândurile. Îmi scutur capul. Ce *a fost* asta? Inima mi se domolește, iar când reușesc din nou să respir normal, mă îndrept spre mașină.

Lăsând în urmă orașul, mă simt caraghioasă și stânjenită în timp ce derulez în minte modul în care a decurs interviul. Desigur, reacționez exagerat la ceva care e doar imaginar. OK, deci e foarte atrăgător, încrezător, dominator, se simte bine în pielea lui – dar, pe de altă parte, e arogant și, în ciuda manierelor impecabile, e autocratic și rece. Mă rog, la suprafață. Un fior involuntar îmi coboară pe șira spinării. O fi arogant, dar, la drept vorbind, e îndreptățit să fie – a realizat atât de multe și e atât de tânăr. Nu-i suportă pe proști, dar de ce ar trebui s-o facă? Încă o dată, sunt iritată că prietena mea, Kate, nu mi-a dat o biografie sumară.

În timp ce mă îndrept spre Interstate 5, mintea mea continuă să rătăcească. Sunt sincer nedumerită cu privire la motivele care-l pot face pe

un om să fie atât de hotărât să reușească. Unele dintre răspunsurile lui au fost foarte enigmatice – de parcă ar fi avut un plan secret. Și întrebările lui Kate – îh! Mai ales cele despre adopție și dacă e gay! Mă cutremur. Nu-mi vine să cred că le-am rostit. *Pământule, înghite-mă acum!* Ori de câte ori o să mă gândesc la acea întrebare, o să las capul în jos, jenată. Fir-ai să fii, Katherine Kavanagh!

Arunc o privire la vitezometru. Șofez mai prudent decât aș fi făcut-o în alte ocazii. Și știu că amintirea acelor ochi cenușii și pătrunzători care mă țintuiesc și a acelei voci severe îmi spune să conduc cu atenție. Clătinând din cap, îmi dau seama că Grey aduce mai degrabă cu un bărbat având de două ori vârsta lui.

Las-o baltă, Ana, mă dojenesc. Ajung la concluzia că, una peste alta, a fost o experiență foarte interesantă, dar că nu trebuie să mă gândesc prea mult la ea. *Uit-o*. Nu va mai trebui să-l revăd vreodată. Gândul mă binedispune imediat. Pornesc radioul și dau volumul la maximum, mă așez mai bine în scaun și ascult ritmurile muzicii rock indie în timp ce apăs pedala de accelerație. Când ajung la Interstate 5, îmi dau seama că pot să conduc cât de repede vreau.

Locuim într-o comunitate mică de duplexuri aproape de campusul din Vancouver al WSU. Am noroc – părinții lui Kate i-au cumpărat apartamentul, iar eu plătesc o chirie simbolică. A fost casa noastră timp de patru ani. În timp ce parchez, știu că prietena mea o să vrea o relatare detaliată și e o ființă tenace. Cel puțin are reportofonul. Sper că nu va trebui să dau mai multe detalii decât ceea ce s-a spus în timpul interviului.

— Ana! Te-ai întors!

Kate stă în living, înconjurată de cărți. E clar că a studiat pentru examene – e încă îmbrăcată cu pijamaua ei din flanel roz, decorată cu iepurași

simpatici, cea pe care o rezervă pentru perioadele de după despărțirea de prieteni, pentru diferite boli și, în general, pentru stări depresive. Se repede la mine și mă îmbrățișează viguros.

— Începeam să-mi fac griji. Mă așteptam să ajungi mai devreme.

— Oh, eu cred că am ajuns destul de bine, ținând cont că interviul s-a prelungit.

Îi întind reportofonul.

— Ana, îți mulțumesc tare mult pentru chestia asta. Îți rămân datoare, știu. Cum a fost? Cum e tipul?

Oh, nu – începe Inchiziția Katherine Kavanagh.

Mă străduiesc să-i răspund la întrebare. Ce-aș putea să spun?

— Mă bucur că s-a terminat și că nu mai trebuie să-l văd din nou. Să știi că a fost de-a dreptul intimidant.

Ridic din umeri.

— E foarte ambițios, chiar intens… și tânăr. Foarte tânăr.

Kate mă privește cu inocență. Mă încrunt.

— Nu mai face pe nevinovata. De ce nu mi-ai dat o biografie? M-a făcut să mă simt ca o cretină care nu și-a făcut temele.

Kate își duce mâna la gură.

— Vai, Ana, îmi pare rău – nu m-am gândit.

Pufnesc.

— În cea mai mare parte a fost curtenitor, formal, ușor cam țeapăn – ca și cum ar fi îmbătrânit înainte de vreme. Nu vorbește ca un om de douăzeci și ceva de ani. Și, până la urmă, *câți* ani are?

— Douăzeci și șapte. Ana, iartă-mă. Trebuia să-ți fac instructajul înainte, dar intrasem într-o panică teribilă. Dă-mi reportofonul și o să-ncep să transcriu interviul.

— Arăți mai bine. Ai mâncat supa? întreb, dornică să schimb subiectul.

— Da, și a fost delicioasă, ca de obicei. Mă simt mult mai bine.

Îmi zâmbește cu recunoștință. Mă uit la ceas.

— Trebuie să plec. Mai am timp să-mi fac orele de serviciu la Clayton's.

— Ana, o să fii epuizată.

— Las' c-o să fiu bine. Ne vedem mai târziu.

Lucrez la Clayton's de când mi-am început studiile la WSU. Este cel mai mare magazin de feronerie din regiunea Portland și, după patru ani petrecuți acolo, am ajuns să cunosc câte puțin despre toate produsele aflate la vânzare – deși, în mod paradoxal, sunt tufă la orice înseamnă bricolaj. Las toate astea în seama tatălui meu.

Mă bucur că pot să intru în tură, căci îmi oferă ceva la care să mă concentrez, altceva decât Christian Grey. E aglomerație în magazin – începe sezonul de vară și lumea își redecorează locuințele. Doamna Clayton pare ușurată că mă vede.

— Ana! Credeam că n-o să ajungi la muncă azi.

— Întâlnirea a durat mai puțin decât credeam. Pot să fac câteva ore.

— Sunt încântată că te văd.

Mă trimite în depozit ca să reaprovizionez rafturile și, în scurt timp, sarcina încredințată mă absoarbe.

Când ajung acasă, mai târziu, Katherine e în fața laptopului, cu căștile la urechi. Are nasul tot roșu, dar s-a apucat de un articol, așa că e concentrată și tastează cu furie. Eu sunt complet sleită, epuizată de lungul drum cu mașina, de interviul chinuitor și de aglomerația de la Clayton's. Mă prăbușesc pe canapea, cu gândul la eseul pe care-l am de terminat și la tot ce n-am apucat să studiez azi pentru că am fost blocată cu… *el*.

— Ai câteva chestii mișto aici, Ana. Bravo. Nu-mi vine să cred că nu i-ai acceptat propunerea de

a-ți arăta sediul. E evident că voia să mai petreacă ceva timp cu tine.

Îmi aruncă în trecere o privire întrebătoare.

Roșesc și, inexplicabil, inima începe să-mi bată mai repede. Cu siguranță, nu ăsta era motivul. Voia doar să-mi arate locul ca să pot eu să văd că el era stăpânul a tot ce inspecta acolo. Îmi dau seama că-mi mușc buza și sper că prietena mea nu bagă de seamă. Dar pare absorbită de transcrierea ei.

— Auzi, ai luat și notițe? întreabă ea.

— Păi… nu, n-am luat.

— Nicio problemă. Tot scot un articol excelent din ce am. Păcat că n-avem și niște poze originale. Arată bine, nemernicu' naibii, este?

— Cred că da.

Încerc să par dezinteresată și cred și reușesc.

— Ei, haide, Ana – nici măcar tu nu poți rămâne imună la felul cum arată.

Arcuiește o sprânceană perfectă spre mine.

Să dea naiba! Îmi simt obrajii arzând, așa că îi distrag atenția măgulind-o, un truc care a reușit întotdeauna.

— Probabil că ai fi scos mult mai multe de la el.

— Mă îndoiesc, Ana. Să fim serioși – practic, ți-a oferit un job. Ținând cont că ți-am aruncat asta în brațe în ultimul minut, te-ai descurcat foarte bine.

Se uită la mine meditativ. Mă retrag grăbită în bucătărie.

— Și ce crezi cu adevărat despre el?

La naiba, da' curioasă mai e. De ce n-o lasă baltă? *Gândește-te la ceva – repede.*

— E foarte motivat, dominant, arogant – te cam sperie, dar e foarte charismatic. Pot să înțeleg de ce fascinează, adaug cu sinceritate, sperând să-i închid cu asta gura odată pentru totdeauna.

— Tu, fascinată de un bărbat? E o premieră, pufnește ea.

Încep să pregătesc un sandvici, ca să nu-mi vadă fața.

— De ce-ai vrut să știi dacă e gay? Apropo, a fost cea mai jenantă întrebare. Îmi venea să intru în pământ de rușine, iar pe el l-a deranjat.

Amintirea mă face să mă încrunt.

— Ori de câte ori apare în paginile revistelor mondene, n-are nicio femeie lângă el.

— A fost jenant. Întreaga poveste a fost jenantă. Mă bucur că n-o să trebuiască să mai dau ochii cu el vreodată.

— Oh, Ana, nu se poate să fi fost așa de rău. Mie mi se pare că e cam în limbă după tine.

În limbă după mine? Acum Kate e ridicolă.

— Vrei un sandvici?

— Te rog.

N-am mai vorbit despre Christian Grey în seara aia, spre marea mea ușurare. După cină, reușesc să stau la masă cu Kate și, în timp ce ea lucrează la articol, eu mă ocup de eseul despre romanul *Tess of the d'Urbervilles*. La naiba, femeia aia s-a aflat în momentul nepotrivit dintr-un secol nepotrivit. Până când termin, se face miezul nopții, iar Kate s-a dus de mult la culcare. Mă îndrept și eu agale spre camera mea, epuizată, dar încântată că am realizat atât de multe pentru o zi de luni.

Mă cuibăresc în patul alb de fier, mă învelesc cu pătura de la mama, închid ochii și adorm instantaneu. Visez locuri întunecoase și pustii, pardoseli albe, reci și ochi cenușii.

Pentru restul săptămânii, mă ocup doar de cursuri și de slujba de la Clayton's. Kate e și ea ocupată, alcătuind ultima ediție a ziarului studențesc înainte de a fi nevoită să-l cedeze noului redactor-șef, în timp ce tocește și pentru examenele finale. Miercuri, e într-o stare mult mai bună și nu mai trebuie să îndur vederea pijamalelor ei din flanel roz cu prea mulți iepurași. O sun pe mama în Georgia să văd ce mai face, dar și ca să-i dau prilejul să-mi ureze baftă la examene. Începe

să-mi spună despre ultima ei idee cu fabricarea de lumânări – mama e pasionată de inițierea de noi afaceri. În esență, se plictisește și caută ceva cu care să-și ocupe timpul, dar are capacitatea de concentrare a unui peștișor de acvariu. Săptămâna viitoare o să fie ceva nou. Mă îngrijorează. Sper că nu și-a ipotecat casa ca să-și finanțeze ultima întreprindere. Și sper că Bob – soțul ei relativ nou, dar mult mai vârstnic – o ține sub supraveghere, acum când nu mai sunt eu acolo. Pare să fie mult mai cu picioarele pe pământ decât Soțul Numărul Trei.

— La tine cum merg treburile, Ana?

Pentru o clipă, ezit, astfel că acaparez întreaga atenție a mamei.

— Sunt bine.

— Ana? Ai cunoscut pe cineva?

Uau… cum reușește chestia asta? Entuziasmul din vocea ei e evident.

— Nu, mamă, nu e nimic. Dac-o să se întâmple, o să fii prima care află.

— Ana, tu chiar trebuie să ieși mai mult în lume, iubito. Mă îngrijorezi.

— Mamă, sunt bine. Ce face Bob?

Ca de fiecare dată, distragerea atenției e cea mai bună tactică.

Mai târziu, în aceeași seară, îl sun pe Ray, tatăl meu vitreg, Soțul Numărul Doi al mamei, omul pe care-l consider tatăl meu și cel al cărui nume îl port. E o convorbire scurtă. De fapt, nu e atât o convorbire, cât o serie de mormăieli ca răspuns la încercările mele blânde de a-l trage de limbă. Ray nu e un vorbăreț. Dar e încă viu, urmărește la televizor meciurile de fotbal (și merge la bowling sau la pescuit, iar când nu se duce acolo, face mobilă). Ray este un tâmplar priceput și motivul pentru care știu care e diferența dintre un dreptar și un fierăstrău. Dar, pare să fie bine.

Vineri seara, Kate și cu mine discutăm ce să facem în orele care urmează – vrem să luăm o pauză de la învățat, de la muncă și de la ziarul studențesc – când sună soneria. În prag apare bunul meu prieten, José, care a adus o sticlă de șampanie.

— José! Mă bucur să te văd! îi spun și îl îmbrățișez scurt. Intră.

José este prima persoană pe care am cunoscut-o când am ajuns la WSU și se vedea cât de pierdută și singură eram. În ziua aceea, fiecare dintre noi a recunoscut la celălalt un spirit înrudit și am rămas prieteni de-atunci. Nu numai că împărtășim un anumit simț al umorului, dar am mai descoperit că Ray și José Senior au fost camarazi în aceeași unitate militară. Ca urmare, tații noștri au devenit și ei buni prieteni.

José studiază ingineria și este primul din familia lui care ajunge la colegiu. E al naibii de deștept, dar adevărata lui pasiune este fotografia. José are ochi ca să surprindă o imagine reușită.

— Am vești, spune el și zâmbește larg, cu ochii scânteind.

— Nu-mi spune… ai reușit să nu fii dat afară încă o săptămână, îl necăjesc eu, iar el se încruntă jucăuș la mine.

— Portland Place Gallery îmi va expune fotografiile luna viitoare.

— Asta-i uluitor – felicitări!

Încântată pentru el, îl strâng din nou în brațe. Kate îi zâmbește și ea, radioasă.

— Bravo ție, José! Ar trebui să bag știrea asta în ziar. Nimic nu se compară cu modificările editoriale de ultimă oră în seara de vineri, zice, mimând agasarea.

— Să sărbătorim. Vreau să veniți la inaugurare.

José se uită insistent la mine, iar eu roșesc.

— Amândouă, desigur, adaugă el, privind neliniștit spre Kate.

José și cu mine suntem buni prieteni, dar știu că în adâncul sufletului său ar vrea să fim mai mult. E drăguț și simpatic, dar nu e pentru mine. E mai degrabă fratele pe care nu l-am avut niciodată. Katherine mă tachinează adesea spunându-mi că îmi lipsește gena „îmi trebuie un prieten", dar adevărul e că, pur și simplu, n-am întâlnit pe nimeni care… ei bine, de care să fiu atrasă, deși o parte din mine tânjește după legendarele momente cu genunchi care tremură, inima care sare în gât și fluturașii din stomac.

Uneori mă întreb dacă nu cumva e ceva în neregulă cu mine. Poate că am petrecut prea mult timp în compania eroilor mei din literatura romantică, ceea ce a făcut ca idealurile și așteptările mele să fie prea sus. Dar, în realitate, nimeni nu m-a făcut vreodată să mă simt așa.

Până foarte de curând, îmi șoptește Vocea mea interioară, încă timidă. NU! Alung imediat gândul. Nu vreau să merg acolo, mai ales după acel dureros interviu. *Sunteți gay, domnule Grey?* Amintirea mă face să tresar. Știu că l-am visat în majoritatea nopților de atunci, dar asta, fără doar și poate, ca să-mi alung din minte acea experiență groaznică.

Mă uit la José cum desface sticla de șampanie. E înalt și, îmbrăcat în blugi și tricou, e numai umeri și mușchi, piele bronzată, păr negru și ochi negri, aprinși. Da, José e un tip *hot*, dar cred că în sfârșit înțelege mesajul: suntem doar prieteni. Dopul pocnește zgomotos, iar José se uită la noi și zâmbește.

Sâmbătă la magazin e un coșmar. Suntem asediați de oameni dornici să-și înfrumusețeze locuințele. Soții Clayton, John și Patrick – ceilalți doi angajați cu jumătate de normă – și cu mine suntem asediați de clienți. Dar în jurul prânzului survine un moment de respiro, iar doamna Clayton mă roagă să mă ocup de niște comenzi în timp ce

stau la tejgheaua casei de marcat și-mi mănânc discret sandviciul. Sunt absorbită de sarcină, verificând numerele din catalog cu obiectele de care avem nevoie și de articolele pe care le-am comandat, mutându-mi ochii de la registrul de comenzi la ecranul computerului și înapoi ca să mă asigur că intrările se potrivesc. Apoi, din nu știu ce motiv, ridic privirea… și mă pomenesc acaparată de privirea cenușie și îndrăzneață a lui Christian Grey, care stă la tejghea, uitându-se lung la mine.

Atac de cord.

— Domnișoară Steele. Ce surpriză plăcută!

Privirea lui e neclintită și intensă.

Sfinte Sisoie! Ce naiba caută el aici, cu înfățișarea asta de pasionat de drumeții, cu părul răvășit și îmbrăcat în puloverul împletit din lână crem, blugi și bocanci? Am senzația că am rămas cu gura căscată și nu-mi mai pot localiza creierul sau vocea.

— Domnule Grey, șoptesc, pentru că doar atât reușesc.

Pe buzele lui se zărește umbra unui zâmbet, iar ochii îi sunt animați de umor, de parcă s-ar amuza de cine știe ce glumă doar de el auzită.

— Eram prin zonă, spune el în loc de explicație. Trebuie să cumpăr niște lucruri. E o plăcere să te văd din nou, domnișoară Steele.

Are o voce caldă și aspră precum ciocolata neagră topită… sau ceva de genul ăsta.

Îmi scutur capul ca să-mi revin. Inima îmi bate într-un ritm frenetic și, din cine știe ce motiv, roșesc înfuriată sub privirea lui neclintită. Sunt teribil de tulburată de faptul că-l văd stând acolo, în fața mea. Amintirile mele despre el îl defavorizau. Nu e doar arătos – e întruchiparea frumuseții masculine, vederea lui îți taie respirația și e aici. În magazinul de feronerie al lui Clayton. Cine-ar fi crezut? În cele din urmă, funcțiile mele cognitive sunt restabilite și reconectate cu restul corpului meu.

— Ana. Numele meu este Ana, bâigui eu. Cu ce vă pot fi de folos, domnule Grey?

Zâmbește și, din nou, e ca și cum ar cunoaște doar el nu știu ce mare secret. E atât de tulburător. Trăgând aer în piept, adopt fațada profesională de tipul „lucrez aici de mai mulți ani”. *Pot să fac asta*.

— Aș avea nevoie de câteva lucruri. Să începem cu bride de prindere, murmură el, cu o expresie calmă și amuzată totodată.

Bride de prindere?

— Avem de lungimi diferite. Să vă arăt? îngaim, cu o voce moale îșișovăitoare.

Revino-ți, Steele.

O ușoară încruntare umbrește fruntea de-a dreptul frumoasă a lui Grey.

— Te rog. După dumneata, domnișoară Steele, zice el.

Încerc să par nonșalantă când ies de după tejghea, dar de fapt mă concentrez cât pot să nu mă împiedic și să cad – picioarele mele au căpătat dintr-odată o consistență de peltea. Tare mult mă bucur că azi-dimineață am hotărât să-mi pun blugii cei mai buni.

— Sunt la articolele electrice, culoarul opt.

Vocea mea e parcă prea voioasă. Ridic privirea spre el și regret aproape imediat. Afurisitul, ce bine arată.

— După dumneata, murmură el, gesticulând cu mâna cu degete lungi, cu manichiură perfectă.

Aproape strangulată de inimă – pentru că o simt în gât, cum încearcă să evadeze trecând prin gură – mă îndrept spre unul din culoarele de la raionul de electrice. *De ce e în Portland? De ce e aici, la Clayton's?* Iar dintr-o părticică minusculă, nu prea folosită, a creierului meu – localizată probabil la baza bulbului rahidian, aproape de locul unde sălășluiește subconștientul meu – vine gândul: *E aici ca să te vadă*. În niciun caz! Alung imediat gândul. De ce ar vrea să mă vadă acest bărbat

frumos, puternic, rafinat? Ideea e absurdă și o gonesc rapid din cap.

— Sunteți în Portland cu afaceri? întreb, iar vocea mea are un ton prea înalt, de parcă mi-am prins degetul în ușă sau cam așa ceva.

Fir-ar să fie, Ana, încearcă să te calmezi!

— Eram în vizită la divizia agricolă a WSU. Are sediul în Vancouver. Finanțez în prezent niște cercetări care se fac acolo privind rotația culturilor și știința solului, spune el pe un ton serios.

Vezi? Nu-i aici ca să te găsească, nici vorbă, mă ia în zeflemea Vocea interioară, gălăgioasă, trufașă și nemulțumită. Roșesc din pricina gândurilor mele caraghioase și capricioase.

— Toate fac parte din planul cu hrănirea planetei? îl tachinez eu.

— Ceva de genul ăsta, recunoaște el și buzele i se curbează într-o jumătate de zâmbet.

Se uită la sortimentul de bride pe care-l avem în magazin. Ce naiba o fi vrând să facă cu alea? Nu mi-l imaginez deloc reamenajându-și singur locuința. Își plimbă degetele pe diferitele produse etalate și, dintr-un motiv inexplicabil, trebuie să mă uit în altă parte. Se apleacă și alege un pachet.

— Astea sunt bune, spuse el cu acel zâmbet atât de trainic.

— Mai doriți ceva?

— Da, aș vrea niște scotch de hârtie.

Bandă adezivă de hârtie?

— Redecorați?

Cuvintele mi-au ieșit din gură înainte să le pot opri. Cu siguranță că angajează muncitori – sau are personal care îl ajută să decoreze?

— Nu, nu redecorez, spune el, apoi zâmbește superior, iar eu am sentimentul nefiresc că se amuză pe seama mea.

Sunt chiar așa de caraghioasă? Arăt caraghioasă?

— Pe aici, murmur, stingherită. Scotch-ul de hârtie e pe culoarul pentru decorațiuni.

— Lucrezi aici de mult?

Are o voce scăzută și mă privește lung, concentrându-se intens. De ce naiba are efectul ăsta asupra mea? Parcă am paisprezece ani – stângace, ca întotdeauna, și nelalocul ei. *Privirea înainte, Steele!*

— De patru ani, bâigui în timp ce ajungem la ținta noastră.

Nu știu ce să fac – mă aplec și aleg cele două lățimi de scotch de hârtie pe care le avem pe stoc.

— Am s-o iau pe asta, spune Grey cu glas blând, arătând spre cea mai lată, pe care i-o și dau.

Degetele noastre se ating foarte scurt, iar curentul e acolo din nou, trecând prin mine de parcă aș fi atins un cablu fără izolație. Tresar involuntar, căci îl simt ducându-se în jos până într-un loc întunecos și neexplorat, în adâncul pântecelui meu. Disperată, bâjbâi în jur ca să-mi recapăt echilibrul.

— Altceva?

Am vocea răgușită și gâfâită. Ochii lui se măresc ușor.

— Niște sfoară, cred.

Vocea lui o reflectă pe a mea, răgușită.

— Pe aici.

Aplec capul într-o parte, ca să-mi ascund roșeața și mă îndrept spre culoar.

— Ce fel de sfoară căutați? Avem din fibre sintetice sau naturale… împletită… din sârmă…

Mă opresc când îi văd expresia și ochii care i se întunecă. *La naiba.*

— O să iau cinci metri de frânghie din fibre naturale, te rog.

Repede, cu degete tremurătoare, măsor cinci metri cu rigla fixă, conștientă că mă fixează cu privirea lui cenușie și fierbinte. Nu îndrăznesc să mă uit la el. Dumnezeule, aș putea oare să mă simt mai intimidată? Scot din buzunarul de la spate al blugilor cuțitul Stanley, tai frânghia și o încolăcesc frumos înainte să-i fac un nod cu buclă. Printr-un

miracol, reușesc să nu-mi retez vreun deget cu cuțitul.

— Ai făcut parte din Fetele-Cercetaș? întreabă, buzele lui sculpturale și senzuale arcuindu-se amuzate.

Nu te uita la gura lui!

— Nu mă pasionează activitățile organizate în grup, domnule Grey.

El își arcuiește o sprânceană.

— Și ce te pasionează pe tine, Anastasia? întreabă cu vocea blândă, iar zâmbetul tainic i-a revenit.

Mă uit la el, incapabilă să răspund. Mă aflu pe niște plăci tectonice în mișcare. *Încearcă să fii cool, Ana,* mă imploră, făcând o temenea, Vocea interioară torturată.

— Cărțile, șoptesc, dar înlăuntru, Vocea interioară țipă: *Tu! Tu mă pasionezi!* O plesnesc instantaneu, îngrozită de faptul că psihicul meu are idei care nu sunt deloc de nasul lui.

— Ce fel de cărți? zice, lăsându-și capul într-o parte.

De ce îl interesează așa de mult?

— Oh, știți, cărți obișnuite. Clasice. Mai ales, literatură britanică.

Își freacă bărbia cu indexul și cu degetul mare, în timp ce reflectă la răspunsul meu. Sau poate că e doar foarte plictisit și încearcă s-o ascundă.

— Mai aveți nevoie de altceva?

Trebuie să părăsesc acest subiect – degetele care se plimbă pe fața aceea sunt ademenitoare.

— Nu știu. Ce mi-ai mai recomanda?

Ce ți-aș recomanda? Nici măcar nu știu ce vrei să faci.

— Ca să vă apucați de redecorări?

El dă din cap aprobator, cu ochii însuflețiți de o scânteie. Roșesc și privirea îmi rătăcește spre blugii lui mulați.

— O salopetă, răspund și îmi dau seama că nu mai controlez ce-mi iese din gură.

Ridică o sprânceană, din nou amuzat.

— Doar nu vreți să vă distrugeți îmbrăcămintea.

Arăt, vag, în direcția blugilor.

— Păi, nu mai bine îi dau jos?

Zâmbește superior.

— Ăă.

Simt cum obrajii mi se colorează iar. Trebuie să fie de culoarea *Manifestului Comunist. Opreşte-te din vorbit Opreşte-te imediat din vorbit.*

— O să-mi iau niște salopete. Doamne ferește să-mi stric vreun obiect de îmbrăcăminte, spune el sec.

Încerc să scap de imaginea nepoftită a individului fără pantaloni.

— Mai aveți nevoie de ceva? rostesc pițigăiat în timp ce-i întind salopetele albastre.

Îmi ignoră întrebarea.

— Cum merge lucrul la articol?

În sfârșit îmi pune o întrebare ușoară, departe de toate insinuările și replicile derutante cu dublu sens… o întrebare la care pot să răspund. O înhață strâns cu ambele mâini, de parcă ar fi un colac de salvare, și aleg varianta sinceră.

— Nu eu îl scriu, ci Katherine. Domnișoara Kavanagh. Colega mea de cameră, ea e scriitoarea. E foarte mulțumită de el. Este redactorul-șef al ziarului și a fost distrusă că n-a putut să realizeze interviul în persoană.

Am senzația că am ieșit de sub apă pentru o gură de aer – în sfârșit, un subiect de conversație normal.

— Singura ei problemă e că nu are nicio poză originală cu dumneavoastră.

— Ce fel de fotografii vrea?

OK. Nu am luat în calcul acest răspuns. Clatin din cap, pentru că pur și simplu nu știu.

— Păi, sunt prin zonă. Mâine, poate…

— Ați fi dispus să veniți la o ședință foto?

Vocea mi s-a pițigăiat din nou. Kate va fi în al nouălea cer dacă-mi iese chestia asta. *Și s-ar putea*

să-l vezi mâine din nou, îmi șoptește seducător locul ăla întunecat de la baza creierului. Alung gândul – dintre toate gândurile caraghioase, ridicole…

— Kate va fi încântată… dacă reușim să găsim un fotograf.

Sunt atât de mulțumită, încât îi zâmbesc larg. Gura i se întredeschide, ca și cum ar lua brusc o gură de aer, și clipește. Pentru o fracțiune de secundă, pare cumva pierdut, iar axa Pământului se mișcă ușor, plăcile tectonice deplasându-se într-o nouă poziție.

Vai de mine! Privirea pierdută a lui Christian Grey.

— Dă-mi de știre cum rămâne pentru mâine.

Duce mâna la buzunarul de la spate și scoate portofelul.

— Uite cartea mea de vizită. Am trecut acolo numărul de mobil. Va trebui să suni înainte de zece dimineața.

— În regulă.

Îi adresez un zâmbet larg.

— Kate va fi entuziasmată.

— *Ana!*

Paul apare la celălalt capăt al culoarului. Este fratele mai mic al domnului Clayton. Auzisem că a venit acasă din Princeton, dar nu mă așteptam să-l văd azi.

— Ăă, scuzați-mă o clipă, domnule Grey.

Grey se încruntă când mă uit în altă parte.

Paul a fost întotdeauna un bun amic, iar în acest moment straniu pe care-l trăiesc cu acest individ bogat, puternic, atrăgător până la Dumnezeu și înapoi și maniac al controlului, pe nume Grey, e minunat să pot vorbi cu un om normal. Paul mă strânge tare în brațe, luându-mă prin surprindere.

— Ana, bună, mă bucur tare mult să te văd! izbucnește el.

— Salut, Paul, ce mai faci? Ai venit acasă pentru ziua fratelui tău?

— Da. Arăți bine, Ana, tare bine.

Rânjește în timp ce mă examinează. Apoi îmi dă drumul, dar își păstrează brațul așezat protector pe umărul meu. Mă foiesc de pe un picior pe celălalt, stânjenită. Mă bucur să-l văd pe Paul, dar întotdeauna se poartă mai familiar decât e cazul.

Când ridic privirea spre Christian Grey, văd că ne urmărește ca un șoim, cu ochii mijiți și meditativ, gura lui fiind o linie dură, impasibilă. S-a transformat din clientul neobișnuit de prietenos în altcineva – cineva rece și distant.

— Paul, sunt cu un client. Cineva pe care ar trebui să-l cunoști, spun, încercând să împrăștii contradicția pe care o sesizez în expresia lui Grey.

Îl trag pe Paul după mine ca să le fac cunoștință, iar cei doi se măsoară reciproc. Dintr-odată, atmosfera a devenit glacială.

— Ăă, Paul, dânsul e Christian Grey. Domnule Grey, el e Paul Clayton. Fratele lui e proprietarul magazinului.

Și, dintr-un motiv irațional, simt nevoia să dau mai multe explicații.

— Îl cunosc pe Paul de când am început să lucrez aici, deși nu ne vedem așa de des. S-a întors de la Princeton, unde studiază managementul afacerilor.

Am început să trăncănesc… *Oprește-te imediat!*

— Domnule Clayton.

Grey întinde mâna, cu o expresie insondabilă.

— Domnule Grey, îi răspunde Paul la strângerea de mână. Ia stai… doar nu sunteți *acel* Christian Grey! De la Grey Enterprises Holding?

Din morocănos, Paul devine mut de admirație în mai puțin de o nanosecundă. Grey îi oferă un zâmbet politicos, care nu ajunge la privire.

— Uau… vă pot ajuta cu ceva din magazinul nostru?

— Anastasia s-a ocupat deja, domnule Clayton. A fost foarte amabilă.

Expresia lui a rămas impasibilă, dar cuvintele… e ca și cum ar spune cu totul altceva. E derutant.

— Foarte bine, răspunde Paul. Vorbim mai târziu, Ana.

— Sigur, Paul.

Îl văd dispărând spre depozit.

— Mai doriți ceva, domnule Grey?

— Doar astea.

Are tonul reținut și calm. Fir-ar să fie… l-am ofensat cu ceva? Trag aer în piept, mă întorc și mă îndrept spre casa de marcat. *Care e problema lui?*

Bat în casă frânghia, salopeta, scotch-ul și bridele de prindere.

— Vă costă patruzeci și trei de dolari, vă rog.

Ridic privirea spre Grey și îmi doresc să n-o fi făcut. Mă privește cu atenție, absorbit. E tulburător.

— Doriți o pungă? întreb când îi iau cârdul de credit.

— Te rog, Anastasia.

Limba lui parcă îmi dezmiardă numele și inima mea o ia din nou la galop. Abia mai respir. Îi pun grăbită cumpărăturile într-o pungă de plastic.

— Mă suni dacă vrei să vin la ședința foto?

Iar s-a transformat în omul de afaceri. Dau din cap aprobativ, rămasă din nou fără grai, și îi înapoiez cardul de credit.

— Bun. Atunci, pe mâine, poate. Dă să plece, apoi se oprește. Oh… și Anastasia, mă bucur că domnișoara Kavanagh n-a putut să vină la interviu.

Zâmbește, după care iese cu hotărâre reînnoită din magazin, cu punga de plastic atârnată pe umăr, lăsându-mă ca pe o masă tremurândă de hormoni feminini atinși de turbare. Mă holbez câteva minute la ușa închisă pe care tocmai a ieșit, înainte să revin pe planeta Pământ.

OK… Îmi place de el. Iată, am recunoscut-o față de mine însămi. Nu mă mai pot ascunde de propriile mele sentimente. Nu m-am mai simțit niciodată așa. Îl găsesc atrăgător, foarte atrăgător.

Dar e o cauză pierdută, știu, și oftez cu un regret dulce-amar. A fost doar o coincidență venirea asta a lui aici. Totuși, fără îndoială, pot să-l admir de la depărtare. Nu poate ieși nimic rău din asta. Și dacă găsesc un fotograf, mâine pot să-l admir cu și mai multă seriozitate. Îmi mușc buza și mă pomenesc rânjind ca o școlăriță. Trebuie să o sun pe Kate și să organizez o ședință foto.

Capitolul 3

Kate e extaziată.

— Dar ce căuta la Clayton's?

Curiozitatea ei răzbate prin telefon. Sunt într-un cotlon al depozitului, încercând să-mi păstrez vocea cât mai nepăsătoare.

— Era prin zonă.

— Eu cred că asta e o coincidență uriașă, Ana. Nu ți se pare că a venit acolo ca să te vadă?

Perspectiva îmi face inima să-mi bată mai repede, dar e o bucurie de scurtă durată. Realitatea sumbră și dezamăgitoare e că omul s-a aflat acolo cu treabă.

— A venit să viziteze secția de agronomie a universității. Finanțează nu știu ce fel de cercetări acolo, bâigui eu.

— Ei, da. A dat facultății un grant de două milioane si jumătate de dolari.

Uau.

— De unde știi?

— Ana, sunt jurnalist, și am scris și un profil al tipului ăstuia. E treaba mea să știu acest lucru.

— OK, Carla Bernstein, păstrează-ți cumpătul. Deci, vrei pozele astea?

— Bineînțeles că le vreau. Întrebarea e cine-o să le facă și unde.

— Am putea să-l întrebăm pe el unde. Zice că s-a cazat în zonă.

— Poți să-l contactezi?

— Am numărul lui de mobil.

Kate scoate un suspin de surprindere.

— Cel mai bogat, cel mai evaziv, cel mai enigmatic burlac din statul Washington tocmai ți-a dat numărul lui de mobil?

— Ăă… da.

— Ana! Te place. Nu încape nicio îndoială.

Kate are un ton autoritar.

— Kate, doar încearcă să fie drăguț.

Dar chiar în timp ce rostesc cuvintele, știu că nu-i adevărat – Christian Grey nu *face* pe drăguțul. Politicos, poate. Și o voce mică îmi șoptește: *Poate că are dreptate Kate*. Simt mâncărimi pe pielea capului la ideea că poate, doar poate, mă place. În definitiv, a zis că s-a bucurat că prietena mea nu i-a luat interviul. Îmi cuprind corpul cu brațele, stăpânită de o bucurie liniștită, legănându-mă într-o parte și-n alta, nutrind posibilitatea ca el să mă placă. Kate mă readuce în prezent.

— Nu știu cine o să facă pozele. Levi, fotograful nostru, nu poate. E plecat acasă, în Idaho Falls, tot weekendul. O să se oftice că a ratat oportunitatea de a-l fotografia pe unul dintre întreprinzătorii de frunte ai Americii.

— Hmm… Ce zici de José?

— Excelentă idee! Întreabă-l – pentru tine, face orice. Apoi sună-l pe Grey și află unde vrea să ne ducem.

Kate e enervant de arogantă față de José.

— Cred că ar trebui să-l suni tu.

— Pe cine, pe José? pufnește zeflemitor Kate.

— Nu, pe Grey.

— Ana, tu ești aia cu relația.

— Relația? țip eu la ea, vocea mea urcând câteva octave. Abia dacă-l cunosc pe omul ăsta.

— Măcar v-ați cunoscut, spune ea cu amărăciune. Și se pare că vrea să te cunoască mai bine. Ana, nu trebuie decât să-l suni, se răstește ea și închide.

Uneori, atâta-i place să facă pe șefa! Mă uit încruntată la mobil și scot limba la el.

Abia apuc să-i las un SMS lui José când Paul intră în depozit, căutând niște șmirghel.

— Suntem puțin cam aglomerați în magazin, Ana, spune el, fără să fie sarcastic.

— Mda, ăă, scuze, bâigui eu și mă întorc să plec.

— Ia zi, cum se face că-l cunoști pe Christian Grey?

Vocea lui Paul e neconvingător de nonșalantă.

— A trebuit să-i iau un interviu pentru ziarul studențesc. Kate a fost bolnavă.

Ridic din umeri, încercând să mă prefac nepăsătoare și nereușind mai bine ca el.

— Christian Grey în prăvălia Clayton's. Cine-ar fi crezut?

Paul pufnește, uluit. Clatină din cap, de parcă ar vrea să-și limpezească gândurile.

— În fine, vrei să ieși în oraș în seara asta, să bem sau să mâncăm ceva?

Ori de câte ori vine acasă, mă invită în oraș, iar eu îl refuz de fiecare dată. E ca un ritual. N-am considerat niciodată că e o idee bună să ieși cu fratele patronului și, în plus, Paul e un tip simpatic din categoria „tânărul american tipic, de la tine din cartier", dar nu e nici pe departe un erou literar, oricât ți-ai forța imaginația. *Dar Grey este?* mă întreabă Vocea interioară, cu sprânceana ridicată întrebător. O plesnesc peste bot.

— Nu aveți o cină în familie sau ceva de genul ăsta pentru fratele tău?

— Aia e mâine.

— Poate altă dată, Paul. Trebuie să tocesc în noaptea asta. Mă așteaptă examenele finale săptămâna viitoare.

— Ana, într-una din zilele astea, o să spui da.

Zâmbește în timp ce eu evadez către magazin.

— Dar eu pozez locuri, Ana, nu oameni, protestează José.

— José, te rog! îl implor eu.

Mă plimb ca leul în cușcă prin apartament, ținând telefonul la ureche și privind pe fereastră la lumina difuză a serii.

— Dă-mi telefonul. Kate îmi ia aparatul, aruncându-și peste umăr părul blond-roșcat, mătăsos.

— Uite care-i treaba, José Rodriguez, dacă vrei ca ziarul nostru să scrie despre inaugurarea

expoziției tale, o să faci ședința asta cu noi mâine, *capisci*?

Kate poate fi teribil de dură.

— Bun. Ana o să te sune când o să știm locul și ora. Ne vedem mâine.

Închide clapeta telefonului.

— Rezolvat. Tot ce mai avem nevoie e să decidem unde și când. Sună-l. Îmi întinde telefonul. Simt că mi se strânge stomacul. Sună-l pe Grey, acum!

Mă uit urât la ea și duc mâna la buzunarul de la spate ca să-i caut cartea de vizită. Trag adânc aer în piept, ca să mă calmez și, cu degete tremurânde, formez numărul.

Răspunde la al doilea apel. Are un ton reținut, calm și rece.

— Grey.

— Ăă… domnul Grey? Anastasia Steele la telefon.

Nu-mi mai recunosc vocea, atât sunt de agitată. Urmează o pauză scurtă. Înlăuntrul meu, tremur.

— Domnișoară Steele! Ce bine-mi pare să vă aud.

Vocea lui s-a schimbat. E surprins și sună atât de… cald – *seducător* chiar. Respirația mi se poticnește și roșesc. Subit, sunt conștientă că prietena mea, Kate Kavanagh, se zgâiește la mine, cu gura deschisă, iar eu mă grăbesc să ajung în bucătărie, ca să scap de nedorita ei privire cercetătoare.

— Ăă – am dori să punem în practică ideea cu ședința foto pentru articol.

Respiră, Ana, respiră. Plămânii mei trag la repezeală o gură de aer.

— Mâine, dacă e în regulă. Unde ar fi convenabil pentru dumneavoastră, domnule?

Aproape că-i pot auzi zâmbetul ca de sfinx prin telefon.

— Sunt cazat la hotelul Heathman din Portland. Să zicem la nouă jumătate, mâine-dimineață?

— OK, ne vedem acolo.

Debordez și abia mai respir de bucurie – zici că-s un copil, nu o femeie matură, care are drept de vot și dreptul legal să consume alcool în statul Washington.

— Aștept cu nerăbdare să ne vedem, domnișoară Steele.

Vizualizez scânteierea malefică din ochii lui. *Cum poate să încarce cele opt cuvinte mărunte de o promisiune atât de îmbietoare?* Închid telefonul. Kate e în bucătărie și se holbează la mine cu o expresie de consternare completă și desăvârșită.

— Anastasia Rose Steele. Îți place de el! Niciodată nu te-am văzut atât de… de… tulburată de cineva. Tu chiar te-ai înroșit la față.

— OK, Kate, tu știi că mi se întâmplă să roșesc uneori. La mine e boală profesională. Nu fi ridicolă, adaug eu, sec.

Ea clipește la mine surprinsă – foarte rar am accese de furie – și imediat mă domolesc.

— Îl găsesc doar… intimidant, atâta tot.

— Heathman, se potrivește, murmură Kate. O să-l sun pe manager și-o să negociez un spațiu pentru ședință.

— Eu pregătesc ceva pentru cină. După care trebuie să învăț.

Nu reușesc să-mi ascund iritarea pe care mi-a provocat-o, în timp ce deschid unul dintre dulapuri ca să pregătesc cina.

Noaptea nu am stare, mă răsucesc și mă zvârcolesc, visând la ochi cenușii, de culoarea fumului, la salopete, picioare lungi, degete lungi și locuri foarte întunecate, neexplorate. Mă trezesc de două ori, cu inima bătând să-mi sară din piept. *Oh, dacă dorm așa puțin, mâine o să arăt minunat*, mă dojenesc. Trag câțiva pumni în pernă și încerc să mă liniștesc.

Hotelul Heathman este situat chiar în inima zonei centrale a Portlandului. Edificiul

impresionant din piatră brună a fost definitivat la țanc pentru marele crah de la sfârșitul anilor 1920. José, Travis și cu mine mergem cu broscuța mea, iar Kate e cu CLK-ul ei, dat fiind că nu am încăput toți la mine. Travis e prietenul și asistentul lui José, cooptat ca să ajute la lumini. Kate a reușit să obțină permisiunea de a folosi gratuit în dimineața aceea o cameră a hotelului, în schimbul unei mențiuni în articol. Când a explicat la recepție că urmează să-l fotografiem pe Christian Grey, CEO, oferta a fost imediat îmbunătățită la un apartament. Totuși, doar un apartament obișnuit, pentru că se pare că domnul Grey îl ocupă deja pe cel mai mare din clădire. Un executiv de la marketing, excesiv de zelos, își face apariția – e teribil de tânăr și foarte agitat din nu știu ce motiv. Bănuiesc că frumusețea și stilul autoritar al lui Kate îl dezarmează, pentru că e ca plastilina în mâinile ei. Camerele sunt elegante, de un bun-gust reținut.

E nouă. Avem o jumătate de oră ca să aranjăm decorul. Kate e în mare vervă.

— José, cred că o să folosim peretele ăla drept fundal, ești de acord?

Nu așteaptă răspunsul acestuia.

— Travis, eliberează scaunele. Ana, poți să ceri la recepție să ne aducă niște răcoritoare? Și dă-i de veste lui Grey că suntem aici.

Da, șefa. Tare autoritară mai e. Îmi dau ochii peste cap, dar fac ce mi s-a cerut.

După o jumătate de oră, Christian Grey intră în apartamentul nostru.

Oau! E îmbrăcat într-o cămașă albă, descheiată la guler, și pantaloni din flanel cenușiu, care-i atârnă pe șolduri. Părul dezordonat e încă ud de la duș. Mi se usucă gura uitându-mă la el… e al naibii de sexy. Grey este urmat în apartament de un bărbat care pare să aibă în jur de treizeci și cinci de ani, tuns scurt și cu o barbă de o zi, într-un costum negru elegant și cravată. Stă tăcut într-un colț. Ochii lui căprui ne urmăresc impasibili.

— Domnișoară Steele, ne întâlnim din nou.

Grey întinde mâna, iar eu i-o scutur, clipind cu repeziciune. Of, Doamne… e de-a dreptul… Când îi ating palma, simt cum trece prin mine curentul acela delicios, mă aprinde și mă face să roșesc, și sunt sigur că respirația mea întretăiată poate fi auzită.

— Domnule Grey, ea este Katherine Kavanagh, bâigui eu, arătând cu mâna spre Kate, care vine în întâmpinare, privindu-l drept în ochi.

— Domnișoara Kavanagh cea tenace. Ce mai faceți? Îi oferă un mic zâmbet, părând sincer amuzat. Sper că v-ați revenit, Anastasia mi-a spus că nu v-ați simțit prea bine săptămâna trecută.

— Mi-e mai bine, mulțumesc, domnule Grey.

Îi scutură mâna cu fermitate, fără să clipească. Îmi aduc aminte că prietena mea a învățat la cele mai bune școli particulare din statul Washington. Ai ei au bani, iar ea a crescut încrezătoare în sine, sigură de locul ei în lume. Nu acceptă nimic din ce nu-i convine. Eu o admir fără rezerve.

— Vă mulțumesc că v-ați făcut timp pentru ședința asta foto, zice Kate, adresându-i un zâmbet politicos, profesional.

— E o plăcere pentru mine, răspunde el, întorcându-și privirea spre mine, iar eu roșesc din nou.

La naiba!

— El e José Rodriguez, fotograful nostru, spun, zâmbindu-i larg lui José, care îmi răspunde cu un zâmbet afectuos.

Căldura din privire îi dispare subit când se uită la Grey.

— Domnule Grey, zice, salutând din cap.

— Domnule Rodriguez.

Și expresia lui Grey se schimbă în timp ce-l cântărește pe José.

— Unde vreți să stau? îl întreabă Grey.

Tonul lui devine vag amenințător. Dar Katherine nu e dispusă să-l lase pe José să conducă

ostilitățile.

— Domnule Grey… sunteți, vă rog, amabil să stați aici? Aveți grijă la cablurile electrice. Pe urmă o să facem câteva și din picioare.

Îl îndrumă spre un scaun lipit de perete.

Travis aprinde luminile, orbindu-l pentru moment pe Grey, și bâiguie o scuză. Apoi Travis și cu mine stăm în spate și îl urmărim pe José în acțiune. Face câteva poze ținând aparatul în mâini, rugându-l pe Grey să se întoarcă într-o parte, apoi în alta, să-și miște brațul, apoi să-l lase din nou jos. Trecând la trepied, José mai face câteva fotografii, în vreme ce Grey stă și pozează, răbdător și natural, timp de aproape douăzeci de minute. Dorința mi s-a îndeplinit: pot să stau și să-l admir pe Grey de la o distanță nu prea mare. De două ori ochii ni se întâlnesc și trebuie să fac un efort ca să mă desprind de privirea lui tulbure.

— Ajunge cu pozele de pe scaun.

Katherine intră din nou în acțiune.

— În picioare, domnule Grey? îl întreabă.

El se ridică, iar Travis se grăbește să îndepărteze scaunul. Obturatorul Nikonului lui José începe din nou să păcăne.

— Cred că avem destule, anunță José după cinci minute.

— Excelent, spune Kate. Vă mulțumim încă o dată, domnule Grey.

Îi strânge mâna, așa cum face și José.

— Aștept cu nerăbdare să citesc articolul, domnișoară Kavanagh, murmură Grey și se întoarce spre mine, stând lângă ușă. Vrei să faci câțiva pași cu mine, domnișoară Steele? întreabă el.

— Desigur, spun, complet dată peste cap.

Mă uit neliniștită la Kate, care ridică din umeri. Observ că José, în spatele ei, se uită urât.

— La revedere, tuturor, spune Grey, deschizând ușa și dându-se la o parte ca să mă lase să ies prima.

Fir-ar… ce mai e și asta? Ce vrea? Mă opresc pe coridor, foindu-mă agitată în timp ce Grey iese din cameră, urmat de domnul Tuns Scurt în costumul lui elegant.

— Te sun eu, Taylor, murmură el către Tuns Scurt.

Taylor o ia înapoi pe coridor, iar Grey își întoarce privirea cenușie, arzătoare spre mine. *Fir-ar… am făcut ceva naspa?*

— M-am întrebat dacă ai fi de acord să bei o cafea cu mine în dimineața asta.

Inima îmi ajunge brusc drept în gură. O invitație în oraș? *Christian Grey m-a invitat în oraș.* Te întreabă dacă vrei să bei o cafea cu el. *Poate crede că încă nu te-ai trezit bine*, îmi scâncește Vocea interioară, care are iar chef de zeflemea. Îmi dreg glasul și încerc să-mi controlez nervozitatea.

— Trebuie să-i duc cu mașina acasă, încerc eu să mă scuz, frângându-mi mâinile, agitată.

— *Taylor*! strigă el, făcându-mă să tresar.

Taylor, care se retrăsese undeva pe coridor, se întoarce și se îndreaptă spre noi.

— La universitate trebuie să-i duci? întreabă Grey, cu o voce blândă și întrebătoare.

Aprob dând din cap, prea uluită ca să vorbesc.

— Uite, îi duce Taylor. E șoferul meu. Avem un 4x4 cu noi, așa că o să încapă și echipamentul.

— Domnule Grey? întreabă Taylor când ajunge la noi, nelăsând să se citească nimic în expresia lui.

— Te rog, poți să-i duci acasă pe fotograf, pe asistent și pe domnișoara Kavanagh?

— Desigur, domnule Grey, răspunde Taylor.

— Așa. Acum, poți să vii cu mine la cafea?

Grey zâmbește ca și cum am fi bătut deja palma.

Eu mă încrunt.

— Păi – domnule Grey, ăă – e chiar… uitați, nu e nevoie ca Taylor să-i ducă acasă.

Arunc o privire la Taylor, care rămâne impasibil cu stoicism.

— O să fac schimb de mașini cu Kate, dacă-mi dați un minut.

Pe fața lui Grey se așterne un zâmbet orbitor, nereținut, firesc, splendid, care lasă să i se vadă toți dinții. *Mamăă*… Deschide ușa apartamentului, ca să pot intra. Eu îl ocolesc și-o găsesc pe Katherine într-o discuție aprinsă cu José.

— Ana, eu cred că nu mai încape nicio îndoială: omul ăsta te place, spune ea fără niciun preambul.

José se uită urât la mine, dezaprobator.

— Dar nu am încredere în el, adaugă ea.

Ridic mâna și sper c-o să se oprească din vorbit. Prin nu știu ce miracol, chiar se oprește.

— Kate, dacă ți-o dau pe Wanda, îmi dai mașina ta?

— De ce?

— Christian Grey m-a invitat la o cafea cu el.

Kate rămâne, cu gura căscată. Kate rămasă fără grai! Savurez momentul. Mă înșfacă de braț și mă târăște în dormitor, care e separat de livingul apartamentului.

— Ana, omul ăsta are ceva.

Tonul ei e încărcat de avertismente.

— Arată nemaipomenit, nu zic nu, dar cred că e periculos. Mai ales pentru cineva ca tine.

— Cum adică, cineva ca mine? Cer eu să știu, ofensată.

— O inocentă ca tine, Ana. Știi la ce mă refer, spune ea, ușor iritată, iar eu roșesc.

— Kate, e doar o cafea. Încep examenele săptămâna viitoare și trebuie să învăț, așa că n-o să stau mult.

Își ține buzele ca și cum ar reflecta la solicitarea mea. În sfârșit, scoate cheile mașinii din buzunar și mi le dă. Eu i le dau pe ale mele.

— Ne vedem mai încolo. Nu sta mult, că trimit echipa de salvare după tine.

— Mulțumesc, îi zic și o îmbrățișez.

Ies din apartament și-l găsesc pe Christian Grey așteptându-mă rezemat de perete, arătând ca un

model masculin care pozează pentru cine știe ce revistă glossy de calitate.

— OK, hai la cafea, murmur, înroșindu-mă ca sfecla.

El zâmbește larg.

— După dumneata, domnișoară Steele.

Se desprinde de perete și ține mâinile întinse ca să mă invite să o iau înainte. Eu o iau pe coridor, cu genunchii tremurând, stomacul plin de fluturi și inima ajunsă în gură și bătând un ritm dramatic, sincopat. *O să beau o cafea cu Christian Grey… iar mie nu-mi place cafeaua deloc.*

Mergem împreună pe coridorul larg al hotelului până la lifturi. *Ce ar trebui să-i spun?* Dintr-odată, îmi simt mintea paralizată de anxietate. Despre ce-o să vorbim? Ce mama naibii am eu în comun cu el? Vocea lui blândă și caldă mă scoate brusc din reverie.

— De cât timp o cunoști pe Katherine Kavanagh?

O, iată o întrebare simplă pentru început.

— Din primul an de facultate. Suntem prietene bune.

— Hmm, replică el evaziv.

La ce s-o fi gândind?

La lifturi, apasă butonul de chemare, iar soneria sună aproape imediat. Ușile glisante se deschid, lăsând vederii doi tineri care se îmbrățișau cu pasiune înăuntru. Surprinși și stânjeniți, cei doi se separă subit, privind cu vinovăție în orice altă direcție în afară de a noastră. Grey și cu mine pășim în ascensor.

Mă chinui să-mi păstrez o expresie serioasă, așa că mă uit în jos, simțind cum obrajii mi se îmbujorează. Când ridic privirea spre Grey, văd că are o umbră de zâmbet pe buze, dar e foarte greu de sesizat. Cei doi tineri nu spun nimic, așa încât coborâm până la parter într-o tăcere stingheră. Nu se aude nici măcar muzica neutră, prezentă de

obicei în difuzoarele lifturilor, care să ne distragă atenția.

Ușile se deschid și, spre marea mea surprindere, Grey îmi ia mâna, prinzând-o cu degetele lui lungi și reci. Mă simt străbătută de un curent, iar pulsul, și așa peste limitele normale, îmi crește și mai mult. În timp ce mă conduce afară din lift, auzim cum cei doi tineri din spatele nostru chicotesc pe înfundate. Grey zâmbește larg.

— Care-i treaba cu lifturile? murmură el.

Traversăm foaierul spațios și aglomerat al hotelului, îndreptându-ne spre ieșire, dar Grey evită ușa turnantă și mă întreb dacă procedează astfel ca să nu-mi dea drumul la mână.

Afară e o duminică blândă, de mai. Soarele e strălucitor, iar traficul e lejer. Grey o ia la stânga și merge până la colț, unde așteptăm să se facă verde la trecerea de pietoni. Continuă să mă țină de mână. *Merg pe stradă și Christian Grey mă ține de mână.* Nimeni nu m-a ținut vreodată de mână. Mă simt amețită și mă furnică peste tot. Încerc să-mi înăbuș rânjetul ridicol care amenință să-mi separe fața în două. *Încearcă să te calmezi, Ana*, mă imploră Vocea interioară. Omulețul verde apare și pornim din loc.

Mergem patru cvartale înainte să ajungem la Portland Coffee House, unde Grey îmi dă drumul la mână ca să-mi țină ușa la intrare.

— Ce-ar fi să alegi o masă până iau eu băuturile? Ce-ai vrea să bei? întreabă el, politicos ca întotdeauna.

— Păi, o să vreau… ăă – ceai English Breakfast, cu plicul separat.

Ridică din sprâncene.

— Nu vrei cafea?

— Nu mă dau în vânt după cafea.

El zâmbește.

— OK, cu plicul separat. Zahăr?

Pentru o clipă, rămân înmărmurită, crezând că e o formulă de alint[1], dar din fericire Vocea

interioară intervine cu buzele țuguiate: *Nu, prostănaco – vrei zahăr la ceai?*

— Nu, mulțumesc.

Cobor privirea la degetele mele înnodate.

— Ceva de mâncare?

— Nu, mulțumesc, zic, clătinând din cap în timp ce el se duce la bar.

Mă uit pe furiș la el pe sub gene în timp ce stă la coadă așteptând să comande. Aș putea să mă uit la el cât e ziulica de lungă… e înalt, lat în umeri și zvelt, și felul cum îi stau pantalonii ăia pe șolduri… *Mamăă*. O dată sau de două ori își trece degetele lungi și grațioase prin părul care, deși uscat între timp, tot ciufulit îi stă. *Hmm… Mi-ar plăcea să fac asta.* Gândul îmi apare în minte și simt cum îmi ia foc fața. Îmi mușc buza și mă uit din nou în jos – nu-mi place unde se îndreaptă gândurile mele năbădăioase.

— La ce te gândești?

Grey s-a întors, luându-mă prin surprindere.

Mă fac stacojie. *Tocmai mă gândeam cum ar fi să-ți ciufulesc părul cu degetele și mă întrebam dacă ar fi moale la atingere.* Clatin din cap. El aduce o tavă, pe care o pune pe măsuța rotundă, cu placaj de mesteacăn. Îmi dă o ceașcă și o farfurioară, un ceainic mic și o altă farfurioară pe care se găsește doar pliculețul de ceai cu eticheta Twinnings English Breakfast – preferatul meu. El și-a luat o cafea care are un minunat model în formă de frunză imprimat în lapte. *Cum naiba s-o fi făcând asta?* mă întreb într-o doară. Și-a mai luat și o brioșă cu afine. Pune tava într-o parte și se așază vizavi de mine, încrucișându-și picioarele lungi. Pare să se simtă atât de confortabil, atât de în largul lui cu propriul său corp, încât îl invidiez. Uită-te la mine, nătângă și neîndemânatică, abia reușind să ajung din punctul A în punctul B fără să cad pe burtă.

— Și la ce zici că te gândești? mă întreabă el.

— Ăsta e ceaiul meu preferat.

Glasul mi-e liniștit și ușor răgușit. Nu pot să cred că stau față în față cu Christian Grey într-o cafenea din Portland. Se încruntă. Știe că ascund ceva. Las plicul de ceai în ceainic și aproape imediat îl scot de-acolo cu linguriță. În timp ce eu pun pliculețul ud pe farfurioară, el lasă capul într-o parte și se uită întrebător la mine.

— Îmi place ceaiul negru și slab, bâigui în loc de explicație.

— Înțeleg. E iubitul tău?

Hopaa… Ce?

— Cine?

— Fotograful. José Rodriguez.

Râd, cu nervozitate, dar curioasă. Ce i-o fi dat impresia asta?

— Nu. José e un bun amic, atâta tot. De ce ai crezut că mi-e iubit?

— Felul cum i-ai zâmbit și felul cum ți-a răspuns.

Privirea lui o susține pe-a mea. E atât de tulburător. Vreau să mă uit în altă parte, dar sunt prinsă – vrăjită.

— Mi-e mai mult ca o rudă, șoptesc.

Grey dă din cap aprobativ, aparent mulțumit de răspuns, și se uită în jos la brioșă. Degetele lui lungi desfac ambalajul, iar eu privesc, fascinată.

— Vrei să guști? întreabă el, iar zâmbetul acela tainic și amuzat i-a revenit.

— Nu, mulțumesc.

Mă încrunt și-mi fixez iar privirea pe propriile mâini.

— Și băiatul pe care l-am cunoscut ieri, la magazin. Nici ăla nu e iubitul tău?

— Nu. Paul e doar un prieten. Ți-am spus de ieri. Of, chestia asta devine caraghioasă. De ce întrebi?

— Pari neliniștită în preajma bărbaților.

Fir-ar să fie! Asta e o chestie personală. *Sunt neliniștită doar în preajma ta, Grey.*

— Mi se pare că ești intimidant.

Mă fac stacojie la față, dar în gând mă felicit pentru sinceritate și Iar mă uit la mâini. Îl aud cum trage brusc aer în piept.

— E normal să ți se pară.

Încuviințează dând din cap.

— Ești foarte sinceră. Te rog, nu te mai uita în jos. Îmi place să-ți privesc fața.

Oh. Mă uit la el, iar el îmi oferă un zâmbet încurajator, dar ambiguu.

— Îmi dă un fel de indiciu despre ce ar putea să-ți treacă prin minte, spune el. Ești un mister, domnișoară Steele.

Un mister? Eu?

— Nu e nimic misterios la mine…

— Cred că ești foarte rezervată, murmură el.

Oare? *Uau… cum o rezolv pe-asta?* Mă simt zăpăcită, de-a dreptul. *Eu, rezervată? Nici pomeneală!*

— În afară de cazurile în care roșești, firește, ceea ce se întâmplă des. Aș vrea doar să știu de ce roșeai.

Bagă în gură o bucățică de brioșă și începe s-o mestece încet, fără să-și dezlipească ochii de mine. Ca la semnal, roșesc. Fir-ar să fie!

— Întotdeauna faci astfel de observații cu caracter personal?

— Nu mi-am dat seama. Te-am ofensat?

Pare surprins.

— Nu, îi răspund candid.

— Bine.

— Dar ești foarte arogant.

Ridică din sprâncene și, dacă nu mă înșel, roșește și el ușor.

— M-am obișnuit să-mi impun punctul de vedere, Anastasia, murmură el. În toate privințele.

— Nu mă îndoiesc. De ce nu mi-ai cerut să-ți zic pe numele mic?

Sunt surprinsă de propria-mi îndrăzneală. De ce a devenit conversația asta așa de serioasă? Nu a decurs așa cum îmi imaginam c-o să decurgă. Nu-

mi vine să cred că am porniri atât de contradictorii. E ca și cum ar încerca să mă avertizeze să mă îndepărtez de el.

— Singurele persoane care-mi spun pe numele de botez sunt rudele și câțiva prieteni apropiați. Așa îmi place.

Oh. Încă nu mi-a spus: „Zi-mi Christian”. Chiar *e* un maniac al controlului, nu există altă explicație, și o parte din mine se gândește că poate ar fi fost mai bine dacă l-ar fi intervievat Kate. Doi maniaci ai controlului, față în față. Plus, desigur, faptul că e aproape blondă – mă rog, blond-roșcat – ca toate femeile din biroul lui. *Și mai e și frumoasă*, îmi amintește Vocea interioară. Nu-mi place ideea apropierii dintre Christian și Kate. Beau o gură de ceai, iar Grey mai mușcă puțin din brioșă.

— Și ești singură la părinți? întreabă.

Ohoo… iar a schimbat direcția.

— Da.

— Vorbește-mi despre părinții tăi.

De ce vrea să știe așa ceva? E atât de *neinteresant*.

— Mama locuiește în Georgia cu noul ei soț, Bob. Tatăl meu vitreg trăiește în Montesano.

— Și tatăl tău?

— Tata a murit când eram mică.

— Îmi pare rău, îngaimă el și o expresie tulburată îi trece repede peste față.

— Nu mi-l amintesc.

— Și mama ta s-a recăsătorit?

Pufnesc dezaprobator.

— Se poate spune și-așa.

El se încruntă la mine.

— Nu prea-ți place să vorbești despre tine, nu-i așa? remarcă el sec, frecându-și bărbia ca și cum ar fi fost cufundat în gânduri.

— Nici ție.

— Mi-ai luat deja un interviu și îmi amintesc unele întrebări destul de indiscrete, spune,

zâmbindu-mi afectat.

Fir-ar! A ținut minte întrebarea despre „gay”. Încă o dată, simt că mor de rușine. În anii care vor urma, știu că voi avea nevoie de terapie intensivă ca să nu mă mai simt stânjenită de câte ori îmi amintesc momentul cu pricina. Încep să pălăvrăgesc despre maică-mea – orice ca să blochez *acea* amintire.

— Mama e o femeie minunată. O romantică incurabilă. A ajuns acum la al patrulea soț.

Christian ridică surprins din sprâncene.

— Mi-e dor de ea, continui. Ea îl are pe Bob acum. Sper ca el să fie în stare stea cu ochii pe mama și să adune resturile când schemele ei nebunești n-or să iasă conform planurilor.

Zâmbesc cu drag. N-am mai văzut-o de multă vreme. Christian mă privește atent, sorbind din când în când din cafea. Zău că n-ar trebui să mă mai uit la gura lui. Mă tulbură.

— Te înțelegi bine cu tatăl tău vitreg?

— Firește. Am crescut cu el. E singurul tată pe care-l cunosc.

— Și cum e?

— Ray? E… taciturn.

— Atât? întreabă Grey surprins.

Ridic din umeri. Dar ce se-așteaptă omul ăsta? Să-i spun povestea vieții mele?

— Taciturn ca și fiica lui vitregă, îmi sugerează Grey.

Mă abțin să nu-mi dau ochii peste cap.

— Îi place fotbalul – cel european – și bowlingul, să meargă la pescuit cu lanseta și să facă mobilă. E tâmplar. Fost militar.

Oftez.

— Ai locuit cu el?

— Da. Mama l-a cunoscut pe Soțul Numărul Trei când aveam cincisprezece ani. Am rămas cu Ray.

Se încruntă de parcă n-ar înțelege.

— N-ai vrut să locuiești cu mama ta? întreabă.

Asta chiar că nu mai e treaba lui.

— Soțul Numărul Trei locuia în Texas. Noi stăteam în Montesano. Și… știi, mama era de curând măritată.

Mă opresc. Mama nu vorbește niciodată de Soțul Numărul Trei. Unde vrea să ajungă Grey cu asta? În niciun caz nu e treaba lui. *Jocul ăsta putem să-l jucăm amândoi.*

— Vorbește-mi despre părinții tăi, îi zic.

El ridică din umeri.

— Tata e avocat, mama e pediatru. Trăiesc în Seattle.

Oh… înseamnă că a crescut într-un mediu de oameni înstăriți. Și mă minunez de acest cuplu de succes care adoptă trei copii, dintre care unul se transformă într-un bărbat frumos, care ia cu asalt lumea afacerilor și o cucerește fără prea mari eforturi. Ce l-a motivat să fie așa? Ai lui trebuie să fie tare mândri.

— Cu ce se ocupă frații tăi?

— Elliot lucrează în construcții, iar surioara mea e la Paris, studiază arta culinară sub îndrumarea unui mare *chef* din Franța.

Ochii i se adumbresc. Nu vrea să vorbească despre familia lui sau despre el însuși.

— Am auzit că Parisul e un oraș drăguț, murmur.

De ce nu vrea să vorbească despre familia lui? Pentru că e un copil adoptat?

— E frumos. Ai fost? întreabă, dând uitării iritarea.

— N-am plecat niciodată din America.

Așadar, am revenit la banalități. Ce ascunde?

— Ai vrea să mergi?

— La Paris? întreb cu o voce gâtuită.

Asta chiar m-a dat pe spate – cine n-ar vrea să meargă la Paris?

— Bineînțeles, recunosc eu. Dar țara pe care-aș vrea s-o vizitez cu adevărat e Anglia.

El lasă capul într-o parte și-și plimbă arătătorul pe buza de jos… *of, Doamne*.

— Pentru că?

Clipesc cu repeziciune. *Concentrează-te, Steele*.

— E locul unde s-au născut și-au trăit Shakespeare, Austen, surorile Brontë, Thomas Hardy. Mi-ar plăcea să văd locurile care i-au inspirat pe acești oameni să scrie cărți atât de frumoase.

Toată discuția despre greii literaturii îmi reamintește că la ora asta eu ar fi trebuit să stau cu burta pe carte. Arunc o privire la ceas.

— Trebuie să plec. Am de învățat.

— Pentru examene?

— Da. Încep marți.

— Unde e mașina domnișoarei Kavanagh?

— În parcarea hotelului.

— Te conduc până acolo.

— Mulțumesc pentru ceai, domnule Grey.

Afișează zâmbetul ăla al lui care parcă spune „am un secret nemaipomenit de mare”.

— Pentru puțin, Anastasia. Plăcerea e de partea mea. Haide, îmi zice el poruncitor și-mi întinde mâna. O iau, uimită, și îl urmez afară din cafenea.

Mergem agale înapoi spre hotel și mi-ar plăcea să spun că facem asta într-o tăcere prietenoasă. El, cel puțin, arată ca de obicei – calm, stăpânit. Cât despre mine, încerc cu disperare să evaluez cum a decurs mica noastră cafea matinală. Am senzația că tocmai am fost intervievată pentru o slujbă, dar nu sunt sigură pentru care anume.

— Întotdeauna te îmbraci în blugi? întreabă el ca din senin.

— Da, de obicei.

El dă din cap aprobator. Am ajuns din nou la intersecție, peste drum de hotel. Mintea mea e un vârtej de gânduri. *Ce întrebare ciudată…* Și sunt conștientă că timpul nostru împreună e limitat. Asta e. Asta a fost, iar eu sunt complet dată peste cap, știu. Probabil că are pe cineva.

— Ai o prietenă? las să-mi scape.

Fir-ar să fie! — *tocmai am spus asta cu glas tare?*

Buzele i se curbează într-o încercare de zâmbet, în timp ce se uită în jos la mine.

— Nu, Anastasia. Eu nu servesc chestia cu *prietenele*, spune el încet.

Oh… *ce vrea să spună cu asta?* Nu e gay. Sau poate că e! De bună seamă ca m-a mințit în interviu. Și, pentru o clipă, cred că o să urmeze vreo explicație, vreun indiciu pentru înțelegerea acestei afirmații criptice – dar n-o face. Trebuie să plec. Trebuie să încerc să-mi adun gândurile. Trebuie să plec de lângă el. O iau înainte și mă împiedic, gata să cad cu capul înainte pe stradă.

— La naiba, Ana! țipă Grey.

Trage mâna de care mă ține atât de tare, încât cad în spate și mă lovesc de el tocmai în clipa în care un biciclist trece fulgerător, gata-gata să mă lovească.

Totul se întâmplă foarte repede – cad, iar în clipa următoare mă trezesc în brațele lui, iar el mă ține strâns la pieptul său. Îi inhalez mirosul curat, sănătos. Miroase a lenjerie proaspăt spălată și a nu știu ce spumă de baie scumpă. E amețitor. Inspir adânc.

— Ești bine? șoptește el.

Are brațul petrecut în jurul meu, ținându-mă aproape, în vreme ce cu degetele celeilalte mâini îmi pipăie conturul feței, sondând cu blândețe, examinându-mă. Îmi atinge ușor buza de jos cu degetul mare și respirația i se poticnește. Se uită lung în ochii mei, iar eu îi susțin privirea neliniștită și arzătoare o clipă, ori poate că e pentru veșnicie… dar în cele din urmă, atenția îmi este atrasă de gura lui frumoasă. Și, pentru prima oară în douăzeci și unu de ani, vreau să fiu sărutată. Vreau să-i simt gura lipită de a mea.

Capitolul 4

Sărută-mă, fir-ar să fie! îl implor, dar nu mă pot mișca. Complet captivată de el, sunt paralizată de o nevoie ciudată, nefamiliară. Privesc lung la gura lui Christian Grey, fascinată, iar el se uită în jos la mine, cu ochii pe jumătate închiși, privirea întunecându-i-se. Respiră mai greu ca de obicei, în timp ce eu am încetat de-a binelea să mai respir. *Sunt în brațele tale. Sărută-mă, te rog*. Închide ochii, respiră adânc și mișcă ușor din cap, ca și cum mi-ar răspunde la întrebarea mea tăcută. Când deschide din nou ochii, în ei se citește un scop nou, o determinare de oțel.

— Anastasia, trebuie să te ții departe de mine. Nu sunt bărbatul potrivit pentru tine, șoptește el.

Ce? De unde vine asta? Eu ar trebui să apreciez lucrul ăsta, nu? Mă încrunt, iar capul meu se umple de dorința de a respinge ideea.

— Respiră, Anastasia, respiră. O să te ridic acum în picioare și-o să te las să stai singură, spune el calm și mă îndepărtează cu blândețe de el.

Adrenalina a atins cote maxime în corpul meu, de la aproape ciocnirea cu biciclistul sau de la proximitatea îmbătătoare a lui Christian, astfel că am rămas excitată și sleită de puteri. *NU!* strigă psihicul meu când el se îndepărtează, lăsându-mă nefericită. El are mâinile pe umerii mei, ținându-mă la lungimea brațului, urmărindu-mi cu atenție reacțiile. Și singurul lucru la care mă pot gândi e că vreau să fiu sărutată, lucru pe care l-am făcut cât se poate de evident, iar el n-a făcut-o. *Nu mă vrea.* Chiar nu mă vrea. Am ratat în stil imperial cafeaua matinală.

Îmi revin, trag aer în piept, regăsindu-mi vocea.

— Mulțumesc, murmur, copleșită de umilință.

Cum de-am putut să interpretez atât de aiurea situația în care ne aflam? Trebuie să plec de lângă omul ăsta.

— Pentru ce? zice el, încruntându-se.

Nu și-a luat mâinile de pe mine.

— Pentru că m-ai salvat, răspund șoptit.

— Cretinul ăla mergea în sens greșit. Mă bucur c-am fost aici. Mă ia cu fiori când mă gândesc ce ți s-ar fi putut întâmpla. Vrei să vii la hotel, să-ți tragi un pic sufletul?

Îmi dă drumul, lăsându-și mâinile pe lângă corp, iar eu stau în fața lui, simțindu-mă stupid.

Îmi scutur capul ca să-l limpezesc un pic. Vreau doar să plec. Toate speranțele mele vagi s-au spulberat. Nu mă vrea. *Dar ce credeam?* mă dojenesc în gând. *Ce ar putea să vrea de la tine Christian Grey?* mă ia peste picior Vocea interioară. Îmi cuprind corpul cu brațele și mă întorc cu fața la drum, observând ușurată că omulețul verde a apărut. Mă grăbesc să traversez, conștientă că Grey e în spatele meu. În fața hotelului, mă întorc scurt să-l privesc, dar nu mă pot uita în ochii lui.

— Mulțumesc pentru ceai și pentru că ai acceptat să faci ședința foto, murmur.

— Anastasia… eu…

Se oprește, iar suferința din glasul lui îmi atrage atenția, așa că, fără voia mea, mă uit în sus la el. Ochii lui cenușii sunt goi în timp ce-și trece mâinile prin păr. Se vede că în mintea lui se dă o luptă, pare frustrat, are o expresie sumbră, toată stăpânirea lui de sine s-a evaporat.

— Ce e, Christian? îl reped iritată după ce el… nu spune nimic.

Vreau doar să plec. Simt nevoia să-mi duc de-acolo mândria mea fragilă și rănită și cumva s-o îngrijesc și să-i redau sănătatea.

— Baftă la examene, murmură el.

Poftim? D-aia arată el așa de nenorocit? Asta-i marea urare la despărțire? Doar îmi urează baftă la examene?

— Mulțumesc. Nu pot să-mi ascund sarcasmul din glas. Rămas-bun, domnule Grey.

Mă întorc în loc, vag uluită că nu mă împiedic, și, fără să-i mai arunc vreo privire, dispar de-a lungul trotuarului spre garajul subteran.

Odată ajunsă la adăpostul întunecat al garajului rece din beton, cu iluminatul lui sumbru, fluorescent, mă sprijin de perete și-mi las capul în mâini. Ce-am crezut? Lacrimi deloc bine-venite îmi inundă ochii. *De ce plâng?* Mă las în jos, supărată pe mine însămi din cauza acestei reacții ilogice. Îmi prind genunchii cu mâinile și stau ghemuită. Vreau să mă fac cât mai mică posibil. Poate că această durere absurdă va fi cu atât mai mică cu cât mai mică voi fi eu însămi, îmi sprijin capul pe genunchi și-mi las lacrimile iraționale să cadă fără oprelişte. Plâng pentru că am pierdut ceva ce n-am avut niciodată. *Ce ridicol!* Să jelești ceva care n-a existat niciodată – speranțele mele spulberate, visele zdrobite și așteptările mele înșelate.

N-am fost niciodată în postura de a fi respinsă. Bine… întotdeauna la baschet sau la volei eram ultima aleasă în echipă, dar asta am înțeles – nu mă pricep să alerg și să fac în același timp și altceva, cum ar fi să bat mingea de podea sau s-o arunc cât colo. Sunt un element de risc serios în orice domeniu sportiv.

Totuși, din punct de vedere sentimental, nu m-am expus niciodată unor situații neplăcute. O viață de insecuritate – sunt prea palidă, prea slăbănoagă, prea dezordonată, prea neîndemânatică, și lunga mea listă de defecte continuă. Așa că am fost întotdeauna cea care i-a respins pe prezumtivii admiratori. A fost colegul ăla de la cursul de chimie, căruia îi plăcea de mine, dar nimeni nu mi-a stârnit vreodată interesul – nimeni, exceptându-l pe Christian Grey Afurisitul. Poate că ar trebui să mă port mai frumos cu indivizi ca Paul Clayton și José Rodriguez, deși sunt sigură că niciunul dintre ei n-a fost găsit suspinând singur în locuri

întunecoase. Poate că am nevoie doar de un plâns sănătos.

Stop! Oprește-te acum! țipă la mine în mod metaforic Vocea interioară, cu brațele la piept, cu greutatea lăsată pe un picior și bătând din călcâi frustrată. *Urcă-te în mașină, du-te acasă, pune-te pe învățat. Uită-l… Acum! Și încetează cu toate prostiile astea autocompătimitoare*.

Trag adânc aer în piept, ca să-mi revin, și mă ridic în picioare. *Revino-ți, Steele.* Mă îndrept spre mașina lui Kate, ștergându-mi lacrimile de pe față. Nu mă voi mai gândi la el. O să trec acest incident la categoria „experiențe” și o să mă concentrez pe examene.

Când ajung, o găsesc pe Kate la masa din sufragerie, cu laptopul în față. Zâmbetul ei de bun-venit se șterge în clipa în care mă vede.

— Ana, ce s-a-ntâmplat?

Oh, nu… Nu Inchiziția Katherine Kavanagh. Îmi scutur capul într-un fel în care-i dau de înțeles să stea în banca ei – dar ajungeam la același rezultat și dacă aveam de-a face cu un orb, surd și mut.

— Ai plâns.

Uneori, are un talent deosebit să remarce lucruri cât se poate de evidente.

— Ce ți-a făcut nemernicul ăla? izbucnește și fața ei… Dumnezeule, mă sperie.

— Nimic, Kate.

Tocmai asta e problema. Gândul îmi aduce un zâmbet ambiguu pe față.

— Atunci, de ce ai plâns? Tu nu plângi niciodată, spune ea, iar tonul i se îmblânzește.

Stă în picioare cu ochii ei verzi plini de îngrijorare. Mă cuprinde cu brațele și mă îmbrățișează. Trebuie să spun ceva doar ca s-o fac să se dea înapoi.

— Era să fiu lovită de un biciclist.

E cea mai bună replică pe care reușesc s-o spun, dar reușește să-i abată momentan atenția de la… el.

— Dumnezeule, Ana… ești bine? Ai pățit ceva?

Mă supune rapid unui control vizual.

— Nu. Christian m-a salvat, șoptesc. Dar am fost zdruncinată.

— Nu mă surprinde. Cum a fost cafeaua? Știam că nu-ți place cafeaua.

— Am băut un ceai. A fost bine, nimic deosebit. Nici nu știu de ce m-a invitat.

— Te place, Ana.

Kate lasă brațele în jos.

— Gata. Nu mă mai văd cu el.

Da, reușesc să dau impresia de indiferență când spun asta.

— Serios?

Fir-ar să fie. E intrigată. Mă duc în bucătărie ca să nu-mi mai vadă fața…

— Mda… nu prea face parte din lumea mea, Kate, spun pe cât de sec reușesc.

— Ce vrei să zici?

— Haide, Kate, e evident.

Mă întorc pe loc și o văd cum stă în ușa bucătăriei.

— Nu și pentru mine, vine replica ei. Bun, are mai mulți bani decât tine, dar, pe de altă parte, are mai mulți bani decât majoritatea americanilor!

— Kate, e…

Ridic din umeri.

— Ana! Pentru numele cerului… de câte ori trebuie să-ți spun? Ești cumplit de naivă, mă întrerupe ea.

Oh, nu. Și-a început iar tirada.

— Kate, te rog. Trebuie să învăț.

I-am cam retezat-o și o văd că se încruntă.

— Vrei să citești articolul? L-am terminat. José a făcut niște poze nemaipomenite.

Chiar am nevoie de un element vizual care să-mi amintească de Christian Grey „Nu-te-vreau”?

— Desigur.

Ca prin farmec, reușesc să-mi lipesc un zâmbet pe față și mă duc spre laptop. Și iată-l, uitându-se la mine, în alb-negru, uitându-se la mine și constatând că nu-s acolo.

Mă prefac că citesc articolul, tot timpul susținându-i privirea cenușie, cercetând fotografia ca să-mi dau seama de ce nu e bărbatul potrivit pentru mine – exact cuvintele pe care mi le-a spus el. Și, dintr-odată, este foarte evident. Arată teribil, nemaipomenit de bine. Ne aflăm la poluri opuse și facem parte din două lumi cât se poate de diferite. Am o viziune cu mine în rolul lui Icar zburând prea aproape de soare și prăbușindu-se ca urmare a acestei îndrăzneli. Cuvintele lui au logică. Nu e bărbatul potrivit pentru mine. Asta a vrut să spună și face ca refuzul lui să fie mai ușor de acceptat… aproape. Pot să mă împac cu asta. Pot să înțeleg.

— Foarte bun, Kate, reușesc să îngaim.

Mă duc la învățat. N-am să mă mai gândesc iar la el acum, îmi jur, și, deschizându-mi notele de la curs, încep să citesc.

Abia când ajung în pat, încercând să dorm, îmi las gândurile să alunece spre dimineața ciudată pe care am avut-o. Mă tot întorc la replica „Eu nu servesc chestia cu *prietenele*” și mi-e ciudă că n-am profitat de informație mai repede, până să ajung în brațele lui, implorându-l în gând, cu fiecare fibră a ființei mele, să mă sărute. A spus-o acolo și atunci. Nu mă voia ca prietenă. Mă întorc pe o parte. Într-o doară, mă întreb dacă nu cumva e celibatar. Închid ochii și încep să plutesc. Poate că se păstrează. *Ei bine, nu pentru tine.* Subconștientul meu adormit îmi mai arde una înainte să se dezlănțuie asupra viselor mele.

Toată noaptea, visez la ochi cenușii și la modele în formă de frunză în lapte, și alerg prin locuri întunecate cu lumini fluorescente stranii și nu-mi

dau seama dacă alerg spre ceva sau fug de ceva… pur și simplu, nu mi-e clar.

Pun pixul jos. Am terminat. Examenul meu final s-a terminat. Un rânjet până la urechi se așterne pe fața mea. Cred ca e pentru prima oară de o săptămână când zâmbesc. E vineri și vom sărbători în seara asta, vom sărbători cu adevărat. S-ar putea să mă și îmbăt! Nu m-am mai îmbătat niciodată. Mă uit la Kate, în cealaltă parte a sălii, care încă mai scrie cu înfrigurare, cu cinci minute înainte de expirarea timpului. Acesta e finalul „carierei" mele universitare. N-o să mai fiu nevoită să stau vreodată în rânduri de studenți anxioși și izolați. În sinea mea, fac roata cu grație în tot spațiul din capul meu, știind prea bine că acela e singurul loc în care pot să fac roata cu grație. Kate se oprește din scris și-și pune pixul pe pupitru. Se uită în direcția mea și surprind pe fața ei același rânjet până la urechi.

Ne întoarcem acasă în Mercedesul ei, refuzând să discutăm despre lucrarea finală. Pe Kate o preocupă mai mult ce o să poarte în seara asta când mergem la bar. Eu caut înfrigurată cheile în poșetă.

— Ana, vezi c-ai primit un pachet.

Kate stă pe treptele care duc la ușa de la intrare și ține în mână un colet învelit cu hârtie maro. *Ciudat*. N-am comandat nimic de pe Amazon în ultima vreme. Kate îmi da pachetul și ia din mâna mea cheile ca să descuie ușa. Destinatarul coletului este „Domnișoara Anastasia Steele". Nu are nici numele, nici adresa expeditorului. O fi de la mama sau de la Ray.

— Cred că e de la ai mei.

— Deschide-l!

Kate e exaltată în timp ce se duce în bucătărie pentru șampania care urmează să marcheze momentul „Uraaa, am terminat cu examenul final!"

Desfac coletul și înăuntru găsesc o cutie legată în piele care conține trei cărți vechi, aparent identice, cu copertele acoperite cu pânză, și un cartonaș simplu, de culoare albă. Pe o parte, cu cerneală neagră, stă scris cu litere de mână:

De ce nu mi-ai spus că trebuie să mă feresc de bărbați?

De ce nu nu-ai spus înainte?

Doamnele știu de ce să se ferească, pentru că citesc romane

În care se vorbește despre primejdiile astea…

Recunosc citatul din Tess. Sunt uluită de coincidență pentru că tocmai am petrecut trei ore scriind despre romanele lui Thomas Hardy în lucrarea mea pentru examenul final. Poate că nu-i o coincidență… poate că e ceva deliberat. Cercetez cartea îndeaproape: *Tess of the d'Urbervilles*, în trei volume. Deschid coperta unuia dintre ele. Cu caractere vechi, pe pagina de gardă, scrie:

Londra: Jack R. Olgood, Mr Alvain and Co., 1891

Sfinte Sisoie – asta e ediția princeps! Trebuie că valorează o avere și știu de îndată cine le-a trimis. Kate e lângă umărul meu, se uită la cărți. Citește ce scrie pe cartonaș.

— Ediție princeps, șoptesc.

— Nu se poate!

Kate face ochii cât cepele, nu-i vine să creadă.

— Grey?

Aprob printr-o mișcare a capului.

— Nu-mi dau seama cine altcineva ar fi putut să fie.

— Ce înseamnă ceea ce scrie pe cartonaș?

— Habar n-am. Cred că e un avertisment – sincer, mă tot avertizează să stau la distanță. Habar

n-am de ce. Că doar nu mă duc peste el să-i bat la ușă.

Mă încrunt.

— Înțeleg că nu vrei să vorbești despre el, Ana, dar să știi că i s-a pus pata pe tine. Indiferent ce avertismente îți trimite.

În ultima săptămână, nu mi-am îngăduit să mă mai gândesc la Christian Grey. Mă rog… ochii lui cenușii continuă să-mi bântuie visele și știu că-mi va trebui o eternitate ca să alung din creier senzația lăsată de îmbrățișarea lui și de mirosul lui minunat. De ce mi-a trimis astea? Doar mi-a spus că nu sunt de nasul lui.

— Am găsit o primă ediție din *Tess* scoasă la vânzare în New York pentru paisprezece mii de dolari. Dar a ta e într-o stare mult mai bună. Trebuie să fi costat mai mult.

Kate îl consultă pe bunul ei prieten, Google.

— Citatul ăsta… Tess i-l spune mamei sale după ce Alec d'Urberville și-a făcut mendrele cu ea.

— Știu, încuviințează gânditoare Kate. Ce încearcă să-ți spună?

— Nu știu și nu-mi pasă. Nu pot să accept astea de la el. I le trimit înapoi cu un citat la fel de buimăcitor din vreo parte mai obscură a cărții.

— Partea aia în care Angel Clare spune: „Dispari!"? întreabă Kate cu o față complet serioasă.

— Da, aia.

Chicotesc. O iubesc pe Kate, pentru că e loială și sufletistă. Pun cărțile la loc în ambalaj și le las pe masa din sufragerie. Kate îmi dă un pahar cu șampanie.

— Pentru sfârșitul examenelor și noua noastră viață în Seattle.

Kate zâmbește larg.

— Pentru sfârșitul examenelor, noua noastră viață în Seattle și rezultate excelente. Ciocnim paharele și bem.

Barul e gălăgios și agitat, plin de viitori proaspeți absolvenți veniți aici să se facă pulbere. José ni se alătură. El mai are un an de tocelă, dar are chef să se distreze și ne aduce în starea de spirit a nou-găsitei noastre libertăți făcându-ne cinste la toți cu o carafă de margarita. Pe când dau pe gât al cincilea pahar, îmi dau seama că nu e o idee prea bună că le-am amestecat cu șampania.

— Și ce faceți acum, Ana? mă întreabă José strigând ca să acopere hărmălaia.

— Kate și cu mine ne mutăm la Seattle. Părinții i-au cumpărat lui Kate un apartament acolo.

— *Dios mío,* cum trăiesc unii… Dar o să vă întoarceți să-mi vedeți expoziția?

— Bineînțeles, José, n-aș lipsi de la asta pentru nimic în lume.

Zâmbesc, iar el își pune brațul pe după mijlocul meu și mă trage aproape.

— Înseamnă mult pentru mine, Ana, că o să fii aici, îmi șoptește în ureche. Mai vrei o margarita?

— José Luis Rodríguez – nu cumva încerci să mă îmbeți? Pentru că am impresia că îți reușește.

Chicotesc.

— Cred c-ar fi bună o bere. Mă duc s-aduc o carafă pentru toată lumea.

— Mai adu de băut, Ana! urlă Kate.

Kate e teribil de rezistentă. Are brațul petrecut pe după Levi, unul dintre colegii noștri englezi și fotograful cu care lucrează de regulă pentru ziarul studențesc. A renunțat să mai fotografieze mostrele de bețivăneală din jurul lui. Are ochi numai pentru Kate. Ea e îmbrăcată într-o cămășuță subțire, blugi mulați și pantofi cu tocuri înalte, părul strâns sus cu șuvițe care atârnă plăcut în jurul feței, obișnuita ei înfățișare înnebunitoare. Eu sunt mai degrabă genul care poartă pantofi de sport Converse și tricouri, dar acum port blugii care-mi vin cel mai bine. Mă desprind din strânsoarea lui José și mă ridic de la masă.

Ohoo. Mi se învârte capul.

Trebuie să mă țin de spătarul scaunului. Cocteilurile pe bază de tequila nu-s o idee prea bună.

Reușesc să ajung la bar și decid că ar fi bine să fac o vizită la baie, cât mai pot să mă țin pe picioare. Iată o judecată sănătoasă, Ana. Mă împleticesc prin mulțime. Bineînțeles, e coadă, dar cel puțin pe coridor e liniște și răcoare. Îmi iau telefonul ca să mai alung plictiseala așteptării. *Hmm… Pe cine am sunat ultima oară?* Să fi fost José? Înainte de asta, un număr pe care nu-l recunosc. Oh, da. Grey. Cred că e numărul lui. Chicotesc. Habar n-am cât e ceasul; poate-l scol din somn. Poate o să aflu de la el de ce mi-a trimis cărțile și mesajul ăla criptic. Dacă vrea să mă țină la distanță, să mă lase în pace. Îmi înăbuș un rânjet de bețiv și îl sun. Răspunde la al doilea apel.

— Anastasia?

E surprins să mă audă. Păi, sincer, și eu sunt surprinsă că-l sun. Apoi creierul meu confuz sesizează… de unde știe că sunt eu?

— De ce mi-ai trimis cărțile alea? articulez eu nedeslușit.

— Anastasia, ți-e bine? Vorbești ciudat.

Îi simt îngrijorarea din glas.

— Nu eu sunt aia ciudată, tu ești.

Na, că i-am zis-o, cu un curaj potențat de alcool.

— Anastasia, ai băut?

— Ce-ți pasă?

— Sunt… curios. Unde ești?

— Într-un bar.

— Care bar?

Pare să fie exasperat.

— Un bar din Portland.

— Și cum ajungi acasă?

— Găsesc eu o cale.

Conversația asta nu decurge așa cum mă așteptam.

— În care bar ești?

— De ce mi-ai trimis cărțile, Christian?

— Anastasia, unde ești? Spune-mi imediat.

Are un ton atât de… de dictatorial, normal pentru un maniac al controlului cum e el. Mi-l imaginez ca pe un regizor de film de pe vremuri, îmbrăcat în pantaloni de călărie, ținând într-o mână un megafon demodat și o cravașă. Imaginea mă face să râd în hohote.

— Ești atât de… autoritar.

Chicotesc.

— Ana, fir-ar să fie, unde mama dracului ești?

Christian Grey mă înjură. Chicotesc din nou.

— Sunt în Portland… e cale lungă pân' la Seattle.

— Unde anume în Portland?

— Noapte bună, Christian.

— Ana!

Închid. Ha! Deși nu mi-a spus despre cărți. Mă încrunt. Misiunea n-a fost îndeplinită. Sunt beată de-a binelea – capul mi se clatină în timp ce-mi târăsc picioarele la coadă. Ei bine, obiectivul exercițiului era să mă îmbăt. Am reușit. Deci, așa e când ești beat – *probabil că nu e o experiență pe care să vreau s-o repet*. Coada s-a mișcat și acum e rândul meu. Mă uit în gol la afișul de pe spatele ușii, care proslăvește virtuțile sexului protejat. Uau, chiar l-am sunat pe Christian Grey? La naiba. Telefonul sună și mă face să tresar. Scâncesc surprinsă.

— Bună, rostesc pe un ton plângăreț în telefon.

Nu mă așteptasem la una ca asta.

— Vin să te iau, spune el și închide.

Numai Christian Grey putea să sune atât de calm și de amenințător în același timp.

Băga-mi-aș picioarele. Îmi ridic blugii. Inima-mi bubuie-n piept. Vine să mă ia? *Oh, nu*. Mi-e rău… nu… mi-e bine. Ia stai așa. Doar se joacă cu mintea mea. Nu i-am spus unde sunt. Nu poate să mă găsească aici. Și-apoi, trec câteva ore până ajunge aici de la Seattle, iar între timp noi vom fi plecat de mult. Mă spăl pe mâini și îmi controlez

fața în oglindă. Par îmbujorată și ușor dezorientată. *Hmm… tequila*.

Aștept la bar un timp ce mi se pare o eternitate ca să obțin o carafă de bere și mă întorc în sfârșit la masă.

— Ai fost plecată cam mult, mă dojenește Kate. Unde-ai fost?

— Am stat la coadă la baie.

José și Levi se contrazic cu ardoare cu privire la echipa de baseball locală. José se oprește din tiradă ca să ne toarne la toți bere, iar eu sorb îndelung din pahar.

— Kate, cred c-o să mă duc afară să iau o gură de aer curat.

— Ana, nu ești rezistentă deloc.

— Nu stau mai mult de cinci minute.

Îmi fac loc din nou prin mulțime. Mi-e greață, capul mi se învârtește supărător și sunt un pic cam instabilă pe picioare. Mai instabilă decât de obicei.

Abia când inhalez aerul răcoros al serii în parcare îmi dau seama cât de beată sunt. Vederea mi-a fost afectată și chiar am început să văd dublu peste tot, ca în vechile reluări ale desenelor animate cu *Tom și Jerry*. Cred c-o să mi se facă rău. De ce naiba am ajuns în halul ăsta?

— Ana, zice José, care a venit după mine. Ești bine?

— Cred că am băut cam prea mult.

Îi zâmbesc fără convingere.

— Și eu, murmură el, iar ochii lui negri mă privesc cu intensitate. Ai nevoie de o mână de ajutor? Întreabă și se dă mai aproape, punându-și brațul în jurul meu.

— José, sunt bine. Mă descurc.

Încerc să-l împing încolo, o încercare cam debilă.

— Ana, te rog, șoptește el, iar acum mă ține în brațe, trăgându-mă aproape.

— José, ce faci?

— Știi că te plac, Ana. Te rog.

Cu mâna pe care o ține pe șale mă ține strâns lipită de el, iar cu cealaltă îmi ridică bărbia, dându-mi capul pe spate.

O, Doamne… ăsta o să mă sărute.

— Nu, José, oprește-te… nu.

Îl împing, dar e ca un zid de mușchi duri și nu pot să-l clintesc. Și-a strecurat mâna în părul meu și-mi ține capul pe loc.

— *Te rog, Ana, cariña*, șoptește el cu buzele aproape lipite de ale mele.

Respirația lui e blândă și miroase parcă prea dulce – de la amestecul de bere și mărgărită. Cu delicatețe, îmi depune săruturi pe maxilar în sus, spre colțul gurii. Mă simt panicată, beată și ieșită de sub control. Senzația e sufocantă.

— José, nu, îl rog. *Nu vreau asta*. Ești prietenul meu, iar eu cred c-o să vomit.

— Cred că domnișoara a spus nu, rostește calm o voce din întuneric.

La naiba! Christian Grey, e aici.

— Cum?

José îmi dă drumul.

— Grey, spune el scurt.

Privesc cu neliniște în sus la Christian. Se uită urât la José și e furios. Mama mă-sii! Stomacul mi se revoltă, eu mă îndoi de mijloc, corpul meu nemaifiind capabil să tolereze alcoolul îngurgitat, și vomit spectaculos pe pământ.

— Îh… *Dios mio*, Ana!

José sare înapoi dezgustat. Grey îmi apucă părul și îl trage în afara „liniei de tragere”, după care mă conduce cu blândețe spre un strat de flori mai înălțat de la marginea parcării. Remarc, cu profundă recunoștință, că locul se află într-un întuneric relativ.

— Dacă mai ai de vomitat, fă-o aici. O să te țin eu.

Și-a pus un braț pe după umerii mei – cealaltă îmi ține părul într-o coadă de cal improvizată, ca să nu-mi cadă în față. Încerc cu stângăcie să-l

împing de lângă mine, dar vomit din nou… și din nou. *Oh, fir-ar ar naibii… cât o să mai dureze porcăria asta?* Chiar și după ce stomacul mi s-a golit și nu mai iese nimic, niște icnete seci, oribile îmi cutremură corpul. Jur în tăcere că n-am să mai beau niciodată. E atât de groaznic încât nu am cuvinte. În sfârșit, se oprește.

Îmi odihnesc mâinile pe zidul din cărămidă al stratului de flori, abia reușind să stau în picioare. Vomitatul în exces este epuizant. Grey își ia mâinile de pe mine și îmi dă o batistă. Numai el putea să aibă o batistă de in proaspăt spălată, cu monogramă. *CTG*. Nu știam că se mai găsește așa ceva prin magazine. Mă întreb vag de la ce vine T-ul, în timp ce mă șterg la gură. Nu reușesc să-mi fac curaj să mă uit la el. Sunt copleșită de rușine, dezgustată de mine însămi. Vreau să fiu înghițită de azaleele din strat și să fiu oriunde altundeva în afară de aici.

José zăbovește încă la intrarea în bar, cu ochii pe noi. Gem și îmi prind capul în mâini. Ăsta trebuie să fie cel mai urât moment din viața mea. Capul încă mi se clatină în timp ce încerc să-mi amintesc un moment mai urât – și nu-mi vine minte decât cel în care Christian m-a respins – și cel de acum e cu multe, foarte multe tonuri mai negru în ceea ce privește umilința. Risc și îi arunc o privire. Se uită în jos la mine, cu fața netulburată, fără să se trădeze prin nimic. Întorcându-mă, mă uit la José, care pare și el rușinat și, ca și mine, intimidat de Grey. Îi arunc o căutătură cruntă. Am câteva cuvinte alese la adresa așa-zisului meu prieten, niciunul dintre ele neputând fi pronunțate în prezența lui Christian Grey, CEO. *Ana, pe cine păcălești? Tocmai ce te-a văzut cum borăști pe pământ și flora locală. Lipsa ta de maniere alese nu poate fi ascunsă prin nimic.*

— Ăă, ne… vedem înăuntru, bâiguie José, dar îl ignorăm, lăsându-l să se strecoare înapoi în clădire.

Sunt singură cu Grey. Mama mă-sii. Ce-ar trebui să-i spun? Să-mi cer scuze pentru telefon.

— Îmi pare rău, reușesc să îngaim, cu ochii țintuiți pe batistă, pe care o frământ furioasă cu degetele.

E atât de moale.

— Pentru ce-ți pare rău, Anastasia?

Fir-ar să fie, chiar vrea să mă pedepsească până la capăt.

— Pentru telefon, în principal. Pentru că mi-a fost rău. Oh, lista e nesfârșită, murmur, simțind cum mă înroșesc.

Te rog, te rog, pot să mor acum?

— Cu toții am trecut prin asta, poate nu la fel de spectaculos ca tine, răspunde el sec. Totul e să-ți cunoști limitele, Anastasia. Adică, sunt pentru forțarea limitelor, dar asta chiar c-a întrecut orice măsură. Ți-ai făcut un obicei din genul ăsta de comportament?

Capul îmi vâjâie de la excesul de alcool și de iritare. Ce naiba îl privește pe el? Nu l-am invitat aici. Vorbește ca un ins de vârstă mijlocie care mă ceartă ca pe un copil neastâmpărat. O parte din mine vrea să-i spună că, dacă am chef să mă îmbăt în halul ăsta în fiecare seară, e decizia mea și n-are nicio legătură cu el… dar n-am destul curaj. Nu acum, după ce-am borât în fața lui. De ce mai stă acolo?

— Nu, spun eu, chinuită de remușcări. Nu m-am mai îmbătat niciodată, iar în clipa asta n-am nici cea mai mică dorință să mă îmbăt iar.

Pur și simplu, nu pricep de ce e aici. Începe să mă ia cu leșin. Îmi observă starea de amețeală și mă prinde înainte să cad, apoi mă strânge în brațe, ținându-mă aproape de pieptul lui ca pe un copil.

— Haide, te duc acasă, murmură el.

— Trebuie s-o anunț pe Kate.

Sunt iar în brațele lui.

— Lasă că-i spune fratele meu.

— Ce?

— Elliot, fratele meu, discută cu domnișoara Kavanagh.

— Serios?

Nu înțeleg.

— Era cu mine când ai telefonat.

— În Seattle?

Sunt confuză.

— Nu, sunt cazat la Heathman.

Tot acolo? De ce?

— Cum m-ai găsit?

— Ți-am localizat telefonul mobil, Anastasia.

Oh, bineînțeles că asta a făcut. Cum e posibil așa ceva? E legal? *Hărțuire*, îmi șoptește subconștientul printr-un nor de tequila care continuă să plutească în creierul meu, dar cumva, fiindcă e vorba despre el, nu-mi pasă.

— Ai haină sau poșetă, ceva?

— Ăă… da, și una și alta. Christian, te rog, trebuie să-i spun lui Kate. O să-și facă griji.

Buzele i se strâng într-o expresie dură și văd că oftează din greu.

— Dacă zici că trebuie neapărat…

Mă lasă jos și, luându-mă de mână, mă duce înapoi în bar. Mă simt slăbită, încă beată, stingherită, epuizată, moartă de rușine și, la un nivel straniu, emoționată absolut peste limitele normalului. O să am nevoie de cel puțin o săptămână ca să procesez toate aceste emoții.

Înăuntru e hărmălaie, aglomerație, iar muzica a început, așa că pe ringul de dans s-a adunat o mulțime numeroasă. Kate nu e la masa noastră, iar José s-a făcut nevăzut. În ceea ce-l privește, Levi pare pierdut și părăsit.

— Unde e Kate? strig la Levi ca să acopăr gălăgia.

Capul începe să-mi bubuie în ritm cu partitura de bas a muzicii.

— Dansează! strigă Levi și-mi dau seama că e furios.

Se uită cu suspiciune la Christian. Îmi pun jacheta neagră pe mine și îmi trec gentuța peste cap, astfel încât să atârne la șold. Imediat ce-o văd pe Kate, pot să plec.

Ating brațul lui Christian, mă întind în sus și-i strig în ureche: „E pe ringul de dans”, atingându-i părul cu nasul, simțindu-i mirosul curat și proaspăt. Toate acele senzații interzise, nefamiliare pe care am încercat să le neg ies la suprafață și își fac de cap prin corpul meu sleit. Roșesc și, undeva într-un loc adânc, mușchii mi se încleștează în mod delicios.

El întoarce privirea spre mine și mă ia din nou de mână ca să mă ducă la bar. E servit imediat, doar nu-l lăsăm să aștepte pe domnul Maniac al Controlului Grey. Chiar toate le obține așa de ușor? Nu aud ce comandă. Îmi dă un pahar foarte mare cu apă și gheață.

— Bea, îmi poruncește, strigând la mine.

Luminile dinamice se răsucesc și se rotesc în ritmul muzicii, aruncând culori stranii în tot barul și peste toată clientela. Christian e pe rând verde, albastru, alb și de un roșu demonic. Mă privește concentrat. Iau o gură de apă, de probă.

— Toată! strigă el.

E atât de poruncitor. Își trece mâna prin părul dezordonat. Pare frustrat, supărat. Care e problema lui? În afară de o fată caraghioasă și beată care-l cheamă în toiul nopții ca el să-și închipuie că are nevoie să fie salvată. Și chiar se dovedește că trebuia salvată de prietenul ei excesiv de romanțios. După care o vede făcându-i-se teribil de rău la picioarele sale. *Oh, Ana… O să poți să dai uitării vreodată întâmplarea asta?* Vocea interioară mă dojenește și mă privește sever pe deasupra lentilelor în semilună ale ochelarilor. Mă clatin puțin, iar el mă prinde de umăr ca să mă stabilizeze. Fac cum mi s-a ordonat și beau tot paharul. Mi se face greață. Ia paharul din mâna mea și-l pune pe bar. Ca prin ceață, observ cum e

îmbrăcat: o cămașă albă de olandă, largă, blugi mulați, pantofi Converse negri și o haină în picățele închisă la culoare. Are cămașa descheiată la guler și văd un puf de păr în deschizătură. Așa groggy cum sunt, mi se pare că arată apetisant.

Mă ia de mână încă o dată. *Băga-mi-aș picioarele…* mă duce pe ringul de dans. La naiba! Nu știu să dansez. Îmi simte reținerea și, sub luminile colorate, îi văd zâmbetul amuzat, sardonic chiar. Mă trage energic de mână și mă pomenesc iar în brațele lui, iar el începe să se miște, luându-mă cu el. Doamne, ce bine dansează și nu-mi vine să cred că-l urmez pas cu pas. Probabil pentru că-s beată pot să țin ritmul cu el… dacă nu m-ar ține atât de strâns lipită de el, sunt sigură că aș leșina la picioarele lui. Într-un cotlon al minții, aud avertismentul rostit adesea de mama mea: *Niciodată să n-ai încredere într-un bărbat care știe să danseze.*

Mă poartă prin grupul compact de dansatori până în cealaltă latură a ringului de dans și ajungem lângă Kate și Elliot, fratele lui Christian. Muzica bubuie în legea ei, zgomotoasă și stridentă, în afară și-năuntrul capului meu. Oh, nu. *Kate își execută mișcările*. Dansează de mama focului și știu că face asta doar atunci când îi place de cineva. Adică, trebuie să-i placă cu adevărat. Înseamnă că mâine-dimineață la micul dejun o să fim trei. *Kate!*

Christian se apleacă și-i strigă ceva în ureche lui Elliot. Nu aud ce spune. Elliot e înalt, lat în umeri, cu păr blond cârlionțat și niște ochi vioi, cu o scânteiere jucăușă. Elliot rânjește și o trage pe Kate în brațele lui, unde ea e mai mult decât fericită să se afle… *Kate!* Chiar și în starea mea de ebrietate, sunt șocată. Abia l-a cunoscut. Încuviințează din cap la ce i-o fi zicând Elliot și apoi rânjește către mine și-mi face semn cu mâna. Christian mă scoate cât ai zice pește de pe ringul de dans.

Dar n-am ajuns să vorbesc cu ea. E bine? Îmi dau seama încotro ne îndreaptă lucrurile pentru ea și pentru el. *Trebuie să-i țin prelegerea despre sexul protejat.* Undeva, în partea din spate a minții mele, sper că a citit unul dintre afișele din cabinele de toaletă. Gândurile mi se zvârcolesc în creier, luptându-se cu senzația cețoasă de beție. E atât de cald aici, atât de gălăgios, de colorat – prea luminos. Capul începe să mi se legene, oh, nu… și simt cum podeaua urcă în întâmpinarea feței mele, sau cel puțin așa pare. Ultimul lucru pe care-l aud înainte să leșin în brațele lui Christian Grey este exclamația lui aspră:

— Futu-i!

Capitolul 5

Totul în jur e foarte tăcut. Lumina e estompată. Mă simt confortabil și mi-e cald în patul ăsta. *Hmm*… Deschid ochii și, pentru o clipă, sunt calmă și senină, bucurându-mă de decorul straniu și nefamiliar. Habar n-am unde mă aflu. Tăblia patului din spatele meu are forma unui soare masiv. Îmi e familiară, într-un mod bizar. Camera e spațioasă și aerisită, mobilată somptuos în tonuri de maro, auriu și bej. Am mai văzut-o înainte. Unde? Creierul meu confuz se chinuie să sorteze amintirile vizuale recente. Dumnezeule! Sunt în hotelul Heathman… Într-un apartament. Am fost într-un apartament ca ăsta împreună cu Kate. Ăsta pare mai mare. Of, la naiba. Sunt în apartamentul lui Christian Grey. Cum am ajuns aici?

Frânturi de amintiri din noaptea precedentă îmi dau târcoale. Băutura – *oh, nu, băutura* – apelul telefonic – *oh, nu, apelul telefonic* – vomitatul – *oh, nu, vomitatul*. José și pe urmă Christian. *Oh, nu.* În sinea mea, bat în retragere. Nu-mi amintesc cum am ajuns aici. Am pe mine tricoul, sutienul și chiloții. N-am șosetele. Și nici blugii. *La naiba!*

Mă uit la măsuța de lângă pat. Pe ea văd un pahar cu suc de portocale și două tablete. Advil. Maniac al controlului cum e, se gândește la toate. Mă ridic în capul oaselor și iau tabletele. De fapt, nu mă simt chiar așa de rău, probabil mult mai bine decât merit. Sucul de portocale are un gust divin. Potolește setea și e răcoritor.

Se aude o bătaie în ușă. Inima îmi sare în gât și nu reușesc să-mi recapăt glasul. El deschide totuși ușa și intră.

Ia te uită, a fost la sală. E în pantaloni de trening gri care-i atârnă pe șolduri, în felul acela, și un tricou gri fără mâneci, care s-a închis la culoare din pricina transpirației, la fel ca și părul. *Sudoarea lui Christian Grey; ideea are efecte ciudate asupra mea.* Trag adânc aer în piept și

închid ochii. Parc-aș fi o fetiță de doi ani; dacă închid ochii, nu mai sunt acolo.

— Bună dimineața, Anastasia. Cum te simți?

— Mai bine decât aș merita, îngaim eu.

Ridic ochii spre el. Pune o sacoșă mare pe un fotoliu și apucă de capetele prosopului pe care-l are pe după gât. Se uită lung la mine, cu ochii lui cenușii întunecați și, ca de obicei, habar n-am la ce se gândește. Își ascunde foarte bine gândurile și sentimentele.

— Cum am ajuns aici? rostesc cu o voce scăzută, pocăită.

Se așază pe marginea patului. E îndeajuns de aproape ca să-l ating, ca să-i simt mirosul. Oh, Doamne… transpirație și gel de duș și Christian. E un cocteil amețitor – mult mai bun decât o margarita, iar acum pot să spun că vorbesc din experiență.

— După ce-ai leșinat, n-am vrut să risc ca tapițeria de piele din mașina mea să te ducă tot drumul până la apartamentul vostru. Așa că te-am adus aici, spune el flegmatic.

— Tu m-ai așezat în pat?

— Da.

Are o față impasibilă.

— Am mai vomitat? șoptesc.

— Nu.

— Tu m-ai dezbrăcat? zic iar în șoaptă.

— Da.

Ridică o sprânceană către mine, iar eu roșesc violent.

— Sper că n-am…? șoptesc și gura mi se usucă de la groaza rușinoasă care mă cuprinde când nu reușesc să duc întrebarea până la capăt. Mă uit lung la mâini.

— Anastasia, erai în comă. Necrofilia nu se numără printre viciile mele. Îmi place ca femeile să fie conștiente și receptive, spune el sec.

— Îmi pare rău.

Colțurile gurii i se înalță într-un zâmbet ambiguu.

— A fost o seară foarte distractivă. Una pe care n-am s-o pot uita un timp.

Nici eu… oh, râde de mine, ticălosul. Nu l-am rugat eu să vină dă mă ia. Cumva m-a făcut să mă simt ca personajul negativ din piesa de teatru.

— Nu era nevoie să mă localizezi cu vreunul din gadgeturile à la James Bond pe care le produci pentru cine oferă prețul cel mai bun, îi răspund eu.

Se uită lung la mine, surprins și, dacă nu mă înșel, ușor rănit.

— Mai întâi, tehnologia de localizare a telefoanelor celulare este disponibilă prin internet. În al doilea rând, compania mea nu investește și nici nu fabrică vreun dispozitiv de supraveghere. Și, în al treilea rând, dacă n-aș fi venit să te iau, probabil că te-ai fi trezit în patul fotografului și, din câte-mi amintesc, nu erai foarte entuziasmată că-ți face curte.

Să-mi facă curte! Mă uit la Christian. El mă privește crunt, cu ochii arzând, îndurerat. Încerc să-mi mușc limba, dar nu reușesc să-mi înăbuș un chicotit.

— Din care cronică medievală ai evadat? Parc-ai fi un cavaler arogant.

Dispoziția lui sufletească se schimbă în mod vizibil. Privirea i se îmblânzește, iar expresia îi devine caldă și, uite, pe buze îi apare un surâs.

— Anastasia, nu cred că-i așa. Un cavaler negru, poate.

Are un zâmbet sardonic și scutură din cap.

— Ai mâncat azi-noapte? Tonul lui e acuzator.

Clatin din cap. Ce infracțiune teribilă am mai comis? Își încleștează maxilarele, dar fața îi rămâne lipsită de expresie.

— Trebuie să mănânci. De-aia ți-a fost așa de rău. Pe bune, asta-i regula numărul unu când bei.

Își trece mâna prin păr și știu că o face din exasperare.

— Ai de gând să mă dojenești în continuare?

— Asta fac eu acum?

— Așa mi se pare.

— Ai noroc că doar te dojenesc.

— Cum adică?

— Păi, dacă erai a mea, după toată isprava de ieri, n-ai mai fi putut să stai pe scaun o săptămână. N-ai mâncat, te-ai îmbătat, te-ai expus într-o situație riscantă.

Închide ochii, groaza întipărindu-i-se trecător pe față, și se cutremură. Când deschide ochii, iar îmi aruncă o căutătură cruntă.

— Mi-e groază să mă gândesc ce ți s-ar fi putut întâmpla.

Mă uit și eu urât la el. Care-i problema lui? Ce l-a apucat? Dacă eram a lui… *E, uite că nu-s.* Deși, poate, o parte din mine și-ar fi dorit să fie. Gândul îmi alungă iritarea provocată de vorbele lui arogante. Capriciile Vocii interioare mă fac să roșesc – dansează fericită într-o fustă hawaiiană de un roșu-aprins, la gândul că aș fi a lui.

— N-aș fi pățit nimic. Eram cu Kate.

— Și fotograful? adaugă el cu asprime.

Hmm… tânărul José. La un moment dat, va trebui să am o discuție cu el.

— José a întrecut măsura, atâta tot, ridic din umeri.

— Păi, data viitoare când depășește măsura, poate ar fi bine să-l învețe cineva bunele maniere.

— Ești un mare partizan al disciplinei.

— Oh, Anastasia, habar n-ai tu.

Ochii i se îngustează, apoi zâmbește malițios. E dezarmant. Acum sunt confuză și supărată, în clipa următoare, mă zgâiesc la zâmbetul lui superb. *Uau*… Sunt ca în transă și asta pentru că are un zâmbet atât de deosebit. Nici nu mai știu despre ce vorbește.

— Mă duc să fac un duș. Sau poate vrei să faci tu mai întâi?

Își lasă capul într-o parte, continuând să zâmbească. Pulsul mi se accelerează, iar bulbul meu rahidian a uitat de toate sinapsele care mă fac să respir. Zâmbetul lui se lărgește și întinde mâna ca să-și plimbe degetul pe obrazul meu și peste buza mea de jos.

— Respiră, Anastasia, șoptește el și apoi se ridică. Micul dejun va ajunge aici într-un sfert de oră. Cred că ți-e o foame de lup.

Se duce în baie și închide ușa.

Las să-mi iasă din plămâni aerul pe care l-am ținut. De ce naiba mă atrage atât de tare? Uite, în clipa asta îmi vine să mă duc peste el sub duș. N-am mai simțit așa ceva față de nimeni. Hormonii mei au luat-o razna. Simt furnicături în locurile unde m-a atins cu degetul mare, pe față și pe buza de jos. Freamăt de un… disconfort dornic de afecțiune, dureros. Nu înțeleg această reacție. *Hmm… Dorință*. Asta e dorință. Asta e senzația.

Stau pe spate pe pernele moi umplute cu fulgi. *Dacă ai fi a mea.* Oh, Doamne – ce-aș face ca să fiu a lui? E singurul bărbat care mi-a făcut vreodată sângele să-mi circule mai repede prin trup. Și totuși, în același timp e atât de contradictoriu; e dificil, complicat și derutant. Acum mă respinge brutal, după care îmi trimite cărți de paisprezece mii de dolari, ca pe urmă să mă urmărească asemenea unui hărțuitor. Și, cu toate astea, am petrecut noaptea în apartamentul lui și mă simt în siguranță. Protejată. Îi pasă îndeajuns de mult ca să vină să mă salveze de un pericol greșit perceput. Nu e deloc un cavaler întunecat, ci un cavaler alb în armură strălucitoare, orbitoare – un erou romantic clasic – Sir Gawain sau Sir Lancelot.

Mă dau repede jos din pat și îmi caut cu înfrigurare blugii. El iese ud și strălucitor de la duș, încă nebărbierit, având doar un prosop în jurul taliei, iar eu stau în fața lui cu picioarele goale și al

naibii de stânjenită. E surprins să vadă că m-am dat jos din pat.

— Dacă-ți cauți blugii, să știi că i-am trimis la spălătorie. Are privirea întunecată. Erau stropiți cu vomă.

— Oh, zic și mă fac stacojie.

De ce, fir-ar să fie, de ce mă prinde mereu pe picior greșit?

— L-am trimis pe Taylor după altă pereche și ceva de încălțat. Le găsești în geanta de pe scaun.

Haine curate. Ce bonus neașteptat!

— Îmm… O să fac un duș, bâigui eu. Mulțumesc.

Ce-aș putea să mai spun? Iau geanta și dau fuga în baie, departe de proximitatea tulburătoare a lui Christian cel dezbrăcat. *David* al lui Michelangelo nu-i e cu nimic superior.

În baie e cald și plin de aburi. Mă dezbrac și intru iute în cabină, nerăbdătoare să mă știu sub șuvoiul purificator de apă. Acesta se revarsă peste mine, iar eu îmi țin fața ridicată în torentul binevenit. Îl vreau pe Christian Grey. Îl vreau rău de tot. Un adevăr simplu. Pentru prima oară în viața mea, vreau să mă culc cu un bărbat. Vreau să-i simt mâinile și gura pe trupul meu.

A spus că-i place ca femeile să fie conștiente. *Atunci, poate că nu e celibatar.* Dar nu mi-a făcut avansuri, spre deosebire de Paul sau José. Nu pricep. Mă vrea? N-a vrut să mă sărute săptămâna trecută. Mă găsește respingătoare? Și totuși, iată-mă aici, unde m-a adus chiar el. Nu pricep ce joc face. Ce gândește? *Ai dormit în patul lui toată noaptea, iar el nu te-a atins, Ana. Fă tu restul socotelilor.* Vocea interioară și-a scos la iveală capul urât și malițios. O ignor.

Apa e caldă și liniștitoare. *Hmm…* aș putea să stau sub dușul ăsta, în baia asta, o veșnicie. Întind mâna după gelul de duș și miroase a el. E un miros delicios. Îmi dau cu gel pe tot corpul, imaginându-mi că el e cel care-mi întinde acest săpun cu

mireasmă divină pe piele, pe sâni, pe stomac, între coapse, cu mâinile lui cu degete lungi. *Oh, Doamne.* Pulsul mi se accelerează iar. Mă simt atât… atât de bine.

— A sosit micul dejun.

Bate la ușă, făcându-mă să tresar.

Cobor din cabina de duș și iau două prosoape. Îmi înfășor unul în jurul capului în stilul Carmen Miranda. Mă șterg la repezeală, ignorând senzațiile plăcute pe care mi le oferă prosopul la atingerea pielii mele hipersensibilizate.

Cercetez sacoșa cu blugii. Taylor mi-a cumpărat nu numai blugi și o pereche de Converse noi, dar și o bluză bleu, șosete și lenjerie. Oh, Doamne. Un sutien și o pereche de chiloți curați de fapt, să-i descriu într-o atare manieră prozaică, utilitaristă, ar însemna să-i nedreptățesc. Vorbim aici de o lenjerie de lux, de fabricație europeană, cu design splendid. Numai dantelă bleu și finețuri. Uau! Sunt dată pe spate și ușor intimidată de această lenjerie. Mai mult decât atât, îmi vine perfect. Dar asta nu mă miră. Roșesc când mi-l imaginez pe domnul Tuns Scurt în vreun magazin de lenjerie, cumpărând chestiile astea pentru mine. Mă întreb ce mai are trecut în fișa postului.

Mă îmbrac în grabă. Restul hainelor se potrivesc perfect. Cu gesturi energice, îmi usuc părul cu prosopul și încerc cu disperare să-l îmblânzesc. Dar, ca de obicei, refuză să coopereze și singura mea opțiune e să-l strâng cu o clamă de păr, pe care nu o am. Ar fi trebuit să am una în poșetă, oriunde o fi ea. Trag adânc aer în piept. A sosit timpul să dăm ochii cu domnul Derutant.

Găsesc dormitorul gol și mă simt ușurată. Îmi caut rapid poșeta din privire – dar nu e aici. Mai trag o dată aer în piept și intru în livingul apartamentului. E uriaș. Are o zonă opulentă, cu canapele și fotolii capitonate moi, o masă pentru cafea, cu un teanc de cărți în ediție de lux, o zonă destinată studiului cu un iMac de ultimă generație

și un televizor cu plasmă uriaș pe perete. Christian stă la masa de sufragerie din cealaltă parte a încăperii, citind un ziar. E de mărimea unui teren de tenis sau pe-acolo, nu că aș juca eu tenis, deși am urmărit-o de câteva ori pe Kate jucând. *Kate!*

— Drace, Kate! rostesc cu glas pițigăiat.

Christian ridică privirea spre mine.

— Știe că ești aici și că ești încă vie. I-am trimis un SMS lui Elliot, spune el doar cu o urmă de umor.

Oh, nu! Îmi amintesc cu câtă ardoare dansa noaptea trecută. Toate mișcările ei patentate folosite cu maximum de efect pentru a-l seduce, nici mai mult, nici mai puțin decât pe fratele lui Christian! Ce-o să creadă despre faptul că mă aflu aici? N-am mai dormit niciodată în altă parte. Ea e tot cu Elliot. Până acum, a mai făcut asta doar de două ori, și de ambele dăți a trebui să suport oribilele pijamale roz timp de o săptămână după despărțire. O să creadă că și eu am avut o aventură de-o noapte.

Christian se uită la mine cu o expresie poruncitoare. Poartă o cămașă albă din olandă, cu gulerul și manșetele desfăcute.

— Stai jos, îmi poruncește el, arătând spre un loc la masă.

Traversez încăperea și mă așez vizavi de el, așa cum mi s-a ordonat. Masa e plină de mâncare.

— N-am știut ce-ți place, așa că am comandat o selecție din meniul de mic-dejun.

Îmi oferă un zâmbet strâmb, ca de scuză.

— Ai fost foarte risipitor, murmur, năucită de tot ce a ales, cu toate că mi-e foame.

— Da, am cam fost.

Are un ton de om vinovat.

Optez pentru clătite, sirop de arțar, ouă jumări și bacon. Christian încearcă să-și ascundă un zâmbet în timp ce se întoarce la omleta lui din albuș de ou. Mâncarea e delicioasă.

— Ceai? întreabă.

— Da, te rog.

Îmi întinde un mic ceainic cu apă fierbinte, iar pe farfurioară găsesc un pliculeț de ceai Twinnings English Breakfast. Dumnezeule, a ținut minte ce fel de ceai îmi place!

— Ai părul foarte ud, mă mustră el.

— N-am găsit uscătorul de păr, bâigui, stânjenită. Nu că l-aș fi căutat.

Christian își strânge buzele, gura preschimbându-i-se într-o linie aspră, dar nu zice nimic.

— Mulțumesc pentru haine.

— E o plăcere, Anastasia. Culoarea asta îți vine bine.

Roșesc și mă uit în jos.

— Știi, chiar c-ar trebui să înveți cum să primești un compliment.

Tonul lui e foarte critic.

— Ar trebui să-ți dau niște bani pentru hainele astea.

Se uită la mine crunt, de parcă l-aș fi jignit profund. Mă grăbesc să continui.

— Și-așa mi-ai oferit cărțile, pe care, bineînțeles, nu pot să le accept. Dar hainele… dă-mi voie să ți le plătesc.

Zâmbesc temătoare.

— Anastasia, crede-mă, pot să-mi permit.

— Nu asta e important. De ce să-mi cumperi așa ceva?

— Pentru că pot.

În ochii lui întrezăresc o sclipire malefică.

— Faptul că poți nu înseamnă că și trebuie, îi răspund pe un ton potolit în timp ce el ridică o sprânceană la mine, cu ochii scânteind, și deodată am sentimentul că vorbim despre altceva, dar nu știu despre ce anume.

Ceea ce-mi aduce aminte…

— De ce mi-ai trimis cărțile, Christian? îl întreb cu o voce blândă.

El își pune tacâmul pe masă și mă privește intens, cu ochii arzând de o emoție imposibil de sondat. Fir-ar să fie – simt că mi se usucă gura.

— Ei bine, când era cât pe ce să fii lovită de biciclistul ăla – iar eu te-am ținut în brațe și tu te uitai în sus la mine – implorându-mă din priviri „sărută-mă, sărută-mă, Christian” – se oprește și ridică din umeri – am simțit că îți datorez scuze și un avertisment.

Își plimbă mâna prin păr.

— Anastasia, eu nu sunt genul de bărbat cu inimioare și floricele… Nu am porniri romantice. Gusturile mele sunt foarte aparte. Trebuie să te ții departe de mine.

Închide ochii ca și cum s-ar fi simțit înfrânt.

— Totuși, e ceva în tine de care-mi este imposibil să stau departe. Dar cred că deja ți-ai dat seama de asta.

Pofta de mâncare mi-a dispărut. *El nu se poate ține departe!*

— Păi atunci, n-o face, șoptesc.

El icnește surprins, cu ochii măriți.

— Nu știi ce vorbești.

— Atunci, lămurește-mă.

Stăm și ne uităm unul la celălalt, fără să ne mai atingem de mâncare.

— Prin urmare, nu ești abstinent?

— Nu, Anastasia, nu sunt abstinent.

Se oprește ca să-mi dea răgaz să asimilez informația, iar eu mă fac stacojie la față. Filtrul dintre gură și creier s-a stricat din nou. Nu pot să cred c-am spus ce-am spus cu glas tare.

— Ce planuri ai pentru următoarele zile? continuă cu o voce joasă.

— Lucrez azi, de la prânz. Cât e ceasul? întreb, cuprinsă subit de panică.

— E abia trecut de zece, ai timp berechet. Ce zici de mâine?

Stă cu coatele pe masă și-și sprijină bărbia pe degetele lungi, împreunate.

— Kate și cu mine începem să ne facem bagajele. Ne mutăm la Seattle săptămâna viitoare, iar eu lucrez la Clayton's toată săptămâna asta.

— Aveți deja unde să stați în Seattle?

— Da.

— Unde?

— Nu-mi amintesc adresa. E în Districtul Pike Market.

— Nu-i departe de mine. Zâmbește.

— Și în Seattle ce-ai de gând să faci?

Unde vrea să ajungă cu toate întrebările astea? Inchiziția Christian Grey e aproape la fel de enervantă ca Inchiziția Katherine Kavanagh.

— Am trimis cereri de angajare în stagiatură. Aștept răspuns.

— Ai trimis și la compania mea, așa cum ți-am sugerat?

Roșesc… *Bineînțeles că nu*.

— Ăă… nu.

— Ce nu-ți convine la compania mea?

— Compania ta sau *compania* ta? spun și îi zâmbesc afectată.

— Faci mișto de mine, domnișoară Steele?

Își lasă capul într-o parte și cred că pare amuzat, dar e greu să-ți dai seama. Roșesc și îmi ațintesc ochii spre micul dejun neterminat. Nu pot să-l privesc în față când folosește tonul ăsta al vocii.

— Mi-ar plăcea să-ți mușc buza aia, șoptește sumbru.

Tresar surprinsă, ignorând complet faptul că îmi mușcam buza de jos, iar gura mea rămâne deschisă. Ăsta e de bună seamă lucrul cel mai sexy care mi s-a spus vreodată. Pulsul mi-a atins un maxim și am impresia că gâfâi. Dumnezeule, îmi tremură tot corpul și nici n-a pus încă mâna pe mine. Mă foiesc în scaun și îi întâlnesc privirea întunecată.

— Și de ce n-o faci? îl provoc cu glas scăzut.

— Pentru că n-am de gând să te ating, Anastasia – cel puțin până nu-mi dai consimțământul tău

scris în acest sens.

Buzele lui schițează un zâmbet.

Ce?

— Ce înseamnă asta?

— Exact ce am spus.

Oftează și clatină din cap către mine, amuzat, dar în același timp exasperat.

— Trebuie să-ți arăt, Anastasia. La ce oră termini lucrul diseară?

— Pe la opt.

— Păi, am putea să mergem la Seattle în seara asta sau sâmbăta viitoare, să luăm cina la mine acasă, și atunci o să te pun la curent cu toate treburile. Alegerea îți aparține.

— De ce nu poți să-mi spui acum?

— Pentru că vreau să mă bucur de acest mic dejun și de compania ta. După ce te vei fi lămurit, probabil că n-o să vrei să mă mai vezi vreodată.

Asta ce mai înseamnă? Exploatează sexual copii de vârstă fragedă în cine știe ce parte a planetei uitată de Dumnezeu? E membru al vreunui sindicat al crimei organizate? Asta ar explica de ce e atât de bogat. E evlavios? E impotent? Desigur că nu – ar putea să-mi dovedească asta chiar acum. Mă fac roșie când mă gândesc la posibilități. Raționamentul ăsta nu mă duce nicăieri. Mi-ar plăcea să rezolv cât mai curând enigma care este Christian Grey. Dacă înseamnă că acel mare secret pe care-l ascunde este atât de hidos încât să nu mai vreau să știu de el, atunci, sincer, ar fi o ușurare. *Nu te minți* – strigă Vocea interioară la mine – *ar trebui să fie ceva teribil de rău ca să te facă să fugi văzând cu ochii.*

— Diseară.

Îl văd cum ridică o sprânceană.

— La fel ca Eva, te grăbești să guști fructul rupt din copacul cunoașterii.

Zâmbește cu superioritate.

— Faci mișto de mine, domnule Grey? întreb cu inocență.

Arogant nesuferit.

Îngustează ochii către mine și-și ia telefonul Blackberry de pe masă. Apasă un număr.

— Taylor. O să am nevoie de Charlie Tango.

Charlie Tango! Cine mai e și ăsta?

— Din Portland la, să zicem, ora douăzeci și treizeci de minute… Nu, în așteptare la Escala… Toată noaptea.

Toată noaptea!

— Da. Disponibil mâine-dimineață. O să pilotez eu de la Portland la Seattle.

Pilotează?

— Pilot de rezervă de la douăzeci și două și treizeci.

Pune telefonul jos. Nici te rog, nici mulțumesc.

— Întotdeauna oamenii fac ce le spui să facă?

— De regulă, dacă nu vor să rămână fără slujbă, spune el pe șleau.

— Și dacă nu lucrează pentru tine?

— Oh, pot să fiu foarte insistent, Anastasia. Ar fi bine să-ți termini micul dejun. Pe urmă te duc acasă. Vin să te iau de la Clayton's la opt, când termini. O să zburăm până la Seattle.

Clipesc des.

— O să zburăm?

— Da, am un elicopter.

Rămân cu gura căscată. Am o a doua întâlnire cu Christian Grey Cel-Atât-de-Misterios. De la cafea la zbor cu elicopterul. Uau!

— Mergem cu elicopterul la Seattle?

— Da.

— De ce?

Rânjește malefic.

— Pentru că pot. Termină-ți micul dejun.

Cum să mai mănânc acum? Merg la Seattle cu elicopterul Împreună cu Christian Grey. Care vrea să-mi muște buza… gândul mă face să mă foiesc neliniștită.

— Mănâncă, spune el cu mai multă asprime. Anastasia, nu suport să văd mâncare risipită…

mănâncă.

— Nu pot să mănânc toate astea.

Mă holbez la cele rămase pe masă.

— Mănâncă ce-ai în farfurie. Dacă ai fi mâncat cum se cuvine ieri, n-ai mai fi aici, iar eu nu mi-aș fi trădat atuurile atât de curând.

Gura lui capătă o expresie fioroasă. Pare supărat.

Mă încrunt întorcându-mă la mâncarea mea, care între timp s-a răcit. *Sunt prea excitată să mănânc, Christian. Nu înțelegi?* aud explicația Vocii interioare. Dar sunt prea lașă ca să dau glas acestor gânduri, mai ales când el pare atât de posomorât. *Hmm, ca un băiețel*. Gândul mi se pare amuzant.

— Ce-i atât de amuzant? întreabă.

Clatin din cap, neîndrăznind să-i spun, și-mi țin ochii țintuiți asupra mâncării. Înghit ultima bucățică de clătită și mă uit la el. Christian mă privește meditativ.

— Bravo, spune el. O să te duc acasă după ce-ți usuci părul. Nu vreau să te îmbolnăvești.

În cuvintele lui se simte un fel de promisiune nerostită. *Ce vrea să spună?* Plec de la masă, întrebându-mă o clipă dacă n-ar trebui să-i cer voie, dar renunț la idee. N-aș vrea să stabilesc un precedent periculos.

Mă îndrept înspre dormitorul lui. Un gând mă oprește.

— Dar tu unde-ai dormit azi-noapte?

Mă întorc să-l privesc cum stă încă așezat pe scaunul din sufragerie. Nu văd niciun fel de pături sau cearșafuri aici – poate că le-a strâns și le-a pus în altă parte.

— În patul meu, spune simplu, cu privirea din nou impasibilă.

— Oh.

— Da, a fost și pentru mine o noutate.

Zâmbește.

— Să nu faci… sex.

Na – am rostit cuvântul. Roșesc… firește.

— Nu.

Clatină din cap și se încruntă, ca și cum și-ar fi amintit ceva neplăcut.

— Să dorm cu cineva în pat.

Își ia ziarul și continuă să citească.

Dumnezeule, ce vrea să spună cu asta? Că n-a dormit niciodată cu nimeni? Că e virgin? Nu știu ce mă face să mă îndoiesc de asta. Stau și-l privesc neîncrezătoare. E cel mai misterios personaj pe care l-am cunoscut vreodată. Și încep să realizez că am dormit cu Christian Grey și-mi vine să-mi trag palme – ce n-aș fi dat să fiu conștientă și să-l privesc dormind! Să-l văd vulnerabil. Cumva, asta mi se pare greu de imaginat. Ei bine, după toate aparențele, totul va ieși la lumină diseară.

În dormitorul lui, caut o comodă și găsesc uscătorul de păr. Mă ajut cu degetele și îmi usuc părul cât mai bine. După ce termin, mă duc în baie. Vreau să mă spăl pe dinți. Văd periuța lui Christian. Aș vrea să-l am în gură. *Hmm*… Privind vinovată peste umăr, pipăi perii periuței. Sunt umezi. Cred c-a folosit-o deja. O apuc repede, pun pastă pe ea și îmi spăl la repezeală dinții. Mă simt ca un copil poznaș. E palpitant.

Îmi iau tricoul, sutienul și chiloții de ieri, îi pun în sacoșa adusă de Taylor și mă întorc în living, ca să-mi caut geanta și haina. Constat cu bucurie că am o clamă de păr în geantă. Christian mă privește cum îmi prind părul la spate, cu o expresie insondabilă. Îi simt ochii urmărindu-mă în timp ce mă așez și-l aștept să termine. Vorbește la telefon cu cineva.

— Vor două?… Cât ar costa asta?… Bine, și ce măsuri de siguranță am luat deja?… Și vor să se ducă prin Suez?… Cât de sigur e Ben Sudan?… Și când ajung în Darfur?… OK, hai s-o facem. Ține-mă la curent cu desfășurările.

Închide.

— Ești gata?

Aprob dând din cap. Mă întreb despre ce a fost convorbirea de adineauri. Își pune pe el haina bleumarin cu dungi fine, ia cheile de la mașină și pornește spre ușă.

— După tine, domnișoară Steele, murmură el, deschizându-mi ușa.

Pare elegant într-un mod neglijent.

Mă opresc, un pic cam mult, ca să mă satur de imaginea lui. Și când te gândești că am dormit cu el azi-noapte și, după toată tequila și borâtura, el e încă aici. Mai mult de-atât, vrea să mă ducă la Seattle. De ce pe mine? Nu pricep. Ies pe ușă rememorându-i cuvintele – *E ceva în tine* – ei bine, sentimentul e întru totul reciproc, domnule Grey, și am de gând să aflu care-ți este secretul.

Mergem în tăcere pe coridor până la lift. In timp ce așteptăm, mă uit la el printre gene, iar el se uită cu coada ochiului la mine. Zâmbesc, iar buzele lui zvâcnesc.

Liftul sosește și pășim înăuntru. Suntem singuri. Deodată, dintr-un motiv inexplicabil, probabil ca urmare a apropierii într-un spațiu închis, atmosfera dintre noi se schimbă, încărcată cu o anticipare electrică, însuflețitoare. Respirația mi se modifică și inima îmi bate mai repede. Îmi mușc buza.

— Oh, la naiba cu birocrația, geme el.

Se repede la mine, lipindu-mă de peretele liftului. Până să-mi dau seama ce se întâmplă, îmi prinde ambele mâini într-o strânsoare ca de clește deasupra capului și mă țintuiește de perete cu propriile șolduri. Ce nebunie! Cu cealaltă mână mă apucă de păr și-l trage în jos, ridicându-mi fața, după care-și lipește buzele de ale mele. Puțin lipsește să nu fie dureros. Gem în gura lui, oferindu-i limbii sale spațiu de manevră. El profită din plin și limba lui îmi explorează gura cu mișcări exersate. N-am fost niciodată sărutată astfel. Șovăielnic, limba mea o atinge pe a lui, alăturându-i-se într-un dans lent, erotic, totul numai atingere și senzații, cu mișcări iuți și

agresive. Ridică mâna ca să-mi apuce bărbia și mi-o ține în loc. Sunt neajutorată, cu mâinile țintuite, cu fața prinsă în mâna lui, și imobilizată de șoldurile lui. Îi simt erecția pe pântece. *Oh, Doamne*… Mă dorește. Christian Grey, zeul grec, mă dorește, iar eu îl doresc pe el, aici… acum, în lift.

— Ești. Atât. De. Dulce, murmură el, rostind cuvintele ca într-un staccato.

Liftul se oprește, ușile se deschid și el se depărtează de mine cât ai clipi, lăsându-mă în aer. Trei inși în ținută office se uită la noi și pufnesc disprețuitor în timp ce se urcă în cabină. Pulsul meu atinge cote alarmante, am senzația că tocmai am urcat pieptiș un deal. Îmi vine să mă aplec și să-mi prind genunchii cu mâinile… dar ar fi prea pe față.

Arunc o privire spre el. Pare atât de calm și de imperturbabil, de parcă tocmai ar rezolva careul de cuvinte încrucișate din *Seattle Times*. *Ce nedrept e totul*. Să fie oare totalmente neafectat de prezența mea? Se uită la mine cu coada ochiului și, cu delicatețe, lasă să iasă un oftat adânc. Aha, deci până la urmă e tulburat – și mica mea zeiță intimă se unduiește într-o blajină samba a victoriei. Bărbații coboară la primul etaj. Mai avem de coborât un nivel.

— Te-ai spălat pe dinți, zice el, privindu-mă fix.

— Ți-am folosit periuța.

Buzele i se curbează într-o jumătate de zâmbet.

— Of, Anastasia Steele, ce-am să mă fac eu cu tine?!

Ușile se deschid la parter, iar el mă ia de mână și mă trage afară.

— Care-i treaba cu lifturile? bombăne, mai mult pentru sine în timp ce străbate foaierul. Mă chinui să țin pasul cu el pentru că puterea de judecată mi-a fost cu minuțiozitate și în stil regal împrăștiată pe podeaua și pereții liftului numărul trei de la Heathman Hotel.

Capitolul 6

Christian deschide portiera din dreapta a SUV-ului Audi de culoare neagră, iar eu mă urc la bord. E o mașină bestială. N-a mai menționat explozia de pasiune din lift. Să-i zic eu? Ar fi bine să vorbim despre asta sau să ne prefacem că nu s-a întâmplat? Aproape că nu mi se pare real – primul meu sărut fără niciun fel de rețineri. Cu trecerea timpului, îi atribui un statut mitic, de legendă arthuriană, de Cetatea dispărută a Atlantidei. Nu s-a întâmplat niciodată, n-a existat niciodată. *Poate că mi-am imaginat eu totul*. Nu. Îmi pipăi buzele, umflate de la sărut. Fără doar și poate că s-a întâmplat. Sunt altă femeie. Îl doresc pe bărbatul ăsta cu disperare, iar el m-a dorit.

Arunc o privire spre el. Christian a revenit la eul lui obișnuit, politicos și ușor distant.

Ce derutant!

Pornește motorul și iese cu spatele din parcare. Dă drumul la sistemul de sonorizare. Interiorul mașinii se umple cu cea mai dulce și mai fermecătoare muzică, interpretată de două femei. Oh, Doamne… toate simțurile mele sunt răvășite, așa încât efectul muzicii este îndoit. Îmi trimite fiori delicioși pe spinare. Christian iese pe Southwest Park Avenue și șofează cu o siguranță relaxată.

— Ce ascultăm?

— E „Duetul florilor” de Delibes, din opera *Lakmé*. Îți place?

— Christian, e superb.

— Nu-i așa?

Zâmbește larg, aruncându-mi o privire. Și, pentru o clipă, pare să-și trădeze adevărata vârstă: tânăr, fără griji și frumos de-ți taie respirația. Asta să fie „cheia” lui? Muzica? Stau și ascult vocile angelice stârnindu-mă și seducându-mă.

— Pot să mai ascult o dată asta?

— Desigur.

Christian apasă un buton, iar muzica îmi dezmiardă încă o dată auzul. Este un asalt blând, lent, dulce și sigur asupra simțurilor mele auditive.

— Îți place muzica clasică? întreb, sperând să obțin o informație prețioasă legată de preferințele lui personale.

— Gusturile mele sunt eclectice, Anastasia, îmi place tot de la Thomas Tallis la Kings of Leon. Depinde în ce dispoziție mă aflu. Tu?

— Și eu la fel. Chiar dacă nu știu cine e Thomas Tallis.

Se întoarce și mă privește scurt, înainte de a reveni cu privirea la drum.

— O să ți-l pun odată să-l asculți. E un compozitor britanic din secolul al șaisprezecelea. Tudor, muzică corală de biserică.

Christian zâmbește către mine.

— Pare foarte ezoteric, știu, dar în același timp e magic.

Apasă un buton și Kings of Leon încep să cânte. Hmm… pe-asta o știu. „Sex on Fire.” Cât se poate de adecvat. Muzica e întreruptă de soneria unui telefon care sună prin sistemul de difuzoare. Christian apasă un buton de pe volan.

— Grey, răspunde scurt, pe un ton răstit.

— Domnule Grey, Welch la telefon. Am informația pe care ați cerut-o.

O voce aspră, imaterială, se aude în difuzoare.

— Bun. Trimite-mi-o prin e-mail. Mai e ceva?

— Nu, domnule.

Apasă butonul, întrerupând convorbirea, și muzica revine. Fără la revedere sau mulțumesc. Mă bucur tare mult că n-am luat niciodată în serios ideea de a lucra pentru el. Fie și numai gândul mă face să mă cutremur. E prea poruncitor și rece cu angajații lui. Muzica se întrerupe din nou din pricina telefonului.

— Grey.

— Contractul de confidențialitate v-a fost trimis prin e-mail, domnule Grey.

O voce de femeie.

— Bun, asta e tot, Andrea.

— O zi bună, domnule.

Christian închide convorbirea prin apăsarea butonului de pe volan. Muzica revine pentru scurt timp când telefonul sună din nou. Ce naiba, așa e viața lui – cu apeluri telefonice care-l sâcâie tot timpul?

— Grey, se răstește el.

— Bună, Christian, ți-ai tras-o?

— Salut, Elliot – sunt pe difuzoare și nu sunt singur in mașină.

Christian oftează.

— Cine e cu tine?

Christian dă ochii peste cap.

— Anastasia Steele.

— Bună, Ana!

Ana!

— Salut, Elliot.

— Am auzit multe despre tine, murmură Elliot cu glas răgușit.

Christian se încruntă.

— Să nu crezi nimic din ce ți-a spus Kate.

Elliot râde.

— O las acasă pe Anastasia acum.

Cristian îmi rostește răspicat numele întreg.

— Te iau cu mine?

— Sigur.

— Ne vedem curând.

Cristian închide și muzica se aude din nou.

— De ce insiști să-mi spui Anastasia?

— Pentru că ăsta e numele tău.

— Eu prefer Ana.

— Serios?

Aproape c-am ajuns la apartament. N-a durat mult.

— Anastasia, spune el gânditor.

Îi arunc o căutătură încruntată, dar el nu-mi ia în seamă expresia.

— Ce s-a întâmplat în lift… n-o să se mai întâmple din nou, mă rog, doar dacă va fi ceva premeditat.

Parchează în fața duplexului în care locuiesc. Cu întârziere îmi dau seama că nu m-a întrebat unde locuiesc – și totuși, știe. Dar, pe de alta parte, mi-a trimis cărțile, așa că e firesc să știe unde stau. Ce hărțuitor inteligent, posesor de elicopter și de sisteme de localizare a telefoanelor mobile n-ar ști?

Și de ce nu vrea să mă sărute din nou? Gândul mă face să mă bosumflu. Pe bune, numele lui de familie ar trebui să fie Cryptic, nu Grey. Se dă jos din mașină, pășind cu o grație relaxată datorată picioarelor lui lungi, și ocolește mașina ca să-mi deschidă portiera, ca un gentleman care nu se dezminte – exceptând, probabil, anumite momente rare și neprețuite prin lifturi. Roșesc amintindu-mi de gura lui lipită de a mea, iar gândul că am fost incapabilă să-l ating îmi vine brusc în minte. Am vrut să-mi plimb degetele prin părul lui răvășit, dar n-am fost în stare să-mi mișc mâinile. Retrospectiv, sunt frustrată.

— Mi-a plăcut ce s-a întâmplat în lift, murmur în timp ce cobor din mașină. Nu sunt sigură dacă am auzit un suspin pronunțat, dar prefer să-l ignor și să urc treptele de la intrare.

Kate și Elliot stau la masa noastră de sufragerie. Cărțile de paisprezece mii de dolari au dispărut. Slavă Cerului. Am planuri cu ele. Prietena mea are lipit pe față cel mai „atipic pentru Kate” rânjet ridicol și pare ciufulită într-un fel cât se poate de sexy. Christian mă urmează în living room și, în ciuda rânjetului ei care parcă vrea să anunțe că „m-am simțit bine toată noaptea”, Kate îl urmărește cu suspiciune.

— Bună, Ana, zice ea și sare să mă îmbrățișeze, după care mă examinează din cap până-n picioare.

Se încruntă și se întoarce spre Christian.

— Bună dimineața, Christian, spune ea pe un ton ușor ostil.

— Domnișoară Kavanagh, răspunde pe tonul lui rigid și formal.

— Christian, o cheamă Kate, bombăne Elliot.

— Kate.

Christian o salută politicos printr-o mișcare a capului și îl privește crunt pe Elliot, care rânjește și se ridică să mă îmbrățișeze fl el.

— Bună, Ana.

Zâmbește, cu ochii lui albaștri scânteind, și îmi place de el instantaneu. E evident că nu seamănă deloc cu Christian, dar, pe de altă parte, sunt frați adoptați.

— Bună, Elliot.

Îi zâmbesc și sunt conștientă că-mi mușc buza.

— Elliot, am face bine să plecăm, anunță Christian pe un ton moderat.

— Desigur.

Se întoarce spre Kate și o trage în brațele lui, sărutând-o îndelung, stăruitor.

Dumnezeule… luați-vă o cameră. Mă uit în pământ, stânjenită. Arunc o privire spre Christian, care mă cercetează atent. Mijesc ochii. Tu de ce nu poți să mă săruți așa? Elliot continuă s-o sărute pe Kate, ridicând-o și aplecând-o într-o strânsoare spectaculoasă, în urma căreia părul ei atinge podeaua în timp ce el o sărută cu pasiune.

— Pe mai târziu, iubi, spune el și zâmbește larg.

Kate se topește, pur și simplu. N-am mai văzut-o niciodată topindu-se – cuvintele „atrăgător” și „maleabil” îmi vin în minte. Kate cea maleabilă. Mamă, Elliot trebuie să fie tare priceput, Christian își dă ochii peste cap și se uită în jos la mine, cu expresia lui de nepătruns, deși poate că e ușor amuzat. Îmi aranjează după ureche o șuviță de păr care s-a desprins din coada de cal. Contactul îmi taie respirația și îmi las capul pe degetele lui. Ochii i se îmblânzesc și-și plimbă degetul mare pe buza

mea de jos. Sângele-mi fierbe în vene. Și, mult prea rapid, atingerea lui a dispărut.

— Pe mai târziu, iubi, murmură el și nu mă pot abține să nu râd, pentru că e atât de diferit de felul lui de a fi.

Dar cu toate că știu că e ireverențios, alintul atinge ceva adânc înăuntrul meu.

— Vin să te iau la opt.

Se întoarce să plece și deschide ușa de la intrare, ieșind pe verandă. Elliot îl urmează la mașină, dar se întoarce și-i mai trimite lui Kate o bezea, iar eu simt un junghi de gelozie.

— Ia zi, ați făcut-o? întreabă Kate în timp ce ne uităm la ei cum se urcă în mașină și pleacă, glasul trădându-i în mod vădit curiozitatea arzătoare.

— Nu, mă răstesc iritată, sperând că asta va opri torentul de întrebări.

Ne întoarcem în apartament.

— Pe când voi, e clar că ați făcut-o.

Nu-mi pot înăbuși invidia. Kate reușește întotdeauna să-i prindă în mreje pe bărbați. E irezistibilă, frumoasă, sexy, amuzantă, descurcăreață… tot ceea ce eu nu sunt. Dar zâmbetul cu care-și însoțește răspunsul e molipsitor.

— Da, și mă văd cu el iar în seara asta.

Bate din palme și țopăie ca un copil mic. Nu-și poate ascunde entuziasmul și fericirea, iar eu nu pot decât să fiu fericită pentru ea. O Kate fericită… asta va fi interesant.

— Christian mă duce la Seattle în seara asta.

— La Seattle?

— Da.

— Poate că… atunci?

— Oh, așa sper.

— Deci, îl placi?

— Da.

— Îl placi îndeajuns ca să…?

— Da.

Ea ridică din sprâncene.

— Uau! Ana Steele, în sfârșit îndrăgostită de un bărbat, și e Christian Grey – miliardarul *hot* și sexy.

— Ei, da – e vorba numai despre bani. Pufnesc afectată și amândouă izbucnim într-un hohot de râs.

— Asta e o bluză nouă? întreabă ea și o pun la curent cu toate detaliile neinteresante ale nopții mele.

— Te-a sărutat? întreabă în timp ce pregătește cafeaua.

Roșesc.

— O dată.

— O dată! pufnește în derâdere.

Eu încuviințez dând din cap, mai degrabă rușinată.

— E foarte rezervat.

Se încruntă.

— Asta e ciudat.

— Nu cred că „ciudat” e o descriere completă, pe bune.

— Trebuie să ne asigurăm că vei fi pur și simplu irezistibilă în seara asta, spune ea cu hotărâre.

Oh, nu… asta se anunță ca o operațiune cronofagă, umilitoare ți dureroasă.

— Trebuie să ajung la muncă într-o oră.

— Pot să termin în intervalul ăsta de timp. Haide.

Kate mă ia de mână și mă duce în dormitorul ei.

Ziua abia se târăște la Clayton’s, deși e aglomerație. Ne-a lovit sezonul de vară, așa că trebuie să petrec două ore cu completarea rafturilor din momentul în care se închide magazinul. E o muncă stupidă și îmi lasă prea mult timp de gândit. Serios vorbind, n-am avut nicio șansă toată ziua.

Sub îndrumarea neobosită și, sincer, intruzivă a lui Kate, picioarele și subsuorile mele sunt epilate la perfecție, sprâncenele pensate și nu mai am pe corp nici un locșor acoperit de păr. A fost o

experiență cât se poate de neplăcută. Dar ea mă asigură că la așa ceva se așteaptă bărbații din zilele astea. La ce altceva se va aștepta el? Trebuie s-o conving pe Kate că asta vreau să fac. Din cine știe ce motiv straniu, n-are încredere în el, probabil pentru că e atât de rigid și de formal. Ea spune că nu reușește să-și dea seama exact despre ce e vorba, dar i-am promis c-o să-i trimit un SMS când ajung în Seattle. Nu i-am spus despre elicopter; ar reacționa imprevizibil.

Mai am și problema cu José. Mi-a lăsat pe telefon trei mesaje și șapte apeluri pierdute. În plus, a sunat și acasă de două ori. Kate a fost foarte neclară în privința locului unde mă aflam. El și-a dat seama că prietena mea mă acoperă. Kate nu știe să fie vagă. Dar am decis să-l las să fiarbă în suc propriu. Sunt încă prea supărată pe el.

Christian a pomenit ceva despre niște documente birocratice și nu știu dacă a glumit sau chiar va trebui să semnez ceva. Încercarea de a ghici îmi provoacă frustrări. Și, peste toată anxietatea, abia dacă reușesc să-mi domolesc nerăbdarea sau nervozitatea. Noaptea asta e noaptea cea mare! După atâta timp, sunt pregătită pentru asta? Zeița mea intimă se uită urât la mine, bătând nerăbdătoare din picior. E pregătită pentru asta de ani de zile, și e gata pentru orice cu Christian Grey, dar tot nu pricep ce vede el la mine… sfioasa Ana Steele – n-are niciun sens.

E punctual, bineînțeles, și mă așteaptă când plec de la Clayton's. Se dă jos din Audi ca să-mi deschidă portiera și-mi zâmbește cu căldură.

— Bună seara, domnișoară Steele, spune.

— Domnule Grey.

Îl salut politicos cu o mișcare a capului în timp ce mă urc pe bancheta din spate a mașinii. La volan stă Taylor.

— Salut, Taylor, spun.

— Bună seara, domnișoară Steele.

Are o voce politicoasă și profesională. Christian urcă în cealaltă parte și-mi prinde mâna, strângând-o ușor, o atingere care-mi reverberează în tot corpul.

— Cum a fost la muncă? întreabă el.

— Foarte lung, răspund, iar vocea mea e și ea răgușită, prea joasă fi plină de dorință.

— Da, și pentru mine a fost o zi lungă.

— Ce-ai făcut? reușesc să îngaim.

— Am fost în excursie cu Elliot.

Degetul lui mare îmi mângâie încheieturile degetelor, înainte și înapoi, iar inima pare că mi se oprește în timp ce respirația mi se accelerează. Cum de-mi face una ca asta? Abia dacă-mi atinge o părticică a trupului și hormonii mei o iau razna.

Drumul cu mașina până la heliport e scurt și, până să prind de veste, ajungem. Mă întreb unde ar putea să fie fabulosul elicopter. Ne aflăm într-o zonă aglomerată a orașului și până și eu știu că elicopterele au nevoie de spațiu ca să decoleze și să aterizeze. Taylor parchează, coboară și-mi deschide portiera. Christian ajunge lângă mine într-o clipită și mă ia din nou de mână.

— Ești gata? întreabă.

Dau din cap aprobator și aș vrea să spun: „Pentru orice”, dar sunt prea agitată ca să pot articula cuvintele.

— Taylor.

Dă din cap scurt spre șofer și ne îndreptăm spre interiorul clădirii, direct spre un șir de lifturi. *Lift!* Amintirea sărutului nostru de dimineață se întoarce să mă bântuie. La altceva nu m-am putut gândi toată ziua, în timp ce visam cu ochii deschiși la casa de marcat din magazin. De două ori domnul Clayton a trebuit să mă strige pe nume ca să mă readucă pe pământ. Să spun că am fost distrată ar fi eufemismul anului. Christian îmi aruncă o privire și un zâmbet ușor stăruie pe buzele lui. Ha! Și el se gândește la asta.

— Nu-s decât trei etaje, spune el sec, cu ochii dansând amuzați.

Are calități telepatice, fără îndoială. E înfiorător.

Mă străduiesc să-mi păstrez o expresie impasibilă când intrăm în lift. Se închid ușile și o simt, e aici, acea stranie atracție electrică zumzăind între noi, înrobindu-mă. Închid ochii într-o tentativă zadarnică de a o ignora. El mă strânge mai tare de mână și în cinci secunde ușile se deschid pe acoperișul clădirii. Și iată-l, un elicopter alb pe care scrie Grey Enterprises Holdings, Inc. cu litere albastre și sigla companiei într-o parte. *Sigur asta e o utilizare ilegală a proprietății companiei.*

Mă duce într-un mic birou unde un bărbat vârstnic stă la o masă de lucru.

— Aveți aici planul de zbor, domnule Grey. Toate verificările externe sunt efectuate. E gata și vă așteaptă. Puteți să plecați.

— Mulțumesc, Joe.

Christian îi zâmbește cu căldură.

Oh, în sfârșit cineva care merită un tratament amabil din partea lui Christian. Poate că nu-i e angajat. Mă uit plină de admirație la bătrân.

— Să mergem, spune Christian și pornim spre elicopter.

Când ajungem aproape, constat că e mult mai mare decât credeam. Mă așteptam la o versiune echivalentă mașinilor sport, cu două locuri, dar ăsta are cel puțin șapte locuri. Christian deschide ușa și mă îndrumă către unul din scaunele aflate chiar în față.

— Stai jos – nu atinge nimic, îmi ordonă, urcându-se în spatele meu.

Închide ușa cu zgomot. Mă bucur că zona e luminată cu reflectoare, altfel mi-ar fi fost greu să văd înăuntrul carlingii mici. Mă așez în scaunul pe care mi l-a indicat, iar el se lasă pe vine lângă mine ca să-mi prindă harnașamentul. E un fel de ham în patru puncte, cu toate curelele conectate la o

cataramă centrală. Strânge ambele curele superioare, astfel încât abia mă mai mișc. E foarte aproape și concentrat pe ceea ce face. Dacă aș putea să mă aplec înainte, nasul meu ar ajunge în părul lui. Îi simt mirosul curat, proaspăt, divin, dar sunt țintuită de scaun și imobilă. Se uită la mine și zâmbește, de parcă s-ar delecta cu obișnuita lui glumă secretă, cu ochii aprinși. E atât de ademenitor de aproape. Îmi țin respirația în timp ce trage de una dintre curelele de sus.

— Ești în siguranță, n-ai cum să scapi, îmi șoptește. Respiră, Anastasia, adaugă el încet.

Ridică mâna și-mi mângâie obrazul, plimbându-și degetele lungi în jos, spre bărbie, pe care o prinde între degetul mare și arătător. Se apleacă înainte și îmi dă un sărut scurt și cast, care mă lasă ametită, măruntaiele mele încleștându-se la atingerea neașteptată, înfiorătoare a buzelor lui.

— Îmi place harnașamentul ăsta, șoptește el.

Ce?

Se așază lângă mine și-și prinde centura de siguranță, după care începe o procedură prelungită de verificare a instrumentelor de bord și de acționare a comutatoarelor și butoanelor din ansamblul năucitor de cadrane, lumini și întrerupătoare din fața mea. Beculețele clipesc și luminează de pe diferitele cadrane, și întreg panoul de instrumente se trezește la viață.

— Pune-ți alea la urechi, zice, arătând spre căștile aflate în fața mea.

Le pun, iar rotorul se pornește. Zgomotul e asurzitor. Își pune și el căștile și continuă să comute diferite întrerupătoare.

— Acum trec prin toate verificările premergătoare zborului.

Vocea imaterială a lui Christian se aude în urechile mele prin intermediul căștilor. Mă întorc și îi zâmbesc larg.

— Știi ce trebuie să faci? îl întreb.

El se întoarce și-mi zâmbește.

— Sunt pilot calificat de patru ani, Anastasia. Cu mine ești în siguranță. Îmi aruncă un rânjet hain. Mă rog, cel puțin cât zburăm, adaugă și-mi face cu ochiul.

Christian… Îmi face cu ochiul!

— Ești gata?

Încuviințez din cap, cu ochii mari.

— OK, turnule. PDX[2], aici Charlie Tango Golf – Golf Echo Hotel, gata de decolare. Te rog, confirmă, recepție.

— Charlie Tango – ai liber pentru zbor. PDX de apelat, mergi pe direcția unu patru mii, cap-compas zero unu zero, recepție.

— Înțeles, turnule, Charlie Tango e pregătit, terminat. Pornim, adaugă către mine și elicopterul se ridică încet și lin în aer.

Portland dispare sub noi și ne îndreptăm spre spațiul aerian al Statelor Unite, deși stomacul meu rămâne ferm în Oregon. Uau! Toate luminile strălucitoare se micșorează până când ajung să scânteieze plăcut. E ca și cum ai privi afară dinăuntrul unui acvariu. Când urcăm și mai sus, nu mai e nimic de văzut. E întuneric beznă, nici măcar luna nu ne mai luminează călătoria. Cum de vedem unde mergem?

— Înfiorător, nu-i așa? aud vocea lui Christian în urechi.

— De unde știi că mergem în direcția corectă?

— Uite.

Arată cu indexul lui lung spre o busolă electronică.

— Aparatul ăsta e un Eurocopter EC135. Unul dintre cele mai sigure din clasa lui. E echipat pentru zboruri de noapte.

Se uită la mine și rânjește.

— Pe acoperișul clădirii în care locuiesc, e o platformă de aterizare și într-acolo ne îndreptăm acum.

Bineînțeles că reședința lui are o platformă de aterizare. Sunt depășită de situație. Fața lui e

luminată blând de luminițele de pe tabloul de bord. E foarte concentrat și se uită întruna la diversele cadrane din fața lui. Mă uit pe sub gene și-i sorb trăsăturile. Are un profil frumos. Nasul drept, maxilarele proeminente – mi-ar plăcea să-mi plimb limba de-a lungul maxilarului său. Nu s-a bărbierit, iar barba de o zi face perspectiva de două ori mai ispititoare. Hmm… mi-ar plăcea să simt cât e de aspră cu limba, cu degetele, cu fața.

— Când zbori noaptea, ești ca și orb. Trebuie să te încrezi în instrumente, spune, întrerupându-mi reveria erotică.

— Cât o să dureze zborul? îngaim cu respirația întretăiată.

Nu mă gândeam deloc la sex, nu, nici pomeneală.

— Mai puțin de o oră – beneficiem de vânt favorabil.

Hmm, mai puțin de o oră până la Seattle… nu-i rău deloc. Nu-i de mirare că zburăm.

Am mai puțin de o oră până la marea dezvăluire. Toți mușchii mi se încleștează în pântec. Un roi agresiv de fluturi mă năpădește. Aceștia se înmulțesc în stomacul meu. Dumnezeule mare, oare ce-mi pregătește?

— Ești bine, Anastasia?

— Da, spun cu nervii încordați – răspunsul meu e scurt, precis.

Cred că zâmbește, dar e greu să-mi dau seama pe întuneric. Christian acționează un alt întrerupător.

— PDX, aici Charlie Tango acum la unu patru mii, recepție.

Schimbă informații cu cei de la turnul de control al traficului aerian. Totul mi se pare că sună foarte profesional. Cred că ne mutăm din spațiul aerian al Portlandului în cel al Aeroportului Internațional din Seattle.

— Înțeles, Sea-Tac[3], în așteptare, terminat.

— Uite, acolo. Arată spre un punctuleț de lumină în depărtare. Ala e Seattle.

— Întotdeauna le impresionezi pe femei în felul ăsta? „Hai să zburăm cu elicopterul meu”? întreb, sincer interesată.

— N-am mai adus niciodată o femeie aici, Anastasia. E o altă premieră pentru mine.

Are o voce calmă, serioasă.

Oh, nu mă așteptam la răspunsul ăsta. O altă premieră? A, poate chestia cu dormitul?

— Ești impresionată?

— Sunt copleșită, Christian.

Zâmbește.

— Copleșită?

Și, pentru un scurt moment, iar își arată vârsta.

Încuviințez din cap.

— Ești atât de… competent.

— O, vă mulțumesc, domnișoară Steele, spune el politicos.

Cred că e încântat, dar nu sunt sigură.

O vreme, călătorim în noaptea neagră în tăcere. Punctul luminos care e Seattle se mărește din ce în ce.

— Turnul Sea-Tac către Charlie Tango. Planul de zbor la Escala în regulă. Rog, continuați. Și rămâi în așteptare. Recepție.

— Aici Charlie Tango, înțeles, Sea-Tac. În așteptare, terminat.

— E evident că-ți place asta, murmur eu.

— Ce anume?

Se uită spre mine. În lumina slabă a tabloului de comandă, are o expresie întrebătoare.

— Să zbori, îl lămuresc eu.

— E nevoie de control și concentrare… cum să nu-mi placă așa ceva? Deși preferatul meu e planorismul.

— Planorismul?

— Da. Zborul cu planorul, mai pe înțelesul tuturor. Planoare și elicoptere… știu să le pilotez și pe unele, și pe altele.

— Aha.

Hobby-uri costisitoare. Îmi amintesc că mi-a spus asta în timpul interviului. Mie îmi place să citesc și, din când în când, să merg la cinematograf. Aici e vorba de o cu totul altă categorie.

— Charlie Tango, răspunde, te rog, recepție.

Vocea din neant a controlorului de trafic îmi întrerupe reveria. Christian răspunde, pe un ton stăpânit și încrezător.

Seattle se apropie. Acum suntem chiar la periferii. Uau! Arată absolut uluitor. Seattle noaptea, din înaltul cerului…

— Arată bine, nu-i așa? murmură Christian.

Aprob din cap cu entuziasm. Pare de pe altă lume – ireal – și mă simt ca pe un platou de filmare gigantic; poate la filmul preferat al lui José, *Blade Runner*. Amintirea tentativei de sărut a lui José nu-mi dă pace. Încep să am senzația că-s un pic cam crudă pentru că nu-i dau telefon. *Poate să aștepte până mâine… cu siguranță*.

— O să ajungem acolo în câteva minute, mormăie Christian și dintr-odată sângele îmi bubuie în urechi, pulsul mi se accelerează și un flux de adrenalină se revarsă în organism.

Începe să vorbească din nou cu controlorul de trafic, dar nu-l mai ascult. Cred c-o să leșin. Soarta mea e în mâinile lui.

Zburăm acum printre clădiri și drept în față văd un zgârie-nori, cu un heliport pe acoperiș. Cuvântul „Escala” e pictat cu alb pe partea de sus a clădirii. Se apropie, făcându-se tot mai mare… la fel ca anxietatea mea. *Doamne, sper să nu-l dezamăgesc.* Cu siguranță că o să-mi găsească un cusur sau altul. Îmi doresc s-o fi ascultat pe Kate și să fi îmbrăcat una din rochiile ei, dar îmi plac blugii mei negri, și mai port o cămașă dintr-un material moale, de culoarea mentei, și haina neagră a lui Kate. Arăt îndeajuns de elegant. Mă țin tot mai strâns de marginea scaunului. *Pot să fac*

asta. Pot să fac asta. Repet această mantra când zgârie-norul se profilează sub noi.

Elicopterul încetinește și zăbovește în aer, iar Christian îl așază pe platforma de pe acoperișul clădirii. Îmi simt inima în gât. Nu-mi dau seama dacă e de la anticiparea plină de neliniște, ușurarea că am ajuns vie sau teama că voi da greș în vreun fel sau altul. Acționează butonul de oprire a motorului, iar lamele rotorului încetinesc și devin tot mai puțin zgomotoase, până când nu mai aud decât sunetul respirației mele neregulate. Christian își scoate căștile de pe cap și se apleacă să mi le scoată și pe ale mele.

— Am ajuns, spune el încet.

Pare atât de concentrat, cum stă pe jumătate în penumbră, pe jumătate în lumina strălucitoare de la reflectoarele de aterizare. Cavalerul negru și cavalerul alb, iată o metaforă adecvată pentru Christian. Pare tensionat. Are maxilarul încleștat și ochii încordați, își desface centura de siguranță și întinde mâna ca s-o desfacă și pe a mea. Fața lui e la câțiva centimetri de a mea.

— Nu trebuie să faci nimic din ceea ce nu vrei să faci. Știi asta, nu-i așa?

Are un ton atât de înfocat, chiar disperat, cu ochii aprinși de pasiune, încât mă ia prin surprindere.

— N-am făcut niciodată ceea ce n-am vrut să fac, Christian.

În timp ce rostesc cuvintele, nu prea simt convingerea din ele, pentru că, în acest moment, probabil că aș fi în stare să fac orice pentru bărbatul așezat lângă mine. Dar replica are efect: s-a domolit.

Mă privește cu grijă un moment și nu-mi dau seama cum, cu toate că e atât de înalt, reușește să se deplaseze cu grație până la ușa elicopterului și s-o deschidă. Sare jos, așteptând să-l urmez, și-mi prinde mâna când cobor pe platformă. Vântul suflă puternic pe acoperișul clădirii și mă neliniștește

faptul că mă aflu la o înălțime de cel puțin treizeci de etaje într-un spațiu neîmprejmuit. Christian mă cuprinde cu brațul pe după mijloc, trăgându-mă aproape de el.

— Hai, strigă el, acoperind zgomotul vântului.

Mă trage până la lift și, după ce tastează un cod, ușa se deschide. Înăuntru e cald și plin de oglinzi. Oriunde mă uit, îl văd pe Christian multiplicat la infinit, iar amănuntul minunat este că tot multiplicat la infinit se vede și că mă ține de mână. Christian formează un alt cod și ușile se închid, iar liftul începe să coboare.

Câteva momente mai târziu, ajungem într-un foaier complet alb. În mijloc se află o masă rotundă, din lemn negru, iar pe ea, un buchet de flori albe, incredibil de mare. Pretutindeni, tablouri pe pereți. Deschide un set de uși duble și tema albă continuă de-a lungul unui coridor larg, care dă spre o încăpere somptuoasă, un salon cu tavanul înalt. De asemenea, „imens” e un termen prea „mic”. Peretele de vizavi e din sticlă și duce spre un balcon cu vedere la Seattle.

La dreapta, o canapea impozantă în formă de U, pe care zece adulți ar putea să stea confortabil. În fața ei, un șemineu modern, de ultimă generație, din oțel inoxidabil – sau poate din platină, n-am de unde să știu. Focul e aprins și arde molcom. În partea stângă, în spatele nostru, la intrare, este zona pentru bucătărie. Complet albă, cu blaturi din lemn închis la culoare și un bar pentru micul dejun cu șase locuri.

Aproape de zona bucătăriei, în fața peretelui de sticlă, e o masă de sufragerie, înconjurată de șaisprezece scaune. Iar într-un colț, discret, un pian cu coadă, negru, lucios. Oh, da… probabil că știe să cânte și la pian. Pe toți pereții există obiecte de artă de toate formele și dimensiunile. De fapt, apartamentul ăsta seamănă mai mult cu o galerie decât cu un spațiu pentru locuit.

— Pot să-ți iau haina? întreabă Christian.

Refuz printr-o clătinare a capului. Mi-e încă frig de la vântul de pe platformă.

— Vrei să bei ceva? mă întreabă, iar eu răspund clipind din ochi.

După noaptea trecută?! *Încearcă să facă pe amuzantul?* Pentru o secundă, mă gândesc să-i cer o margarita… dar îmi lipsește tupeul.

— Eu o să beau un pahar de vin alb. Vrei să-mi ții companie?

— Da, te rog, murmur eu.

Stau în picioare în această încăpere enormă și mă simt nelalocul meu. Mă apropii de peretele de sticlă și-mi dau seama că jumătatea de jos a acestuia se deschide ca o armonică spre balcon. Seattle apare luminat și plin de viață în fundal. Mă întorc în zona bucătăriei – îmi trebuie câteva secunde, atât e de departe de peretele de sticlă –, iar Christian desface o sticlă de vin. Și-a dat jos sacoul.

— Pouilly Fumé îți place?

— Nu știu nimic despre vinuri, Christian. Sunt sigură c-o să fie bun.

Vocea mea e moale și șovăielnică. Inima îmi bubuie în piept. Vreau să fug. Omul ăsta e teribil de bogat. Un stil de viață opulent, exagerat. Ce caut eu aici? *Știi foarte bine ce cauți aici*, îmi dă replica sardonică Vocea interioară. Da, vreau să ajung în patul lui Christian Grey.

— Uite.

Îmi întinde un pahar de vin. Până și paharele sunt scumpe… grele, de cristal. Iau o gură, iar vinul este ușor, aspru și delicios.

— Ești tăcută și nici măcar n-ai roșit. De fapt, cred că nu te-am văzut niciodată atât de palidă, Anastasia, murmură el. Ți-e foame?

Clatin din cap. Nu de mâncare.

— Locuința asta a ta e foarte mare.

— Mare?

— Mare.

— Da, e mare, admite el, iar ochii îi strălucesc amuzați.

Mai iau o gură de vin.

— Știi să cânți?

Arăt cu bărbia spre pian.

— Da.

— Bine?

— Da.

— Bineînțeles că știi. Există ceva pe care să nu-l poți face bine?

— Da… câteva lucruri.

Soarbe din paharul de vin. Nu-și dezlipește ochii de pe mine. Îi simt cum mă urmăresc în timp ce mă întorc și privesc în jur, la această vastă încăpere. „Încăpere” e un cuvânt greșit. Nu e o cameră… e un adevărat cartier general.

— Vrei să stai jos?

Aprob printr-o mișcare a capului, iar el mă ia de mână și mă duce la canapeaua albă. Când mă așez, sunt frapată de faptul că mă simt ca Tess Durbeyfield uitându-se la noua casă care-i aparținea celebrului Alec d’Urberville. Gândul mă face să zâmbesc.

— De ce ai ales tocmai *Tess ofthe d’Urbervilles*? întreb.

Christian mă privește fix o clipă. Cred că întrebarea mea l-a surprins.

— Păi, tu ai spus că-ți place Thomas Hardy.

— Ăsta e singurul motiv?

Până și eu aud dezamăgirea din vocea mea. Gura lui se strânge într-o linie dură.

— Mi s-a părut adecvat. Aș putea să te ridic la înălțimea unui ideal imposibil precum Angel Clare, sau să te degradez complet, ca Alec d’Urberville, murmură el și ochii îi fulgeră întunecat și periculos.

— Dacă sunt doar două opțiuni, o să aleg degradarea, șoptesc, uitându-mă la el.

Vocea interioară se holbează la mine plină de admirație. El icnește surprins.

— Anastasia, nu-ți mai mușca buza, te rog. E foarte tulburător. Nu știi ce spui.

— De-asta mă aflu aici.

El se încruntă.

— Da. Te rog să mă scuzi o clipă.

Dispare printr-o ușă largă aflată în cealaltă parte a încăperii. Se întoarce după câteva minute, aducând cu el un document.

— Ăsta e un contract de confidențialitate.

Ridică din umeri și are bunul-simț să pară ușor stânjenit.

— Avocatul meu insistă asupra acestui aspect.

Mi-l dă. Sunt complet năucită.

— Dacă alegi opțiunea a doua, degradarea, va trebui să-l semnezi.

— Și dacă nu vreau să semnez nimic?

— Atunci rămânem cu idealurile superioare ale lui Angel Clare – mă rog, pentru cea mai mare parte a cărții, în orice caz.

— Ce vrea să însemne acest contract?

— Înseamnă că nu poți să dezvălui nimic despre noi. Nimic, nimănui.

Mă uit la el lung și nu-mi vine să cred. Fir-ar să fie! E rău, rău de tot, iar acum sunt foarte curioasă să aflu.

— În regulă, semnez.

Îmi întinde un stilou.

— Nici măcar nu vrei să-l citești?

— Nu.

Se încruntă.

— Anastasia, trebuie să citești întotdeauna ce semnezi, mă dojenește el.

— Christian, ce nu reușești tu să înțelegi e că eu oricum n-aș vorbi cu nimeni despre noi. Nici măcar cu Kate. Așa că nu are absolut nicio importanță dacă semnez un contract sau nu. Dacă înseamnă atât de mult pentru tine, sau pentru avocatul tău… cu care e evident că *tu* vorbești, atunci, e-n regulă. O să semnez.

Se uită în jos la mine și încuviințează din cap cu gravitate.

— Un punct de vedere frumos argumentat, domnișoară Steele.

Semnez relaxată pe linia punctată de pe ambele exemplare și-i dau unul dintre ele. Îndoindu-l pe celălalt, îl pun în poșetă și iau o gură sănătoasă de vin. Sunt mult mai vitează în vorbe decât mă simt cu adevărat.

— Asta înseamnă că o să faci dragoste cu mine în noaptea asta, Christian?

Ho-pa! Am spus eu asta? Rămâne uluit o clipă, dar își revine rapid.

— Nu, Anastasia, nu înseamnă asta. Mai întâi, eu nu fac dragoste. Eu fut… tare și cu forță. În al doilea rând, mai sunt multe documente de completat. Și, în al treilea rând, încă nu știi în ce te-ai băgat. Încă mai poți să fugi unde-oi vedea cu ochii. Hai, vreau să-ți arăt sala mea de jocuri.

Rămân cu gura căscată. *Fut tare!* Uau, sună atât de… excitant. Dar de ce ne uităm acum la o sală de jocuri? Sunt complet nedumerită.

— Vrei să te joci cu Xbox-ul? întreb.

El râde în hohote.

— Nu, Anastasia, nu e vorba nici de Xbox, nici de Playstation. Vino.

Se ridică și-mi întinde mâna. Îl las să mă conducă pe coridor. La dreapta ușilor duble, pe unde am venit, o altă ușă duce la o scară. Urcăm la al doilea etaj și o luăm la dreapta. El scoate o cheie din buzunar, descuie altă ușă și trage adânc aer în piept.

— Poți să pleci în orice moment. Elicopterul e pregătit să te ducă de-aici oricând vrei să pleci. Poți să rămâi peste noapte și să pleci mâine-dimineață. E în regulă orice ai decide.

— Dar deschide odată blestemata aia de ușă, Christian!

O deschide și se dă înapoi, ca să mă lase să intru. Mă mai uit o dată la el. Vreau tare mult să

știu ce e înăuntru. Îmi iau inima în dinți și intru.

Și am senzația că am călătorit înapoi în timp în secolul al șaisprezecelea și în timpul Inchiziției spaniole.

Mama mă-sii!

Capitolul 7

Primul lucru pe care-l sesizez este mirosul: piele, lemn, ceară de lustruit cu o vagă aromă de chitru. E foarte plăcut, iar iluminatul e discret, subtil. De fapt, nu pot să văd sursa, dar trebuie să fie după vreo cornișă și emite o lumină ambientală. Zidurile și tavanul sunt zugrăvite în culoarea roșie întunecată a vinului de Burgundia, conferind încăperii spațioase un efect de pântec, iar podeaua e din lemn vechi, lăcuit. Pe peretele opus ușii stă prinsă o cruce mare din lemn. E făcută din mahon extrem de bine lustruit și în fiecare colț sunt plasate cătușe. Deasupra e un grilaj mare din fier, suspendat de tavan, un pătrat cu latura de cel puțin doi metri și jumătate, iar din el atârnă tot felul de frânghii, lanțuri și cătușe scânteietoare. Lângă ușă, doi stâlpi lungi, lustruiți, cu ornamente sculptate, sunt fixați transversal pe perete, ca niște galerii de draperie. De ei atârnă un surprinzător amestec de palete, bice, cravașe și niște instrumente cu pene cu aspect caraghios.

Alături de ușă se află un scrin masiv din mahon, fiecare sertar fiind subțire, ca și cum ar fi fost conceput ca să adăpostească niște specimene într-un muzeu vechi și prăfuit. Mă întreb în treacăt ce-or conține de fapt sertarele alea. *Chiar vreau să știu?* În colțul îndepărtat văd o banchetă capitonată cu tapițerie din piele sângerie și, alături de aceasta, fixat de perete, e un rastel din lemn lustruit care arată ca un suport pentru tacuri de biliard, dar, la o examinare mai atentă, conține bastoane de diferite lungimi și grosimi. În colțul opus se află o masă solidă lungă de un metru și optzeci de centimetri – lemn lustruit cu picioare sculptate minuțios – și două taburete asortate dedesubt.

Dar ceea ce domină încăperea e un pat. E mai mare decât un pat *king size* și are patru stâlpi sculptați în stil rococo și un baldachin drept. Pare că vine direct de la sfârșitul secolului al

nouăsprezecelea. Sub baldachin, văd lucirea altor lanțuri și cătușe. Nu există așternuturi… doar o saltea îmbrăcată în piele roșie și perne din mătase roșie strânse la un capăt.

La picioarele patului, la câțiva zeci de centimetri distanță, o canapea capitonată, cu piele de culoare sângerie, proptită pur și simplu în mijlocul încăperii, cu fața la pat. Un aranjament ciudat… să ai o canapea cu fața la pat, și zâmbesc în sinea mea – am ales tocmai canapeaua ca pe un element ciudat, când de fapt este cea mai banală piesă de mobilier din încăpere. Ridic privirea și mă uit la tavan. Văd carabine prinse din loc în loc pe toată suprafața tavanului. Mă întreb vag care o fi destinația lor. În mod straniu, tot acest amestec de lemn, pereți întunecați, lumină obscură și piele sângerie dă încăperii un aer delicat și romantic… Știu că e orice altceva în afară de asta; aceasta e versiunea lui Christian despre ce înseamnă delicat și romantic.

Mă întorc, iar el mă privește cu atenție, așa cum știam că o va face, expresia lui fiind de nedescifrat. Merg mai departe prin încăpere, iar el mă urmează. Instrumentul cu pene m-a intrigat. Îl ating șovăielnic. E din piele de antilopă, ca un mic bici cu nouă șfichiuri, dar mai stufos, iar la capăt are niște mărgele din plastic foarte mici.

— Se cheamă cnut.

Glasul lui Christian e liniștit și blând.

Un cnut… hmm. Cred că sunt șocată. Vocea interioară a emigrat – fie a fost redusă la tăcere, fie s-a prăbușit pe neașteptate și gata. Sunt amorțită. Pot să observ și să absorb, dar nu mai reușesc să ordonez logic toate astea, pentru că sunt în stare de șoc. Care e reacția cea mai potrivită când afli că potențialul tău iubit e un sadic sau un masochist complet sărit de pe fix? *Teama*… da… ăsta pare să fie sentimentul predominant. Îl recunosc acum. Dar, ciudat, nu față de el… nu cred că m-ar răni, mă rog, nu fără consimțământul meu. Atât de

multe întrebări îmi încețoșează mintea. De ce? Cum? Când? Cât de des? Cine? Mă apropii de pat și îmi plimb mâinile pe unul dintre stâlpii sculptați cu migală. Stâlpul e foarte solid, fiind lucrat cu o pricepere desăvârșită.

— Spune ceva, îmi poruncește Christian, cu o voce înșelător de moale.

— Tu faci asta oamenilor sau ei îți fac asta ție?

Schițează un zâmbet, fie amuzat, fie de ușurare.

— Oameni?

Clipește de două ori, ca și cum ar reflecta asupra răspunsului.

— Fac asta femeilor care vor așa ceva.

Nu înțeleg.

— Dacă ai voluntari pentru așa ceva, de ce sunt eu aici?

— Pentru că îmi doresc foarte mult să fac asta cu tine.

— Oh, zic eu surprinsă.

De ce?

Mă duc în colțul îndepărtat al camerei și pipăi bancheta capitonată, înaltă până la talie. *Îi place să facă femeile să sufere*. Gândul mă deprimă.

— Ești sadic?

— Sunt un dominator.

Ochii lui sunt de un cenușiu pârjolitor, intens.

— Ce înseamnă asta? întreb în șoaptă.

— Înseamnă că vreau ca tu să mi te abandonezi de bunăvoie, în toate privințele.

Mă încrunt la el în timp ce încerc să asimilez ideea.

— De ce-aș face asta?

— Ca să mă satisfaci, șoptește el în timp ce-și lasă capul într-o parte și văd pe fața lui umbra unui zâmbet.

Să-l satisfac! Vrea ca eu să-l satisfac! Cred c-am rămas cu gura căscată. *Să-l satisfac pe Christian Grey.* Și îmi dau seama, în acel moment, că da, exact asta vreau să fac. Vreau ca el să fie cât se poate de încântat de mine. E o revelație.

— În termeni foarte simpli, vreau ca tu să vrei să mă satisfaci, spune el încet.

Vocea lui are un efect hipnotic.

— Și cum fac asta?

Am gura uscată și-mi doresc să fi băut mai mult vin. OK, înțeleg partea cu satisfăcutul, dar sunt nedumerită de decorul de budoar combinat cu sală de tortură din perioada elisabetană. Chiar vreau să știu răspunsul?

— Am reguli și vreau ca tu să li te supui. Sunt pentru binele tău și pentru plăcerea mea. Dacă respecți regulile, te voi răsplăti. Dacă nu, te voi pedepsi, iar tu vei învăța, șoptește el.

Mă uit la rastelul cu bastoane în timp ce-l aud zicând asta.

— Și unde se potrivesc toate astea?

Arăt cu mâna spre încăpere.

— Totul face parte dintr-un pachet de stimulente. Atât răsplata, cât și pedeapsa.

— Deci vei obține satisfacție exercitându-ți voința asupra mea.

— E vorba despre câștigarea încrederii și a respectului tău, astfel încât tu să-mi dai voie să-mi exercit voința asupra ta. Supunându-te, eu voi dobândi multă plăcere, chiar fericire. Cu cât ești mai docilă, cu atât mai mare va fi plăcerea mea – e o ecuație foarte simplă.

— OK, și ce obțin eu din povestea asta?

Ridică din umeri și are o figură aproape spășită.

— Pe mine, spune el simplu.

Oh, Doamne. Christian își trece mâna prin păr în timp ce mă privește lung.

— Nu te trădezi prin nimic, Anastasia, murmură el, exasperat. Hai să ne întoarcem la parter, unde mă pot concentra mai bine. E foarte tulburător să te am aici.

Îmi întinde mâna, iar acum ezit înainte să i-o întind pe-a mea.

Kate a spus că e periculos și a avut mare dreptate. *Dar de unde știa*? E periculos pentru

sănătatea mea, pentru că știu c-am să spun da. Și o parte din mine nu vrea asta. O parte din mine vrea ca eu să fug țipând din camera asta și tot ce reprezintă ea. Sunt tare depășită de situație aici.

— N-am să te rănesc, Anastasia.

Știu că spune adevărul. Îi iau mâna, iar el mă conduce pe ușă afară.

— Dacă faci asta, lasă-mă să-ți arăt.

În loc să coborâm la parter, se întoarce imediat ce iese din *sala de jocuri*, cum o numește el, și pornește pe un coridor. Trecem de mai multe uși până ajungem la cea din capăt. Dincolo de ea e un dormitor cu un pat mare dublu, totul în alb… totul – mobilă, pereți, lenjeria de pat. E steril și rece, dar cu o vedere splendidă a orașului Seattle prin peretele de sticlă.

— Asta va fi camera ta. Poți s-o decorezi după bunul tău plac, să-ți aduci ce vrei aici.

— Camera mea? Adică, te aștepți ca eu să mă mut aici?

Nu-mi pot ascunde groaza din glas.

— Nu tot timpul. Doar, să zicem, de vineri seara până duminică. Trebuie să vorbim despre toate astea, să negociem. Dacă vrei să faci asta, adaugă el, cu o voce scăzută și ezitantă.

— O să dorm aici?

— Da.

— Nu cu tine.

— Nu. Ți-am spus, nu dorm cu nimeni, decât cu tine, atunci când ești ametită de băutură.

Vocea lui are un ton mustrător.

Strâng gura într-o expresie dură. Lucrurile astea nu pot să le împac. Blândul, grijuliul Christian, care mă salvează de la o beție cruntă și mă sprijină cu delicatețe în timp ce borăsc peste azalee, și monstrul care ține bice și lanțuri într-o încăpere specială.

— Tu unde dormi?

— Camera mea e la parter. Hai, probabil că ți-e foame.

— Ca să vezi, cred că mi-am pierdut pofta de mâncare, murmur eu pe un ton irascibil.

— Trebuie să mănânci, Anastasia, mă mustră el și, luându-mă de mână, mă conduce înapoi la parter.

Revenind în încăperea aceea imposibil de mare, mă simt cuprinsă de un tremur puternic. Mă aflu pe marginea unei prăpăstii și trebuie să decid dacă sar sau nu.

— Sunt pe deplin conștient că acest drum pe care te conduc este unul întunecat, Anastasia, și vreau să te gândești bine. Trebuie să ai niște întrebări, spune el în timp ce se îndreaptă către zona bucătăriei, dându-mi drumul la mână.

Am. Dar de unde să încep?

— Ai semnat contractul de confidențialitate; poți să mă întrebi orice și eu îți voi răspunde.

Stau la barul pentru micul dejun și mă uit la el în timp ce deschide frigiderul și scoate de-acolo o farfurie cu diferite brânzeturi și cu doi ciorchini mari de struguri negri și albi. Pune farfuria pe tejghea și începe să taie felii o baghetă franțuzească.

— Șezi.

Îmi arată unul dintre taburetele de la bar, iar eu mă supun poruncii lui. Dacă tot o să fac asta, trebuie să încep să mă obișnuiesc cu ideea. Îmi dau seama că s-a purtat autoritar de când ne-am cunoscut.

— Ai zis ceva de niște documente.

— Da.

— Ce documente?

— Păi, în afară de contractul de confidențialitate, un alt contract în care se precizează ce vom face și ce nu vom face. Trebuie să-ți cunosc limitele, iar tu să le cunoști pe ale mele. Este un act consensual, Anastasia.

— Și dacă nu vreau să fac asta?

— Nicio problemă, spune el grijuliu.

— Dar nu vom avea niciun fel de relație? întreb.

— Nu.

— De ce?

— Pentru că ăsta e singurul fel de relație de care sunt interesat.

— De ce?

Ridică din umeri.

— Așa sunt eu.

— Cum ai ajuns să fii așa?

— De ce e cineva așa cum e? E destul de greu să răspunzi la întrebarea asta. De ce unora le place brânza, iar alții o detestă? Ție-ți place brânza? Doamna Jones – menajera mea – a lăsat asta pentru cină.

Ia niște farfurii albe mari dintr-un dulap și așază una în fața mea.

Acum vorbim despre brânză… Incredibil.

— Care sunt regulile pe care trebuie să le respect?

— Le-am scris pe hârtie. O să le parcurgem după ce mâncăm.

Mâncare? Cum naiba să mănânc acum?

— Nu prea mi-e foame, protestez eu în șoaptă.

— O să mănânci, spune el simplu.

Christian dominatorul, totul devine clar.

— Mai vrei un pahar de vin?

— Da, te rog.

Îmi toarnă vin în pahar și vine să șadă lângă mine. Iau în grabă o gură.

— Pune mâna și mănâncă, Anastasia.

Iau un ciorchine de struguri. Asta pot să înghit. El își îngustează privirea.

— De mult ești așa? întreb.

— Da.

— E ușor să găsești femei care să vrea să facă asta?

El ridică o sprânceană.

— Ai fi uimită, răspunde el sec.

— Atunci, de ce eu? Chiar că nu înțeleg.

— Anastasia, ți-am spus. E ceva în tine. Nu pot să te las în pace.

Zâmbește ironic.

— Sunt ca o molie atrasă de o flacără.

Vocea i se întunecă.

— Te vreau foarte tare, mai ales acum, când îți muști buza aia din nou.

Inspiră adânc și înghite în sec.

Stomacul meu face un salt mortal – mă vrea… Într-un fel straniu, e adevărat, dar acest bărbat frumos, ciudat și excentric mă vrea.

— Cred că ai inversat sensul expresiei, murmur eu.

Eu sunt molia și el e flacăra, iar eu o să mă ard. Știu.

— Mănâncă!

— Nu. N-am semnat încă nimic, așa că o să mai profit un pic de liberul meu arbitru, dacă n-ai nimic împotrivă.

Privirea i se înmoaie și buzele i se arcuiesc într-un zâmbet.

— Cum vă e dorința, domnișoară Steele.

— Câte femei au fost? las să-mi scape întrebarea, dar sunt tare curioasă.

— Cincisprezece.

Oh… nu așa de multe cum credeam.

— Pentru perioade lungi?

— Unele dintre ele, da.

— Ai rănit vreodată pe vreuna?

— Da.

Fir-ar să fie!

— Rău?

— Nu.

— Pe mine-o să mă rănești?

— Ce vrei să spui?

— Fizic, o să mă rănești?

— O să te pedepsesc atunci când va fi nevoie și o să fie dureros.

Mi se pare că simt o mică sfârșeală. Mai iau o gură de vin.

Alcoolul – asta mă va face curajoasă.

— Tu ai fost vreodată bătut? întreb.

— Da.

Oh… asta mă surprinde. Înainte să-i mai pun întrebări despre această revelație, îmi întrerupe șirul gândurilor.

— Hai să discutăm asta în biroul meu. Vreau să-ți arăt ceva.

Asta mi-e greu să prelucrez. Cum mă gândeam eu ca proasta că o să petrec o noapte de pasiune inegalabilă în patul acestui bărbat și uite cum am ajuns să negociem acest aranjament bizar.

Îl urmez în birou, o încăpere spațioasă cu altă fereastră ce acoperă un perete întreg și care se deschide în balcon. Stă pe masa de lucru și-mi indică un fotoliu de piele din fața lui, apoi îmi întinde o foaie de hârtie.

— Astea sunt regulile. Pot fi schimbate. Fac parte dintr-un contract, pe care îl poți avea și tu. Citește regulile astea și hai să discutăm.

REGULI

Obediența:

Supusa va executa imediat orice porunci date de Dominator fără ezitare sau reținere și într-o manieră expeditivă. Supusa va accepta orice activitate sexuală considerată potrivită și plăcută de către Dominator, exceptând acele activități care sunt menționate în limitele dure (Anexa 2). Ea va face asta cu înfocare și fără ezitare.

Somnul:

Supusa va face în așa fel încât să doarmă minimum opt ore pe noapte, atunci când nu este cu Dominatorul.

Alimentația:

Supusa va mânca în mod regulat pentru a-și păstra sănătatea și starea de bine, dintr-o listă de alimente prescrise (Anexa 4). Supusa nu va consuma gustări între mese, cu excepția fructelor.

Îmbrăcămintea:

Pe durata Termenului, Supusa va purta doar haine aprobate de Dominator. Dominatorul va

asigura un buget de îmbrăcăminte pentru Supusă, pe care aceasta îl va utiliza. Ca să aleagă haine, Dominatorul o va însoți din când în când pe Supusă la cumpărături. Dacă Dominatorul solicită acest lucru, Supusa va purta în timpul Termenului orice podoabe îi vor fi cerute de Dominator, în prezența Dominatorului și ori de câte ori Dominatorul consideră că este cazul.

Exercițiile fizice:

Dominatorul îi va asigura Supusei un preparator personal de patru ori pe săptămână în ședințe de câte o oră, care vor fi mutual convenite între preparator și Supusă. Preparatorul personal va raporta Dominatorului cu privire la progresele Supusei.

Igiena personală/ Frumusețea:

Supusa se va păstra tot timpul curată, rasă și/ sau epilată. Supusa va merge la un salon de înfrumusețare ales de Dominator atunci când Dominatorul decide și va fi supusă oricăror tratamente pe care Dominatorul le va considera necesare.

Siguranța personală:

Supusa nu va bea în exces, nu va fuma, nu va lua narcotice ușoare și nu se va expune unor pericole inutile.

Calitățile personale:

Supusa nu se va angaja în nicio relație sexuală cu altcineva în afară de Dominator. Supusa se va arăta modestă și respectuoasă în orice moment. Ea trebuie să înțeleagă că felul cum se comportă se reflectă direct asupra Dominatorului. Va fi făcută răspunzătoare pentru orice fărădelege, delict și contravenție comise când nu se află în prezența Dominatorului.

Nerespectarea oricăreia dintre prevederile de mai sus va avea drept consecință pedepsirea imediată, natura pedepsei urmând a fi determinată de Dominator.

Mama mă-sii!

— Limite dure? întreb.

— Da. Ce nu o să faci, ce nu o să fac, trebuie să specificăm asta în contract.

— Nu sunt sigură că pot accepta bani pentru haine. Mi se pare aiurea.

Mă foiesc stingherită, cuvântul „curvă” răsunându-mi în cap.

— Vreau să cheltuiesc bani cu tine. Lasă-mă să-ți cumpăr niște haine. S-ar putea să-ți cer să mă însoțești la anumite evenimente și vreau să fii îmbrăcată bine. Sunt sigur că salariul tău, atunci când vei avea o slujbă, n-o să acopere genul de haine pe care mi-ar plăcea să le porți.

— Nu trebuie să le port și când nu sunt cu tine?

— Nu.

— Bine.

Gândește-te la ele ca la o uniformă.

— Nu vreau să fac exerciții fizice de patru ori pe săptămână.

— Anastasia, am nevoie de tine suplă, puternică și plină de energie. Crede-mă, ai nevoie de mișcare.

— Dar cu siguranță nu de patru ori pe săptămână. Ce zici de trei ori?

— Vreau să faci de patru ori.

— Parcă ziceai că asta e o negociere, nu?

Își ține buzele la mine.

— În regulă, domnișoară Steele, încă un punct de vedere bine argumentat. Ce zici de câte o oră în trei zile și o jumătate de oră în a patra?

— Trei zile, trei ore. Ceva mă face să cred că o să ai grijă să mă ții în formă cât timp sunt aici.

El zâmbește malițios și ochii îi strălucesc de parcă s-ar simți ușurat.

— Da, așa am de gând. În regulă, de acord. Ești sigură că nu vrei să te angajezi ca stagiar la compania mea? Ești un bun negociator.

— Nu, nu cred că ar fi o idee bună.

Îi citesc în continuare regulile. *Epilare cu ceară? Ce să epilez? Totul? Îh.*

— Deci, limitele. Astea sunt ale mele.

Îmi întinde altă foaie de hârtie.

LIMITE DURE

Niciun act care să implice folosirea focului.

Niciun act care să implice urinarea sau defecarea și orice derivă din acestea.

Niciun act care să implice ace, cuțite, *piercing* sau sânge.

Niciun act care să implice instrumente medicale ginecologice.

Niciun act care să implice copii sau animale.

Niciun act care să lase semne permanente pe piele.

Niciun act care să implice controlul respirației.

Nicio activitate care să implice contactul direct al corpului cu curentul electric (alternativ sau continuu), focul sau flăcările.

Îh. A trebuit să scrie toate chestiile astea pe hârtie! Bineînțeles – toate par foarte raționale și, sincer, necesare… Niciun om întreg la minte n-ar vrea să fie implicat în genul ăsta de lucruri, fără doar și poate. Deși acum simt o ușoară greață.

— E ceva pe care ai vrea să-l adaugi la listă? întreabă el cu blândețe.

La naiba! Habar n-am. Sunt complet zăpăcită. Se uită la mine și fruntea i se încrețește.

— E ceva ce n-ai vrea să faci?

— Nu știu.

— Cum adică, nu știi?

Mă foiesc stingherită și îmi mușc buza.

— N-am făcut niciodată așa ceva.

— Păi, când ai făcut sex, a fost ceva ce nu ți-a plăcut să faci?

Pentru prima oară într-un interval ce pare să dureze o veșnicie, roșesc.

— Poți să-mi spui, Anastasia. Trebuie să fim sinceri unul cu celălalt, altfel n-o să meargă.

Iar mă foiesc stingherită și mă zgâiesc la degetele împreunate.

— Spune-mi, îmi cere el, poruncitor.

— Păi… n-am mai făcut sex niciodată, așa că nu știu.

Am vocea scăzută. Ridic privirea și-l văd cum stă cu gura căscată la mine, încremenit și palid… cu adevărat palid.

— Niciodată? șoptește el.

Eu clatin din cap.

— Adică, ești virgină? șuieră el.

Aprob cu o mișcare a capului, roșind din nou. El închide ochii și pare să numere până la zece. Când îi deschide iar, e mânios și se uită fioros la mine.

— De ce mama dracului nu mi-ai spus? urlă.

Capitolul 8

Christian se plimbă încoace și-ncolo prin birou, trecându-și mâinile prin păr. Ambele mâini – asta înseamnă exasperare dublă. Obișnuita lui stăpânire de sine, tare ca piatra, pare să-i fi jucat o festă.

— Nu înțeleg de ce nu mi-ai spus! mă dojenește el cu severitate.

— N-a venit niciodată vorba despre asta. Nu obișnuiesc să-mi dezvălui statutul sexual oricărei persoane pe care o întâlnesc. La urma urmei, abia ne-am cunoscut.

Mă uit la propriile mâini. De ce mă simt vinovată? De ce e atât de furios? Ridic privirea spre el.

— Ei bine, acum știi mult mai multe despre mine, se răstește el cu gura strânsă într-o expresie dură. Știam că ești lipsită de experiență, dar *virgină*!

O spune de parcă ar fi un cuvânt realmente vulgar.

— La dracu, Ana, tocmai ți-am arătat… Geme. Dumnezeu să mă ierte. Ai fost vreodată sărutată de cineva, în afară de mine?

— Bineînțeles c-am fost.

Fac un efort să mă arăt jignită. *Bine, bine… poate de două ori.*

— Și niciun tânăr simpatic n-a reușit să te facă să-ți pierzi capul? Pur și simplu, nu pricep. Ai douăzeci și unu de ani, aproape douăzeci și doi. Ești frumoasă.

Își trece iar mâna prin păr.

Frumoasă. Roșesc de încântare. Christian Grey crede că sunt frumoasă. Îmi înnod degetele, privind cu intensitate la ele, încercând să-mi ascund rânjetul tont. *O fi prezbiterian*. Vocea interioară s-a trezit brusc. Unde era când aveam nevoie de ea?

— Și discuți cu seriozitate ceea ce vreau să fac, când n-ai pic de experiență! Sprâncenele i se

unesc. Cum ai reușit să rămâi virgină? Spune-mi, te rog.

Ridic din umeri.

— Până acum, nimeni n-a… știi…

Nimeni n-a corespuns, doar tu. Iar tu te dovedești a fi un fel de monstru.

— De ce ești atât de supărat pe mine? șoptesc.

— Nu sunt supărat pe tine, ci pe mine. Pur și simplu, am presupus…

Oftează. Mă privește cu viclenie, apoi clatină din cap.

— Vrei să pleci? întreabă, cu o voce blândă.

— Nu, decât dacă vrei tu să plec, murmur.

Oh, nu… nu vreau să plec.

— Bineînțeles că nu. Îmi place să te am aici.

Se încruntă când spune asta apoi se uită la ceas.

— E târziu, adaugă și se întoarce să se uite la mine. Vezi că-ți muști buza!

Are vocea răgușită și mă privește gânditor.

— Scuze.

— Nu-ți cere scuze. Doar că și eu vreau să ți-o mușc, tare.

Suspin… cum poate să-mi spună asemenea lucruri și să se aștepte să nu fiu afectată?

— Haide, murmură el.

— Poftim?

— Mergem să rectificăm situația chiar acum.

— Ce vrei să spui? Ce situație?

— Situația ta. Ana, o să fac dragoste cu tine, acum.

— Oh.

Podeaua s-a prăbușit și-a dispărut. *Sunt o situație.* Îmi țin respirația.

— Adică, numai dacă vrei, nu vreau să-mi forțez norocul.

— Parcă ziceai că nu faci dragoste. Ziceai că fuți, tare și cu forță.

Înghit în sec, simțindu-mi subit gura uscată.

Îmi adresează un zâmbet malefic, care are efect până acolo, jos.

— Pot să fac o excepție, sau poate am să fac o combinație, vom vedea. Chiar vreau să fac dragoste cu tine. Te rog, vino în pat cu mine. Vreau ca aranjamentul nostru să funcționeze, dar chiar trebuie să-ți faci o idee despre chestia în care te bagi. Putem să începem antrenamentul în noaptea asta – cu elementele de bază. Asta nu înseamnă că m-a cuprins sentimentalismul. E doar un mijloc de atingere a scopului, dar unul pe care îl vreau și sper că îl vrei și tu.

Privirea lui e intensă.

Roșesc… *oh, Doamne*… dorințele se împlinesc.

— Dar n-am făcut toate lucrurile de care amintești în lista ta de reguli.

Am glasul gâtuit, șovăielnic.

— Lasă-le-ncolo de reguli. Să uităm de toate amănuntele în noaptea asta. Te vreau. Te-am vrut de când ai apărut în biroul meu și știu că și tu mă vrei. N-ai sta aici discutând calmă despre pedepse și limite dure dacă n-ai simți asta. Te rog, Ana, să petreci noaptea cu mine.

Îmi întinde mâna, ochii îi sunt aprinși, plini de pasiune… pătimași, iar eu îmi pun mâna într-a lui. Mă trage în brațele lui, astfel încât îi simt tot corpul lipit de mine, acest gest rapid luându-mă prin surprindere. Își plimbă degetele pe ceafa mea, îmi înfășoară coada de cal în jurul încheieturii și trage ușor de ea în așa fel încât sunt forțată să mă uit în sus la el. El se uită în jos la mine.

— Ești o tânără curajoasă, îmi șoptește. Sunt impresionat.

Cuvintele lui au efectul unui dispozitiv incendiar. Sângele îmi ia foc. Se apleacă și mă sărută blând pe buze, apoi îmi suge buza de jos.

— Vreau să-ți mușc buza asta, murmură el cu gura lipită de a mea și, grijuliu, trage de buză cu dinții.

Gem, iar el zâmbește.

— Te rog, Ana, lasă-mă să fac dragoste cu tine.

— Da, șoptesc, doar de asta mă aflu aici.

Are un zâmbet triumfător când îmi dă drumul din îmbrățișare și mă apucă de mână ca să mă conducă prin apartament.

Dormitorul lui e vast. Fereastra de la podea până la tavan dă spre blocurile-turn iluminate din Seattle. Pereții sunt albi, iar mobila e bleu. Patul enorm e ultramodern, făcut din lemn masiv cenușiu, cu textură de plută, și patru stâlpi, dar fără baldachin. Pe peretele de deasupra, o uluitoare pictură marină.

Tremur ca o frunză. Asta e. În sfârșit, după tot acest timp, am s-o fac, cu nimeni altul decât Christian Grey. Abia mai respir și nu-mi pot dezlipi ochii de el. Își scoate ceasul de la mână și-l pune pe un scrin, care se asortează cu patul, apoi își scoate haina și o pune pe un scaun. E îmbrăcat în cămașa lui albă din olandă și blugi. E atât de frumos, că-ți stă inima-n loc uitându-te la el. Părul arămiu-închis e într-o neorânduială totală, cămașa îi atârnă din pantaloni – ochii cenușii cutezători și amețitori. Se descalță, se apleacă și-și scoate pe rând ciorapii. Picioarele lui Christian Grey… uau… care-o fi treaba cu labele picioarelor goale? Se întoarce și mă privește cu o expresie blândă.

— Presupun că nu iei anticoncepționale.

Ce? La naiba!

— Mi-am închipuit eu.

Deschide sertarul de sus al scrinului și scoate o cutie cu prezervative. Se uită la mine intens.

— Pregătește-te, murmură el. Vrei să trag storurile?

— Nu mă deranjează, șoptesc. Parcă ziceai că nu lași pe nimeni să doarmă în patul tău.

— Cine spune c-o să dormim? murmură el.

— Ah.

La naiba.

Se apropie încet de mine. Încrezător, sexy, cu ochii înflăcărați, iar inima începe să-mi bată cu putere, pompându-mi sângele prin corp. Dorința, densă și fierbinte, se adună în pântecul meu. El stă

în picioare în fața mea, privindu-mi în ochi. *E teribil de atrăgător*.

— Hai să dăm asta jos, vrei? spune el încetișor și, apucând de revere, îmi dă jos cu blândețe haina de pe umeri. O așază pe scaun.

— Ai idee cât de tare te doresc, Ana Steele? șoptește el.

Respirația mi se poticnește. Nu-mi pot lua ochii de la el. Se apleacă și își plimbă cu delicatețe degetele pe obrazul meu spre bărbie.

— Ai o cât de mică idee de ce o să-ți fac? adaugă, mângâindu-mi bărbia.

Mușchii din cea mai adâncă și mai întunecată parte a mea se contractă într-un mod cât se poate de delicios. Durerea e atât de dulce și intensă, că-mi vine să închid ochii, dar sunt hipnotizată de ochii lui care privesc cu pasiune într-ai mei. Se apleacă și mă sărută. Buzele lui sunt poruncitoare, ferme și lente, mulându-se pe ale mele. Începe să-mi descheie cămașa, plasând în același timp săruturi ușoare ca fulgul pe maxilarul meu, pe bărbie și pe colțurile gurii. Încet, dă jos cămașa de pe mine și o lasă să cadă la podea. Se îndreaptă de spate și mă privește. Am pe mine sutienul din dantelă bleu, care mi se potrivite perfect. *Slavă Domnului.*

— Oh, Ana, șoptește el răgușit. Ai o piele minunată, palidă și fără cusur. Vreau să sărut fiecare părticică din ea.

Roșesc. *Oh, Doamne…* De ce a spus că nu poate să facă dragoste? Am să fac tot ce dorește. Îmi ia clema din păr și suspină când îmi vede părul revărsându-se în jurul umerilor.

— Îmi plac brunetele, murmură el și mâinile lui sunt în părul meu prinzându-mi capul din amândouă părțile.

Sărutul lui e poruncitor, limba și buzele lui reușind fără mari eforturi să le convingă pe ale mele. Gem, iar limba mea o atinge șovăielnic pe a lui. Mă cuprinde cu brațele și mă lipește de corpul

lui, strângându-mă tare. O mână îi rămâne în păr, cealaltă coboară pe coloană spre talie și apoi spre posterior. Mâna lui se îndoaie peste fese și strânge ușor. Mă ține lipită de șoldurile lui și îi simt erecția, simt cum se împinge în mine.

Gem din nou în gura lui. Abia dacă-mi pot stăpâni senzațiile răzvrătite – sau e vorba despre hormoni? — care-și fac de cap în trupul meu. Îl vreau cu toată ființa mea. Îi apuc antebrațele și-i pipăi bicepșii. E surprinzător de puternic… de musculos. Cu gesturi nesigure, îmi mișc mâinile pe fața și în părul lui. E atât de moale, de răvășit. Trag ușurel, iar el geme. Mă poartă ușor spre pat, până când îl simt în spatele genunchilor. Cred că o să mă împingă pe pat, dar n-o face. Îmi dă drumul și, brusc, se lasă în genunchi. Îmi prinde șoldurile cu ambele mâini și-și plimbă limba în jurul ombilicului, după care, cu mușcături ușoare își croiește drum spre pântec, apoi în jos.

— Ah, gem eu.

Să-l văd în genunchi în fața mea, să-i simt gura lipită de trup e atât de neașteptat și de excitant. Îmi țin mâinile în părul lui, trăgând ușor în timp ce încerc să-mi domolesc respirația prea zgomotoasă. Se uită în sus la mine prin niște gene imposibil de lungi, cu ochii lui de un cenușiu fumuriu arzător. Întinde mâna și-mi desface nasturele de la blugi, apoi trage fără grabă fermoarul. Fără să-și ia ochii de la mine, mâinile lui se mișcă sub betelia pantalonilor, atingându-mă în treacăt și mișcându-se spre fundul meu. Apoi alunecă lent în josul posteriorului spre coapse, dându-mi jos blugii din același gest. Nu pot să-mi dezlipesc privirea. Se oprește și-și linge buzele, fără să întrerupă vreo clipă contactul vizual. Se apleacă în față, mișcându-și nasul în sus pe zona dintre coapsele mele. Îl simt. *Acolo*.

— Ce frumos miroși, murmură și închide ochii, având pe față o expresie de plăcere pură, iar eu sunt practic cuprinsă de convulsii.

Întinde mâna și trage de cuvertura patului, după care mă împinge ușor și cad pe saltea.

Stând tot în genunchi, îmi apucă laba piciorului și-mi desface șiretul de la pantof, dându-l apoi jos împreună cu șoseta. Mă ridic în coate ca să văd ce face. Gâfâi… de dorință. Îmi ridică laba piciorului ținându-mă de călcâi și-și plimbă unghia degetului mare pe partea interioară a tălpii. E aproape dureros, dar simt cum mișcarea reverberează între picioarele mele. Suspin. Fără să-și ia ochii de la mine, își plimbă din nou limba pe partea interioară a tălpii și apoi dinții. *La naiba.* Gem… cum pot să simt așa ceva *acolo*? Mă las pe spate pe pat, gemând. Îi aud chicotitul încetișor.

— Oh, Ana, câte aș putea să-ți fac, șoptește el.

Îmi scoate și celălalt pantof, cu șosetă cu tot, apoi se ridică și-mi dă jos blugii. Stau întinsă pe pat doar în sutien și chiloți, iar el se uită lung la mine.

— Ești minunată, Anastasia Steele. Abia aștept să pătrund în tine.

Sfinte Sisoie! Cuvintele lui. E atât de seducător, că simt că nu mai am aer.

— Arată-mi cum te satisfaci.

Ce? Mă încrunt.

— Nu fi timidă, Ana, arată-mi, șoptește el.

Clatin din cap.

— Nu știu la ce te referi.

Am vocea răgușită. Abia dac-o recunosc, încărcată cum e de dorință.

— Cum îți provoci orgasmul. Vreau să văd.

Scutur din cap.

— Nu mi-l provoc, bâigui.

El ridică sprâncenele, uimit pentru o clipă, iar ochii i se întunecă, după care clatină din cap, incredul.

— Păi, o să trebuiască să vedem ce putem face în privința asta.

Vocea lui e moale, provocatoare, ca o amenințare senzuală delicioasă. Își desface nasturii

blugilor pe care-i trage în jos încet, cu ochii ațintiți tot timpul într-ai mei. Se apleacă peste mine și, apucându-mă de glezne, îmi desface iute picioarele și se târăște pe pat între picioarele mele. Stă deasupra mea, iar eu mă zvârcolesc de dorință.

— Nu te mișca, murmură, apoi se apleacă în jos și-mi sărută partea interioară a coapsei, așternând mici săruturi peste dantela subțire a chiloților mei, sărutându-mă apoi apăsat.

Oh… nu pot să stau nemișcată. Cum să nu mă mișc? Mă unduiesc sub el.

— Va trebui să lucrăm ca să înveți să stai nemișcată, iubito.

Continuă să-mi presare săruturi pe pântec, iar limba lui se afundă în ombilic. Își continuă drumul, sărutându-mă pe tors. Pielea mi-a luat foc. Sunt roșie, ba mi-e prea cald, ba mi-e prea frig, și mă agăț de cearșafurile de sub mine. El se întinde lângă mine și mâna lui urcă de la șold, spre talie și apoi spre sân. Mă privește cu o expresie insondabilă și-mi cuprinde delicat sânul cu palma.

— Sânul tău se potrivește perfect cu palma mea, Anastasia, murmură el, și-și strecoară degetul arătător în cupa sutienului, trăgându-l cu blândețe în jos și eliberându-mi sânul.

Își mișcă degetele spre celălalt sân și repetă procedura. Sânii mi se umflă și sfârcurile mi se întăresc sub privirea lui neclintită. Sunt imobilizată de propriul meu sutien.

— Foarte frumos, șoptește el apreciativ, iar sfârcurile mi se întăresc și mai mult.

Suflă foarte delicat pe unul dintre ele în timp ce mâna i se duce la celălalt sân, iar degetul lui mare îmi atâță lent capătul sfârcului, alungindu-l. Gem, căci simt senzația dulce ducându-se tocmai până între picioare. Sunt atât de umedă. *Oh, te rog*, îl implor în sinea mea strângând și mai tare cearșaful cu degetele. Buzele lui se strâng în jurul celuilalt sfârc, iar când trage, aproape că sunt scuturată de o convulsie.

— Ia să vedem dacă pot să te fac să-ți dai drumul în felul ăsta, șoptește, continuându-și asaltul lent și senzual.

Sfârcurile mele suportă atacul degetelor și buzelor lui abile, trezind la viață toate terminațiile nervoase în așa fel încât această agonie sublimă îmi face întregul trup să cânte. Pur și simplu, nu se oprește.

— Oh… te rog, îl implor și-mi dau capul pe spate, gura mi se deschide când gem, iar picioarele îmi devin țepene.

Doamne, ce se întâmplă cu mine?

— Relaxează-te, iubito, murmură el.

Dinții lui îmi mușcă ușor sfârcul, iar degetul lui mare și indexul trag tare, iar eu mă descompun în brațele lui, trupul mi-e cuprins de convulsii și mă sfărâm în mii de bucățele. Mă sărută, adânc, limba lui în gura mea absorbindu-mi țipetele.

Oh, Doamne. A fost extraordinar. Acum știu care-i motivul întregii agitații. Se uită în jos la mine, cu un zâmbet satisfăcut, iar pe fața mea sunt sigură că nu se poate citi decât recunoștință și venerație.

— Ești foarte receptivă, șuieră el. Va trebui să înveți să controlezi aspectul asta, iar pentru mine va fi și mai plăcut să te învăț cum i-o faci.

Mă sărută din nou.

Respirația mea e încă neregulată, în timp ce-mi revin după orgasm. Mâinile lui se mișcă în jos spre talie, spre șoldurile mele, Apoi mă cuprinde, intim… *Dumnezeule*. Degetul lui alunecă prin dantela fină și se mișcă lent în cerc în jurul meu – *acolo*. Închid ochii pentru scurt timp, iar respirația lui se poticnește.

— Ești delicios de umedă. Doamne, te vreau.

Își înfige degetul în mine, iar eu țip când el începe s-o facă, iar și iar. Îmi atinge clitorisul cu palma, iar eu țip încă o dată. Împinge degetul în mine și mai tare, și mai tare. Gem.

Pe neașteptate, se ridică pe jumătate și-mi trage jos chiloții, aruncându-i pe podea. Își scoate boxerii, iar erecția îi iese la iveală. *Fi-ar să fie…* Întinde mâna spre măsuța de lângă pat și ia un pliculeț, după care se mută între picioarele mele, desfăcându-le și mai mult. Se așază în genunchi și își pune un prezervativ pe membrul de o lungime considerabilă. *Oh, nu… O să intre? Cum?*

— Nu-ți face griji, murmură el, cu ochii ațintiți asupra mea. O să te deschizi și tu.

Se apleacă, îmi cuprinde capul cu palmele în așa fel încât stă deasupra mea și mă privește în adâncul ochilor, cu maxilarele încleștate și ochii arzând. Abia acum îmi dau seama că nu și-a dat cămașa jos.

— Vrei cu adevărat să faci asta? întreabă el încetișor.

— Te rog, îl implor.

— Trage-ți genunchii în sus, îmi poruncește el blând, iar eu mă grăbesc să mă supun.

— Acum am să te fut, domnișoară Steele, murmură el în timp ce se poziționează la intrarea sexului meu. Tare și cu forță, șoptește și mă penetrează violent.

— Aaah! țip când simt o ciudată senzație ca o ciupitură undeva în adâncul trupului meu în momentul când el îmi face țăndări virginitatea.

Se oprește, se uită la mine, iar ochii îi sunt aprinși de un triumf extatic.

Gura i se deschide ușor, iar respirația i se înăsprește. Geme.

— Ești foarte strâmtă. Ți-e bine?

Aprob dând din cap, cu ochii măriți și ținându-mi mâinile pe antebrațele lui. Mă simt atât de plină. El rămâne nemișcat, lăsându-mă să mă acomodez cu această senzație intruzivă, copleșitoare pe care mi-o dă prezența lui în mine.

— Am să mă mișc, iubito, murmură el după un moment, cu vocea încordată.

Oh.

Se trage înapoi cu o lentoare insuportabilă. Apoi închide ochii și, gemând, mă penetrează din nou. Țip pentru a doua oară, iar el se oprește.

— Mai vrei? șoptește el, cu vocea răgușită.

— Da, șuier eu.

O face încă o dată și iar rămâne nemișcat.

Gem, trupul meu acceptându-l… Oh, vreau asta.

— Încă o dată? mă întreabă.

— Da.

(E o rugăminte).

Și se mișcă, dar de data asta nu se mai oprește. La început se mișcă lent, scoțând-o și băgându-mi-o la loc. Pe măsură ce mă obișnuiesc cu senzația străină, îmi mișc șovăielnic șoldurile în întâmpinarea lui. El accelerează. Gem, iar el continuă mișcarea ca de piston, din ce în ce mai repede, fără milă, un ritm neobosit, iar eu îi țin isonul, armonizându-mă cu asalturile lui. Îmi prinde capul în palme și mă sărută apăsat, trăgând din nou cu dinții de buza de jos. Își schimbă ușor poziția și simt cum ceva se acumulează în măruntaiele mele, la fel ca înainte. Încep să mă crispez în timp ce el continuă neobosit mișcările de du-te-vino. Trupul îmi tremură, se arcuiește. O peliculă de sudoare îmi acoperă pielea. *Oh, Doamne*… Nu știam c-o să mă simt așa… nu știam că te poți simți atât de bine. Gândurile-mi sunt împrăștiate… există doar senzația… doar el… doar eu… oh, te rog… devin țeapănă.

— Dă-ți drumul pentru mine, Ana, șoptește el cu respirația întretăiată, iar eu mă destram la vorbele lui, explodând în jurul lui când ajung la climax și mă fac țăndări într-un milion de bucățele dedesubtul lui. În timp ce-și dă drumul, îmi strigă numele, împingând cu putere, apoi rămânând nemișcat când se descarcă în mine.

Continui să gâfâi, încercând să-mi domolesc respirația, inima care-mi bubuie și gândurile aflate într-o neorânduială turbulentă. *Uau… a fost uluitor.* Deschid ochii, iar el stă cu fruntea lipită de

mine, cu ochii închiși și respirația întretăiată. Ochii lui Christian se deschid clipind și se uită la mine, întunecați, dar blânzi. E încă în mine. Se apleacă și mă sărută delicat pe frunte, după care iese din mine.

— Ooh.

Senzația nefamiliară mă face să tresar.

— Te-am rănit? mă întreabă Christian întinzându-se lângă mine, proptit în cot.

Îmi dă o șuviță rătăcită după ureche. Și trebuie să zâmbesc, larg.

— *Tu* mă întrebi pe mine dacă m-ai rănit?

— Să știi că nu mi-a scăpat ironia ta, zice, zâmbind sardonic. Serios vorbind, ești bine? Ochii lui sunt intenși, intruzivi, poruncitori chiar.

Mă întind lângă el, fără pic de vlagă, cu oasele având consistența jeleului, dar profund relaxată. Îi zâmbesc. Acum știu care-i motivul întregii agitații. Două orgasme… să simți cum te desfaci în bucăți, de parcă te-ar roti la centrifuga mașinii de spălat, uau. Habar n-aveam de ce e capabil corpul meu, că poate fi atât de încordat și eliberat atât de violent, dându-mi atâta satisfacție. Plăcerea a fost de nedescris.

— Îți muști buza și nu mi-ai răspuns.

Se încruntă. Îi zâmbesc ca un drăcușor. Arată splendid cu părul lui ciufulit, ochii cenușii îngustați și aprinși și expresia serioasă, întunecată.

— Mi-ar plăcea s-o mai facem o dată, șoptesc.

Pentru o clipă, observ pe fața lui o expresie de ușurare trecătoare, înainte să coboare pleoapele și să mă privească prin ochii adumbriți.

— Chiar așa, domnișoară Steele? murmură el sec. Se apleacă și mă sărută pe colțul gurii. O creatură mică și pretențioasă, nu-i așa? Întoarce-te pe burtă.

Clipesc de câteva ori, după care mă întorc cum mi-a zis. Îmi desface sutienul și își plimbă mâna pe spatele meu până la fund.

— Ai cu adevărat cea mai frumoasă piele, murmură el.

Își schimbă poziția în așa fel încât să-și bage un picior între picioarele mele și e pe jumătate culcat pe spatele meu. Pot să-i simt nasturii cămășii intrându-mi în piele în timp ce-mi adună părul de pe față și mă sărută pe umărul gol.

— De ce nu-ți dezbraci cămașa? întreb.

El rămâne nemișcat. După o clipă, își dă cămașa jos și se întinde iar peste mine. Îi simt pielea caldă lipită de a mea. *Hmm*… o senzație divină. Părul blond și scurt de pe piept îmi gâdilă spatele.

— Așadar, vrei să te fut din nou? îmi șoptește în ureche și începe să presare săruturi ușoare ca fulgul în jurul urechii și în josul cefei.

Mâna lui se mișcă în jos, trecând peste talie, peste șold și în josul coapsei spre spatele genunchiului. Îmi împinge genunchiul mai sus, iar respirația mi se poticnește… *Ce face acum?* Iar își schimbă poziția și ajunge între picioarele mele, lipit de spatele meu, iar mâna lui urcă în susul coapsei spre posteriorul meu. Îmi mângâie fundul lent, apoi își strecoară degetele între picioarele mele.

— O să te iau pe la spate, Anastasia, murmură el și, cu cealaltă mână, îmi apucă părul de la ceafa și trage cu delicatețe, ținându-mă pe loc.

Nu pot să-mi mai mișc capul. M-a imobilizat sub el, neajutorată.

— Ești a mea, șoptește. Numai a mea. Să nu uiți asta.

Are o voce îmbătătoare, iar vorbele lui au greutate și sunt seducătoare. Îi simt erecția crescând lipită de coapsă.

— Ai un miros divin.

Mă adulmecă în spatele urechii. Mâna lui se freacă de pielea mea, în mișcări circulare repetate. În mod reflex, șoldurile mele încep să ne rotească, imitând mișcările palmei lui, în timp ce o plăcere

chinuitoare începe să-mi aţâţe sângele asemenea adrenalinei.

— Stai nemişcată, îmi ordonă, cu o voce moale, dar imperioasă, şi încet îşi vâră degetul mare înăuntrul meu, rotindu-l iar şi iar, mângâind peretele frontal al vaginului meu.

Efectul este năucitor – toată energia mea se concentrează pe acea mică zonă dinăuntrul trupului meu. Scot un geamăt.

— Îţi place? mă întreabă el încet, atingându-mi uşor cu dinţii urechea, şi începe să-şi flexeze încet degetul mare, înăuntru, afară, înăuntru… celelalte degete continuând să se mişte în cerc.

Închid ochii, încercând să-mi ţin respiraţia sub control, încercând să absorb senzaţiile dezordonate, haotice, pe care degetele lui le dezlănţuie în mine, un incendiu pârjolindu-mi trupul. Gem din nou.

— Te-ai umezit iar, foarte repede. Răspunzi atât de bine. Oh, Anastasia, îmi place asta. Îmi place mult, şopteşte el.

Vreau să-mi ridic picioarele, dar nu pot să mă mişc. Mă ţintuieşte de pat, menţinând un ritm constant, lent şi chinuitor. E de o intensitate absolută. Gem iar şi se mişcă brusc.

— Deschide gura, îmi ordonă şi îşi înfige degetul mare în gura mea.

Deschid ochii ca dintr-un vis şi clipesc cu repeziciune.

— Simte-ţi gustul, îmi şopteşte răguşit în ureche. Suge-mă, iubito.

Degetul lui mare mă apasă pe limbă, iar eu îmi strâng buzele în jurul lui, sugând cu ardoare. Simt gustul sărat de pe degetul lui mare şi gustul vag metalic de sânge. Sfinte Sisoie! Nu e în regulă ce se întâmplă, dar, la naiba, e cât se poate de erotic.

— Vreau să ţi-o dau în gură, Anastasia, şi o voi face curând, îmi spune cu vocea aspră, răguşită, iar respiraţia lui e şi mai neregulată.

Să mi-o dea în gură! Gem și-i mușc degetul. El geme și mă trage de păr mai tare, dureros, ca să-i dau drumul.

— O fetiță dulce și neastâmpărată, șoptește, apoi întinde mâna spre măsuța de lângă pat după un prezervativ. Stai locului, să nu te miști, îmi poruncește, dându-mi drumul la păr.

Rupe folia în timp ce eu respir din greu, iar sângele-mi cântă în vene. Așteptarea e excitantă. Se apleacă, sprijinindu-și iar greutatea pe mine, și mă prinde de păr, imobilizându-mi capul. Nu mă pot mișca. Sunt prinsă în mrejele lui într-un mod ispititor, iar el e hotărât și pregătit să mă mai ia o dată.

— De data asta, o vom face cât se poate de lent, Anastasia, mă previne cu un murmur.

Și, cu o mișcare lentă, pătrunde în mine, încet, încet, până intră complet în mine. Mă posedă și mă umple. Scot un geamăt puternic, îl simt mai adânc de data asta, într-un mod încântător. Gem din nou, iar el își mișcă în mod deliberat șoldurile în cerc și se trage înapoi, se oprește o clipită, după care pătrunde iar înapoi. Repetă aceeași mișcare de mai multe ori. Mă scoate din minți – împingerile lui aţâţătoare, deliberat lente, și senzația intermitentă de plinătate este copleșitoare.

— Mă faci să mă simt atât de bine, geme el, iar părțile mele intime încep să tremure. Se trage înapoi și așteaptă. Oh, nu, iubito, încă nu, murmură și, când tremurul încetează, începe din nou același proces delicios.

— Oh, te rog, îl implor.

Nu-s sigură că mai sunt în stare să suport. Trupul meu e încordat la maximum, tânjind să se descarce.

— Vreau să te doară, iubito, murmură el și-și continuă tortura dulce și tihnită, înapoi, înainte. La fiecare mișcare pe care o vei face mâine, vreau să-ți aduci aminte că am fost aici. Numai eu. Ești a mea.

Gem.

— Te rog, Christian, șoptesc.

— Ce vrei, Anastasia? Spune-mi.

Gem din nou. El o scoate din mine și mă pătrunde iar lent, mișcându-și și de data asta șoldurile în cerc.

— Spune-mi, murmură el.

— Pe tine, te rog.

Accelerează ritmul infinitezimal, iar respirația îi devine mai neregulată. Părțile mele intime încep să tremure, iar Christian mărește ritmul.

— Ești. Atât. De. Dulce, murmură el între fiecare penetrare. Te. Vreau. Atât. De. Mult.

Scot un geamăt.

— Ești. A. Mea. Dă-ți drumul pentru mine, iubito, spune el răgușit.

Cuvintele lui înseamnă distrugerea mea, împingându-mă peste buza prăpastiei. Trupul meu, cuprins de convulsii, se contractează în jurul lui și îmi dau drumul strigând cu glas tare o versiune deformată a numelui său, cu gura în saltea. Christian vine pe urmele mele cu două împingeri aprige și încremenește, revărsându-se în mine în momentul când își găsește ușurarea. Se prăbușește peste mine, cu fața în părul meu.

— Oh, Ana, șuieră el.

Iese din mine imediat și se rostogolește pe partea lui de pat. Îmi trag genunchii la piept, complet sleită, și imediat adorm sau leșin.

Când mă trezesc, e încă întuneric. Habar n-am cât am dormit. Mă întind sub cuvertură și am dureri, dureri delicioase. Pe Christian nu-l văd nicăieri. Mă ridic în capul oaselor și mă uit la peisajul urban din fața mea. Sunt mai puține lumini aprinse în zgârie-nori, iar spre răsărit se simte o șoaptă de zori. Aud muzică. Note de pian cântate în cadență, o tânguire tristă și dulce. Bach, cred, dar nu sunt sigură.

Înfășor cuvertura în jurul meu și merg desculță pe coridor spre camera mare. Christian stă la pian, complet absorbit de melodia pe care o cântă. Expresia lui e tristă și deznădăjduită, ca și muzica. Interpretarea lui e uluitoare. Rezemată de zidul de la intrare, ascult, vrăjită. E un muzician desăvârșit. Stă dezbrăcat, trupul lui e scăldat de lumina caldă aruncată de un lampadar solitar de lângă pian. Restul încăperii fiind în întuneric, e ca și cum s-ar afla în propria mică oază de lumină, de neatins… singuratic, ca într-o capsulă.

Mă apropii de el, ademenită de muzica sublimă și melancolică. Sunt fascinată și îi privesc degetele lungi și pricepute care găsesc și apasă cu delicatețe clapele, gândindu-mă cum aceleași degete s-au ocupat cu îndemânare de mine și mi-au dezmierdat trupul. Amintirea mă face să roșesc și să suspin și-mi apropii și mai mult coapsele. El ridică privirea, ochii lui cenușii insondabili fiind aprinși, iar expresia de nepătruns.

— Îmi pare rău, șoptesc. N-am vrut să te deranjez.

O uitătură încruntată îi traversează rapid fața.

— Desigur, ar fi trebuit să-ți spun asta, murmură el.

Termină de cântat și-și așază palmele pe coapse.

Acum observ că poartă pantaloni de pijama. Își trece degetele prin păr și se ridică în picioare. Pantalonii îi atârnă pe șolduri, în felul acela… *oh, Doamne*. Simt cum mi se usucă gura în timp ce dă ocol pianului cu mișcări relaxate și vine spre mine. Are umeri lați, șolduri suple, iar mușchii abdominali fac vălurele când pășește. E de-a dreptul uluitor.

— Ar trebui să fii în pat, mă mustră el.

— A fost o piesă minunată. Bach?

— Prelucrată de Bach, dar la origine e un concert pentru oboi de Alessandro Marcello.

— A fost desăvârșit, dar foarte trist, o melodie tare melancolică.

Buzele i se ridică într-o jumătate de zâmbet.

— La culcare, îmi poruncește. Mâine-dimineață o să fii epuizată.

— Păi, m-am trezit și nu erai acolo.

— Mi-a fost greu să adorm și nu sunt obișnuit să dorm cu cineva, murmură el.

Nu pot să-i ghicesc dispoziția sufletească. Pare puțin cam abătut, dar e greu să-ți dai seama în întuneric. Poate că a fost tonul piesei pe care o cânta. Mă cuprinde cu un braț și mă conduce cu blândețe înapoi în dormitor.

— De cât timp cânți la pian? Cânți foarte frumos.

— De la șase ani.

— Aha.

Christian ca băiețel de șase ani… mintea mea evocă imaginea unui copilaș frumușel, cu părul arămiu și ochi cenușii, iar inima mi se topește – un puști cu o claie de păr în cap căruia-i place muzica imposibil de tristă.

— Cum te simți? întreabă el când ne întoarcem în cameră.

Aprinde o lumină laterală.

— Sunt bine.

Amândoi ne uităm la pat în același timp. Se vede sânge pe cearșafuri – dovada că mi-am pierdut virginitatea. Roșesc, stânjenită, înfășurând mai strâns cuvertura în jurul meu.

— Ei, asta o să-i dea doamnei Jones un subiect de meditație, mormăie Christian stând în fața mea.

Își pune mâna sub bărbia mea și-mi lasă capul pe spate, uitându-se în jos la mine. Îmi cercetează fața cu o privire intensă. Îmi dau seama că nu i-am mai văzut până acum pieptul gol. Instinctiv, întind mâna ca să-mi plimb degetele prin bruma de păr negru de pe pieptul lui, ca să văd cum e la pipăit. Imediat, se trage înapoi.

— Treci în pat, spune cu asprime.

Apoi, vocea i se înmoaie.

— O să vin să mă culc lângă tine. Îmi las mâna să cadă și mă încrunt. Nu cred că i-am atins vreodată torsul. Deschide o comodă cu sertare și scoate de-acolo un tricou pe care-l îmbracă la repezeală.

— În pat, îmi ordonă din nou.

Mă urc la loc în pat, încercând să ignor sângele. Se urcă în pat lângă mine și mă atrage în îmbrățișarea lui, înfășurându-și brațele în jurul meu în așa fel încât stau cu spatele la el. Mă sărută delicat pe păr și inhalează adânc.

— Dormi, dulce Anastasia, murmură el, iar eu închid ochii, dar nu mă pot abține să nu simt o ușoară melancolie fie de la muzică, fie de la purtarea lui.

Christian Grey are o latură tristă.

Capitolul 9

Camera se umple de lumină, lucru care mă convinge să trec de la somnul profund la starea de trezie. Mă întind și deschid ochii. Este o dimineață frumoasă de mai, Seattle e la picioarele mele. Uau, ce priveliște! Lângă mine, Christian Grey doarme dus. Uau, ce priveliște! Sunt surprinsă că e tot în pat. Stă cu fața spre mine și mă bucur de prilejul nesperat de a-l studia pe îndelete. Fața lui frumoasă arată mai tânără, relaxată în somn. Buzele lui sculpturale și țuguiate sunt ușor despărțite, iar părul lui lucios și curat este într-o devălmășie splendidă. Cum poate cineva să arate atât de bine și chestia asta să fie legală? Îmi amintesc de camera lui de la etaj… poate că nu-i chiar așa legală. Clatin din cap, prea multe lucruri la care să mă gândesc. E ispititor să întind mâna și să-l ating, dar, asemenea unui copilaș, e tare drăguț când doarme. Nu trebuie să-mi fac griji despre ce spun, despre ce spune el, despre ce planuri are, mai ales planurile în ceea ce mă privește.

Aș putea să-l privesc toată ziua, dar am și eu nevoi – nevoi legate de baie. Mă dau jos din pat și-i găsesc pe podea cămașa albă, pe care o pun pe mine. Intru pe o ușă crezând că poate e baia, dar ajung într-un fel de debara imensă, mare cât dormitorul meu. Șiruri peste șiruri de costume, cămăși, pantofi și cravate scumpe. Cum poate avea cineva atât de multe haine? Ț**â**t**â**i dezaprobator. De fapt, șifonierul lui Kate probabil că rivalizează cu asta. Kate! *Oh, nu.* Nu m-am gândit la ea toată seara. Trebuia să-i trimit un SMS. Fir-ar. O să dau de belea. Mă întreb o clipă cum s-o fi înțelegând cu Elliot.

Revin în dormitor, unde Christian încă doarme. Încerc cealaltă ușă. Nimeresc baia și văd că e mai mare ca dormitorul meu. De ce are nevoie un singur om de atât de mult spațiu? Două chiuvete,

observ cu ironie. Dat fiind că nu doarme cu nimeni, probabil că una dintre ele nu e folosită.

Mă holbez la imaginea mea din oglinda gigantică de deasupra chiuvetelor. Arăt altfel? Mă simt altfel. Mă cam doare, ca să fiu sinceră, iar mușchii – Dumnezeule, e ca și cum n-aș fi făcut niciodată mișcare în viața mea. *Nu faci mișcare deloc în viața ta de zi cu zi.* Vocea interioară s-a trezit. Se uită la mine cu buzele țuguiate, bătând din picior. *Vasăzică, tocmai ai dormit cu el, i-ai dat virginitatea ta unui bărbat care nu te iubește. De fapt, are niște idei cam stranii despre tine, vrea să te facă un fel de sclavă sexuală mai excentrică.*

AI ÎNNEBUNIT? strigă la mine.

Mă înfior când mă uit în oglindă. Va trebui să prelucrez toate aceste lucruri. Imaginează-ți, m-am îndrăgostit de un bărbat pentru care „frumos” e un epitet prea palid, un bărbat mai bogat decât Cressus și care are o Cameră Roșie a Durerii ce mă așteaptă. Mă cutremur. Sunt tulburată și confuză. Părul meu e îndărătnic, ca de obicei. Părul de „imediat-după-futai” nu mă avantajează. Încerc să restabilesc ordinea în haos cu degetele, dar eșuez lamentabil și mă dau bătută – oi găsi niște clame de păr în poșetă.

Sunt hămesită. Mă întorc în dormitor. Frumosul din pădurea adormită încă doarme, așa că-l las în pace și mă duc în bucătărie.

Oh, nu… Kate. Mi-am lăsat poșeta în biroul lui Christian. O iau de-acolo și mă uit la telefon. Trei SMS-uri.

Ești OK Ana?
Unde ești Ana?
La naiba ANA!

O sun pe Kate. Nu răspunde, așa că îi las un mesaj plin de umilință ca s-o anunț că sunt vie și că n-am sucombat din pricina lui Barbă Albastră, mă rog, nu în sensul care ar putea s-o îngrijoreze

pe ea – *sau poate că am sucombat.* Of, e tare încurcată treaba asta. Îmi iau iPodul din geantă și-mi pun căștile la urechi. Nimic nu se compară când ai nevoie de un companion în bucătărie. Îl vâr în buzunarul de la piept al cămășii lui Christian, dau volumul la maximum și încep să dansez.

Dumnezeule, ce foame mi-e!

Bucătăria asta mă intimidează. E atât de mișto și de modernă și niciuna dintre ușile dulapurilor nu are mâner. Mi-au trebuit câteva secunde ca să mă prind că, pentru a le deschide, trebuie mai întâi să le împing. Poate c-ar fi bine să-i pregătesc lui Christian micul dejun. Deunăzi mânca omletă… ăă, ieri la Heathman. Dumnezeule, ce multe s-au întâmplat de atunci. Mă uit în frigider, văd că sunt ouă din belșug, așa că decid că vreau clătite și bacon. Încep să prepar amestecul, dansând prin bucătărie.

E bine să ai ceva de făcut. Îți dă puțin timp pentru gândit, dar nu prea profund. Muzica tare din urechi te ajută și ea să pui stavilă gândurilor prea profunde. Am venit aici să-mi petrec noaptea în patul lui Christian Grey și am reușit, chiar dacă el nu lasă pe nimeni în pat. Zâmbesc, misiune îndeplinită. În stil mare. Rânjesc. În stil mare de tot, iar amintirea nopții trecute mă urmărește. Vorbele lui, trupul lui, felul lui de a face dragoste… Închid ochii în timp ce amintirea îmi face trupul să vibreze, iar mușchii mi se contractă în mod delicios în pântec. Vocea interioară se încruntă la mine… *Te-a futut – n-a făcut dragoste cu tine,* țipă ca o harpie. O ignor, dar în adâncul meu știu că are dreptate. Scutur capul ca să mă pot concentra la ceea ce am de făcut.

Găsesc o plită încorporată de ultimă generație. Cred că reușesc să mă prind cum funcționează. Am nevoie să pun clătitele undeva ca să rămână calde și încep să mă ocup de bacon. Amy Studt îmi cântă în ureche despre inadaptabili. Cântecul ăsta însemna tare mult pentru mine, pentru că și eu sunt

o inadaptabilă. Niciodată nu m-am potrivit nicăieri, iar acum… trebuie să iau în considerare o propunere indecentă de la însuși Regele Inadaptabililor. De ce e el așa? Din fire sau prin educație? E atât de diferit de tot ceea ce cunosc.

Pun baconul sub grill și, între timp, bat niște ouă. Mă întorc și-l văd pe Christian șezând pe unul dintre taburetele de la barul pentru micul dejun, rezemat de el, cu fața sprijinită în degetele împreunate, încă mai are pe el tricoul cu care a dormit. Lui, părul de „imediat-după-futai" îi vine de minune, la fel cum îi stă bine și cu barba nerasă. Arată în același timp amuzat și uluit. Încremenesc, roșesc, după care mă adun și îmi scot căștile din urechi, iar genunchii mi se înmoaie la vederea lui.

— Bună dimineața, domnișoară Steele. Văd că ești plină de energie în dimineața asta, remarcă el sec.

— Ăă… am dormit bine, mă bâlbâi eu, vrând să-i explic.

Buzele lui încearcă să-i mascheze zâmbetul.

— Nu pot să-mi închipui de ce. Se oprește și se uită încruntat. Și cu am dormit bine după ce m-am întors în pat.

— Ți-e foame?

— Tare, spune el cu o privire intensă, și nu cred că se referă la mâncare.

— Clătite, bacon și ouă?

— Excelent.

— Nu știu unde-ți ții farfuriile.

Ridic din umeri, căutând cu disperare să nu-mi trădez emoțiile.

— Las' că fac eu asta. Tu gătește mai departe. Vrei să-ți pun niște muzică? Să poți să… ăă… dansezi mai departe?

Cobor privirea către degetele de la mâini, știind prea bine că m-am înroșit la față.

— Te rog, nu te jena de mine. E foarte distractiv.

Tonul lui trădează un amuzament ambiguu.

Îmi ţugui buzele. Distractiv, zici? Vocea interioară se prăpădește de râs pe seama mea. Mă întorc și continui să bat ouăle, poate un pic mai tare decât ar fi necesar. Într-o clipă, e lângă mine. Mă trage ușor de codițe.

— Îmi plac astea, îmi șoptește. Dar n-or să te protejeze.

Hmm, Barbă Albastră…

— Cum îți plac ouăle? îl întreb cu acreală.

El zâmbește.

— Mestecate și bătute temeinic, îmi răspunde pufnind superior.

Mă întorc la ce am de făcut, încercând să-mi ascund zâmbetul. E greu să fii supărată pe el. Mai ales când e atât de jucăuș. Deschide un sertar și scoate două suporturi negre de farfurii pentru barul de mic dejun. Pun ouăle bătute într-o tigaie, scot baconul, îl întorc pe partea cealaltă și-l împing la loc sub grill.

Când mă întorc, văd pe masă suc de portocale, iar el face cafea.

— Vrei niște ceai?

— Da, te rog. Dacă ai așa ceva.

Iau două farfurii și le pun în tava de preîncălzire a plitei. Christian scoate dintr-un dulăpior o cutie cu ceai Twinings English Breakfast.

— A cam fost o concluzie știută dinainte, nu?

— Serios? Nu mi se pare că am ajuns încă la vreo concluzie, domnișoară Steele, murmură el.

Ce vrea să spună cu asta? Se referă la negocierile noastre? La… ăă… relația noastră… oricare ar fi ea? În continuare, e tare misterios. Aranjez micul dejun pe farfuriile încălzite și le așez pe suporturi. Caut în frigider și găsesc niște sirop de arțar.

Arunc o privire spre Christian și văd că așteaptă să mă așez.

— Domnișoară Steele, zice și arată spre unul dintre taburete.

— Domnule Grey, încuviințez din cap.

Mă urc și mă crispez nițel când mă așez.

— Spune-mi exact, cât de tare te doare? întreabă în timp ce se așază.

Eu roșesc. *De ce pune întrebări atât de personale?*

— Ei, ca să fiu sinceră, nu prea am cu ce să fac comparație, îi răspund cu țâfnă. Vrei să-ți manifești compasiunea? întreb, parcă cu prea multă inocență.

Mi se pare că încearcă să-și ascundă un zâmbet, dar nu pot să fiu sigură.

— Nu. Mă întrebam dacă ar fi bine să continuăm antrenamentul de bază.

— Oh.

Mă holbez la el năucă, uit să mai respir și totul în mine se contractă. *Ooh… asta e atât de frumos*. Îmi înăbuș un geamăt.

— Mănâncă, Anastasia.

Iar nu mai știu de ce mi-e poftă… mai mult… mai mult sex… cin, vă rog.

— Apropo, chestia asta e delicioasă, îmi zice și zâmbește larg.

Încerc să iau o furculiță plină cu omletă, dar abia reușesc s-o gust. Antrenament de bază! *Vreau să ți-o dau în gură.* Oare asta face parte din antrenamentul de bază?

— Încetează să-ți mai muști buza aia. E foarte tulburător și se întâmplă să știu că nu porți nimic sub cămașa mea, iar asta face situația și mai tulburătoare.

Îmi cufund pliculețul de ceai în micul ibric pe care mi l-a dat. Mintea mi-e cuprinsă de un vârtej.

— La ce fel de antrenament de bază te-ai gândit? întreb, cu vocea puțin cam prea înaltă, trădându-mi dorința de a părea cât mai naturală, dezinteresată și calmă atât cât pot când hormonii își fac de cap prin corpul meu.

— Păi, întrucât ai dureri, mă gândeam că am putea să ne rezumăm la deprinderile orale.

Mă înec cu ceaiul și mă holbez la el, cu ochii măriți și gura căscată. Mă bate ușurel pe spate și-mi dă să beau suc de portocale. Nu pot să-mi dau seama la ce se gândește.

— Asta dacă vrei să rămâi, adaugă.

Ridic privirea spre el, încercând să-mi redobândesc echilibrul. Expresia lui e indescifrabilă. E cât se poate de frustrant.

— Aș vrea să rămân astăzi. Dacă totul în regulă. Mâine trebuia să muncesc.

— La ce oră trebuie să ajungi la muncă mâine?

— La nouă.

— Te duc eu la muncă mâine la nouă.

Mă încrunt. Chiar vrea să mai stau o noapte aici?

— Trebuie să ajung acasă în seara asta – am nevoie de haine curate.

— Am putea rezolva asta aici.

N-am bani de cheltuit pe haine. Ridică mâna și îmi prinde bărbia, trăgând puțin de ea în așa fel încât buza de jos scapă din strânsoarea dinților. Nici măcar nu eram conștientă că mi-o mușcam.

— Ce este? întreabă.

— Trebuie să ajung acasă în seara asta.

Gura i se subțiază într-o linie dură.

— OK, în seara asta, acceptă el. Acum mănâncă ce ai în farfurie.

Gândurile și stomacul meu sunt cuprinse de tumult. Pofta de mâncare mi-a dispărut. Mă zgâiesc la ce am în farfurie. Pur și simplu, nu mi-e foame.

— Mănâncă, Anastasia. Nici aseară n-ai mâncat.

— Chiar nu mi-e foame, șoptesc.

Ochii i se îngustează.

— Țin foarte mult să-ți termini micul dejun.

— Da’ de ce faci atâta caz de mâncare? izbucnesc eu.

El se încruntă și sprâncenele i se împreunează.

— Ți-am mai spus, mă deranjează teribil risipa de mâncare. Mănâncă, se răstește el.

Are ochii întunecați, încărcați de durere.

Fir-ar să fie! Ce-o însemna toată povestea asta? Iau furculița și mănânc încet, încercând să mestec. Trebuie să am grijă să nu-mi mai pun mult în farfurie dacă are ciudățenia asta legată de mâncare. Expresia i se înmoaie văzând că mă străduiesc să-mi termin porția. Remarc că și-a făcut curat în farfurie. Mă așteaptă să termin și apoi îmi curăță farfuria.

— Tu ai gătit, eu fac curat.

— E foarte democratic așa.

— Da. Se încruntă. Nu e în stilul meu obișnuit. După ce termin, vom face o baie.

— Oh, în regulă.

Oh, Doamne… tare aș prefera să fac un duș. Soneria telefonului îmi întrerupe reveria. E Kate.

— Salut.

Mă duc la ușile de sticlă ale balconului, departe de el.

— Ana, de ce n-ai trimis niciun SMS azi-noapte?

E mânioasă.

— Îmi pare rău, m-am lăsat furată de evenimente.

— Ești bine?

— Da, excelent.

— Ai făcut-o?

Caută să obțină informații. Îmi dau ochii peste cap când îi simt așteptarea din glas.

— Kate, nu vreau să vorbesc la telefon.

Christian ridică privirea spre mine.

— Ai făcut-o… Îmi dau seama.

De unde poate să-și dea seama? Blufează și nu pot să vorbesc despre asta acum. Am semnat un contract, ce naiba!

— Kate, te rog.

— Cum a fost? Ești bine?

— Ți-am spus că sunt bine.

— S-a purtat frumos?

— Kate, te rog!

Nu reușesc să-mi ascund exasperarea.

— Ana, nu mă lăsa cu ochii în soare, am așteptat ziua asta aproape patru ani.

— Ne vedem diseară.

Închid telefonul.

Asta va fi o problemă tare dificil de rezolvat. E atât de tenace și vrea să știe – în detaliu, iar eu nu pot să-i spun pentru că am semnat un… cum se numește? Un contract de confidențialitate. Ca trenul o să facă dacă aude de așa ceva, și pe bună dreptate. Am nevoie de un plan. Mă duc înapoi să-l văd pe Christian cum se mișcă cu grație prin bucătărie.

— Contractul ăla de confidențialitate acoperă totul? întreb cu titlu de încercare.

— De ce?

Se întoarce și se uită la mine în timp ce pune ceaiul la locul lui. Roșesc.

— Păi, am câteva întrebări, știi, despre sex. Mă uit în jos. Și aș vrea s-o întreb pe Kate.

— Poți să mă întrebi pe mine.

— Christian, cu tot respectul cuvenit…

Vocea mea pălește. *Nu pot să te întreb.* Pentru că aș obține viziunea ta subiectivă, perversă ca naiba și distorsionată privind sexul.

— Vreau o opinie imparțială. E vorba doar de elemente de mecanică. N-o să pomenesc nimic despre Camera Roșie a Durerii.

El ridică din sprâncene.

— Camera Roșie a Durerii? Acolo e vorba mai ales de plăcere, Anastasia. Crede-mă, spune. Și-apoi – tonul lui devine mai aspru – colega ta de cameră tocmai a întruchipat bestia cu două spinări cu fratele meu. Aș prefera să nu vorbești despre asta.

— Familia ta știe despre… ăăă, predilecția ta?

— Nu. Nu e câtuși de puțin treaba lor.

Face câțiva pași către mine până ajunge în fața mea.

— Ce vrei să știi? întreabă și, ridicând mâna, își plimbă degetele pe obrazul meu în jos, până la bărbie, ridicându-mi ușor capul ca să se poată uita direct în ochii mei.

Mă foiesc fără voia mea. Nu pot să-l mint pe omul ăsta.

— Nimic anume în acest moment, șoptesc.

— Păi, am putea să începem cu „Cum a fost noaptea trecută pentru tine?”

Ochii îi ard, plini de curiozitate. *E dornic să știe. Uau!*

— A fost bine, murmur eu.

Buzele lui se ridică ușor.

— Și pentru mine, murmură el. N-am mai făcut niciodată vanilla sex[4]. Sunt multe de spus aici. Dar, pe de altă parte, poate că e din cauză că a fost cu tine. Își plimbă degetul mare peste buza mea de jos.

Eu trag subit aer în piept. *Vanilla sex?*

— Hai să facem o baie.

Se apleacă și mă sărută.

Inima îmi tresare și dorința se adună undeva… se adună *acolo*.

Baia e o chestie din piatră albă, adâncă, în formă de ou, foarte „la modă”. Christian se apleacă și o umple dând drumul robinetului de pe peretele acoperit cu faianță. Toarnă în apă un ulei de baie care pare a fi foarte scump. Face spumă din abundență în timp ce baia se umple și miroase a iasomie, dulce și erotic. El stă în picioare și se uită la mine, cu ochii întunecați, după care își scoate tricoul și-l aruncă pe pardoseală.

— Domnișoară Steele, zice, ținând mâna întinsă.

Eu stau în ușă, cu ochii mari și precauți, cu brațele înfășurate în jurul meu. Pășesc înainte, admirându-i pe furiș fizicul. Îi iau mâna, iar el mă invită să intru în cadă în timp ce eu încă mai am pe mine cămașa lui. Fac cum mi se spune. Va trebui

să mă obișnuiesc cu asta dacă am de gând să-i accept oferta nerușinată… *dacă!* Apa este ispititor de fierbinte.

— Întoarce-te cu fața la mine, îmi ordonă el, cu o voce foarte moale.

Mă conformez. El mă privește cu intensitate.

— Știu că buza aia e delicioasă, pot să confirm asta, dar vrei, te rog, să încetezi s-o mai muști? Spune el printre dinții încleștați. Când o muști așa, îmi vine să te fut, și știu că ai dureri, da?

Tresar și automat îmi eliberez buza, șocată.

— Da, mă provoacă el. Ai înțeles mesajul?

Se uită crunt la mine. Eu aprob dând din cap cu un gest frenetic. *Habar n-aveam că pot să-l tulbur în halul ăsta.*

— Bun.

Întinde mâna și-mi scoate iPodul din buzunarul de la piept, punându-l lângă chiuvetă.

— Apă și iPod – nu e o combinație inteligentă, mormăie.

Lasă mâna jos, îmi prinde cămașa de poale și o ridică deasupra capului, după care o aruncă pe podea.

Se dă înapoi ca să se poată uita la mine. *Sunt goală, pentru numele lui Dumnezeu!* Mă fac stacojie și îmi aplec privirea spre propriile mâini, aflate la același nivel cu baza pântecului meu, și-mi doresc cu disperare să dispar în apa fierbinte și în spumă, dar știu că el n-ar vrea asta.

— Hei, mă trezește el la realitate.

Ridic privirea și-i văd capul aplecat într-o parte.

— Anastasia, ești o femeie foarte frumoasă, pe de-a-ntregul. Nu lăsa capul în jos de parcă te-ai rușina. Nu ai nimic de care să te rușinezi și pentru mine e o adevărată bucurie să stau aici și să mă uit la tine.

Îmi ia bărbia în mână și-mi înclină capul ca să-l privesc în ochi. Sunt blânzi și calzi, încinși chiar. E atât de aproape. Aș putea să ridic mâna și să-l ating.

— Poți să șezi.

Îmi opresc gândurile răvășite și mă grăbesc să cobor în apa caldă, primitoare. Ooh… Înțeapă și mă ia prin surprindere, dar în același timp miroase dumnezeiește. Durerea usturătoare inițială se atenuează în scurt timp. Mă întind pe spate și închid ochii, relaxându-mă în căldura liniștitoare. Când îi deschid, el se uită în jos la mine.

— Nu vii și tu? întreb, temătoare – vocea îmi este răgușită.

— Cred că da. Mișcă-te în față, ordonă el.

Își dă jos pantalonii de pijama și se urcă în cadă în spatele meu. Apa se ridică în momentul când se așază și mă trage lângă pieptul lui. Își pune picioarele lungi peste ale mele, cu genunchii îndoiți și gleznele la același nivel cu ale mele, și-și depărtează labele desfăcându-mi astfel picioarele. Icnesc surprinsă. Și-a vârât nasul în părul meu și inhalează adânc.

— Miroși tare frumos, Anastasia.

Un tremur îmi străbate întregul trup. *Stau dezbrăcată în aceeași cadă cu Christian Grey.* Dacă mi-ar fi spus cineva ieri, când m-am trezit în hotelul lui, că o să fac lucrul ăsta, nu l-aș fi crezut.

Ia o sticlă cu gel de duș din raftul de lângă cadă și își toarnă puțin în palmă. Își freacă palmele, creând o spumă moale, după care își pune mâinile pe după gâtul meu și începe să-mi întindă spumă pe ceafă și umeri, masându-mă ferm cu degetele lui lungi și puternice. Gem. Mâinile lui pe pielea mea îmi dau o senzație de bine.

— Îți place?

Aproape că-i pot auzi zâmbetul.

— Hmm.

Coboară pe brațe, apoi mai jos, la subsuori, spălându-mă cu delicatețe. Mă bucur tare mult că prietena mea, Kate, a insistat să mă rad. Mâinile lui alunecă spre sâni, iar eu trag brusc aer în piept când degetele lui le dau târcoale și încep să frământe fără milă. Corpul meu se încovoaie

instinctiv, împingând sânii în palmele lui. Sfârcurile îmi sunt sensibile. Foarte sensibile, fără îndoială, în urma tratamentului nu tocmai delicat aplicat de el noaptea trecută. Nu zăbovește mult asupra lor acum și își coboară palmele spre stomac și pântec. Ritmul respirației mele crește, iar inima o ia la goană. Erecția lui tot mai mare mă apasă la spate. Mă excită mult să știu că trupul meu îl face să se simtă așa. *Aha… deci nu mintea ta*, mă ridiculizează Vocea interioară. Mă scutur și alung gândul nepoftit.

Se oprește și întinde mâna după o lufă în timp ce eu gâfâi lipită de el, plină de dorință… de nevoie. Îmi sprijin palmele pe coapsele lui ferme, musculoase. Turnând gel pe lufă, se apleacă și mă spală între picioare, îmi țin respirația. Cu pricepere, degetele lui mă stimulează prin lufă, e divin, iar șoldurile mele încep să se miște în propriul lor ritm, împingându-se în mâna lui. Senzația mă copleșește, iar eu las capul pe spate, ochii mi se duc în fundul orbitelor, gura mi se destinde și gem. Presiunea se acumulează lent, inexorabil înăuntrul meu… *oh, Doamne.*

— Lasă-te în voia simțurilor, iubito, îmi șoptește Christian în ureche și cu multă delicatețe îmi atinge ușor cu dinții lobul urechii. Simte pentru mine.

Picioarele-mi sunt țintuite de ale lui spre partea laterală a căzii, ținându-mă prizonieră și înlesnindu-i lui accesul la părțile mele cele mai intime.

— Oh… te rog, șoptesc.

Încerc să-mi înțepenesc picioarele când trupul meu devine rigid. Sunt sclava sexuală a acestui bărbat, iar el nu mă lasă să fac nicio mișcare.

— Cred că ești destul de curată, murmură el și se oprește.

Ce? Nu! Nu! Nu! Respirația mea e neregulată.

— De ce te oprești? îl întreb suspinând.

— Pentru că am alte planuri cu tine, Anastasia.

Ce… of, Doamne, dar… eram… nu e corect.

— Întoarce-te. Și eu am nevoie să fiu spălat, murmură el.

Oh! Mă întorc cu fața la el și sunt șocată să-l văd cum își ține ferm în mână erecția. Rămân cu gura căscată.

— Vreau să te familiarizezi bine, intim dacă vrei, cu partea preferată și mult prețuită a corpului meu. Sunt foarte atașat de ea.

E atât de mare și crește. Erecția lui e deasupra nivelului apei, care-l mângâie pe șolduri. Ridic privirea spre el și ajung față în față cu zâmbetul lui malefic. Expresia mea uluită îi face plăcere. Îmi dau seama că mă holbez. Înghit în sec. *Aia a fost în mine!* Nu pare posibil. Și vrea să-l ating. *Hmm*… OK, să începem!

Zâmbesc și întind mâna după gelul de duș, punându-mi nițel în palmă. Procedez ca el, frecând lichidul între palme până când se face spumă. Nu-mi dezlipesc ochii de ai lui. Țin buzele întredeschise ca să-mi înlesnesc respirația… cu gesturi deliberate, îmi mușc buza de jos și-mi plimb limba peste ea, exact pe locul unde apăsaseră dinții. Are o privire serioasă și întunecată și ochii i se măresc când limba mea trece rapid peste buza inferioară. Întind mâna și-i prind membrul, imitând în oglindă felul cum și-l ține el. Ochii lui se închid pentru un moment. Uau… e mult mai tare decât m-am așteptat. Strâng, iar el își așază palma peste a mea.

— Uite așa, șoptește și-și mișcă mâna în sus și în jos, cu palma strânsă ferm peste degetele mele, care sunt strânse în jurul erecției.

Închide ochii din nou, iar respirația i se poticnește în gât. Când îi deschide iar, privirea lui e de un cenușiu pârjolitor.

— Așa, e bine, iubito.

Îmi dă drumul la mână, lăsându-mă să continui singură, și închide ochii în timp ce eu execut mișcarea de du-te-vino pe lungimea membrului

erect. Își flexează șoldurile ușor spre mâna mea și, în mod reflex, îl strâng mai tare. Dă glas unui geamăt grav, gutural. *Să mi-o dai în gură… hmm.* Îmi amintesc cum și-a vârât degetul mare în gura mea, cerându-mi să i-l sug, tare. Observ că gura i se deschide și respirația i se accelerează. Mă aplec în față, în timp ce el stă cu ochii închiși, și-mi așez buzele în jurul sexului, plimbându-mi limba peste vârf.

— Ooo… Ana.

Ochii i se deschid brusc, iar eu sug mai viguros.

Hmm… e tare și moale în același timp, ca un obiect de oțel învelit în catifea, și cu un gust surprinzător de bun – sărat și fin.

— Dumnezeule, geme el și închide ochii din nou.

Aplecându-mă mai mult, îl împing în gură. Geme din nou. *Ha!* Zeița mea intimă palpită de emoție. Pot să fac asta. *Eu* pot să i-o iau în gură. Îmi rotesc limba din nou în jurul vârfului, iar el își flexează și-și ridică șoldurile. Acum are ochii deschiși, aprinși de arșiță. Cu dinții încleștați, își mișcă din nou șoldurile, iar eu îl trag mai adânc în gură, sprijinindu-mă pe coapsele lui. Îi simt picioarele încordate. Ridică mâna, mă apucă de codițe și începe să se miște cu adevărat.

— Oh… iubito… mi-e tare bine, murmură el.

Sug mai tare, plimbându-mi limba peste capul erecției lui impresionante. Învelindu-mi dinții cu buzele, îmi strâng gura în jurul membrului său. Șuieră printre dinți și geme.

— Iisuse! Până unde poți să ajungi? șoptește el.

Hmm… îl trag și mai adânc în gură, până îl simt în partea din spate a gâtului, apoi în cea din față. Îmi rotesc limba în jurul capului. E acadeaua mea cu aromă specială de Christian Grey. Sug din ce în ce mai tare, trăgându-l tot mai adânc, rotindu-mi neîncetat limba. *Hmm*… habar n-aveam că te poate excita așa de mult să oferi plăcere cuiva, și-l văd

cum se zvârcolește. Zeița mea intimă dansează *merengue* cu câteva mișcări de *salsa*.

— Anastasia, o să-mi dau drumul în gura ta, mă avertizează el gâfâind. Dacă nu vrei să fac asta, oprește-te acum.

Își împinge din nou șoldurile, are ochii mari, precauți, și plini de o nevoie lascivă – nevoia de mine. Nevoia de gura mea… *oh, Doamne.*

Mâinile lui sunt încleștate în părul meu. Pot să fac asta. Împing și mai mult și, într-un moment de încredere extraordinară, îmi dezvelesc dinții. Asta îl împinge peste limita suportabilității. Scoate un țipăt și încremenește, iar eu simt cum un lichid cald și sărat îmi alunecă pe gât. Înghit la repezeală. Îh… Nu sunt sigură de chestia asta. Dar o privire aruncată spre el și nu-mi pasă – s-a „dezintegrat" în baie datorită mie. Stau în capul oaselor și îl privesc, un zâmbet triumfător, malițios, ridicându-mi colțurile buzelor. Respiră întretăiat. Deschide ochii și se uită crunt la mine.

— Tu nu ai reflex de înecare? întreabă el uluit. Dumnezeule, Ana… a fost… bine, bine de tot. Neașteptat, totuși. Se încruntă. Știi, nu încetezi o clipă să mă uimești.

Zâmbesc și-mi mușc buza în mod conștient. El mă privește gânditor.

— Ai mai făcut asta înainte?

— Nu.

Și nu pot să nu simt un mic fior de mândrie pe care mi-l provoacă negarea mea.

— E bine, spune el satisfăcut și, cred, ușurat. Încă o premieră, domnișoară Steele. Se uită la mine apreciativ. Ei bine, la deprinderi orale, ai nota maximă. Hai, să mergem în pat, îți datorez un orgasm.

Orgasm! Încă unul!

Iute, se ridică din baie, oferindu-mi prilejul să-l admir pentru prima oară pe de-a-ntregul pe acest Adonis, divin alcătuit, care este Christian Grey. Zeița mea interioară s-a oprit din dans și se uită și

ea lung, cu gura căscată și cu un firicel de salivă la colț. Erecția, deși i s-a mai îmblânzit, e tot substanțială… uau. Își înfășoară un prosop peste mijloc și îmi întinde și mie un prosop alb mare și pufos. Cobor din cadă acceptând mâna oferită de el. Mă înfășoară cu prosopul, mă ia în brațe și mă sărută cu putere, vârându-și limba în gura mea. Tare mult mi-ar plăcea să pot să-l îmbrățișez… să-l ating… dar brațele-mi sunt imobilizate în prosop. Curând, mă pierd în sărutul lui. Îmi prinde capul în palme, explorându-mi gura cu limba, și am senzația că își exprimă recunoștința – poate – pentru prima mea felație? *Ohoo*.

Se depărtează de mine și, ținându-mi fața între palme, mă privește în ochi cu intensitate. Pare pierdut.

— Spune da, șoptește el cu fervoare.

Mă încrunt, căci nu înțeleg.

— Pentru ce?

— Să spui da aranjamentului nostru. Să fii a mea. Te rog, Ana, mă imploră el în șoaptă, accentuând ultimul cuvânt și numele meu.

Mă sărută din nou, dulce, cu pasiune, după care se dă înapoi și mă privește lung, clipind ușor. Mă ia de mână și mă duce înapoi în dormitorul lui, lăsându-mă ametită, așa că-l urmez supusă, înmărmurită. *El chiar își dorește asta.*

În dormitorul lui, se uită la mine în timp ce stăm în picioare lângă pat.

— Ai încredere în mine? mă întreabă pe neașteptate.

Aprob printr-o mișcare a capului, cu ochii măriți de înțelegerea subită a faptului că am încredere în el, într-adevăr. *Oare ce are de gând să-mi facă acum?* Un fior electric zumzăie prin trupul meu.

— Așa te vreau, spune el, mângâindu-mi cu degetul mare buza inferioară.

Se duce la șifonier și reapare de acolo cu o cravată din mătase împletită, argintiu-cenușie.

— Întinde mâinile în față și ține-le lipite, îmi ordonă el, dând jos prosopul de pe mine și aruncându-l pe podea.

Fac ce mi se spune, iar el îmi leagă încheieturile cu cravata, înnodând-o ferm. Ochii strălucesc de excitare. Trage de legătură. E sigură. *Cred că a fost un cercetaș destoinic dacă a învățat să facă așa un nod.* Acum ce urmează? Pulsul meu s-a ridicat până la tavan, inima îmi bate într-un ritm frenetic. Îmi pipăie codițele cu degetele.

— Arăți atât de tânără cu astea, murmură el și se mișcă în față.

Instinctiv, mă dau înapoi până când simt patul lipit de spatele genunchilor. Își dă jos prosopul, dar eu nu-mi pot dezlipi ochii de fața lui. Are o expresie înfocată, plină de dorință.

— Oh, Anastasia, ce să-ți fac eu ție? șoptește în timp ce mă întinde pe pat, culcându-se lângă mine și ridicându-mi mâinile deasupra capului.

— Ține-ți mâinile aici, să nu le miști, ai înțeles?

Ochii lui mă ard, și intensitatea cu care mă privește mă lasă fără suflu. Ăsta nu e un bărbat pe care să-mi doresc să-l înșel… vreodată.

— Răspunde-mi, îmi cere el imperios, cu voce blândă.

— N-o să-mi mișc mâinile.

Nu mai respir.

— Bravo, fetiță cuminte, murmură el și-și linge în mod deliberat buzele.

Sunt fascinată de limba lui care îi alunecă lent peste buza de sus. Mă privește fix în ochi, mă urmărește, mă apreciază. Se apleacă și-mi depune pe buze un sărut cast și fugar.

— Am să te sărut pe tot corpul, domnișoară Steele, spune el încetișor și-mi prinde bărbia în palmă, împingând-o în sus, ceea ce-i oferă acces la gâtul meu.

Limba lui alunecă în josul gâtului meu, sărutând, sugând și mușcând ușor, spre mica adâncitură de la bază. Deodată, trupul meu devine

receptiv… peste tot. Recenta mea experiență din baie mi-a făcut pielea hipersensibilă. Sângele meu încălzit se adună jos, în pântec, între picioare, chiar *acolo*, jos. Gem.

Vreau să-l ating. Îmi mișc mâinile și, cu stângăcie, dat fiind că sunt legată, îi pipăi părul. El se oprește din sărutat și se uită încruntat la mine, dând mustrător din cap.

— Nu-ți mai mișca mâinile, altfel va trebui s-o luăm de la început, mă dojenește el cu blândețe.

Oh, e atât de ispititor.

— Vreau să te ating.

Vocea mi-e răgușită și mi-a scăpat de sub control.

— Știu, murmură el. Ține-ți mâinile deasupra capului, îmi ordonă, cu o voce puternică.

Iar îmi prinde bărbia și începe să-mi sărute gâtul ca înainte. Oh… e atât de frustrant. Palmele lui îmi coboară pe trup și peste sâni în timp ce cu buzele ajunge la adâncitura de la baza gâtului, își rotește vârful nasului în jurul acesteia și începe o călătorie foarte tacticoasă cu gura urmând calea trasată cu mâinile, în josul sternului, spre sâni. Îmi sărută și îmi mușcă ușor fiecare sân, sugându-mi și sfârcurile. *Oh, Doamne.* Șoldurile mele încep să se legene și să se miște de capul lor, reacționând la ritmul impus de gura lui lipită de mine, iar eu mă străduiesc cu disperare să nu uit să-mi țin mâinile deasupra capului.

— Stai nemișcată, mă avertizează el, cu suflarea caldă peste pielea mea.

Ajungând la ombilic, își vâră limba înăuntru, după care îmi mușcă ușor pântecul cu dinții. Trupul meu se cabrează.

— Hmm. Ești atât de dulce, domnișoară Steele.

Nasul lui alunecă pe linia dintre pântec și părul pubian, mușcându-mă cu delicatețe și ațâțându-mă cu limba. Ridicându-se brusc pe jumătate, îngenunchează la tălpile mele, apucându-mă de glezne și depărtându-mi mult picioarele.

Îmi prinde laba piciorului stâng, îmi îndoaie genunchiul și-mi aduce talpa la gura lui. Urmărindu-mi și evaluându-mi reacțiile, îmi sărută cu tandrețe fiecare deget, apoi îl mușcă pe fiecare încet, de partea moale. Când ajunge la degetul mic, mușcă mai tare, iar eu mă cutremur, scâncind. Limba lui îmi alunecă pe interiorul tălpii – iar eu nu mai sunt în stare să mă uit la el. E prea erotic. Simt că iau foc. Îmi țin ochii închiși și încerc să absorb și să gestionez toate senzațiile pe care le creează. Îmi sărută glezna și depune un șir de săruturi pe gambă până la genunchi, oprindu-se imediat deasupra acestuia. Apoi trece la laba piciorului drept, repetând întreg procesul seducător și înnebunitor.

— Oh, te rog, gem când el îmi mușcă degetul mic – gestul lui rezonează adânc în pântecul meu.

— Te iau la rând, domnișoară Steele, spune el, gâfâind.

De data asta, nu se mai oprește la genunchi, ci continuă pe partea interioară a coapsei, depărtând-o de cealaltă. Și știu ce are de gând să facă, iar o parte din mine ar vrea să-l împingă de-acolo pentru că sunt rușinată și stingherită. O să mă sărute *acolo*! O știu. Cealaltă parte a mea se desfată în așteptare. Trece la celălalt genunchi și începe să mă sărute în susul coapsei. Sărută, linge, suge și deodată e între picioarele mele, mișcându-și nasul în susul și-n josul sexului meu, foarte delicat, foarte fin. Mă zvârcolesc… *Oh, Doamne.*

Se oprește, așteptând să mă calmez. Mă liniștesc și îmi ridic capul ca să mă uit la el, cu gura deschisă, în timp ce inima mea se chinuie să-și domolească bătăile.

— Știi ce miros îmbătător ai, domnișoară Steele? murmură el și, fixându-mă cu privirea, își împinge nasul în părul meu pubian și inspiră.

Mă fac stacojie peste tot, simțind că mă ia cu leșin, și închid ochii instantaneu. Nu pot să-l văd făcând asta!

El suflă cu blândețe pe toată lungimea sexului meu. *Oh…*

— Îmi place asta, șoptește și trage ușor de părul meu pubian. Poate c-o să-l păstrăm.

— Oh… te rog, îl implor.

— Hmm, îmi place când mă implori, Anastasia.

Gem.

— Nu-mi stă în obicei să acționez după principiul „după faptă și răsplată”, domnișoară Steele, zice el în timp ce suflă cu gingășie în sus și în jos. Dar astăzi mi-ai oferit plăcere și trebuie să fii recompensată.

Îi ghicesc tonul vicios în voce și, în timp ce cuvintele lui îmi fac trupul să cânte, limba începe să dea rotocoale lente clitorisului, iar mâinile lui îmi imobilizează coapsele.

— Aaahh! gem, iar trupul meu se contractă și e cuprins de convulsii la atingerea limbii lui.

Își rotește limba iar și iar, menținând tortura. Îmi pierd în întregime controlul, fiecare atom al făpturii mele concentrându-se intens asupra acelui mic, dar potent centru energetic, aflat în apexul coapselor mele. Picioarele mele devin rigide, iar el își strecoară degetul înăuntrul meu și îi aud geamătul gutural.

— Oh, iubito… Îmi place că ești atât de umedă pentru mine.

Își mișcă degetul într-un cerc larg, întinzându-mă, trăgând de mine, limba oglindindu-i acțiunile, în cerc, iar și iar. Gem. E prea mult… Trupul meu imploră ușurare și nu mai pot să-i refuz asta. Îmi dau drumul, orice gând convingător dispărându-mi din minte în timp ce orgasmul mă cuprinde, contorsionându-mi măruntaiele iar și iar. Fir-ar să fie! Dau glas unui țipăt, iar lumea se cufundă și dispare din câmpul vizual în momentul în care forța climaxului meu face ca totul să devină nul și vid.

Gâfâi și aud vag zgomot de folie ruptă. Foarte lent, mă penetrează și începe să se miște. Oh…

Doamne. Senzația e dureroasă, dulce, îndrăzneață și gingașă – toate laolaltă.

— Cum te simți? întreabă el răgușit.

— Minunat, răspund eu.

Și atunci începe să se miște cu adevărat, repede, cu putere și amploare, înfigându-se în mine iar și iar, implacabil, împingându-mă și împingându-mă până când ajung iar aproape de limită. Scâncesc.

— Dă-ți drumul pentru mine, iubito.

Vocea lui e aspră, dură și îmi rănește urechile, iar eu explodez în jurul membrului pe care el îl înfige cu putere în mine.

— Oh, Doamne, șoptește el și mai împinge o dată, gemând când ajunge la orgasm, lipindu-se de mine. Apoi rămâne nemișcat, cu corpul rigid.

Prăbușindu-se peste mine, îi simt toată greutatea cum mă apasă în saltea. Îmi petrec mâinile legate peste ceafa lui și-l țin aproape, cum pot. Știu în acest moment că aș face orice pentru acest bărbat. Sunt a lui. Minunea cu care mi-a făcut cunoștință depășește orice mi-aș fi putut imagina. Iar el vrea s-o ducă mai departe, mult mai departe, într-un loc pe care eu nu pot, în inocența mea, nici măcar să mi-l închipui. *Oh… ce să fac?*

Se proptește în coate și mă privește intens cu ochii lui cenușii.

— Vezi ce buni suntem împreună? murmură el. Dacă mi te vei dărui, o să fie și mai bine. Ai încredere în mine, Anastasia, pot să te duc în locuri despre care nici măcar nu știi că există.

Vorbele lui sunt un ecou al gândurilor mele. Își freacă nasul de al meu. Încă sunt ametită de reacția fizică extraordinară pe care am avut-o față de el, și privesc în sus la el fără expresie, încercând să am un gând coerent.

Deodată, amândoi auzim niște voci în holul din fața ușii de la dormitorul lui. Îmi ia un moment ca să procesez ce aud.

— *Dar dacă e încă în pat, înseamnă că e bolnav. Niciodată nu e în pat la ora asta. Christian*

nu doarme niciodată până târziu.

— Doamnă Grey, vă rog.

— Taylor, nu poți să mă ții departe de fiul meu.

— Doamnă Grey, nu e singur.

— Cum adică, nu e singur?

— E cineva la dânsul.

— Oh…

Până și eu sesizez neîncrederea din vocea ei.

Christian clipește rapid, privindu-mă cu ochii măriți, cuprinși de o groază amuzată.

— Aoleu! E mama.

Capitolul 10

Iese brusc din mine, provocându-mi un fior. Se ridică în capul oaselor în pat și aruncă prezervativul folosit într-un coș de gunoi.

— Hai, trebuie să ne îmbrăcăm – asta dacă vrei s-o cunoști pe mama.

Zâmbește, sare din pat și își trage pe el blugii – fără chiloți! Mă chinui să mă ridic, căci am rămas legată.

— Christian… nu pot să mă mișc.

Zâmbetul lui se lățește și, aplecându-se, mă dezleagă. Modelul împletiturii mi-a lăsat urme la încheieturi. E… sexy. Se uită la mine. E amuzat, ochii îi joacă de bucurie. Mă sărută iute pe frunte și îmi zâmbește radios.

— Încă o premieră, anunță el, dar habar n-am despre ce vorbește.

— Nu am niciun schimb curat aici.

Sunt cuprinsă subit de panică și, ținând cont de experiența pe care tocmai am avut-o, panica mi se pare copleșitoare. Mama lui! *Dumnezeule*. N-am haine curate, iar ea practic ne-a surprins în flagrant delict. Poate-ar fi mai bine să rămân aici.

— Oh, nu, nici să nu te gândești, mă amenință Christian. Poți să porți ceva de-al meu.

Își pune pe el un tricou alb și-și plimbă mâna prin părul „de imediat-după-futai”. În ciuda anxietății mele, îmi pierd șirul gândurilor. Frumusețea lui e tulburătoare.

— Anastasia, și un sac dacă pui pe tine și tot arăți adorabil. Te rog să nu-ți faci griji. Vreau s-o cunoști pe maică-mea. Îmbracă-te. Mă duc s-o liniștesc. Buzele i se strâng într-o expresie aspră. Te aștept în camera cealaltă în cinci minute, altfel, vin după tine și te târăsc de-aici indiferent în ce ești îmbrăcată. Am tricouri în sertarul ăsta. Cămăși găsești în șifonier. Servește-te singură.

Îmi aruncă o căutătură meditativă preț de o clipă, după care iese din cameră.

Fir-ar al naibii să fie. Mama lui Christian. Asta e cu mult mai mult decât mă așteptam. Poate că, dacă o cunosc, o să reușesc să înțeleg o părticică de mister. M-ar putea ajuta să înțeleg de ce Christian e așa cum e… Subit, simt dorința de a o cunoaște. Îmi iau cămașa de pe podea și sunt încântată să descopăr că a supraviețuit nopții trecute, căpătând niște cute în plus. Îmi găsesc și sutienul albastru sub pat și mă îmbrac la repezeală. Dar dacă urăsc un lucru pe lume e să n-am pe mine chiloți curați. Scotocesc prin comoda lui Christian și dau peste niște boxeri. Aleg o pereche de Calvin Klein, apoi îmi trag blugii pe mine și-mi încalț pantofii Converse.

Îmi iau haina și dau fuga în baie unde dau cu ochii de ochii mei prea luminoși, de fața mea roșie… și de părul meu! Fir-ar să fie… nici codițele „de imediat-după-futai” nu mă prind. Caut în măsuța de toaletă și găsesc un pieptene. Va trebui să mă descurc cu ăsta. Îmi leg rapid părul la spate în timp ce mă cuprinde disperarea din cauza hainelor mele. Vocea interioară își țuguie buzele și articulează cuvântul „știoarfă”. O ignor. Îmi pun haina pe mine și sunt mulțumită că manșetele acoperă urmele grăitoare lăsate de cravată pe încheieturi, apoi arunc o ultimă privire anxioasă la imaginea mea din oglindă. N-am ce să fac mai mult de-atât. Mă îndrept spre camera de zi.

— Iat-o! zice Christian și se ridică de pe canapeaua pe care stătuse tolănit.

Are o expresie caldă și admirativă. Femeia cu părul de culoarea nisipului de lângă el se întoarce și-mi adresează un ditamai zâmbetul de un megawatt. Se ridică și ea. E îmbrăcată impecabil într-o rochie croșetată de culoarea cămilei, cu pantofi asortați. E o femeie îngrijită, elegantă, frumoasă și înăuntrul meu simt că mor un pic, știind că arăt ca naiba.

— Mamă, ea e Anastasia Steele. Anastasia, ți-o prezint pe Grace Trevelyan-Grey.

Dr. Trevelyan-Grey îmi întinde mâna. *T… de la Trevelyan? Inițiala lui.*

— Ce plăcere să te cunosc, murmură ea.

Dacă nu mă înșel, sesizez mirare și poate o ușurare înmărmurită în vocea ei și o strălucire caldă în ochii ei căprui.

Îi dau mâna și nu mă pot abține să nu zâmbesc, ca răspuns la căldura ei.

— Dr. Trevelyan-Grey, murmur eu.

— Spune-mi Grace.

Ea zâmbește, iar Christian se încruntă.

— De regulă, sunt Dr. Trevelyan, iar doamna Grey e soacra mea.

Îmi face cu ochiul.

— Și cum v-ați cunoscut voi doi?

Se uită întrebătoare la Christian, incapabilă să-și ascundă curiozitatea.

— Anastasia mi-a luat un interviu pentru ziarul studențesc de la WSU, pentru că săptămâna asta voi înmâna diplomele de absolvire acolo.

Mama mă-sii! Am și uitat de asta.

— Deci, chiar săptămâna asta termini? întreabă Grace.

— Da.

Telefonul începe să sune. *Pariez că-i Kate.*

— Scuze.

E în bucătărie. Mă duc și-l iau de pe barul pentru micul dejun, fără să mă uit la număr.

— Kate.

— *Dios mio!* Ana! *Fir-ar să fie, e José.* Pare disperat.

— Unde ești? Am tot încercat să iau legătura cu tine. Trebuie să ne vedem, să-mi cer scuze pentru purtarea mea de vineri. De ce nu mi-ai răspuns la apeluri?

— Uite, José, nu e un moment potrivit.

Mă uit neliniștită la Christian, care mă privește cu atenție, fața lui rămânând impasibilă în timp ce-i șoptește ceva maică-sii. Mă întorc cu spatele la el.

— Unde ești? Kate e tare evazivă, se vaită el.

— În Seattle.

— Ce faci în Seattle. Ești cu el?

— José, te sun mai târziu. Nu pot să vorbesc acum.

Închid. Mă întorc nonșalant la Christian și la mama lui. Grace e în plin avânt verbal.

— … și Elliot a sunat să-mi spună că ești prin oraș – nu te-am văzut de două săptămâni, dragul meu.

— Serios? Te-a sunat? murmură Christian, uitându-se la mine cu o expresie insondabilă.

— Mă gândeam că poate luăm prânzul împreună, dar văd că ai alte planuri și nu vreau să-ți întrerup ziua.

Își ia haina lungă de culoare crem și se întoarce spre el, oferindu-i obrazul. El o sărută scurt, cu gingășie. Ea nu-l atinge.

— Trebuie s-o duc pe Anastasia înapoi la Portland.

— Desigur, dragule. Anastasia, a fost o plăcere deosebită. Sper să ne mai vedem.

Îmi întinde mâna, cu ochi strălucitori, și eu i-o strâng.

Taylor apare de… *unde?*

— Doamnă Grey? întreabă el.

— Mulțumesc, Taylor.

Acesta o escortează la ieșirea din cameră și prin ușile duble ale foaierului. Taylor a fost aici tot timpul? De cât timp e aici? Unde a stat? Christian se uită crunt la mine.

— Deci, fotograful a sunat?

Fir-ar.

— Da.

— Ce voia?

— Doar să-și ceară scuze, știi… pentru vineri.

Christian îngustează ochii.

— Înțeleg, zice el simplu.

Taylor reapare.

— Domnule Grey, e o problemă cu transportul din Darfur.

Christian dă din cap scurt către el.

— Charlie Tango s-a întors la Boeing Field?

— Da, domnule.

Taylor mă salută printr-o mișcare a capului.

— Domnișoară Steele.

Îi zâmbesc timid, iar el se întoarce și pleacă.

— Locuiește aici? Taylor?

— Da.

Are un ton reținut. *Care e problema lui?*

Christian se duce în bucătărie și-și ia telefonul Blackberry, ca să își consulte poșta electronică, presupun. Are buzele lipite într-o expresie aspră și dă un telefon.

— Ros, care-i problema? se răstește el.

Ascultă, uitându-se la mine, cu o privire meditativă, în timp ce eu stau în mijlocul camerei uriașe întrebându-mă ce să fac cu mine, simțindu-mă nelalocul meu.

— Nu risc viața niciunui membru al echipajului. Nu, anulează… Vom trimite pe calea aerului… Bun.

Închide. Căldura din ochi i-a dispărut. Arată amenințător și, aruncându-mi o privire scurtă, se duce la el în birou ca să revină un moment mai târziu.

— Ăsta e contractul. Citește-l și-l discutăm în weekendul următor. Dă-mi voie să-ți sugerez să faci niște cercetări, ca să afli despre ce e vorba. Se oprește. Asta dacă vei fi de acord, și chiar sper să fii, adaugă, pe un ton mai moale, neliniștit.

— Cercetări?

— O să fii uimită să vezi ce poți să găsești pe internet, murmură el.

Internet! Nu am acces la un computer, doar la laptopul lui Kate, și nu îl pot folosi pe cel de la magazin, nu pentru genul ăsta de „cercetări”.

— Ce este? întreabă el, lăsându-și capul într-o parte.

— Nu am computer. De obicei, folosesc computerele de la școală. Să văd dacă-l voi putea folosi pe al lui Kate.

Îmi întinde un plic din hârtie maro.

— Sunt sigur că pot să… ăă… îți împrumut unul. Ia-ți lucrurile, te ducem înapoi la Portland și ia ceva de mâncare pe drum. Trebuie să mă îmbrac.

— O să dau un telefon, murmur.

Vreau doar să-i aud vocea lui Kate. Se încruntă.

— Fotograful?

Are maxilarele încleștate, iar ochii îi ard. Mă uit la el clipind.

— Nu-mi place să împart, domnișoară Steele. Ține minte asta.

Tonul lui liniștit, înfiorător constituie un avertisment și, cu o privire lungă și rece către mine, se îndreaptă spre dormitor.

Fir-ar al naibii! *Voiam doar s-o sun pe Kate*, îmi vine să strig după el, dar răceala lui bruscă m-a paralizat. Ce s-a întâmplat cu bărbatul generos, relaxat și zâmbitor care făcea dragoste cu mine cu nicio jumătate de oră în urmă?

— Gata? întreabă Christian când ajungem lângă ușile duble dinspre foaier.

Dau din cap nesigură. Și-a reluat atitudinea distantă, politicoasă și crispată, și-a pus masca la loc. Are pe umăr o geantă din piele. De ce-i trebuie așa ceva? Poate că rămâne în Portland și atunci îmi amintesc de ceremonia de absolvire. Oh, da… o să fie acolo joi. Are pe el o geacă neagră din piele. Cu siguranță că în hainele astea n-arată deloc ca un multimilionar, miliardar sau mai știu eu ce „-ar”. Zici că-i un băiat provenit din cartierul sărac al orașului, poate o vedetă rock cu purtări rebele sau un model masculin. Oftez în sinea mea, dorindu-mi să am măcar o zecime din echilibrul lui. E atât de calm și de sigur pe el. Mă încrunt când îmi

amintesc cum a izbucnit din cauza lui José… Ei bine, așa pare.

Taylor așteaptă undeva în fundal.

— Pe mâine atunci, îi zice el lui Taylor, care încuviințează din cap.

— Da, domnule. Ce mașină luați?

El se uită la mine scurt.

— R8-ul.

— Drum bun, domnule Grey. Domnișoară Steele.

Taylor se uită cu amabilitate la mine, deși poate că în adâncimile ochilor lui există și o tentă de milă.

Fără îndoială crede că am cedat năravurilor sexuale dubioase ale domnului Grey. Nu încă, doar particularităților lui sexuale excepționale, sau poate că sexul e așa pentru toată lumea. Ideea mă face să mă încrunt. N-am termen de comparație și nu pot s-o întreb pe Kate. Asta e un lucru pe care va trebui să-l lămuresc cu Christian. E cât se poate de firesc să discut cu cineva – iar cu el nu pot să discut dacă acum e deschis, iar în clipa următoare e distant.

Taylor ne ține ușa deschisă și așteaptă să trecem. Christian cheamă liftul.

— Ce e, Anastasia? întreabă el.

De unde știe că mă frământă ceva? Întinde mâna și-mi trage bărbia.

— Și nu-ți mai mușca buza aia că o să te fut în lift și n-o să-mi pese cine se mai urcă.

Roșesc, dar sesizez o umbră de zâmbet și pe buzele lui. În sfârșit, dispoziția pare să i se schimbe.

— Christian, am o problemă.

— Oh?

I-am acaparat întreaga atenție.

Liftul sosește. Intrăm și Christian apasă butonul marcat cu „P”.

— Păi… roșesc. *Cum să-i spun?* Trebuie să vorbesc cu Kate. Am foarte multe întrebări despre

sex și te privesc și pe tine. Dacă vrei ca eu să fac toate lucrurile astea, de unde să știu… Mă opresc străduindu-mă să găsesc cuvintele potrivite. Pur și simplu, nu am niciun termen de referință.

El își rotește ochii către mine.

— Vorbește cu ea, dacă trebuie.

Pare exasperat.

— Dar ai grijă să nu-i zică nimic lui Elliot.

Mă zbârlesc la o asemenea insinuare. *Kate nu e așa*.

— N-ar face una ca asta, așa cum eu nu ți-aș spune nimic dacă mi-ar vorbi despre Elliot – dacă ar fi să-mi spună ceva, adaug grăbită.

— Păi, diferența e că eu nu vreau să știu nimic despre viața lui sexuală, murmură sec Christian. Elliot e un nemernic băgăcios. Dar numai despre ceea ce am făcut până acum, mă avertizează el. Dacă ar ști ce vreau să fac cu tine, probabil că mi-ar tăia boașele, adaugă, atât de încet că nu sunt sigură dacă trebuia să aud sau nu.

— Bine, mă grăbesc eu să accept, zâmbindu-i ușurată.

Asocierea dintre Kate și boașele lui Christian nu e o idee asupra căreia să vreau să zăbovesc.

Îmi surâde și clatină din cap.

— Cu cât am mai curând acordul tău, cu atât mai bine și putem să încetăm cu toate astea, murmură el.

— Cu ce să încetăm?

— Cu sfidarea ta față de mine.

Îmi prinde bărbia și plantează un sărut rapid și dulce pe buzele mele când ușa liftului se deschide. Mă ia de mână și mă duce în garajul subteran.

Eu să-l sfidez pe el… cum?

Lângă lift, văd Audiul 4x4 negru, dar mașina sport aerodinamică de culoare neagră este cea ale cărei lumini clipesc când îndreaptă spre ea brelocul cheii. E una din mașinile alea care ar trebui să aibă tolănită pe capotă o blondă cu picioare foarte lungi, purtând doar o eșarfă.

— Frumoasă mașină, murmur sec.

El se uită la mine și zâmbește larg.

— Știu, spune și, pentru o fracțiune de secundă, Christian cel dulce, tânăr și lipsit de griji e înapoi.

Îmi încălzește inima. E atât de entuziasmat. *Băieții și jucăriile lor.* Îmi rotesc ochii spre el, dar nu pot să-mi înăbuș zâmbetul. Îmi deschide ușa și mă urc în mașină. Aoleu… ce joasă e. Dă ocol mașinii fi se așază cu o grație degajată lângă mine. *Cum naiba face asta?*

— Și ce mașină e asta?

— E un Audi R8 Spyder. E o zi minunată. Putem să dăm acoperișul jos. Găsești acolo o șapcă de baseball. De fapt, ar trebui să fie două.

Arată spre torpedou.

— Și ochelari de soare, dacă îți trebuie.

Pornește motorul, care începe să huruie în spatele nostru. Pune geanta în spațiul din spatele scaunelor, apasă un buton și acoperișul se retractează lent. Încă un comutator acționat și Bruce Springsteen ne înconjoară.

— Nu poți să nu-l iubești pe Bruce.

Îmi zâmbește larg și scoate mașina din parcare, urcând rampa abruptă, unde oprim ca să se ridice poarta.

Apoi ieșim în dimineața senină de mai, în Seattle. Din torpedou scot șepcile de baseball. The Mariners. Îi place baseballul? Îi dau o șapcă și și-o pune pe cap. Îmi scot părul și trag de cozoroc în jos.

Oamenii se uită lung după noi în timp ce ne deplasăm pe străzi, O clipă, cred că se uită la el… pe urmă, o parte foarte paranoică din mine își închipuie că toți se uită la mine pentru că știu ce-am făcut eu în ultimele douăsprezece ore, dar în final îmi dau seama că mașina e obiectul admirației. Christian pare să ignore toată povestea, pierdut în gânduri.

Traficul nu este aglomerat și curând ajungem pe Interstate 5 îndreptându-ne spre sud, vântul

mângâindu-ne pe creștetul capului, Bruce cântă ceva despre focul mistuitor al dorinței. Atât de potrivit, Roșesc ascultând cuvintele. Christian îmi aruncă o privire. Și-a pun ochelarii Ray-Ban, așa că nu-mi dau seama ce simte. Gura lui zvâcnește ușor și întinde mâna spre mine, ca să și-o așeze pe genunchiul meu, strângând cu delicatețe. Respirația mi se oprește în loc.

— Ți-e foame? întreabă el.

Nu de mâncare.

— Nu cine știe ce.

Buzele i se strâng formând linia aceea aspră.

— Trebuie să mănânci, Anastasia, mă mustră el. Știu un loc ca lumea aproape de Olympia. Ne oprim acolo.

Mă strânge iar de genunchi după care își pune mâna pe volan, apăsând pedala accelerației. Mă simt împinsă în scaun. Doamne, mașina asta e chiar rapidă.

Restaurantul e mic și intim, o cabană de lemn în mijlocul pădurii. Decorul e rustic: fețe de masă din pânză cadrilată și flori de câmp în vaze mici. *Cuisine sauvage*, anunță triumfător un afiș deasupra ușii.

— N-am mai fost aici de ceva timp. Nu prea avem de ales – cei de-aici gătesc ce au prins sau ce au cules.

Ridică din sprâncene simulând groaza, iar eu nu mă pot abține să nu râd. Chelnerița ne ia comanda de băuturi. Roșește când îl vede pe Christian și evită contactul vizual cu acesta, ascunzându-și privirea sub părul blond, lung. Îl place! *Deci, nu numai eu!*

— Două pahare de Pinot Grigio, spune Christian cu o voce autoritară.

Eu îmi strâng buzele, exasperată.

— Ce e? se răstește el.

— Aș fi vrut o Cola zero, șoptesc eu.

Își mijește ochii cenușii și clatină din cap.

— Cei de aici au un Pinot Grigio foarte onorabil. O să meargă bine cu mâncarea, indiferent ce-or să ne aducă, spune el răbdător.

— Indiferent ce ne aduc?

— Da.

Își arată zâmbetul lui amețitor cu-capul-lăsat-într-o-parte, iar stomacul meu sare cu prăjina peste splină. Nu am încotro și-i întorc zâmbetul minunat.

— Mama mea te-a plăcut, mă informează el sec.

— Serios?

Cuvintele lui mă fac să roșesc de plăcere.

— O, da. Întotdeauna a crezut că sunt gay.

Rămân cu gura căscată și îmi amintesc de *întrebarea aceea… din interviu. Oh, nu.*

— Păi, de ce crede că ai fi gay? întreb eu în șoaptă.

— Pentru că nu m-a văzut niciodată cu vreo fată.

— Ăă… cu niciuna dintre cele cincisprezece?

Zâmbește.

— Ai ținut minte. Nu, cu niciuna dintre cele cincisprezece.

— Aha.

— Știi, Anastasia, și pentru mine a fost un weekend plin de premiere, spune el pe un ton liniștit.

— A fost?

— N-am mai dormit niciodată cu cineva, n-am făcut sex în patul meu, n-am adus niciodată o fată cu Charlie Tango, nu i-am prezentat niciodată o fată mamei mele. Ce-mi faci tu mie?

Ochii îi ard, iar intensitatea lor îmi taie respirația.

Chelnerița ne aduce paharele cu vin, iar eu gust imediat un pic, Oare vrea să devină mai deschis sau a făcut doar o observație în treacăt?

— Mi-a plăcut tare mult acest weekend, murmur.

El își îngustează iar privirea.

— Nu-ți mai mușca buza aia, mă mustră. Și mie, adaugă.

— Ce-i aia „vanilia sex”? întreb, măcar din dorința de a scăpa de privirea intensă, arzătoare și sexy cu care mă țintuiește.

Râde.

— Sex clasic, Anastasia. Fără jucării, fără adaosuri, zice și ridică din umeri. Știi… mă rog, de fapt, nu știi, dar asta înseamnă.

— Oh.

Mie mi s-a părut că ceea ce am făcut noi a fost sex de prăjitură cu ciocolată caramel și cu o cireașă deasupra. Dar, la naiba, ce știu eu?

Chelnerița ne aduce supa. Amândoi ne zgâim la supă cam neîncrezători.

— Supă de urzici, ne informează chelnerița după care se întoarce și se înapoiază grăbită în bucătărie.

Nu cred că-i place să fie ignorată de Christian. Gust de probă. E delicioasă. Christian și cu mine ne uităm unul la celălalt simultan, cu ușurare. Eu chicotesc, iar el își lasă capul într-o parte.

— Ăsta e un sunet adorabil, murmură el.

— Și de ce n-ai mai făcut „vanilia sex” înainte? Întotdeauna ai făcut… ăă, ce-ai făcut? întreb, intrigată.

El aprobă dând încet din cap.

— Cam așa ceva.

Vocea lui e prudentă. Se încruntă un moment și pare să fie angajat într-un fel de luptă interioară. Apoi decis, ridică privirea.

— Una dintre prietenele mamei m-a sedus când aveam cincisprezece ani.

— Oh!

Doamne, ce tânăr era!

— Femeia aia avea gusturi foarte aparte. Am fost supusul ei timp de șase ani.

Ridică din umeri.

Simt că-mi îngheață creierul, suspendat de această confesiune.

— Așa că știu ce presupune asta, Anastasia.

Ochii lui sunt plini de cuvinte nerostite.

Mă holbez la el, incapabilă să articulez ceva – până și Vocea Interioară e tăcută.

— N-am prea avut parte de o introducere banală în materie de sex.

Curiozitatea îmi dă ghes să-l întreb.

— Deci n-ai avut nicio iubită în colegiu?

— Nu.

Își accentuează negarea cu o clătinare din cap.

Chelnerița ne ia farfuriile, întrerupându-ne pentru o clipă.

— De ce? întreb după plecarea ei.

Zâmbește sardonic.

— Chiar vrei să știi?

— Da.

— N-am vrut. Ea era tot ce doream, tot ce aveam nevoie. Și apoi m-ar fi bătut de m-aș fi căcat pe mine.

Amintirea îl face să zâmbească afectuos.

Oh, deja e prea multă informație… dar vreau să aflu mai multe.

— Păi, dacă era prietenă cu mama ta, ce vârstă avea?

El pufnește disprețuitor.

— La vârsta ei, ar fi trebuit să aibă mai multă minte.

— Te mai vezi cu ea?

— Da.

— Și o mai… ăăă…?

Roșesc.

— Nu. Clatină din cap și îmi zâmbește cu indulgență. E o foarte bună prietenă.

— Mama ta știe?

Îmi aruncă o privire care parcă spune „nu fi proastă”.

— Bineînțeles că nu.

Chelnerița se întoarce cu carnea de vânat, dar pofta de mâncare mi-a dispărut. Ce revelație. *Christian supusul… Incredibil.* Iau o înghițitură

zdravănă de Pinot Grigio – are dreptate, e delicios. Dumnezeule, toate revelațiile astea, am atâtea lucruri la care să mă gândesc. Singură, nu când prezența lui mă distrage. E atât de copleșitor, îl prinde atât de bine rolul de mascul alfa, iar acum a mai aruncat și bomba asta în ecuație. *Știe cum e.*

— Dar nu se poate să fi fost ceva permanent? întreb, confuză.

— Păi, a cam fost, chiar dacă n-o vedeam tot timpul. În fond, eram încă la liceu și pe urmă la colegiu. Mănâncă, Anastasia.

— Zău că nu mi-e foame, Christian.

Dezvăluirea ta m-a năucit.

Expresia lui se înăsprește.

— Mănâncă, rostește calm, parcă prea calm.

Mă holbez la el. Omul ăsta – abuzat sexual în adolescență – are un ton atât de amenințător.

— Lasă-mă un moment, bâigui cu glas scăzut.

El clipește de câteva ori.

— În regulă, murmură și continuă să mănânce.

Asta se va întâmpla dacă semnez, el poruncindu-mi la fiecare pas, îmi zic, încruntându-mă. *Chiar vreau asta?* Îmi iau cuțitul și furculița și încep să gust din vânat. E foarte gustos.

— Așa va fi… ăă, relația noastră? întreb eu în șoaptă. Tu poruncindu-mi la fiecare pas?

Nu reușesc să ridic privirea spre el.

— Da, murmură el.

— Înțeleg.

— Și, mai mult de atât, o să vrei să fac asta, adaugă, cu voce joasă.

Mă îndoiesc sincer. Tai încă o bucățică de carne și o duc la gură.

— E un pas important, murmur, și încep să mestec.

— Este.

Închide ochii pentru scurt timp. Când îi deschide, sunt mari și gravi.

— Anastasia, trebuie să te lași ghidată de instinct. Informează-te, citește contractul – discut

bucuros orice aspect. O să fiu în Portland până vineri dacă vrei să discutăm despre el până atunci.

Cuvintele lui se revarsă către mine într-un torent.

— Mă suni – poate luăm și cina împreună – miercuri, să zicem? Chiar îmi doresc să facem treaba asta să funcționeze. De fapt, niciodată nu mi-am dorit atât de mult să funcționeze ceva.

Sinceritatea lui mistuitoare, aleanul lui, i se reflectă în ochi. Și ăsta e lucrul pe care, în mod fundamental, nu-l pricep. *De ce eu?* De ce nu una dintre cele cincisprezece? Asta o să fiu și eu… un număr? A șaisprezecea dintre multe altele?

— Ce s-a întâmplat cu cele cincisprezece? las eu să-mi scape brusc.

Ridică surprins sprâncenele, apoi pare resemnat, clătinând din cap.

— Diferite chestii, dar se rezumă la…

Se oprește, străduindu-se, cred, să-și găsească vorbele.

— Incompatibilitate.

Ridică din umeri.

— Și tu crezi că eu aș putea să fiu compatibilă cu tine?

— Da.

— Deci, nu te mai vezi cu niciuna dintre ele?

— Nu, Anastasia, nu. Sunt monogam în relațiile pe care le am.

Oh… asta e o noutate.

— Înțeleg.

— Fă cercetările alea de care ți-am zis, Anastasia.

Așez pe masă cuțitul și furculița. Nu mai pot să mănânc.

— Asta-i tot? Doar atât ai de gând să mănânci?

Încuviințez dând din cap. El mă privește mustrător, dar nu mai zice nimic. Scot un mic oftat de ușurare. Toate informațiile astea noi îmi răscolesc stomacul și mă simt ușor amețită de la vin. Mă uit la el cum devorează tot ce are în

farfurie. Mănâncă precum un cal. Trebuie că face multă mișcare ca să se mențină într-o asemenea formă. Amintirea felului cum îi atârnă pijamaua pe coapse ajunge nepoftită în mintea mea. Imaginea e totalmente înnebunitoare. Mă foiesc stingherită. El ridică privirea spre mine și mă face să roșesc.

— Aș da orice să știu la ce te gândești în clipa asta, murmură el.

Eu roșesc și mai mult.

Îmi aruncă un zâmbet malițios.

— Pot să ghicesc, mă tachinează el blând.

— Mă bucur că nu poți să-mi citești mintea.

— Mintea, nu, Anastasia, ci trupul tău… *pe ăla* am ajuns să-l cunosc destul de bine de ieri.

Are vocea sugestivă. Cum reușește să treacă atât de rapid de la o dispoziție sufletească la alta? E atât de schimbător… e greu să ții pasul cu el.

Îi face semn chelneriței și cere nota de plată. După ce plătește, se ridică și-mi întinde mâna.

— Haide.

Mă ia de mână și mă conduce la mașină. Acest contact, între epiderme, este foarte neașteptat din partea lui, normal, intim. Nu pot să împac acest gest obișnuit, tandru cu ceea ce vrea el să facă în acea încăpere… Camera Roșie a Durerii.

Suntem tăcuți pe drumul de la Olympia la Vancouver, amândoi pierduți în propriile noastre gânduri. Când parchează în preajma apartamentului meu, e cinci seara. Luminile sunt aprinse – Kate e acasă, făcând bagajele, fără doar și poate, doar dacă nu cumva Elliot e încă aici. El oprește motorul și-mi dau seama că va trebui să-l părăsesc.

— Vrei să intri? întreb.

Nu vreau să plece. Vreau să prelungesc timpul petrecut împreună.

— Nu. Am treabă, spune el simplu, privindu-mă cu o expresie indescifrabilă.

Mă uit la mâini și îmi înnod degetele. Deodată sunt cuprinsă de emoție. Pentru că el pleacă.

Întinzându-se, îmi ia mâna și o duce încet la gură, sărutându-mi cu tandrețe dosul palmei, într-un gest atât de demodat, dar totodată dulce. Am senzația că inima-mi sare în gât.

— Îți mulțumesc pentru acest weekend, Anastasia. A fost… cel mai bun. Miercuri? Vin eu să te iau de la muncă sau de unde-o fi? spune el încetișor.

— Miercuri, răspund eu în șoaptă.

Îmi sărută din nou mâna. Se dă jos din mașină, îi dă ocol și vine să-mi deschidă portiera. De ce mă simt atât de nefericită? Simt un nod în gât. Nu trebuie să-l las să mă vadă așa. Lipindu-mi pe față un zâmbet, mă dau jos din mașină și o iau pe alee, știind că va trebui să dau ochii cu Kate, cu fața înspăimântătoare a lui Kate. Mă întorc la jumătatea drumului și mă uit la el. *Fruntea sus, Steele*, mă mustru eu.

— A… apropo, îți port lenjeria intimă.

Îi adresez un mic zâmbet și trag un pic de betelia boxerilor de pe mine, ca să poată vedea. Christian rămâne cu gura căscată, șocat. Ce reacție nemaipomenită! Imediat mi se schimbă dispoziția și intru cu un mers legănat în casă, o parte din mine având pornirea să sară în sus și să lovească aerul cu pumnul. *DA!* Zeița mea intimă o entuziasmată.

Kate, în living room, își așază cărțile în cutii.

— Te-ai întors. Unde-i Christian? Tu cum ești?

Are o voce febrilă, anxioasă și sare la mine, apucându-mă de umeri și analizându-mi minuțios fața înainte s-apuc să-i dau binețe.

La naiba… Trebuie să mă descurc cu tenacitatea și insistența lui Kate, iar eu sunt în posesia unui document legal care îmi interzice să vorbesc. Nu e o combinație prea sănătoasă.

— Ei, cum a fost? Tot timpul m-am gândit la tine, mă rog, după ce-a plecat Elliot.

Rânjește ca un drăcușor.

Îngrijorarea și curiozitatea ei arzătoare mă fac să zâmbesc, dar deodată mă cuprinde sfiala. Roșesc. A fost ceva foarte intim. Totul. Să văd și să aflu ce are de ascuns Christian. Dar trebuie să-i ofer niște detalii, pentru că n-o să mă lase în pace până n-o fac.

— A fost bine, Kate. Foarte bine, cred.

Ridic din umeri a scuză.

— Te-a adus la orgasm?

Doamne! E atât de grosolană. Mă fac stacojie.

— Da, bâigui, exasperată.

Kate mă trage spre canapea și ne așezăm. Îmi prinde mâinile.

— Asta *e* bine. Kate se uită la mine neîncrezătoare. A fost prima dată pentru tine. Uau, Christian trebuie că se pricepe la ce face.

Oh, Kate, dac-ai ști!

— La mine, prima oară a fost oribil, continuă ea, mimând comic o grimasă tristă.

— Serios?

Asta mi-a trezit interesul, e ceva ce n-a divulgat niciodată.

— Da, Steve Patrone. În liceu, un labagiu. Se cutremură. S-a purtat brutal. Eu nu eram pregătită. Amândoi eram beți. Știi – dezastrul tipic din adolescență, de după balul de absolvire. Îh… mi-a luat câteva luni până m-am hotărât să mai fac o încercare. Și nu cu el, minunatul ăla fără coaie. Eram prea tânără. Tu ai făcut bine că ai așteptat.

— Kate, mi se pare îngrozitor.

Kate are o expresie melancolică.

— Mda, mi-a luat aproape un an ca să ajung la primul orgasm prin penetrație și uită-te la tine… din prima?

Încuviințez sfioasă. Zeița mea intimă stă în poziția lotus, arătând senină, dacă faci abstracție de zâmbetul șiret, mulțumit de sine, de pe fața ei.

— Mă bucur că ți-ai dat fecioria unuia care știe despre ce e vorba.

Îmi face cu ochiul.

— Deci, când te mai vezi cu el?

— Miercuri. Luăm cina.

— Așadar, îți mai place de el?

— Da. Dar nu știu cum o să fie… viitorul.

— De ce?

— E un om complicat, Kate. Știi… trăiește într-o lume foarte diferită de a mea.

Minunată scuză. Și credibilă, pe deasupra. Mult mai bună decât: *Are o Cameră Roșie a Durerii și vrea să mă facă sclava lui sexuală.*

— Oh, te rog, nu lăsa să fie vorba de bani, Ana. Elliot mi-a zis că e foarte neobișnuit pentru Christian să se întâlnească cu cineva.

— Serios? Așa a spus?

Vocea mea urcă brusc câteva octave.

Prea te dai de gol, Steele! Vocea interioară mă privește mustrător, amenințându-mă cu degetul ei lung și descărnat, după care se transformă în balanța justiției ca să-mi aducă aminte că ar putea să mă și dea în judecată dacă dezvălui prea multe. *Ha… și ce-o să-mi facă? O să-mi ia toți banii?* Trebuie să țin minte să caut pe Google „sancțiuni pentru încălcarea contractelor de confidențialitate” cât timp îmi fac și restul „cercetărilor”. E ca și cum mi s-ar fi dat o temă pentru acasă. Poate c-o să fiu promovată. Roșesc când îmi amintesc de nota maximă primită pentru experimentul matinal din baie.

— Ana, ce e?

— A, nimic, mi-am amintit doar ceva spus de Christian.

— Arăți altfel, spune cu duioșie Kate.

— Mă simt altfel. Am dureri, mărturisesc.

— Dureri?

— Puțin.

Roșesc.

— Și eu. Bărbații, spune ea cu un dezgust prefăcut. Sunt niște animale.

Râdem amândouă.

— Și tu ai dureri? exclam eu.

— Da… uzaj excesiv.

Chicotesc.

— Spune-mi de Elliot, cel care te-a uzat excesiv, zic când termin de râs.

Oh, simt că mă relaxez pentru prima oară de când am stat la coadă la bar… înainte de apelul telefonic care a început toată povestea – când îl admiram pe domnul Grey de la distanță. Zile fericite, necomplicate.

Kate roșește. *Moaamăă*… Katherine Agnes Kavanagh face pe Anastasia Rose Steele cu mine. Îmi aruncă privirea aia cu ochi lăcrămoși. N-am mai văzut-o niciodată reacționând așa din cauza unul bărbat. Rămân cu gura căscată. *Unde e Kate? Ce-ai făcut cu ea?*

— Oh, Ana, izbucnește ea. E atât de… totul. Și când am… oh… foarte bine.

Abia mai e în stare să lege o frază, atât e de tulburată.

— Cred că încerci să-mi spui că îl placi.

Ea dă din cap aprobator, rânjind ca o nebună.

— Și-am să-l văd sâmbătă. Ne-ajută să ne mutăm.

Își prinde palmele laolaltă, sare de pe canapea și face o piruetă spre fereastră. Mutarea. La naiba – am uitat cu totul despre asta, cu toate cutiile și lăzile din jur.

— Drăguț din partea lui că ne ajută, spun.

În felul ăsta, o să-l cunosc și eu. Poate că o să m-ajute să-l înțeleg mai bine pe fratele lui cel ciudat și tulburător.

— Și ce zici c-ai făcut noaptea trecută? întreb.

Ea înclină capul spre mine și ridică din sprâncene cu expresia aia de „tu ce crezi, prostuțo?”

— În linii mari, cam ce-ai făcut și tu, deși întâi am luat cina.

Zâmbește larg către mine.

— Chiar ești OK? Pari cumva copleșită.

— Da, mă simt copleșită. Prezența lui Christian e foarte intensă.

— Mda, am văzut cum poate să fie. Dar a fost bun cu tine?

— Da, o liniștesc eu. Chiar mi-e foame, să fac ceva de mâncare!

Ea dă din cap și ia alte două cărți ca să le împacheteze.

— Ce ai de gând să faci cu cărțile de paiș'pe mii de dolari? Mă întreabă.

— Am să i le dau înapoi.

— Serios?

— E un cadou cu totul exagerat. Nu pot să-l accept, mai ales acum.

Zâmbesc către Kate, iar ea încuviințează dând din cap.

— Înțeleg. Vezi că ți-au mai sosit două scrisori, iar José sună din oră-n oră. Pare disperat.

— O să-l sun, bâigui evaziv.

Dacă-i spun lui Kate despre José, o să-l halească la micul dejun. Iau scrisorile de pe masă și le desfac.

— Hei, am interviuri!

Peste două săptămâni, pentru programe de plasare a stagiarilor.

— La ce editură?

— La amândouă!

— Ți-am spus că media de absolvire o să-ți deschidă ușile, Ana.

Kate, desigur, are deja un program de stagiatură aranjat la *The Seattle Times.* Tatăl ei știe pe cineva care știe pe altcineva…

— Ce zice Elliot de plecarea ta? întreb.

Kate vine în bucătărie și, pentru prima oară în seara asta, pare neconsolată.

— E înțelegător. O parte din mine n-ar vrea să meargă, dar e tentant să te prăjești la soare două săptămâni. Și-apoi, mama insistă să mergem, gândindu-se că asta va fi ultima noastră vacanță de

familie, înainte ca Ethan și cu mine să intrăm în lumea muncii plătite.

N-am părăsit niciodată partea continentală a Americii. Kate pleacă în Barbados împreună cu părinții și cu fratele ei, Ethan, timp de două săptămâni. O să stau fără Kate în noul nostru apartament. O să fie ciudat. Ethan a călătorit prin toată lumea de când a absolvit, anul trecut. Mă întreb în treacăt dacă o să-l văd înainte de plecarea lor în vacanță. E un tip tare de treabă. Telefonul sună, trezindu-mă din reverie.

— Ăsta trebuie să fie José.

Oftez. Știu că trebuie să vorbesc cu el. Iau telefonul.

— Bună.

— Ana, te-ai întors! strigă José ca să-mi arate cât se simte de ușurat.

— Evident.

Sarcasmul se revarsă din vocea mea și îmi dau ochii peste cap.

O clipă, rămâne tăcut.

— Pot să te văd? Îmi pare rău pentru vineri. Eram beat… și tu… mă rog. Ana… te rog să mă ierți.

— Bineînțeles că te iert, José. Numai să nu se repete. Știi că eu nu simt asta pentru tine.

El oftează din greu, cu tristețe.

— Știu, Ana. M-am gândit doar că, dacă te sărut, s-ar putea să ai alte sentimente pentru mine.

— José, țin enorm la tine, însemni mult pentru mine. Ești fratele pe care nu l-am avut niciodată. Dar asta n-are să se schimbe. O știi.

Îmi displace că-l dezamăgesc, dar ăsta-i adevărul.

— Deci ești cu el acum?

Tonul lui e încărcat de dispreț.

— José, nu sunt cu nimeni.

— Dar ai petrecut noaptea cu el.

— Asta nu mai e treaba ta!

— E vorba despre bani?

— José! Cum îndrăznești! strig, descumpănită de tupeul lui.

— Ana, se vaită el și își cere scuze simultan.

Nu am acum putere și pentru geloziile lui meschine. Știu că se simte rănit, dar deja am farfuria plină de problemele legate de Christian Grey.

— Poate ieșim să bem o cafea mâine. Te sun eu, zic, conciliantă.

E prietenul meu și mi-e tare drag. Dar în clipa asta nu-mi trebuie așa ceva.

— Pe mâine, atunci. Mă suni tu?

Speranța din vocea lui îmi frânge inima.

— Da… noapte bună, José.

Închid, fără să-i mai aștept răspunsul.

— Ce-a fost asta? întreabă imperios Kate, cu mâinile-n șolduri.

Decid că sinceritatea e politica cea mai bună. Pare mai refractară ca oricând.

— S-a dat la mine vineri.

— José? Și Christian Grey? Ana, cred că feromonii tăi lucrează peste program. Dar ce-și închipuia tăntălăul ăla?

Clatină din cap dezgustată și revine la împachetat.

După vreo trei sferturi de oră, ne oprim din făcutul bagajelor pentru specialitatea casei, lasagna preparată de mine. Kate desface o sticlă de vin și începem să mâncăm printre cutii, dând pe gât vin roșu ieftin și uitându-ne la stupizeniile de la televizor. Asta înseamnă normalitatea. E o revenire cu picioarele pe pământ atât de bine-venită după ultimele patruzeci și opt de ore de… nebunie. Pentru prima oară după tot acest timp mănânc și eu liniștită, fără grabă și fără să fiu sâcâită. *De ce face atâta caz pentru mâncare?* Kate spală vasele, iar cu termin de împachetat ce mai e prin living. Ne-au mai rămas canapeaua, televizorul și masa de sufragerie. Ce ne-ar mai trebui? Mai avem de

rezolvat doar bucătăria și dormitoarele noastre, pentru care mai avem tot restul săptămânii.

Telefonul sună din nou. E Elliot. Kate îmi face cu ochiul și se duce iute în dormitorul ei, de parc-ar avea paisprezece ani. Știu că ar trebui să-și scrie discursul de absolvire, dar se pare că Elliot e mai important. Ce au bărbații din familia Grey? Ce îi face să fie totalmente tulburători, mistuitori și irezistibili? Mai iau o duș că de vin.

Zapez printre canalele TV, dar în adâncul sufletului știu că amân. Contractul ăla riscă să-mi facă o gaură mare și roșie în poșetă. Am eu tăria și motivația să-l citesc în seara asta?

Îmi las capul în mâini. José și Christian, amândoi vor ceva de la mine. Cu José e ușor de rezolvat. Dar Christian… Christian necesită cu totul alte mijloace de rezolvare, de înțelegere. O parte din mine vrea să fugă și să se ascundă. Ce mă fac? Ochii lui cenușii arzători și acea privire intensă, mistuitoare, îmi vin în minte, făcându-mi trupul să se contracte. Suspin. Nici măcar nu-i aici și sunt excitată. Nu poate fi vorba despre sex, nu? Îmi amintesc cum m-a tachinat cu blândețe în dimineața asta, la micul dejun, cât de bucuros era de încântarea pe care mi-a provocat-o plimbarea cu elicopterul, felul cum cânta la pian – acea muzică diafană, emoționantă și atât de tristă.

E o persoană foarte complicată. Iar acum încep să înțeleg de ce. Un tânăr căruia i s-a răpit adolescența, abuzat sexual de o doamnă Robinson[5] malefică… nu-i de mirare că a îmbătrânit înainte de vreme. Inima mi se umple de tristețe când mă gândesc la ce-a avut de suferit. Sunt prea naivă ca să înțeleg exact despre ce e vorba, dar cercetările pe care urmează să le fac ar trebui să arunce puțină lumină. Dar chiar vreau să știu cu adevărat? Vreau eu cu adevărat să explorez această lume despre care nu știu nimic? E un pas foarte important.

Dacă nu l-aș fi cunoscut, aș fi trăit într-o dulce și fericită ignoranță. Mintea îmi alunecă la noaptea

trecută și la dimineață… și la experiența incredibilă pe care am trăit-o. Vreau eu să-mi iau adio de la astă? *Nu!* țipă Vocea… zeița mea intimă aprobă cu o mișcare o capului în stil zen.

Kate revine în living room, cu un rânjet până la urechi. *Poate o fi îndrăgostită.* Mă uit la ea cu gura căscată. Niciodată nu s-a comportat așa.

— Ana, eu mă duc să mă culc. Sunt cam obosită.

— Și eu, Kate.

Mă îmbrățișează.

— Mă bucur că te-ai întors întreagă. E ceva în legătură cu Christian ăsta, adaugă ea cu glas scăzut, în chip de scuză.

Îi adresez un mic zâmbet liniștitor – gândindu-mă în tot acest timp… *De unde naiba știe ea?* Asta va face din ea un mare jurnalist – intuiția ei neclintită.

Îmi iau poșeta și mă târăsc apatică în dormitor. Sunt ostenită după toate eforturile carnale ale ultimei zile și ca urmare a dilemei desăvârșite cu care mă confrunt. Stau pe pat și extrag cu delicatețe plicul din hârtie maro din geantă, răsucindu-l de mai multe ori în mâini. Chiar vreau să știu cu adevărat până unde se întinde depravarea lui Christian. E atât de descurajator. Trag adânc aer în piept și, cu inima în gât, deschid plicul.

Capitolul 11

Sunt mai multe documente în plic. Le scot, cu inima bătându-mi cu putere, și încep să le citesc lungită în pat.

CONTRACT

Încheiat astăzi _____ 2011 („Data începerii”)

ÎNTRE:

DOMNUL CHRISTIAN GREY, domiciliat în 301 Escala, Seattle, WA 98889 („Dominatorul”)

DOMNIȘOARA ANASTASIA STEELE, domiciliată în 1114 SW Green Street, apartamenul 7, Haven Heights, Vancouver, WA 98888 („Supusa”).

PĂRȚILE AU CONVENIT URMĂTOARELE:

1 În continuare sunt menționați termenii unui contract de legătură între Dominator și Supusă.

TERMENI FUNDAMENTALI

2 Scopul fundamental al acestui contract este să-i permită Supusei să-și exploreze senzualitatea și limitele în siguranță, cu respectul și considerația cuvenite pentru nevoile, limitele și starea ei de bine.

3 Dominatorul și Supusa convin și recunosc că tot ceea ce întâmplă sub termenii prezentului contract va fi consensual, confidențial și în conformitate cu limitele și procedurile de siguranță stipulate în prezentul contract. Alte limite și proceduri de siguranță pot fi convenite în scris.

4 Dominatorul și Supusa garantează fiecare că nu suferă de boli cu transmitere sexuală, infecțioase sau care pun în primejdie viața, inclusiv, dar fără să se limiteze la HIV, herpes și hepatită. Dacă pe durata Termenului (definit mai jos) sau a oricărei prelungiri de termen a acestui contract oricare dintre părți va fi diagnosticată sau află de vreo asemenea boală, el sau ea se angajează să informeze imediat cealaltă parte și, în orice caz,

înaintea oricărei forme de contact fizic între cele două părți.

5 Consimțirea la sus-menționatele garanții, acorduri și angajamente (și la orice limite și proceduri de siguranță convenite sub clauza 3 de mai sus) este fundamentală pentru prezentul contract. Orice încălcare îi va anula valabilitatea imediat și fiecare parte trebuie să fie pe deplin responsabilă față de cealaltă pentru consecințele oricărei încălcări.

6 Toate prevederile acestui contract trebuie citite și interpretate în lumina scopului fundamental și a termenilor fundamentali stabiliți în clauzele 2-5 de mai sus.

ROLURI

7 Dominatorul își va asuma responsabilitatea pentru starea de bine și antrenarea, instruirea și disciplinarea Supusei. El va decide natura respectivului antrenament și a instructajului, precum și momentul și locul administrării acestora, cu respectarea termenilor, limitărilor și procedurilor de siguranță stabilite în acest contract sau convenite adițional sub clauza 3 de mai sus.

8 Dacă, în orice moment, Dominatorul nu respectă termenii, limitările și procedurile de siguranță stabilite în acest contract sau convenite adițional sub clauza 3 de mai sus, Supusa este îndreptățită să anuleze imediat acest contract și să plece din serviciul Dominatorului fără o notificare prealabilă.

9 Sub rezerva acestei condiții și a clauzelor 2-5 de mai sus, Supusa trebuie să îl servească și să se supună Dominatorului în toate privințele. În condițiile termenilor conveniți, ale limitărilor și ale procedurilor de siguranță stabilite în prezentul contract sau convenite adițional sub clauza 3 de mai sus, ea îi va oferi Dominatorului, fără întrebări și fără ezitare, tipul de plăcere solicitat de acesta și va accepta necondiționat antrenamentul, instruirea

și normele de disciplină impuse de el, indiferent de forma sub care au loc.

DATA ÎNCEPERII ȘI TERMENUL

10 Acest contract intră în vigoare la Data începerii, Dominatorul și Supusa având deplină cunoștință de natura acestuia și angajându-se să îi respecte condițiile fără excepție.

11 Acest contract va avea efect timp de trei luni calendaristice de la Data începerii („Termenul"). La expirarea Termenului, părțile vor discuta dacă acest contract și aranjamentele pe care le-au făcut în condițiile acestui contract sunt satisfăcătoare și dacă nevoile fiecăreia dintre părți au fost satisfăcute. Oricare dintre părți poate propune prelungirea acestui contract sub rezerva ajustării termenilor săi sau a aranjamentelor făcute în condițiile acestuia. În absența unui acord privind o astfel de prelungire, prezentul contract își va încheia valabilitatea și ambele părți vor fi libere să-și reia viețile separat.

DISPONIBILITATE

12 Supusa se va pune la dispoziția Dominatorului de vineri seara până duminică după-amiază, în fiecare săptămână din cadrul Termenului, la orele ce urmează să fie specificate de către Dominator („Perioadele alocate"). Perioadele alocate suplimentar pot fi convenite reciproc ad-hoc.

13 Dominatorul își rezervă dreptul de a o concedia pe Supusă din serviciul său în orice moment și din orice motiv. Supusa poate solicita să fie eliberată în orice moment, o asemenea solicitare urmând a fi acordată la discreția Dominatorului, doar în condițiile drepturilor Supusei stipulate în clauzele 1-5 și 8 de mai sus.

LOCAȚIA

14 Supusa se va pune la dispoziție în Perioadele alocate și în cele convenite adițional în locații care vor fi determinate de Dominator. Toate cheltuielile

de transport suportate de Supusă în acest scop vor fi acoperite de Dominator.

CLAUZE DE SERVICIU

Următoarele clauze de serviciu au fost discutate și convenite și vor fi respectate de ambele părți pe durata Termenului. Ambele părți acceptă că pot apărea anumite probleme care nu sunt acoperite de termenii acestui contract sau de clauzele de serviciu, sau că anumite chestiuni pot fi renegociate. În astfel de circumstanțe, vor putea fi propuse clauze suplimentare sub forma unor amendamente. Orice clauze sau amendamente suplimentare trebuie convenite, documentate și semnate de către ambele părți și vor fi supuse termenilor fundamentali stabiliți sub clauzele 2-5 de mai sus.

DOMINATORUL

15.1 Dominatorul va face din sănătatea și siguranța Supusei o prioritate în orice moment. În niciun moment Dominatorul nu va cere, solicita, permite sau impune Supusei să participe din cauza Dominatorului la activitățile detaliate în Anexa 2 sau în orice act pe care oricare dintre părți îl consideră nesigur. Dominatorul nu va întreprinde sau nu va permite să se întreprindă vreo acțiune care ar putea cauza rănirea gravă sau ar putea reprezenta un risc la adresa vieții Supusei. Următoarele subclauze ale prezentei clauze 15 vor fi citite sub rezerva acestei condiții și a chestiunilor fundamentale convenite în clauzele 2-5 de mai sus.

15.2 Dominatorul o acceptă pe Supusă ca fiind a lui, pentru a o deține, controla, domina și disciplina pe durata Termenului. Dominatorul poate folosi corpul Supusei în orice moment din Perioadele alocate sau din orice perioade adiționale convenite, în orice manieră considerată de el adecvată.

15.3 Dominatorul îi va asigura Supusei toată pregătirea și instruirea necesare privind modul în

care să-l slujească în mod corespunzător pe Dominator.

15.4 Dominatorul va menține un mediu stabil și sigur în care Supusa își poate îndeplini îndatoririle în serviciul Dominatorului.

15.5 Dominatorul o poate disciplina pe Supusă după cum consideră necesar pentru a se asigura că Supusa își apreciază pe deplin rolul de supunere oarbă față de Dominator și pentru a descuraja o conduită inacceptabilă. Dominatorul o poate biciui, o poate bate cu palma pe șezut sau o poate pedepsi corporal pe Supusă după cum consideră potrivit, în scopul disciplinării, pentru propria sa plăcere sau pentru orice alt motiv, pe care nu este obligat să-l specifice.

15.6 În timpul antrenamentului și al administrării disciplinei, Dominatorul se va asigura ca pe corpul Supusei să nu rămână urme permanente sau alte răni care să necesite îngrijire medicală.

15.7 În timpul antrenamentului și al administrării disciplinei, Dominatorul se va asigura ca metoda disciplinară și instrumentele folosite în acest scop să fie sigure, că nu vor fi folosite de așa manieră încât să provoace leziuni grave și că nu vor depăși în niciun fel limitele definite și detaliate în prezentul contract.

15.8 În cazul unor boli sau răniri, Dominatorul va avea grijă de Supusă, de sănătatea și de siguranța ei, încurajând și, atunci când este necesar, solicitând îngrijirea medicală atunci când Dominatorul consideră necesar.

15.9 Dominatorul își va menține propria sănătate și va apela la îngrijire medicală dacă va fi necesar pentru menținerea unui mediu lipsit de riscuri.

15.10 Dominatorul nu își va împrumuta Supusa altui Dominator.

15.11 Dominatorul poate s-o imobilizeze, să-i pună cătușe sau să o lege pe Supusă în orice

moment din timpul Perioadelor alocate sau în orice perioade adiționale convenite, din orice motiv și pentru perioade prelungite, acordând atenția cuvenită sănătății și siguranței Supusei.

15.12 Dominatorul se va asigura ca tot echipamentul folosit în scopul antrenamentului să fie menținut permanent în stare curată, aseptică și sigură.

15.13 Supusa îl va recunoaște pe Dominator drept stăpânul ei și va accepta că este proprietatea acestuia; prin urmare, conduita ei va fi cea impusă de către Dominator.

SUPUSA

15.14 Supusa se va supune regulilor („Regulile”) stipulate în Anexa 1 la prezentul contract.

15.15 Supusa îl va sluji pe Dominator în orice fel considerat adecvat de către Dominator și va face tot ce e posibil pentru a-l satisface pe Dominator în orice moment, dându-și toată silința în acest scop.

15.16 Supusa va lua toate măsurile necesare pentru a-și menține starea de sănătate corespunzătoare și va solicita sau va apela la îngrijire medicală ori de câte ori va fi nevoie, informându-l în permanență pe Dominator cu privire la orice problemă de sănătate ar putea apărea.

15.17 Supusa se va îngriji să procure mijloace de contracepție orală și le va folosi în maniera și la momentele prescrise, pentru a preveni orice risc de sarcină.

15.18 Supusa va accepta fără întrebări orice acțiuni disciplinare considerate necesare de către Dominator și va repecta permanent statutul și rolul față de Dominator.

15.19 Supusa nu se va pipăi și nu se va autosatisface sexual fără permisiune din partea Dominatorului.

15.20 Supusa se va supune oricărei activități sexuale cerute de Dominator și o va face fără ezitare sau opoziție.

15.21 Supusa va accepta biciuirea, bătaia cu palma la șezut, bătaia cu bastonul, bătaia cu padela sau orice altă metodă disciplinară va decide Dominatorul să-i administreze, fără ezitare, întrebări sau nemulțumire.

15.22 Supusa nu se va uita direct în ochii Dominatorului decât când i se va ordona anume acest lucru. Supusa va privi în pământ și va păstra o atitudine tăcută și respectuoasă în prezența Dominatorului.

15.23 Supusa se va comporta întotdeauna într-o manieră respectuoasă față de Dominator și i se va adresa doar cu Sir, domnule Grey sau orice alt titlu îi va fi impus de Dominator.

15.24 Supusa nu-l va atinge pe Dominator fără permisiunea lui expresă în acest sens.

ACTIVITĂȚI

16 Supusa nu va participa la activități sau la orice acte sexuale pe care oricare dintre părți le consideră nesigure sau la oricare din activitățile detaliate în Anexa 2.

17 Dominatorul și Supusa au discutat activitățile stabilite în Anexa 3 și și-au consemnat în scris în Anexa 3 acordul cu privire la acestea.

CUVINTE DE SIGURANȚĂ

18 Dominatorul și Supusa recunosc că Dominatorul poate avea asupra Supusei solicitări care nu pot fi duse la îndeplinire fără a provoca afecțiuni fizice, mentale, emoționale, spirituale sau de altă natură în momentul în care solicitările sunt aduse la cunoștința Supusei. În astfel de împrejurări, Supusa poate folosi un cuvânt de siguranță („Cuvinte de siguranță”). Două cuvinte de siguranță vor fi invocate în funcție de severitatea solicitărilor.

19 Cuvântul de siguranță „Galben” va fi folosit pentru a atenționa Dominatorul că Supusa se

apropie de limita de suportabilitate.

20 Cuvântul de siguranță „Roșu” va fi folosit pentru a atenționa Dominatorul că Supusa nu mai poate tolera alte solicitări. La rostirea acestui cuvânt, acțiunea Dominatorului va înceta complet, cu efect imediat.

CONCLUZIE

Subsemnații, am citit și am înțeles pe deplin clauzele prezentului contract. Acceptăm de bunăvoie termenii contractului și confirmăm acest lucru prin semnăturile noastre de mai jos.

Dominatorul: Christian Grey
Data

Supusa: Anastasia Steele
Data

ANEXA I
REGULI

Obediența:

Supusa se va supune de îndată oricăror instrucțiuni date de Dominator, fără ezitare sau rezervă și într-o manieră expeditivă. Supusa va fi de acord cu orice activitate sexuală considerată potrivită și satisfăcătoare de către Dominator, exceptând acele activități care sunt descrise ca limite dure (Anexa 2). Ea va face acest lucru cu entuziasm și fără ezitare.

Somnul:

Supusa se va asigura că va acumula un minimum de opt ore de somn pe noapte, atunci când nu se află în compania Dominatorului.

Alimentația:

Supusa va mânca în mod regulat pentru a-și menține sănătatea și starea de bine dintr-o listă prescrisă de alimente (Anexa 4). Supusa nu va lua gustări între mese, exceptând fructele.

Îmbrăcămintea:

Pe perioada Termenului, Supusa va purta doar hainele aprobate de Dominator. Dominatorul va asigura Supusei un buget pentru îmbrăcăminte, pe care aceasta îl va utiliza. Dominatorul o va însoți pe Supusă la cumpărarea îmbrăcămintei de o manieră ad-hoc. Dacă Dominatorul solicită acest lucru, Supusa va purta, pe perioada Termenului, podoabele cerute de Dominator, în prezența Dominatorului și în orice alt moment considerat potrivit de către Dominator.

Exercițiile fizice:

Dominatorul va pune la dispoziția Supusei un preparator personal, de patru ori pe săptămână în ședințe lungi de o oră, la momente care vor fi convenite reciproc de preparatorul personal și de Supusă. Preparatorul personal îi va raporta Dominatorului cu privire la progresele Supusei.

Igiena personală/ Frumusețea:

Supusa se va păstra în permanență curată și rasă și/ sau epilată. Supusa va frecventa un salon de înfrumusețare ales de Dominator, la momente stabilite de Dominator și se va supune tratamentelor pe care Dominatorul le va considera adecvate. Toate costurile vor fi suportate de Dominator.

Siguranța personală:

Supusa nu va bea, nu va fuma și nu va consuma droguri ușoare în exces și nu se va expune unor pericole inutile.

Calitățile personale:

Supusa nu se va angaja în nicio relație sexuală cu altcineva în afară de Dominator. Supusa se va comporta într-o manieră modestă și respectuoasă în orice moment. Ea trebuie să înțeleagă că felul cum se comportă se reflectă direct asupra Dominatorului. Va fi făcută răspunzătoare pentru orice fărădelege, delict și contravenție comise când nu se află în prezența Dominatorului.

Nerespectarea oricăreia dintre prevederile de mai sus va avea drept consecință pedepsirea

imediată, natura pedepsei urmând a fi determinată de către Dominator.

ANEXA 2

Limite dure

Niciun act care să implice folosirea focului.

Niciun act care să implice urinarea sau defecarea și orice derivă din acestea.

Niciun act care să implice ace, cuțite, *piercing* sau sânge.

Niciun act care să implice instrumente medicale ginecologice. Niciun act care să implice copii sau animale.

Niciun act care să lase semne permanente pe piele.

Niciun act care să implice controlul respirației.

Nicio activitate care să implice contactul direct al corpului cu curentul electric (alternativ sau continuu), focul sau flăcările.

ANEXA 3

Limite acceptabile

De discutat și de convenit între părți:

Dacă Supusa consimte la:

- Masturbare
- Cunnilingus
- Felație
- Înghițirea spermei
- Penetrare vaginală
- Fisting vaginal
- Penetrare anală
- Fisting anal

Dacă Supusa consimte la folosirea:

- Vibratoarelor
- Dildourilor
- Dopurilor anale

• Alte jucării vaginale/ anale

Dacă Supusa consimte la:
• Bondage cu frânghie
• Bondage cu cătușe din piele
• Bondage cu cătușe de mâini/ cătușe de picioare
• Bondage cu bandă adezivă
• Bondage cu alte mijloace

Dacă Supusa consimte să fie imobilizată cu:
• Mâinile legate în față
• Gleznele legate
• Coatele legate
• Mâinile legate la spate
• Genunchii legați
• Încheieturile legate de glezne
• Legarea de obiecte fixe, piese de mobilier etc.
• Legare de bara de întindere
• Suspendare

Consimte Supusa să fie legată la ochi?

Consimte Supusa să fie legată la gură cu un căluș?

Câtă durere este dispusă Supusa să suporte?

Pe o scară în care 1 înseamnă plăcere intensă și 5 disconfort maxim:

1— 2—3—4—5

Consimte Supusa să accepte următoarele forme de suferință/ pedepsire/ disciplină:
• Bătaie cu palma la șezut
• Biciuire
• Bătaie cu padela
• Bătaie cu bastonul
• Mușcături
• Cleme de sfârcuri
• Cleme genitale
• Gheață
• Ceară fierbinte

• Alte tipuri/ metode de provocare a suferinței?

Fir-ar să fie! Nu pot nici măcar să mă conving să mă uit la lista de alimente. Înghit cu greutate, am gura uscată și continui să citesc.

Simt că-mi vâjâie capul. Cum naiba să fiu eu de acord cu toate astea? Și se pare că e spre beneficiul meu *să-mi explorez senzualitatea, limitele – în siguranță* – mă lași?! Pufnesc eu mânioasă. *Să-l slujesc și să mă supun în toate privințele.* În toate privințele, zici? Clatin din cap – nu-mi vine să cred. De fapt, nu se folosesc și în jurămintele matrimoniale cuvintele astea… *supunere* etc.? Asta mă dă pe spate. Se mai spune așa la căsătorie? Doar trei luni – de aia au fost atât de multe? Nu le ține mai mult? Sau în trei luni se satură și pleacă? *În fiecare weekend?* Asta e prea mult. N-am să mai apuc s-o văd niciodată pe Kate sau ce prieteni mi-oi face la noul meu loc de muncă, dacă obțin așa ceva. Poate că ar trebui să rezerv un weekend pe lună pentru mine. Poate când îmi vine ciclul – asta sună… pragmatic. El e stăpânul meu! Și-o să fiu tratată după bunul lui plac! Ce naiba!

Ideea de a fi biciuită mă face să mă cutremur. Bătaia cu palma la șezut probabil că n-ar fi chiar așa rea; totuși, umilitoare. Și să stau legată? Păi, mi-a legat mâinile deja. A fost… ei bine, a fost excitant, foarte excitant, așa că poate n-ar fi așa de rău. N-o să mă împrumute altui Dominator – păi, bineînțeles că n-o s-o facă. Ar fi totalmente inacceptabil. *De ce îmi pierd timpul gândindu-mă la așa ceva?*

Nu am voie să-l privesc în ochi. *Cât de ciudată e chestia asta?* E singurul mod prin care am și eu o șansă să văd ce gândește. De fapt, pe cine păcălesc? Niciodată nu știu ce gândește, dar îmi place să mă uit în ochii lui. Are niște ochi frumoși – captivanți, inteligenți, profunzi și întunecați, întunecați de secrete de dominator. Îmi amintesc

privirea lui arzătoare și îmi lipesc coapsele, tulburată.

Și nu pot să-l ating. Mă rog, aici n-ar fi nicio surpriză. Și regulile astea caraghioase… Nu, nu, nu pot să fac asta. Îmi prind capul în mâini. Așa nu se poate să ai o relație. Trebuie să dorm. Sunt doborâtă. Toate giumbușlucurile fizice în care am fost angajată în ultimele douăzeci și patru de ore au fost, sincer vorbind, epuizante. Și mentale… of, Doamne, prea multe lucruri pe capul meu. Cum ar spune José, un adevărat futai psihic. Probabil că dimineața chestia asta n-o să mai sune ca o glumă proastă.

Mă mobilizez și mă schimb la repezeală. Poate c-ar trebui să împrumut de la Kate pijamaua din flanel roz. Vreau să mă simt cuprinsă de ceva plăcut și liniștitor. Mă duc în baie în tricou și șortul de dormit și mă spăl pe dinți.

Mă holbez la imaginea mea din oglindă. *Doar nu te gândești serios la așa ceva…* Vocea interioară pare judicioasă și rațională, parcă nu e ea. Zeița mea intimă țopăie de zor, bătând din palme ca un copilaș de cinci ani. *Te rog, hai să facem asta… altfel, o să rămânem singure cu o mulțime de pisici și romanele tale clasice drept companie.*

E singurul bărbat de care m-am simțit vreodată atrasă – și uite-l că vine cu un contract cretin, un bici și o grămadă de reguli. Ei bine, măcar în weekendul ăsta am făcut cum am vrut eu. Zeița mea intimă se oprește din țopăială și zâmbește senin. *Oh, da…* articulează ea, dând din cap către mine cu infatuare. Roșesc când îmi amintesc de mâinile și gura lui pe trupul meu, corpul lui înăuntrul meu. Închizând ochii, simt adânc familiara și delicioasa contracție a mușchilor. Vreau să fac asta iar și iar. Poate că dacă semnez doar pentru sex… oare o să fie de acord? Bănuiesc că nu.

Sunt eu o supusă? Poate că așa am lăsat impresia. Poate că l-am făcut să creadă asta la interviu. Sunt timidă, de acord… dar supusă? E drept, o las pe Kate să se poarte mai autoritar cu mine, dar e același lucru? Și limitele alea acceptabile, Dumnezeule! Mintea mea se sperie, dar mă liniștesc amintindu-mi că acelea constituie subiect de negociere.

Mă întorc în dormitorul meu. Sunt prea multe lucruri la care să mă gândesc. Am nevoie de un cap limpede – o abordare proaspătă, matinală a problemei. Pun documentele scandaloase la loc în rucsac. Mâine… mâine e o altă zi. Mă sui în pat, sting lumina și rămân cu ochii în tavan. Of, îmi doresc să nu-l fi cunoscut niciodată. Zeița mea intimă clatină din cap către mine. Ea și cu mine știm că e o minciună. Niciodată nu m-am simțit mai vie ca acum.

Închid ochii și alunec într-un somn greu, presărat cu vise în care apar paturi cu baldachin, cătușe și ochi cenușii cu privirea intensă.

Kate mă trezește a doua zi.

— Ana, am strigat după tine. Cred că ai dormit bușteau.

Deschid ochii fără tragere de inimă. Nu doar că s-a trezit – dar a făcut și o alergare. Mă uit la ceasul deșteptător. E opt dimineața. Sfinte Sisoie! Am dormit nouă ore în cap.

— Ce e? mormăi eu somnoroasă.

— A venit un tip cu un pachet pentru tine. Trebuie să semnezi de primire.

— Ce?

— Hai. E mare. Pare interesant.

Sare agitată de pe un picior pe altul și se întoarce repede în living-room. Mă dau jos din pat și-mi iau capotul atârnat de spatele ușii. Un tânăr cu înfățișare inteligentă și părul prins în codiță la spate stă în living-roomul nostru, ținând o cutie mare.

— Bună, mormăi eu.

— Mă duc să-ți fac un ceai.

Kate dă fuga la bucătărie.

— Domnișoara Steele?

Iar eu știu imediat de la cine e pachetul.

— Da, răspund eu temătoare.

— Am un pachet pentru dumneavoastră aici, dar trebuie să-l instalez și să vă arăt cum să-l folosiți.

— Serios? La ora asta?

— Nu fac decât să respect ordinul, săru' mâna.

Zâmbește într-un fel fermecător, dar totodată profesional, de om căruia nu-i arde de glumă.

Tocmai mi-a spus săru' mâna? Am îmbătrânit cu zece ani peste noapte? Dacă da, de vină e contractul ăla. Gura mi se încrețește a dezgust.

— Bine, despre ce e vorba?

— E un MacBook Pro.

— Bineînțeles că e, zic, dându-mi ochii peste cap.

— Să știți, domniță, că astea n-au ajuns încă în magazine. E ultimul model de la Apple.

Oare de ce nu mă surprinde chestia asta? Oftez din greu.

— Instalează-l pe masa de acolo.

Mă duc în bucătărie după Kate.

— Ce e? întreabă ea curioasă, cu ochii strălucitori și nerăbdători.

Și ea a dormit bine.

— E un laptop de la Christian.

— De ce ți-a trimis un laptop? Știi că-l poți folosi pe-al meu.

Se încruntă.

Nu pentru ce are el în minte.

— A, e doar cu titlu de împrumut. Mi l-a trimis ca să-l testez.

Scuza mi se pare firavă. Dar Kate dă din cap a acceptare. *Oh, Doamne…* Am îmbrobodit-o pe Katherine Kavanagh. Asta e o premieră. Îmi întinde cana cu ceai.

Laptopul Mac e elegant și argintiu și de-a dreptul frumos. Are un ecran foarte mare. Lui Christian Grey îi plac dimensiunile mari – dacă mă gândesc la zona lui de locuit, de fapt, la întreg apartamentul.

— Are ultimul sistem de operare și o întreagă suită de programe, plus un hard-disk de 1,5 Terrabiți, astfel încât veți avea spațiu de stocare din belșug, plus treizeci și doi de giga de RAM – la ce aveți de gând să-l folosiți?

— Ăă… la e-mail.

— E-mail! se îneacă el, ridicând din sprâncene cu o expresie ușor îngrețoșată pe față.

— Și poate la ceva cercetări pe internet? mai adaug eu în chip de scuză.

Tânărul oftează.

— Ei bine, jucăria are conexiune wireless de tip N și l-am instalat cu detaliile contului dumneavoastră Me. Aparatul e gata de a fi folosit, practic, oriunde pe planetă.

Se uită cu afecțiune la el.

— Contul Me?

— Noua dumneavoastră adresă de e-mail.

Am o adresă de e-mail?

Arată spre o pictogramă de pe ecran și continuă să discute cu mine, dar vorbele lui parc-ar fi zgomot de fond. Nu înțeleg nimic din ceea ce spune și, cu toată sinceritatea, nici nu mă interesează. *Arată-mi doar cum să-l pornesc și să-l opresc* – mă prind eu de restul. În definitiv, îl folosesc pe al lui Kate de patru ani. Kate fluieră, impresionată de ceea ce vede.

— Asta e tehnologie de generația următoare.

Ridică din sprâncene spre mine.

— Majoritatea femeilor primesc flori sau poate bijuterii, spune ea cu subînțeles, încercând să-și înăbușe un zâmbet.

Mă încrunt la ea, dar nu pot să stau cu fața serioasă. Izbucnim amândouă într-un hohot de râs și omul cu computerul se uită la noi cu gura

căscată, năucit. Termină ce are de făcut și îmi cere să semnez avizul de expediție.

În timp ce Kate îl conduce afară, stau cu cana de ceai și deschid programul de e-mail și iată că mă și așteaptă un mesaj de la Christian. Inima-mi sare drept în gât. *Am primit un e-mail de la Christian Grey.* Agitată, îl deschid.

De la: Christian Grey
Subiect: Computerul tău cel nou
Data: 22 mai 2011, 23.15
Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,

Sper că ai dormit bine. Sper că vei utiliza cu folos acest laptop, după cum am discutat.

Abia aștept să luăm cina miercuri.

Răspund bucuros la orice întrebare până atunci, prin e-mail, dacă dorești.

Christian Grey,
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Apăs butonul „Reply”.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Computerul tău cel nou (de împrumut)
Data: 23 mai 2011, 08.20
Către: Christian Grey

Am dormit foarte bine, mulțumesc – dintr-un motiv straniu – *Sir*. Am înțeles că acest computer e cu titlu de împrumut, ergo, nu e al meu.

Ana

Aproape instantaneu, a venit și un răspuns.

De la: Christian Grey
Subiect: Computerul tău cel nou (de împrumut)
Data: 23 mai 2011, 08.22
Către: Anastasia Steele

Computerul e cu titlu de împrumut. Pe termen nedeterminat, domnișoară Steele.

Remarc după tonul tău că ai citit documentația pe care ți-am dat-o.

Ai ceva întrebări până în acest moment?

Christian Grey,
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Nu pot să mă abțin să nu zâmbesc larg.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Minți curioase
Data: 23 mai 2011, 08.25
Către: Christian Grey

Am multe întrebări, dar nu sunt potrivite pentru un e-mail, iar unii dintre noi trebuie să mai și muncească pentru a-și câștiga traiul.

Nu vreau și nici nu am nevoie de un computer pe perioadă nedeterminată.

Până mai târziu, ziua bună. *Sir*.

Ana

Răspunsul lui vine iar instantaneu și mă face să zâmbesc.

De la: Christian Grey
Subiect: Computerul tău cel nou (de împrumut, din nou)
Data: 23 mai 2011, 08.26
Către: Anastasia Steele

Pe mai târziu, iubi.

PS: Și eu îmi câștig existența muncind.

Christian Grey,
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Închid computerul și rămân rânjind ca proasta. Cum să reziști unui Christian jucăuș? O să întârzii la muncă. Ei bine, fiind ultima mea săptămână –

probabil că domnul și doamna Clayton vor fi mai îngăduitori. Dau fuga la duș, incapabilă să-mi șterg rânjetul care-mi divide fața pe orizontală. *Mi-a trimis e-mailuri.* Sunt ca un copilaș aiurit. Și toată anxietatea provocată de lectura contractului se atenuează. În timp ce mă spăl pe cap, încerc să mă gândesc la ce-aș putea să-l întreb prin e-mail. Bineînțeles că e mai bine să discut toate lucrurile astea. Și dacă cineva îi sparge contul? Gândul mă face să roșesc. Mă îmbrac rapid, îmi iau grăbită rămas-bun de la Kate și plec la muncă pentru ultima mea săptămână la Clayton's.

José sună la unsprezece.

— Hei, bem și noi cafeaua aia?

Pare a fi vechiul José. José prietenul meu, nu un… cum i-a zis Christian? Pretendent. Îh.

— Sigur. Sunt la muncă. Ai putea să ajungi aici pe la, să zicem, douăsprezece?

— Ne vedem atunci.

Închide, iar eu continui să așez pe raft pensulele și mă gândesc la Christian Grey și la contractul lui.

José e punctual. Dă buzna în magazin ca un cățeluș zglobiu, cu ochii negri.

— Ana.

Îmi oferă zâmbetul lui strălucitor, de hispano-american cu dantură sănătoasă, și nu mai pot să rămân supărată pe el.

— Bună, José.

Îl îmbrățișez.

— Mi-e o foame de mor. Mă duc să-i spun doamnei Clayton că mă duc la masă.

În drum spre cafenea, îl iau de braț pe José. Îi sunt tare recunoscătoare pentru… normalitatea lui. Un om pe care-l cunosc și pe care-l înțeleg.

— Hei, Ana, murmură el. Chiar m-ai iertat?

— José, știi că nu pot să stau supărată pe tine mult timp.

El zâmbește fericit.

Abia aștept să ajung acasă, să îi trimit e-mailuri lui Christian fi poate să-mi încep proiectul de cercetare. Kate e plecată undeva, In oraș, așa că pornesc noul laptop și deschid programul de e-mail. Bineînțeles, un mesaj de la Christian mă așteaptă în cutia poștală. Practic, sar în sus de pe scaun de încântare.

De la: Christian Grey
Subiect: Câștigarea existenței prin muncă
Data: 23 mai 2011, 17.24
Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,
Sper că ai avut o zi bună la muncă.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Apăs butonul de „Reply”.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Câștigarea existenței prin muncă
Data: 23 mai 2011, 17.48
Către: Christian Grey

Sir… am avut o zi foarte bună la muncă.
Mulțumesc.
Ana

De la: Christian Grey
Subiect: Fă-ți treaba!
Data: 23 mai 2011, 17.50
Către: Anastasia Steele

Domnișoară Steele,
Încântat că ai avut o zi bună.
Cât timp trimiți e-mailuri, înseamnă că nu faci cercetare.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Om cicălitor
Data: 23 mai 2011, 17.53
Către: Christian Grey

Domnule Grey, nu-mi mai trimite e-mailuri, ca să pot să-mi încep tema. Mi-ar plăcea să mai obțin o notă maximă.
Ana

Mă îmbrățișez singură.

De la: Christian Grey
Subiect: Nerăbdător
Data: 23 mai 2011, 17.55
Către: Anastasia Steele

Domnișoară Steele,
Nu-mi mai trimite *tu* e-mailuri și fă-ți tema.
Mi-ar plăcea să-ți mai dau o notă maximă.
Pe prima ai meritat-o din plin.;)

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Christian Grey tocmai mi-a trimis un „zâmbăreț" care-mi face cu ochiul… *Oh, Doamne.* Deschid Google.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Cercetare Internet
Data: 23 mai 2011, 17.59
Către: Christian Grey

Domnule Grey,
Ce sugerați să tastez în motorul de căutare?
Ana

De la: Christian Grey
Subiect: Cercetare internet
Data: 23 mai 2011, 18.02
Către: Anastasia Steele

Domnișoară Steele,
Întotdeauna să începi cu Wikipedia.
Nu mai trimite e-mailuri decât dacă ai întrebări.
S-a înțeles?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Autoritar!
Data: 23 mai 2011,18.04
Către: Christian Grey

Da… *Sir*.
Ești atât de autoritar.
Ana

De la: Christian Grey
Subiect: În control
Data: 23 mai 2011 18.06
Către: Anastasia Steele

Anastasia, habar n-ai tu.
Mă rog, poate acum ai o mică bănuială.
Fă-ți treaba.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tastez „Supusă” pe Wikipedia.

După o jumătate de oră, simt o ușoară greață și, sincer, sunt șocată până-n măduva oaselor. Chiar trebuie să-mi încarc mintea cu toate chestiile astea? Dumnezeule… cu asta se ocupă el în Camera Roșie a Durerii? Stau cu ochii lipiți de ecran și o parte din mine, una foarte umedă și bine integrată în mine pe care am ajuns s-o cunosc abia de curând, este serios excitată. Oh, Doamne, o parte din lucrurile astea chiar sunt beton. Dar sunt pentru mine? Mama mă-sii… sunt eu în stare de așa ceva? Am nevoie de spațiu. Simt nevoia să gândesc.

Capitolul 12

Pentru prima oară în viața mea, plec de bunăvoie la alergare. Îmi găsesc adidașii urâți, niciodată folosiți, niște pantaloni de trening și un tricou. Îmi prind părul în codițe, roșind din pricina amintirilor pe care le evocă, și-mi pun în urechi căștile iPod-ului. Nu mai pot să stau în fața acelei minunății tehnologice, citind materiale tulburătoare. Simt nevoia să consum măcar o parte din această energie excesivă, moleșitoare. La modul cel mai sincer, îmi trece prin minte să dau o fugă până la hotelul Heathman și pur și simplu să-i cer acestui maniac al controlului să facem sex. Dar până acolo sunt opt kilometri și nu cred c-o să fiu în stare să alerg nici măcar doi, darămite opt și, desigur, ar putea să mă și refuze, ceea ce ar depăși chiar și limitele umilinței.

Kate tocmai a coborât din mașină când ies pe ușă. Mai-mai să-i scape pungile cu cumpărături când mă vede. Ana Steele în adidași! Îi fac cu mâna și nu mă opresc pentru interogatoriu. Serios, am nevoie să rămân un timp singură. Snow Patrol urlă în urechile mele și pornesc în crepusculul opal și acvamarin.

Pășesc prin parc. *Ce mă fac?* Îl vreau, dar în condițiile astea? Pur și simplu, nu știu. Poate că ar trebui să negociez ceea ce vreau. Să trecem prin contractul ăla ridicol rând cu rând și să bifam ce este acceptabil și ce nu. În urma cercetărilor, am aflat că, din punct de vedere legal, nu poate avea forță executorie. De bună seamă că știe asta. Mă gândesc că are doar rolul de a stabili parametrii relației. Ilustrează ce pot aștepta eu din partea lui și ce așteaptă el de la mine – supunerea totală. Sunt pregătită să-i dau asta? Sunt măcar capabilă?

Mă sâcâie o întrebare – de ce e el așa? Pentru că a fost sedus la o vârstă atât de fragedă? Nu știu. E încă un mare mister.

Mă opresc lângă un molid mare și-mi sprijin palmele pe genunchi, respirând greu, trăgând în plămâni aer prețios. Am o senzație de bine, cathartică. Simt că hotărârea mi se întărește. Da. Trebuie să-i spun ce e în regulă și ce nu. Trebuie să-i trimit prin e-mail gândurile mele și apoi putem discuta despre asta miercuri. Trag adânc în piept aer purificator și alerg înapoi la apartament.

Kate a fost la cumpărături, cum numai ea poate, și și-a luat haine pentru vacanța din Barbados. Mai ales bikini și saronguri asortate. Va arăta nemaipomenit în toate, și totuși mă pune să stau și să comentez în timp ce ea le încearcă pe fiecare în parte. Nu sunt chiar așa de multe feluri în care să poți spune: „Arăți nemaipomenit, Kate". Are o siluetă zveltă, apetisantă, pentru care merită să mori. N-o face intenționat, știu, dar îmi car fizicul ostenit și plin de transpirație în camera mea, pretextând că vreau să mai pun niște lucruri în cutii. E posibil să mă simt mai necorespunzătoare? Luând acea mostră uluitoare de tehnologie cu mine, așez laptopul pe birou. Îi scriu lui Christian.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Șocata de la WSUV[6]
Data: 23 mai 2011, 20:33
Către: Christian Grey

OK, am văzut destul.
A fost drăguț să te cunosc.

Ana

Apăs „Send" și îmi prind corpul cu brațele, râzând de mica mea glumă. Oare o să i se pară amuzantă? *Of, fir-ar să fie* – probabil că nu. Christian Grey nu e vestit pentru că ar avea un simț deosebit al umorului. Dar știu că există, am avut parte de el. Poate că am mers prea departe. Aștept răspunsul lui.

Aștept… și aștept. Mă uit la ceasul deșteptător. Au trecut zece minute.

Ca să scap de anxietatea care-mi înflorește în pântec, încep să fac ce-i spusesem lui Kate c-o să fac – să-mi împachetez lucrurile tn cutii. Îmi înghesui cărțile într-o lădiță. Pe la nouă, n-aud nimic. *O fi în oraș.* Mă îmbufnez nemulțumită în timp ce îmi pun căștile iPodului în urechi, ascult Snow Patrol și stau jos la micul meu birou ca să recitesc contractul și să-mi notez comentariile.

Nu știu de ce ridic privirea, poate că sesizez o mișcare cu coada ochiului, nu știu, dar când o fac, îl văd cum stă în ușa dormitorului meu, privindu-mă cu intensitate. Poartă pantalonii lui gri din flanel și o cămașă albă din olandă și răsucește pe deget încet cheile mașinii. Îmi scot căștile din urechi și încremenesc. *Fir-ar!*

— Bună seara, Anastasia.

Are o voce calmă, iar expresia e complet controlată și impenetrabilă. Facultatea vorbirii m-a părăsit complet. Fir-ai tu să fii, Kate, că l-ai lăsat să intre fără să zici nimic. Vag, îmi amintesc că sunt încă în trening, că sunt atât de transpirată de mi-e și silă de mine, în vreme ce el e delicios în splendoarea lui, pantalonii lui atârnând în felul acela pe la șolduri și, mai mult de-atât, e aici, în dormitorul meu.

— Am avut senzația că e-mailul tău impune un răspuns în persoană, explică el sec.

Deschid gura și o închid la loc, de două ori. Gluma s-a întors împotriva mea. Niciodată, în universul ăsta sau în oricare alt univers alternativ, nu m-am așteptat să lase totul baltă și să vină aici.

— Îmi dai voie să stau? mă întreabă, și ochii îi lucesc amuzați.

Slavă Domnului – poate că o să vadă și partea amuzantă a lucrurilor?

Încuviințez cu o mișcare a capului. Darul vorbirii continuă să mă ocolească. *Christian Grey stă așezat pe patul meu.*

— Chiar mă întrebam cum ar putea să arate dormitorul tău, spune el.

Mă uit în jur, căutând o cale de evadare. Nu există altele – decât ușa și fereastra. Camera mea e funcțională, dar confortabilă – mobilă puțină, din împletitură de răchită albă și un pat dublu alb, din fier, cu o cuvertură cusută din petice, făcută de mama în perioada când era pasionată de cuverturile rustice americane. E în nuanțe de bleu și crem.

— E foarte senin și tihnit aici, murmură el. *Nu în clipa asta… cu tine aici*.

În cele din urmă, bulbul meu rahidian își amintește care îi este menirea. Respir.

— Cum…?

Zâmbește.

— Sunt încă la Heathman.

Asta știu.

— Vrei ceva de băut?

Politețea anulează orice altceva aș fi vrut să spun.

— Nu, mulțumesc, Anastasia.

Îmi adresează un zâmbet amețitor, cu capul ușor lăsat într-o parte.

Ei, s-ar putea să am eu nevoie să beau ceva.

— Deci, a fost *drăguț* să mă cunoști?

Sfinte Sisoie, se simte *jignit*? Mă uit în jos la degetele mâinilor.

Cum ies eu din tărășenia asta? Dacă-i spun c-a fost o glumă, nu cred că va fi impresionat.

— Mă gândeam c-o să răspunzi prin e-mail, îngaim eu cu voce scăzută, jalnică.

— Îți muști cumva intenționat buza de jos? întreabă el pe un ton sumbru.

Mă uit la el clipind, suspin și dau drumul buzei.

— Nu-mi dădeam seama că-mi mușc buza, murmur eu încetișor.

Inima îmi bubuie în piept. Simt acea atracție, acel delicios câmp electric dintre noi care se acumulează, umplând spațiul cu electricitate

statică. El stă foarte aproape de mine, cu ochii lui cenușii întunecați, cu coatele sprijinite pe genunchi și picioarele depărtate. Aplecându-se în față, îmi desface cu mișcări lente una dintre codițe, eliberându-mi părul cu degetele. Abia mai respir și nu sunt în stare să mă mișc. Privesc hipnotizată cum mâna lui se duce la a doua codiță și, trăgând de elastic, îmi desface părul cu degetele lui lungi și îndemânatice.

— Deci, ai hotărât să faci puțină mișcare, rostește el cu voce catifelată și melodioasă.

Îmi dă părul după ureche.

— De ce, Anastasia?

Degetele lui descriu cercuri în jurul urechii mele și, foarte delicat, ritmic, începe să mă tragă de lob. E atât de sexual gestul…

— Am avut nevoie să mă gândesc, șoptesc.

Mă simt ca o căprioară în bătaia farurilor, ca o molie în preajma lumânării, ca o pasăre hipnotizată de șarpe… iar el știe exact ce efect are asupra mea.

— Să te gândești la ce, Anastasia?

— La tine.

— Și ai decis în final că a fost drăguț că m-ai cunoscut? Te-ai referit la cunoaștere în sens biblic?

Oh, la naiba. Roșesc.

— Nu credeam că ești familiarizat cu Biblia.

— Am fost la școala de duminică, Anastasia. Am învățat multe lucruri acolo.

— Nu-mi amintesc să fi citit în Biblie despre clame pentru sfârcuri. Poate că ție ți-au citit dintr-o traducere modernă.

Umbra unui zâmbet îi arcuiește buzele, iar ochii îmi sunt atrași de gura lui.

— Păi, m-am gândit să vin să îți reamintesc cât de *drăguț* a fost să mă cunoști.

Fir-ar să fie! Mă holbez la el cu gura căscată, iar degetele lui trec de la ureche la bărbia mea.

— Ce părere ai despre asta, domnișoară Steele?

Ochii lui mă ard, în ei se ascunde o provocare. Are buzele ușor depărtate – așteaptă, gata să atace.

Dorința acută, lichidă și mistuitoare – s-a aprins în adâncurile pântecului meu. Decid să acționez preventiv și mă reped la el. Nu știu cum se mișcă, habar n-am cum, dar într-o fracțiune de secundă mă pomenesc lungită pe pat, țintuită sub el, cu brațele întinse și ridicate deasupra capului, cu mâna liberă imobilizându-mi fața, iar gura lui o caută pe a mea.

Își mișcă limba în gura mea, revendicându-mă și posedându-mă, iar forța pe care o folosește mă desfată. Îi simt trupul lipit de toată lungimea trupului meu. Mă vrea pe *mine*, iar acest lucru îmi provoacă senzații stranii și delicioase măruntaielor mele. Nu pe Kate în micuții ei bikini, nu pe una dintre cele cincisprezece, nici măcar pe malefica doamnă Robinson. Pe mine. Acest bărbat frumos mă vrea pe mine. Zeița mea intimă strălucește atât de tare, încât ar putea lumina întreg Portlandul. Încetează să mă mai sărute și, deschizând ochii, îl văd că se uită în jos la mine.

— Ai încredere în mine? șuieră.

Aprob dând din cap, cu ochii măriți, inima dând să-mi iasă din cușca toracică, sângele mișcându-se cu repeziciune prin trup.

Lasă mâna jos și, din buzunarul pantalonilor, scoate cravata din mătase argintiu-cenușie… acea cravată împletită care lasă urme mici pe pielea mea. Se mișcă cu repeziciune, stând călare peste mine în timp ce-mi leagă încheieturile mâinilor, dar de data asta leagă celălalt capăt al cravatei de una dintre spițele tăbliei de la patul meu de fier. Trage de legătură, ca să-i verifice rezistența. N-am de gând să plec nicăieri. Sunt legată, literalmente, de patul meu și sunt cât se poate de excitată.

Se dă jos și stă în picioare lângă pat, uitându-se la mine, cu ochii întunecați de dorință. În privire i se citește un amestec de triumf și ușurare.

— Așa e mai bine, murmură el și îmi adresează un zâmbet vicios, atotștiutor.

Se apleacă și începe să-mi scoată unul dintre adidași. Oh, nu… nu… tălpile mele. Nu. Abia am venit de la alergat.

— Nu! protestez și încerc să mă eliberez, dând din picioare.

El se oprește.

— Dacă te zbați, te leg și de picioare. Dacă scoți vreun zgomot, Anastasia, îți pun căluș. Stai liniștită. Katherine probabil că în clipa asta stă afară și ascultă.

Vrea să-mi pună căluș! Kate! Nu mai zic nimic.

Îmi scoate pantofii și ciorapii cu mișcări eficiente și îmi dă jos și pantalonii de trening. Au… *oare ce chiloți am pe mine?* Mă ridică și trage cuvertura și pilota de sub mine și mă așază la loc, de data asta direct pe cearșafuri.

— Așa.

Își linge buza de jos cu lentoare.

— Îți muști buza aceea, Anastasia, și știi ce efect are asupra mea. Își pune indexul peste gura mea, în chip de avertisment.

Of, Doamne! Abia mă mai pot abține, cum stau așa neajutorată, privindu-l cum se mișcă grațios prin camera mea. E ca un afrodiziac amețitor. Încet, aproape tacticos, își dă jos pantofii și ciorapii, apoi pantalonii și își trage apoi cămașa peste cap.

— Cred c-ai văzut prea mult.

Chicotește cu viclenie. Se așază din nou călare deasupra mea, îmi trage tricoul în sus și am senzația că vrea să mi-l dea jos, dar el îl rulează până la gât după care mi-l trage peste cap, astfel încât îmi acoperă ochii – însă poate să-mi vadă gura și nasul. Și, pentru că tricoul este îndoit, nu văd nimic prin el.

— Mmm, mârâie el apreciativ. E din ce în ce mai bine. Cred că o să beau ceva.

Se apleacă și mă sărută, îi simt pe gură buzele gingașe, apoi se dă jos din pat. Aud scârțâitul ușor al ușii de la dormitor. *Să bea ceva. Unde? Aici? În*

Portland? În Seattle? Ciulesc urechea ca să-l aud. Pot să deslușesc niște mormăieli joase și știu că vorbește cu Kate… oh, nu… *practic, e dezbrăcat*. Ce-o să spună Kate? Aud un pocnet ușor. Asta ce-a fost? Se întoarce, ușa scârțâie din nou, și tălpile lui lipăie pe podeaua dormitorului, iar gheața zăngănește lovindu-se de sticlă în timp ce se rotește în lichid. Ce fel de băutură? Închide ușa și aud niște foșnete în timp ce-și dă jos pantalonii. Aceștia cad jos pe podea și acum știu că e dezbrăcat. Se așază din nou călare peste mine.

— Ți-e sete, Anastasia? întreabă, tachinându-mă.

— Da, răspund eu răgușită, căci îmi simt gura pârjolită.

Aud clinchetul gheții în pahar, iar el se apleacă și mă sărută, turnându-mi în gură un lichid delicios și răcoros. E vin alb. E atât de neașteptat, atât de *fierbinte*, cu toate că e scos din frigider, iar buzele lui Christian sunt reci.

— Mai vrei? șoptește el.

Încuviințez din cap. Gustul mi se pare cu atât mai divin cu cât a fost în gura *lui*. El se apleacă, iar eu primesc de la el altă gură de vin… *oh, Doamne*.

— Să nu exagerăm. Știm că ai o capacitate de absorbție a alcoolului limitată, Anastasia.

Nu mă pot abține. Zâmbesc cu gura până la urechi, iar el se apleacă pentru a-mi oferi altă gură din deliciosul lichid. Își schimbă poziția astfel încât stă lungit lângă mine, cu erecția lipită de șoldul meu. Oh, îl vreau în mine.

— Asta e *drăguț*? întreabă, dar sesizez o anumită asprime în vocea lui.

Mă crispez. El mișcă din nou paharul și se apleacă, sărutându-mă și punând în gura mea o mică fărâmă de gheață împreună cu puțin vin. Cu mișcări lente, tacticoase, îmi depune sărutări reci pe trup, de la baza gâtului până între sâni, în josul torsului până la pântec. Lasă un fragment de

gheață în buric într-o baltă de vin rece. Aceasta mă arde până în străfundurile pântecului. Uau!

— Acum, trebuie să stai cât se poate de nemișcată, șoptește el. Dacă te miști, Anastasia, o să verși vinul în tot patul.

Șoldurile mi se flexează automat.

— Oh, nu. Dacă verși vinul, o să te pedepsesc, domnișoară Steele.

Gem și mă împotrivesc cu disperare imboldului de a-mi mișca șoldurile, trăgând de legătura care mă imobilizează. Oh, nu… *te rog*.

Cu un deget, îmi trage jos, pe rând, cupele sutienului, ceea ce îmi împinge în sus sânii, care rămân expuși și vulnerabili. Aplecându-se, sărută și trage de fiecare sfârc cu buze răcoroase. Mă lupt cu trupul meu care încearcă să se arcuiască drept reacție.

— Cât de *drăguț* e asta? întreabă el răgușit, suflând peste unul dintre sfârcuri.

Aud un alt clinchet, apoi îl simt în jurul sfârcului drept, în timp ce trage de stângul cu buzele. Gem, străduindu-mă să nu mișc. E o tortură dulce, chinuitoare în draci.

— Dacă verși vinul, n-o să te las să-ți dai drumul.

— Oh… te rog… Christian… Sir… Te rog. Mă scoate din minți.

Îl *aud* zâmbind.

Gheața din ombilic se topește. Sunt mai mult decât încălzită – încălzită, răcită și dornică. Dornică să-l simt în mine. Acum.

Degetele lui răcoroase se plimbă apatic peste pântecul meu. Am pielea hipersensibilizată, șoldurile mi se flexează automat, iar lichidul din buric, ceva mai cald acum, se prelinge peste pântec. Christian nu pierde nicio clipă, repezindu-se să-l adune cu limba, sărutând, mușcându-mă ușor, sugând.

— Oh, dragă Anastasia, te-ai mișcat. Ce să mă fac acum cu tine?

Gâfâi zgomotos. Nu mă mai pot concentra decât pe vocea și pe atingerea lui. Nimic altceva nu mai e real. Nimic altceva nu mai contează, radarul meu nu mai înregistrează nimic altceva. Simt cum degetele i se furișează în chiloții mei, iar eu sunt răsplătită de curentul de aer format când inhalează pe neașteptate.

— Oh, iubito, murmură și împinge două degete în mine.

Eu gem.

— Ești gata să mă primești, atât de repede, constată el.

Își mișcă degetele chinuitor de încet, înăuntru, afară, iar eu mă împing înspre el, ridicându-mi șoldurile.

— Ești o fetiță lacomă, mă dojenește cu blândețe, iar degetul lui mare îmi înconjură clitorisul de câteva ori după care apasă pe el.

Gem zgomotos, iar corpul meu se cutremură la atingerea expertă a degetelor lui. Întinde mâna și-mi trage tricoul peste cap, ca să-l pot vedea. Clipesc în lumina moale a veiozei. Tânjesc să-l ating.

— Vreau să te ating, îi spun, cu glas răgușit.

— Știu, murmură el.

Se lasă în jos și mă sărută, degetele lui continuând să se miște ritmic în mine, iar degetul mare face cercuri și presează. Cu cealaltă mână mi-a prins părul și îmi ține capul imobilizat. Limba lui imită acțiunile degetelor, revendicându-mă. Picioarele încep să mi se rigidizeze în timp ce mă împing în mâna lui. Își îmblânzește mișcările mâinii, așa că sunt adusă înapoi, de la limită. Face acest lucru iar și iar. E atât de frustrant… *Oh, te rog, Christian,* țip în gând.

— Asta îți este pedeapsa, atât de aproape și totuși atât de departe. E *drăguț* așa? îmi șuieră în ureche.

Eu scâncesc, epuizată, trag de legătură. Sunt neajutorată, pierdută într-o tortură erotică.

— Te rooog, îl implor și în sfârșit se milostivește de mine.

— Cum vrei să te fut, Anastasia?

— Oh…

Trupul meu începe să tremure. El se oprește din nou.

— Te rog.

— Ce vrei, Anastasia?

— Pe tine… acum, țip eu.

— Să te fut așa, așa sau așa? Variantele sunt nenumărate, îmi șoptește el cu buzele aproape lipite de ale mele.

Își retrage mâna și o întinde spre măsuța de lângă pat, ca să ia un prezervativ. Îngenunchează între picioarele mele și, foarte lent, îmi dă jos chiloții, uitându-se în jos la mine, cu ochi scânteietori. Își pune prezervativul. Eu îl privesc fascinată, hipnotizată.

— Cât de *drăguță* e asta? spune în timp ce-și mângâie membrul.

— Am vrut să fie o glumă, scâncesc eu.

Te rog, Christian, fute-mă.

Ridică din sprâncene în timp ce mâna i se mișcă în susul și în josul lungimii sale impresionante.

— O glumă?

Vocea lui e amenințător de moale.

— Da. Te rog, Christian, îl rog eu stăruitor.

— Acum îți mai arde de râs?

— Nu, mă smiorcăi eu.

Sunt un ghem de nevoi sexuale tensionate. Se uită la mine un moment, evaluându-mi dorința, apoi mă înșfacă pe neașteptate și mă răsucește. Mă ia prin surprindere și, întrucât am mâinile legate, trebuie să mă sprijin în coate. Îmi împinge genunchii în susul patului, în așa fel încât posteriorul meu e în aer și primește o palmă zdravănă. Dar n-apuc să reacționez și deodată se înfige în mine. Țip tare – de la palma primită și de la asaltul brusc, și-mi dau drumul instantaneu iar și iar, dezmembrându-mă sub el în timp ce își

continuă asalturile delicioase asupra mea. Nu se oprește. Sunt epuizată. Nu mai pot să suport această… iar el îi dă înainte, iar și iar… apoi simt cum îmi vine din nou… cu siguranță că nu… nu…

— Haide, Anastasia, încă o dată, scoate el un geamăt gutural printre dinții încleștați și, incredibil, trupul meu reacționează, convulsionându-se în jurul lui și am din nou un orgasm, strigându-l numele.

Mă descompun iar în fragmente minuscule, iar Christian rămâne nemișcat, dându-și drumul în sfârșit, găsindu-și în tăcere ușurarea. Se prăbușește deasupra mea, gâfâind din greu.

— Cât de *drăguț* a fost asta? mă întreabă printre dinții strânși.

Oh, Doamne.

Zac întinsă pe pat, gâfâind epuizată, cu ochii închiși, în timp ce el iese încet din mine. Se ridică imediat și se îmbracă. Când termină, se urcă din nou în pat și, cu gesturi delicate, îmi desface legătura și-mi scoate tricoul. Îmi flexez degetele și îmi frec încheieturile, zâmbind când observ modelul de împletitură al cravatei imprimat în piele. Îmi rearanjez sutienul în timp ce el mă învelește cu pilota și cuvertura. Mă uit la el complet năucită, iar el îmi zâmbește condescendent.

— A fost cu adevărat drăguț, șoptesc, zâmbind cu reticență.

— Iar ai pronunțat cuvântul ăla.

— Nu-ți place?

— Nu. Nu mi se potrivește.

— Oh… știu și eu? Mie mi se pare că are un efect foarte benefic asupra ta.

— *Eu* sunt efectul benefic, nu-i așa? Ai putea să-mi rănești și mai mult egoul, domnișoară Steele?

— Nu cred că e ceva în neregulă cu egoul tău.

Dar chiar în timp ce spun asta, nu simt convingerea din cuvintele mele – ceva eluziv îmi

trece prin minte, un gând fugar, dar, înainte să-l identific, dispare.

— Așa crezi?

Are vocea blândă. Stă întins lângă mine, complet îmbrăcat, rezemat pe o parte, în cot, iar eu n-am pe mine decât sutienul.

— De ce nu-ți place să fii atins?

— Pur și simplu, nu-mi place. Se întinde și-mi plasează un sărut delicat pe frunte. Așadar, acel e-mail a fost ideea ta de glumă.

Zâmbesc în chip de scuză și ridic din umeri.

— Înțeleg. Deci, te mai gândești la propunerea mea?

— La propunerea ta indecentă… da, mă gândesc. Am totuși niște obiecții.

Pare că răsuflă ușurat.

— Aș fi dezamăgit dacă n-ai avea.

— Urma să ți le trimit prin e-mail, dar m-ai cam întrerupt.

— *Coitus interruptus*.

— Vezi, știam eu că există și la tine undeva, acolo, o fărâmă de simț al umorului.

— Doar anumite lucruri sunt amuzante, Anastasia. Am crezut că vei refuza categoric.

Vocea lui scade în intensitate.

— Nu știu încă. Nu m-am hotărât. O să-mi pui zgardă?

El ridică din sprâncene.

— Vad că ți-ai făcut temele. Nu știu, Anastasia. N-am pus niciodată zgardă, nimănui.

Oh… și-ar trebui să mă surprindă asta? Știu atât de puține despre *scenă*… Nu știu.

— Dar ție, ți s-a pus zgardă? șoptesc.

— Da.

— De către doamna Robinson?

— Doamna Robinson!

Râde în hohote, fără reținere, și arată atât de tânăr și lipsit de griji, cu capul lăsat pe spate, cuprins de un râs molipsitor, îi răspund și eu cu un zâmbet larg.

— O să-i spun că i-ai zis așa. O să-i placă la nebunie.

— Tu tot mai vorbești cu ea în mod regulat?

Nu reușesc să-mi ascund surprinderea.

— Da, zice el, pe un ton serios acum.

Oh… și o parte din mine devine subit irațional de geloasă… sunt tulburată de profunzimea sentimentului meu.

— Înțeleg, spun cu o voce crispată. Deci tu ai pe cineva cu care poți să discuți despre stilul tău alternativ de viață, dar eu nu am voie.

El se încruntă.

— Nu cred că m-am gândit vreodată la asta așa. Doamna Robinson a făcut parte din acest stil de viață. Ți-am spus, acum îmi este o prietenă bună. Dacă vrei, pot să-ți fac cunoștință cu una dintre fostele mele supuse. Ai putea să discuți cu ea.

Ce? Chiar vrea cu tot dinadinsul să mă supere?

— Asta e ideea *ta* despre glumă?

— Nu, Anastasia.

Clatină din cap uluit.

— Nu… o să fac asta singură, mulțumesc foarte mult, răspund eu înțepată, trăgându-mi pilota până sub bărbie.

Se uită lung la mine, surprins, cu o expresie de perplexitate.

— Anastasia, eu… Nu-și mai găsește cuvintele. E o premieră, cred. N-am vrut să te jignesc.

— Nu mă simt jignită. Sunt îngrozită.

— Îngrozită.

— Nu vreau să discut cu vreuna din fostele tale prietene… sclave… supuse… sau cum naiba le zici.

— Anastasia Steele – ești geloasă?

Mă fac stacojie la față.

— Rămâi peste noapte în oraș?

— Am o întâlnire mâine-dimineață la micul dejun, la Heathman. Și-apoi ți-am spus, nu dorm cu prietenele, sclavele, supusele, cu nimeni. Ce s-a

întâmplat vineri și sâmbătă a fost o excepție. N-o să se mai întâmple.

Sesizez fermitatea din vocea lui moale și răgușită.

Îmi țugui buzele la el.

— Păi, acum sunt obosită.

— Ce faci, mă gonești?

Ridică din sprâncene, amuzat și ușor uimit.

— Da.

— Eh, asta-i o altă premieră. Se uită la mine gânditor. Deci nu vrei să discuți nimic acum? Despre contract.

— Nu, răspund bosumflată.

— Mamă, ce bătăiță la popou ți-aș trage. Te-ai simți mult mai bine și tot așa m-aș simți și eu.

— Nu poți să spui așa ceva… N-am semnat încă nimic.

— Un bărbat are dreptul să viseze, Anastasia.

Se apleacă peste mine și-mi apucă bărbia.

— Miercuri? murmură el și mă sărută ușor pe buze.

— Miercuri, accept eu. Te conduc la plecare. Dacă-mi dai voie un minut.

Mă ridic și-mi pun tricoul, dându-l la o parte din calea mea. Fără tragere de inimă, se ridică din pat.

— Te rog să-mi dai pantalonii de trening.

Îi culege de pe podea și mi-i dă.

— Da, domniță.

Încearcă fără succes să-și ascundă zâmbetul.

Îl privesc cu ochii îngustați și-mi trag pantalonii. Părul îmi stă ca naiba și știu că, după plecarea lui, o să dau ochi cu Inchiziția Katherine Kavanagh. Iau un elastic pentru păr și mă duc la ușa dormitorului, deschizând-o ca să văd dacă e Kate pe-acolo. Nu e în living. Mi se pare c-o aud vorbind la telefon în camera ei. Christian mă urmează. În timp ce ne îndreptăm spre ieșire, gândurile și senzațiile mi se amplifică și se atenuează, transformându-se. Nu mai sunt supărată pe el și mă simt insuportabil de sfioasă. Nu vreau

să plece. Pentru prima oară, îmi doresc ca el să fi fost *normal* – îmi doresc o relație normală, care să nu aibă nevoie de un contract de zece pagini, un bici și carabiniere pe tavanul camerei lui pentru jocuri.

Îi deschid ușa și rămân cu privirea în jos. Este pentru prima oară când am făcut sex la mine acasă și, din acest punct de vedere, cred că a fost nemaipomenit de bine. Dar acum mă simt ca un receptacul – un vas gol care va fi umplut după bunul lui plac. Vocea interioară clatină din cap. *Ai vrut să dai fuga la Heathman pentru sex – și uite că ți-a fost livrat rapid, la domiciliu.* Își încrucișează brațele la piept și bate din picior cu o expresie care parcă spune: „De ce naiba te mai plângi?”. Christian se oprește în prag și-mi prinde bărbia între degete, forțându-mi ochii să se uite într-ai lui. Se încruntă ușor.

— Ești bine? întreabă el tandru în timp ce cu degetul mare îmi dezmiardă buza de jos.

— Da, răspund, deși, la modul cel mai sincer, nu sunt sigură.

Simt că are loc o schimbare de paradigmă. Știu că dacă fac lucrul ăsta cu el, voi suferi. El nu este capabil, interesat sau dispus să-mi ofere mai mult… iar eu vreau mai mult. *Mult mai mult*. Valul de gelozie pe care l-am simțit doar cu câteva clipe în urmă îmi spune că am pentru el sentimente mai profunde decât recunoscusem față de mine însămi.

— Miercuri, confirmă el și se apleacă să mă sărute gingaș.

Ceva se schimbă în timpul sărutului; buzele lui devin mai insistente și îmi ia fața în palme. Respirația i se accelerează. Începe să mă sărute mai apăsat și se lipește de mine. Îmi pun mâinile pe brațele lui. Vreau să-mi trec degetele prin părul lui, dar mă abțin, pentru că știu că n-o să-i placă. Își lipește fruntea de a mea, cu ochii închiși, și zice, cu vocea încordată:

— Anastasia. Ce îmi faci tu mie?

— Aș putea să te întreb același lucru, șoptesc.

Trage adânc aer în piept, mă sărută pe frunte și pleacă. Calcă apăsat în drum spre mașină și-și trece mâna prin păr. Privind în sus când deschide portiera, îmi aruncă un zâmbet care-mi taie respirația. Zâmbetul meu de răspuns e slab, pentru că mă simt complet fascinată de el, și încă o dată îmi aduc aminte de zborul lui Icar prea aproape de Soare. Închid ușa în timp ce el se urcă în mașina sport. Simt o nevoie copleșitoare să plâng. Tristețea îmi strânge inima ca o gheară. Dau fuga înapoi în dormitor, închid ușa și mă reazem de ea, încercând să înțeleg ce simt. Nu pot. Alunec pe podea, îmi pun capul în palme și-mi las lacrimile să curgă.

Kate bate încetișor la ușă.

— Ana? șoptește ea.

Îi deschid. Se uită la mine și își aruncă brațele în jurul meu.

— Ce-ai pățit? Ce ți-a făcut nemernicul ăla chipeș și înfiorător?

— Oh, Kate, nimic din ce n-aș fi dorit să-mi facă.

Ea mă trage înspre pat și ne așezăm.

— Părul tău de „după sex” e îngrozitor.

În pofida tristeții apăsătoare, râd.

— Sexul a fost bun, deloc îngrozitor.

Kate zâmbește.

— Asta-i mai bine. De ce plângi? Tu nu plângi niciodată.

Ia peria de pe noptieră și, așezându-se lângă mine, începe să-mi pieptene încet părul înnodat.

— Pur și simplu, nu cred că relația noastră va ajunge undeva. Mă uit în podea.

— Parcă ziceai că te duci să-l vezi miercuri.

— Așa ziceam. Ăsta a fost planul inițial.

— Și atunci, de ce-a venit aici azi?

— I-am trimis un e-mail.

— În care i-ai cerut să treacă pe-aici?

— Nu, i-am spus că nu mai vreau să-l văd deloc.

— Iar el a venit aici? Ana, a fost o chestie genială!

— De fapt, era o glumă.

— Oh. Acum chiar că nu știu ce să mai cred.

Cu răbdare, îi explic pe scurt e-mailul fără să mă dau de gol.

— Deci, ai crezut că o să-ți răspundă printr-un e-mail.

— Da.

— Și, în loc de asta, el a venit aici.

— Da.

— Eu aș zice că e îndrăgostit până peste cap de tine.

Mă încrunt. *Christian, îndrăgostit de mine? Greu de crezut.* E doar în căutarea unei jucării noi – o jucărie nouă, convenabilă cu care să se poată culca și să facă lucruri inimaginabile. Inima mi se strânge dureros. Asta e realitatea.

— A venit aici doar să mi-o tragă, atâta tot.

— Cine-a zis că romantismul a murit? șoptește ea oripilată.

Am șocat-o pe Kate. Nu credeam că e posibil. Ridic din umeri în chip de scuză.

— El folosește sexul ca pe o armă.

— Să ți-o tragă ca să te supună?

Clatină din cap dezaprobator. Clipesc rapid uitându-mă la ea și simt cum mă înroșesc. *Oh… ai nimerit-o la fix, Katherine Kavanagh, jurnalist demn de Premiul Pulitzer.*

— Ana, nu pricep, l-ai lăsat pur și simplu să facă dragoste cu tine?

— Nu, Kate, noi nu facem dragoste – ne futem – asta-i terminologia lui Christian. El nu le are pe-astea cu dragostea.

— Știam eu că e ceva bizar în ceea ce-l privește. Se teme de implicarea pe termen lung.

Dau din cap aprobator, ca și cum aș fi de acord cu spusele ei. Dar în sinea mea, mi se strânge inima. Oh, Kate… tare-aș vrea să-ți pot spune totul, totul despre acest individ ciudat, trist,

pervers, iar tu mi-ai putea spune să-l las în plata Domnului. Să mă împiedici să mai fiu o proastă.

— Cred că totul e un pic cam copleșitor, murmur eu.

Cea mai flagrantă jumătate de adevăr a anului.

Pentru că nu mai vreau să vorbesc despre Christian, o întreb de Elliot. Întregul ei comportament se schimbă doar la simpla pomenire a numelui acestuia. Se luminează și îmi zâmbește radios.

— O să vină aici sâmbătă dimineața devreme, să ne ajute să încărcăm.

O văd cum îmbrățișează peria de păr – Doamne, ce rău i s-a pus pata! – și simt un junghi de invidie familiar. Kate și-a găsit un bărbat normal și arată foarte fericită.

Mă întorc și o îmbrățișez.

— Oh, am uitat să-ți zic: a sunat taică-tu când erai… ăă, ocupată. Se pare că Bob a suferit nu știu ce accident, așa că el și mama ta nu vor putea să ajungă la ceremonia de absolvire. Dar tatăl tău va ajunge de joi. Zicea că să-l suni tu.

— Oh… mama nu m-a sunat niciodată. Bob e OK?

— Da. Sun-o mâine-dimineață. E târziu acum.

— Mulțumesc, Kate. Acum sunt OK. O să-l sun și pe Ray tot mâine-dimineață. Acum cred c-o să mă culc.

Kate zâmbește, dar are o privire îngrijorată.

După plecarea ei, stau și citesc din nou contractul, făcând și alte adnotări pe parcurs. Când termin, deschid laptopul, gata să răspund.

În căsuța poștală găsesc un e-mail de la Christian.

De la: Christian Grey
Subiect: Seara aceasta
Data: 23 mai 2011, 23.16
Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,

Aștept cu nerăbdare să primesc observațiile tale la contract.

Până atunci, somn ușor, iubito.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Probleme
Data: 24 mai 2011, 00.02
Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,

Aceasta e lista mea de probleme. Aștept cu nerăbdare să le discutăm mai în detaliu la cina de miercuri.

Numerele se referă la clauze:

2: N-aș fi așa sigură că treaba asta e numai pentru beneficiul MEU – și anume, ca să-mi explorez senzualitatea și limitele. Sunt sigură că n-aș avea nevoie de un contract pe zece pagini ca să fac asta. Cu siguranță că e și pentru beneficiul TĂU.

4: După cum știi foarte bine, tu ești singurul meu partener sexual. Nu iau droguri și nu am făcut niciun fel de transfuzie de sânge. Probabil că nu prezint niciun fel de riscuri. Dar tu?

8: Pot să pun capăt oricând acestui contract dacă mi se pare că nu respecți limitele convenite. OK – asta-mi place.

9: Să mă supun ție în toate privințele? Să accept fără ezitare disciplina impusă de tine? Trebuie să discutăm despre asta.

11: Perioada de încercare să fie de o lună. Nu de trei.

12: Nu pot să fiu disponibilă în toate weekendurile. Am și eu o viață, sau poate că o voi avea. Poate trei weekenduri din patru?

15.2: Să-mi folosești corpul în orice manieră considerată de tine adecvată, sexual sau altcumva – te rog să definești „altcumva”.

15.5: Toată povestea asta cu clauza privind disciplina. Nu sunt așa sigură că vreau să fiu biciuită, bătută sau altfel pedepsită corporal. Sunt sigură că asta ar încălca clauzele 2-5. Și, de asemenea, „pentru orice alt motiv”. Asta e o răutate gratuită – și mi-ai spus că nu ești sadic.

15.10: De parcă s-ar fi pus vreodată problema să mă împrumuți altcuiva. Dar mă bucur că e prevăzut aici negru pe alb.

15.14: Regulile. Mai multe despre asta mai târziu.

15.19: Să nu mă ating fără permisiunea ta. Care ar fi problema cu asta? Oricum știi că n-o fac.

15.21: Disciplina – vezi, te rog, clauza 15.5 de mai sus.

15.22: Nu pot să mă uit în ochii tăi? De ce?

15.24: De ce nu am voie să te ating?

Reguli:

Somn – voi accepta șase ore.

Hrană – nu mănânc alimente de pe o listă prestabilită. Dispare ori lista de alimente, ori eu – motiv serios de anulare a înțelegerii.

Îmbrăcăminte – dacă trebuie să port hainele tale doar când sunt cu tine… OK.

Exerciții fizice – Ne-am înțeles la trei ore, aici scrie tot patru.

Limite acceptabile:

Putem să discutăm pe rând toate astea? Niciun fel de fisting, de niciun fel. Ce e suspendarea? Cleme genitale – cred că glumești.

Poți să-mi zici, te rog, ce aranjamente ai făcut pentru miercuri? Eu lucrez până la cinci după-amiaza în ziua aia.

Noapte bună,

Ana

De la: Christian Grey
Subiect: Probleme
Data: 24 mai 2011, 00.07
Către: Anastasia Steele

Domnișoară Steele,
Asta e o listă lungă. De ce ești trează la ora asta?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.
De la: Anastasia Steele
Subiect: Lucrez până noaptea târziu
Data: 24 mai 2011, 00.10
Către: Christian Grey

Sir,
Dacă vă amintiți, tocmai mă ocupam de alcătuirea acestei liste când am fost distrasă și regulată de un maniac al controlului aflat în trecere.

Noapte bună.
Ana
De la: Christian Grey
Subiect: Nu mai lucra noaptea târziu
Data: 24 mai 2011, 00.12
Către: Anastasia Steele

DU-TE LA CULCARE, ANASTASIA.

Christian Grey
CEO & Maniac al Controlului, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Oh… majuscule țipătoare! Închid laptopul. Cum reușește să mă intimideze, deși e la zece kilometri distanță? Clatin din cap. Cu inima încă grea, mă întind în pat și cad instantaneu într-un somn profund, dar agitat.

Capitolul 13

A doua zi, o sun pe mama după ce ajung acasă de la muncă. La magazin am avut o zi relativ liniștită, care mi-a lăsat mult prea mult timp de gândire. Sunt agitată, neliniștită în privința confruntării de mâine cu domnul Maniac al Controlului, iar undeva, într-un ungher ascuns al minții, sunt îngrijorată că poate am fost prea categorică în răspunsul meu la contract. Poate că mâine o să anuleze toată povestea.

Mama dă semne de mari mustrări de cuget când își exprimă profunda părere de rău că nu poate ajunge la ceremonia de absolvire. Bob și-a sucit nu știu ce ligament, ceea ce înseamnă că merge șchiopătând prin casă. Sincer, e la fel de predispus la accidentări ca mine. Se așteaptă o recuperare completă, dar asta înseamnă repaus la pat, iar mama trebuie să îl îngrijească permanent.

— Ana, draga mea, îmi pare tare rău, se vaită mama în telefon.

— Mamă, nu-i nimic. Lasă că vine Ray.

— Ana, pari distrasă… ești bine, iubito?

— Da, mamă.

Oh, dacă ai ști. Individul obscen de bogat pe care tocmai l-am cunoscut vrea să aibă cu mine un fel de relație sexuală stranie și perversă, în care eu nu aș avea niciun cuvânt de spus.

— Ai cunoscut pe cineva?

— Nu, mamă. N-am niciun chef să discut despre asta acum.

— Bine, draga mea. O să mă gândesc la tine joi. Te iubesc… știi asta, draga mea?

Închid ochii. Cuvintele ei prețioase îmi dau o căldură plăcută în interior.

— Și eu te iubesc, mamă. Salută-l și pe Bob, sper să se facă bine cât mai repede.

— Așa o să fac, iubito. Pa.

— Pa.

Vorbind la telefon, am ajuns fără să-mi dau seama în dormitorul meu. Dau drumul la mașinăria malefică și pornesc programul de e-mail. Găsesc un mesaj de la Christian de astă-noapte târziu sau din dimineața asta, foarte devreme, în funcție de punctul de vedere. Pulsul îmi crește instantaneu și aud bubuitul sângelui în urechi. Fir-ar să fie! Poate c-a spus nu – asta e – poate că a anulat cina. Gândul e tare dureros. Îl alung grăbită și deschid e-mailul.

De la: Christian Grey
Subiect: Problemele tale
Data: 24 mai 2011, 01.27
Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,

După ce am examinat mai cu atenție problemele ridicate de tine, dă-mi voie să-ți supun atenției definiția termenului de „supus”.

supus – adjectiv

1. Înclinat sau gata să se supună; obedient cu umilință sau fără opoziție: *servitori supuși.*

2. Marcat de sau indicând supunerea: *o atitudine supusă.*

Originea: 1580 – 1590

Sinonime: 1. subjugat, servil, umil. 2. pasiv, resemnat, răbdător, docil, domesticit. *Antonime*: 1. rebel, nesupus.

Te rog să reții aceste lucruri pentru întâlnirea noastră de miercuri.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Primul meu sentiment este unul de ușurare. Măcar e dispus să discute despre problemele mele și vrea să ne întâlnim mâine. După un timp de gândire, îi răspund.

De la: Anastasia Steele

Subiect: Problemele mele… Dar problemele tale?

Data: 24 mai 2011, 18.29

Către: Christian Grey

Sir,

Vă rog să observați data originii cuvântului: 1580-1590. Aș dori să vă reamintesc respectuos, Sir, că ne aflăm în anul 2011. Între timp, lucrurile au evoluat considerabil.

Dați-mi voie să vă propun o altă definiție la care să vă gândiți pentru întâlnirea noastră:

compromis – substantiv

1. o rezolvare a diferențelor prin concesii reciproce; un acord la care s-a ajuns prin ajustarea pretențiilor, principiilor etc. conflictuale sau opuse prin modificarea reciprocă a solicitărilor. 2. rezultatul unei astfel de rezolvări. 3. ceva intermediar între lucruri diferite: *O casă cu nivel intermediar este un compromis între o locuință la fermă și o casă cu mai multe etaje.* 4. o periclitare, mai ales a reputației; expunerea la pericole, suspiciuni etc.: *compromiterea integrității cuiva.*

Ana

De la: Christian Grey

Subiect: Problemele mele?

Data: 24 mai 2011, 18.32

Către: Anastasia Steele

Bună observația, bine argumentată, ca întotdeauna, domnișoară Steele. Voi veni să te iau de acasă mâine, la ora 7.00.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele

Subiect: 2011 – Femeile știu să șofeze

Data: 24 mai 2011, 18.40

Către: Christian Grey

Sir,
Am mașină și știu să conduc.
Aș prefera să ne întâlnim undeva.
Unde ne întâlnim?
La hotelul tău, la 7.00?
Ana

De la: Christian Grey
Subiect: Femei tinere și încăpățânate
Data: 24 mai 2011, 18.43
Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,
Fac referire la e-mailul meu datat 24 mai 2011, trimis la ora 1.27 și la definiția conținută acolo.
Crezi că vei putea vreodată să faci ceea ce ți se spune?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Bărbați incurabili
Data: 24 mai 2011, 18.49
Către: Christian Grey

Domnule Grey,
Aș vrea să vin cu mașina mea.
Te rog.
Ana

De la: Christian Grey
Subiect: Bărbați exasperați
Data: 24 mai 2011, 18.52
Către: Anastasia Steele

În regulă.
La hotelul meu la ora 7.00
Ne întâlnim în Barul de Marmură.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Chiar și în e-mailuri e cu capsa pusă. Chiar nu înțelege că s-ar putea să fie nevoie s-o șterg rapid de-acolo? Nu că broscuța mea ar excela în rapiditate… dar totuși – am nevoie de un mijloc de evadare.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Bărbați nu așa de incurabili
Data: 24 mai 2011, 18.55
Către: Christian Grey

Mulțumesc.
Ana

De la: Christian Grey
Subiect: Femei exasperante
Data: 24 mai 2011, 18.59
Către: Anastasia Steele

Cu plăcere.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Îl sun pe Ray, care se pregătește să se uite la un meci dintre Sounders și Salt Lake City, așa că discuția noastră este, din fericire, scurtă. Simt că mi se umple inima vorbind cu Ray și un nod mare mi se formează în gât. El a fost sprijinul constant în tot timpul suișurilor și coborâșurilor romantice ale mamei. Avem o legătură specială pe care o prețuiesc. Chiar dacă mi-e doar tată vitreg, întotdeauna m-a tratat ca pe copilul lui și abia aștept să-l văd. A trecut prea mult timp. Tăria lui de caracter este lucrul de care am nevoie acum, după care tânjesc. Poate că voi reuși să-l canalizez pe Ray-ul meu interior la întâlnirea de mâine.

Eu și Kate ne concentrăm pe împachetat, bând împreună o sticlă de vin roșu ieftin. Când mă duc în sfârșit la culcare, după ce aproape c-am terminat de împachetat lucrurile de la mine din cameră, mă

simt mai calmă. Activitatea fizică a fost o distragere bine-venită, așa că acum sunt obosită. Vreau să am o noapte de odihnă ca lumea. Mă cuibăresc în pat și adorm curând.

Paul s-a întors de la Princeton înainte de a pleca la New York pentru a începe stagiatura la o companie financiară. Se ține de mine prin tot magazinul, cerându-mi să ies cu el în oraș. Mă calcă pe nervi.

— Paul, îți zic pentru a suta oară, am deja o întâlnire în seara asta.

— Nu, n-ai, zici doar așa, ca să scapi de mine. Întotdeauna mă eviți.

Da… aș fi zis c-o să pricepi aluzia.

— Paul, nu mi s-a părut niciodată c-ar fi o idee bună să ieși în oraș cu fratele șefului.

— Tu termini lucrul aici vineri. Mâine nu lucrezi.

— Iar în Seattle voi fi de sâmbătă, în vreme ce tu o să ajungi curând la New York. Nici dacă ne-am fi străduit, n-am fi reușit să ajungem așa departe unul de altul. Și-apoi, chiar am întâlnire în seara asta.

— Cu José?

— Nu.

— Atunci, cu cine?

— Paul… of.

Oftez exasperată. N-o să se lase dus cu zăhărelul.

— Cu Christian Grey.

Nu pot să-mi ascund iritarea din glas. Dar replica are efect. Paul rămâne cu gura căscată și se holbează la mine prostit. Uau… până și *numele* lui îi lasă pe oameni fără grai.

— Adică, vrei să spui că ai o întâlnire cu Christian Grey? repetă el în final, după ce a trecut șocul. Neîncrederea i se simte clar în voce.

— Da.

— Înțeleg.

Paul pare teribil de deprimat, chiar înmărmurit, și o foarte mică parte din mine se simte jignită că el consideră asta o surpriză. Și zeița mea intimă simte la fel. Face chiar un gest foarte vulgar și deloc atrăgător cu degetele.

După asta, Paul mă ignoră și la cinci fix ies pe ușă.

Kate mi-a dat cu împrumut două rochii și două perechi de pantofi pentru seara asta și pentru ceremonia de absolvire de mâine. Aș vrea să mă simt mai entuziasmată pentru haine și să fac un efort suplimentar, dar hainele nu mă pasionează. *Și ce te pasionează pe tine, Anastasia?* Întrebarea rostită încetișor de Christian mă obsedează. Clătinând din cap și străduindu-mă să-mi potolesc nervii, decid să îmbrac în seara asta rochița mulată de culoarea prunei. E modestă și vag „business" – în definitiv, mă duc să negociez un contract.

Fac un duș, mă rad pe picioare și la subsuoară, mă spăl pe cap și apoi petrec o jumătate de oră ca să usuc părul, astfel încât să cadă în valuri line până în dreptul sânilor și pe spate. Înfig un pieptene în el ca să-l țin într-o parte și să aplic rimel și niște luciu de buze. Rareori se întâmplă să mă fardez – mă intimidează. Niciuna dintre eroinele mele literare n-a trebuit să se fardeze – poate că aș fi știut și eu mai multe. Îmi pun și pantofii cu toc înalt de culoarea prunei, asortați cu rochia, și pe la șase și jumătate sunt gata.

— Ei? o întreb pe Kate.

Ea zâmbește cu gura până la urechi.

— Mamă, te-ai gătit ca lumea, Ana.

Încuviințează printr-un gest al capului.

— Arăți foarte sexy.

— Sexy! Păi, eu încerc să par modestă și cu alură de femeie de afaceri.

— Și asta, dar ești mai ales sexy. Rochia ți se potrivește și îți vine bine și culoarea. Mamă, cum se mulează pe tine.

Pufnește afectată.

— Kate! o dojenesc eu.

— Nu faceam decât să-ți înfățișez realitatea, Ana. Tot pachetul – arată bine. Păstrează rochia. O să vezi cum o să-ți mănânce din palmă.

Îmi strâng buzele într-o linie dură. *Oh, și tu ai înțeles greșit cum stau lucrurile.*

— Urează-mi noroc.

— Ai nevoie de noroc la o întâlnire? întreabă ea, nedumerită.

— Da, Kate.

— Ei, păi atunci, noroc.

Mă îmbrățișează și ies pe ușa apartamentului.

Sunt nevoită să conduc desculță, pentru că Wanda, broscuța mea bleumarin, ri-a fost construită pentru a fi condusă de femei purtătoare de pantofi cu toc înalt. Parchez în fața hotelului Heathman la șase și cincizeci și opt de minute fix și îi dau valetului cheile pentru parcare. Se uită chiorâș la broscuța mea, dar nu-l bag în seamă. Trăgând aer în piept, pornesc spre hotel, dreaptă ca o lumânare.

Christian stă rezemat de bar și bea un pahar de vin alb. E îmbrăcat în obișnuita lui cămașă din olandă albă, jeanși negri, cravată neagră și sacou negru. Părul e la fel de ciufulit ca întotdeauna. Oftez. Rămân câteva secunde la intrarea în bar, uitându-mă la el, admirând priveliștea. El aruncă o privire, neliniștită, mi se pare, spre intrare și rămâne nemișcat când mă vede. Clipind de câteva ori, mă fericește apoi cu zâmbetul lui leneș și sexy, care mă lasă fără grai și mă topește pe de-a-ntregul. Fac un efort suprem să nu-mi muște buza și o iau înainte, conștientă că eu, Anastasia Steele din Clumsyville[7] port pantofi cu toc înalt. El iese în întâmpinarea mea mișcându-se cu eleganță.

— Arăți uluitor, murmură, aplecându-se să mă sărute ușor pe obraz. O rochie, domnișoară Steele. Aprob asta.

Mă ia de braț și mă conduce într-un separeu și face semn chelnerului.

— Ce-ai vrea să bei?

Buzele mi se curbează rapid într-un zâmbet tainic în timp ce mă așez pe bancheta separeului – ei bine, cel puțin mă întreabă.

— Beau ce bei tu, mulțumesc.

Vezi? Pot să fiu și drăguță și să mă port frumos. Amuzat, el comandă încă un pahar de Sancerre și se așază vizavi de mine.

— Rezerva de vinuri a hotelului e excelentă, spune.

Punând coatele pe masă, își împreunează degetele în dreptul gurii, cu ochii animați de cine știe ce emoție despre care numai el știe. Și iată… acea atracție familiară venită dinspre el se conectează undeva adânc în mine. Mă foiesc jenată sub privirea lui iscoditoare și simt că-mi palpită inima. Trebuie să-mi păstrez cumpătul.

— Ești agitată? întreabă încet.

— Da.

Se apleacă înainte.

— Și eu, șoptește el conspirativ.

Ridic brusc ochii și dau peste ai lui. *El? Agitat? Niciodată.* Clipesc, iar el zâmbește cu zâmbetul acela adorabil al lui, cu capul înclinat tntr-o parte. Chelnerul îmi aduce vinul, un bol cu alune și altul cu măsline.

— Deci, cum facem treaba asta? întreb. Discutăm obiecțiile mele pe rând?

— Nerăbdătoare ca întotdeauna, domnișoară Steele.

— Păi, aș putea să te întreb ce părere ai despre cum a fost vremea astăzi.

Zâmbește și ia cu degetele lui lungi o măslină din bol. O aruncă în gură, iar ochii mei zăbovesc pe gura lui, acea gură care a fost lipită de a mea… de toate părțile mele. Roșesc.

— Mi s-a părut că astăzi vremea a fost cu deosebire neexcepțională.

Zâmbește afectat.

— Faci mișto de mine, domnule Grey?

— Da, domnișoară Steele.

— Știi că, din punct de vedere legal, acest contract nu poate avea forță executorie.

— Sunt pe deplin conștient de acest aspect, domnișoară Steele.

— Aveai de gând să-mi spui asta la un moment dat?

El se încruntă.

— Te-ai gândit că aș putea să te forțez să faci ceva ce nu vrei să faci și să pretind apoi că am puterea legală pentru a te constrânge?

— Păi… da.

— Nu prea ai o părere bună despre mine, nu?

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Anastasia, nu contează dacă e legal sau nu. Reprezintă un aranjament pe care vreau să-l fac cu tine – ce mi-ar plăcea din partea ta și la ce te poți aștepta din partea mea. Dacă nu-ți place, nu-l semna. Dacă îl semnezi totuși și apoi decizi că nu-ți place, sunt destule clauze de ieșire de sub obligația respectării lui. Chiar dacă ar fi avut putere executorie, crezi că te-aș fi târât prin tribunale dacă ai fi decis să fugi?

Iau o înghițitură mare de vin. Vocea interioară mă bate tare pe umăr. Trebuie să-ți păstrezi cumpătul. *Nu bea prea mult.*

— Relațiile de genul ăsta se clădesc pe onestitate și încredere, continuă el. Dacă nu ai încredere în mine – încredere că știu în ce mod te afectez, cât de departe pot să merg cu tine, cât de departe te pot duce dacă nu poți să fii sinceră cu mine, atunci chiar că nu putem să facem asta.

Oh, Doamne, da' repede am ajuns la esența problemei. *Cât de departe mă poate duce…* Ce-o vrea să-nsemne asta?

— Așa că e foarte simplu, Anastasia. Ai sau nu încredere în mine?

Ochii îi sclipesc.

— Ai avut discuții similare cu… ăăă, celelalte cincisprezece?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că toate erau din capul locului supuse recunoscute. Știau ce voiau de la o relație cu mine și, în general, la ce mă așteptam. Cu ele a fost doar o chestiune de reglare fină a limitelor acceptabile și a altor detalii de acest gen.

— Există un magazin de unde le alegi? „La Supusele”?

— Nu tocmai, spune el râzând.

— Atunci, cum?

— Asta vrei să discutăm? Sau trecem la chestiile concrete? Problemele tale, cum zici tu.

Înghit în sec. *Am încredere în el?* La asta se reduce totul – la încredere? Cu siguranță că asta ar trebui să fie o chestie reciprocă, îmi amintesc ce acces de furie a avut când l-am sunat pe José.

— Ți-e foame? mă întreabă, întrerupându-mi șirul gândurilor.

Oh, nu… mâncare.

— Nu.

— Ai mâncat ceva azi?

Mă uit lung la el. *Onestitate*… La naiba, n-o să-i placă răspunsul meu.

— Nu, îi răspund cu voce abia auzită.

Își îngustează privirea.

— Trebuie să mănânci, Anastasia. Putem să mâncăm aici sau la mine în apartament. Cum preferi?

— Cred c-ar trebui să rămânem în public, pe teren neutru.

Zâmbește sardonic.

— Crezi că asta m-ar opri? spune el încetișor, ca un avertisment senzual.

Fac ochii mari și înghit din nou.

— Așa sper.

— Haide, am rezervat o sală de dineu privată. Fără public.

Îmi zâmbește enigmatic și iese din separeu, întinzându-mi mâna.

— Ia-ți paharul cu vin, murmură.

Îmi pun mâna într-a lui, mă ridic și stau alături de el. Îmi dă drumul și mă ia de braț. Mă conduce înapoi prin bar și urcăm pe scara principală la mezanin. Un tânăr în livrea Heathman ne iese în întâmpinare.

— Domnule Grey, pe aici, sir.

Îl urmăm printr-o zonă cu canapele și fotolii de pluș până la o sală de dineu intimă. *O singură masă izolată.* Camera e mică, dar somptuoasă. Sub candelabrul strălucitor, pe fața de masă din olandă apretată – pahare de cristal, tacâmuri de argint și un buchet de trandafiri albi. Un șarm sofisticat, de altădată, impregnează încăperea îmbrăcată în lambriuri. Chelnerul îmi trage scaunul și mă așez. Îmi pune șervețelul în poală. Christian stă în fața mea. Ridic privirea spre el.

— Nu-ți mai mușca buza, îmi șoptește.

Mă încrunt. Fir-ar să fie! Nici măcar nu-mi dau seama că o fac.

— Am comandat deja meniul. Sper că nu te superi.

Sincer, mă simt ușurată. Nu sunt sigură că mai sunt în stare să iau vreo decizie.

— Nu, nu e nicio problemă, consimt eu.

— E bine de știut că poți fi și ascultătoare. Deci, unde rămăseserăm?

— La chestiile concrete.

Iau altă înghițitură zdravănă de vin. E de-a dreptul delicios. Christian Grey se pricepe la vinuri. Îmi amintesc de ultima gură de vin pe care mi-a dat-o, în patul meu. Gândul mă face să roșesc.

— Da, la problemele tale.

Scoate din buzunarul interior al sacoului o foaie de hârtie. E-mailul meu.

— Clauza 2. De acord. Este spre binele amândurora. Am să rescriu pasajul.

Mă uit la el clipind. La naiba!… Chiar o să parcurgem fiecare dintre punctele astea, unul câte

unul. Față în față cu el nu mă mai simt așa de vitează. Pare atât de serios. Mă întăresc cu încă o gură de vin. Christian continuă.

— Sănătatea mea sexuală. Păi, toate partenerele mele anterioare au făcut analize de sânge, iar eu îmi fac analizele în mod regulat la fiecare șase luni, pentru toate riscurile de sănătate pe care le-ai menționat. Toate analizele mele recente sunt curate. N-am luat niciodată droguri. De fapt, sunt totalmente împotriva drogurilor. Am impus o politică strictă de toleranță zero față de droguri pentru toți angajații mei și insist să se efectueze teste antidrog aleatorii.

Uau… Mania controlului ajunsă la apogeu. Clipesc către el, șocată.

— N-am făcut niciodată vreo transfuzie de sânge. Consideri că ți-am răspuns la întrebare?

Aprob dând din cap, impasibilă.

— Despre următoarea obiecție am vorbit mai devreme. Poți să pleci în orice moment, Anastasia. N-am să te opresc. Totuși, dacă pleci – asta e. Doar ca să știi.

— În regulă, răspund încet. Dacă plec, asta e.

Gândul e surprinzător de dureros.

Chelnerul sosește cu primul fel. Cum naiba să mai mănânc? Sfinte Sisoie – a comandat stridii pe pat de gheață.

— Sper că-ți plac stridiile, spune Christian cu o voce calmă.

— N-am mâncat niciodată așa ceva.

Niciodată.

— Serios? Păi…

Se întinde să ia o stridie.

— Tot ce ai de făcut e să o înclini și să înghiți. Cred că te descurci să faci asta.

Se uită insistent la mine și știu la ce se referă. Mă fac stacojie la față. El rânjește, stoarce niște zeamă de lămâie peste stridie, apoi o înclină și o înghite.

— Hmm, delicios. Are gust de mare.

Zâmbește larg spre mine.

— Haide, mă încurajează el.

— Deci, nu trebuie s-o mestec?

— Nu, Anastasia, nu trebuie.

Are o privire jucăușă. Pare atât de tânăr când e așa.

Îmi mușc buza și expresia lui se schimbă instantaneu. Se uită la mine cu severitate. Întind mâna și iau prima stridie din viața mea. Bun… ia să vedem cum nu se întâmplă nimic. Storc nițică lămâie pe ea și o înclin. Îmi alunecă pe gât și simt gustul de apă de mare, de sare, gustul acrișor de citrice, senzația de carne… ooh. Îmi ling buzele, iar el mă privește cu atenție pe sub gene.

— Ei?

— Mai iau una, răspund sec.

— Bravo, spune Christian cu mândrie.

— Ai ales astea intenționat? Nu sunt cunoscute pentru calitățile afrodiziace?

— Nu, sunt doar primul fel din meniu. În preajma ta, nu am nevoie de afrodiziace. Cred că știi asta și mai cred că și tu reacționezi la fel în preajma mea, spune el simplu. Deci, unde rămăseserăm?

Se uită la e-mailul meu în timp ce eu mai iau o stridie.

Reacționează la fel. Îl tulbur… uau.

— Să mi te supui în toate privințele. Da, vreau să faci asta. Am nevoie să faci asta. Gândește-te la asta ca la un rol de interpretat, Anastasia.

— Dar mi-e teamă că o să mă rănești.

— Cum să te rănesc?

— Fizic.

Și emoțional.

— Chiar crezi că aș face așa ceva? Să trec de orice limită pe care ai putea s-o suporți?

— Ai spus că ai rănit pe cineva înainte.

— Da, am rănit. A fost cu mult timp în urmă.

— Cum ai rănit-o?

— Am suspendat-o de tavanul camerei de jocuri. De fapt, asta e și una din întrebările tale. Suspendarea – pentru asta sunt carabinele din tavanul camerei de jocuri. Jocul cu frânghia. Una dintre frânghii a fost legată prea strâns.

Ridic mâna, implorându-l să se oprească.

— Nu vreau să știu mai mult. Deci, în cazul ăsta, nu mă vei suspenda?

— Nu, dacă într-adevăr nu vrei. Poți să o treci la limite dure.

— OK.

— În legătură cu supunerea – crezi că poți accepta asta?

Se uită fix la mine, cu intensitate. Secundele trec.

— Aș putea încerca, șoptesc.

— Bun. Zâmbește. Acum termenul. O lună în loc de trei nu înseamnă mai nimic, mai ales dacă vrei să petreci un weekend departe de mine în fiecare lună. Nu cred că voi fi în stare să stau departe de tine atâta timp. Abia reușesc acum.

Se oprește.

Nu poate sta departe de mine? Ce?

— Ce zici să păstrezi pentru tine o zi dintr-un weekend pe lună – dar în acea săptămână primesc în schimb o noapte la mijlocul săptămânii?

— OK.

— Și, te rog, hai să încercăm pe o perioadă de trei luni. Dacă n-o să-ți convină, atunci poți să pleci în orice moment.

— Trei luni?

Simt că mi se forțează mâna. Mai iau o gură de vin și încă o stridie. Ar putea ajunge să-mi placă astea.

— Chestia cu proprietatea e doar un element de terminologie și are legătură cu principiul supunerii. E ca să-ți inducă mentalitatea adecvată, ca să înțelegi de unde vin. Și să știi că, de îndată ce îmi treci pragul ca supusă a mea, voi face cu tine ceea ce voi vrea. Va trebui să accepți asta de

bunăvoie. Iată de ce trebuie să ai încredere în mine. Am să te fut oricând, în orice fel vreau – și oriunde vreau. Te voi disciplina pentru că vei greși. Te voi antrena să mă satisfaci. Dar țin cont de faptul că n-ai mai făcut asta înainte. La început, o vom lua încet și te voi ajuta. Vom progresa către diferite scenarii. Vreau să ai încredere în mine, dar știu că trebuie să-ți câștig încrederea, și o voi face. Iar „pentru orice alt motiv" – e tot ca să te ajute să adopți mentalitatea potrivită; înseamnă că orice este permis.

E atât de pasional, de fascinant. E evident că asta e obsesia lui, felul lui de a fi… Nu pot să-mi dezlipesc ochii de la el. Chiar își dorește nespus asta. Se oprește din vorbit și se uită lung la mine.

— Mă mai urmărești? șoptește cu o voce joasă, caldă și seducătoare.

Ia o gură de vin, privirea lui pătrunzătoare susținând-o pe a mea.

Chelnerul vine la ușă, iar Christian încuviințează cu un gest subtil, permițându-i acestuia să debaraseze masa.

— Mai vrei niște vin?

— Sunt cu mașina.

— Atunci, niște apă?

Aprob cu o mișcare a capului.

— Plată sau carbogazoasă?

— Carbogazoasă, te rog.

Chelnerul pleacă.

— Ești foarte tăcută, șoptește Christian.

— Ești foarte vorbăreț.

Zâmbește.

— Disciplina. Există o linie de demarcație foarte fină între plăcere și durere, Anastasia. Sunt două fețe ale aceleiași monede, una neexistând fără cealaltă. Îți pot arăta cât de multă plăcere îți poate aduce durerea. Acum nu mă crezi, dar asta înțeleg prin încredere. Va fi durere, dar nimic ce să nu poți suporta. Încă o dată, e vorba despre încredere. Ai încredere în mine, Ana?

Ana!

— Da, am, răspund spontan, fără să mă gândesc… pentru că e adevărat – chiar am încredere în el.

— Păi, bine atunci, zice el, părând ușurat. Restul sunt detalii.

— Detalii importante.

— Bine, hai să discutăm despre ele.

Toate cuvintele lui îmi fac capul să-mi vâjâie. Trebuia să vin cu reportofonul lui Kate, ca să pot asculta mai târziu din nou. Prea multă informație, prea multe lucruri de prelucrat. Chelnerul reapare cu antreurile: cod negru, sparanghel și cartofi natur cu sos olandez. Niciodată n-am avut mai puțin chef de mâncare.

— Sper că-ți place peștele, spune Christian cu blândețe.

Înfig fără chef furculița în mâncare și iau o gură zdravănă din apa minerală. Îmi doresc foarte tare să fi fost vin.

— Regulile. Să vorbim despre ele. Mâncarea e un motiv serios de anulare a înțelegerii?

— Da.

— Pot să modific ca să scrie că vei mânca cel puțin trei mese pe zi?

— Nu. N-am niciun chef să cedez aici.

Nimeni n-o să-mi dicteze ce să mănânc. Cum să mi-o trag, da, dar să mănânc… nu, în niciun caz. Își țuguie buzele.

— Am nevoie să știu că nu îți este foame.

Mă încrunt. *De ce?*

— Va trebui să ai încredere în mine.

Se uită fix la mine o clipă și se relaxează.

— *Touché*, domnișoară Steele, spune el calm. Cedez în privința mâncării și a somnului.

— De ce nu am voie să mă uit la tine?

— Asta ține de relația Dominator/ Supusă. Te vei obișnui cu ea.

Oare?

— De ce nu pot să te ating?

— Pentru că nu poți.

Gura i se strânge într-o expresie de încăpățânare.

— E din cauza doamnei Robinson?

Se uită întrebător la mine.

— De ce crezi așa ceva?

Și imediat înțelege.

— Crezi că m-a traumatizat?

Încuviințez cu o mișcare a capului.

— Nu, Anastasia. Nu ea e motivul. Și-apoi, doamna Robinson n-ar accepta niciuna dintre prostiile astea din partea mea.

Oh… dar eu *trebuie*. Mă bosumflu.

— Deci, n-are nicio legătură cu ea.

— Nu. Și nu vreau nici să te pipăi singură.

Ce? A, da, clauza de non-masturbare.

— Din pură curiozitate… De ce?

— Pentru că vreau toată plăcerea ta.

Vocea lui e răgușită, dar hotărâtă.

Oh… la asta n-am niciun răspuns. Când e senzual, gen „vreau să-ți mușc buza aia”, când e atât de egoist. Mă încrunt și iau o bucățică de cod, încercând să evaluez mental ce concesii am obținut. Mâncarea, somnul. Nu se grăbește deloc și încă n-am discutat limitele acceptabile. Dar nu sunt sigură că pot să discut așa ceva în timpul mesei.

— Ți-am dat o grămadă de lucruri la care să te gândești, nu?

— Da.

— Vrei să discutăm acum și despre limitele acceptabile?

— Nu în timpul cinei.

Zâmbește.

— Ești sensibilă la mâncare?

— Ceva de genul ăsta.

— N-ai mâncat prea mult.

— Mi-a fost de ajuns.

— Trei stridii, patru bucățele de cod, un fir de sparanghel, cartofi deloc, nicio alună, nicio

măslină și asta în condițiile în care n-ai mâncat toată ziua. Ai spus că pot să am încredere în tine.

Dumnezeule, mi-a ținut inventarul.

— Christian, te rog, nu mi se întâmplă zilnic să trec prin astfel de conversații.

— Am nevoie de tine în formă și sănătoasă, Anastasia.

— Știu.

— Și chiar acum vreau să te cojesc ca pe-o banană din rochia aia.

Înghit în sec. *Să mă cojești ca pe o banană din rochia lui Kate.* Simt atracția adânc, în pântec. Cuvintele lui mă fac să-mi încleștez mușchii cu care acum sunt mai familiarizată. Dar nu pot să accept asta. Să folosească din nou împotriva mea arma lui cea mai puternică. E atât de bun în materie de sex – până și eu mi-am dat seama de asta.

— Nu cred că e o idee bună, murmur liniștită. N-am luat încă desertul.

— Vrei desert? pufnește el neîncrezător.

— Da.

— Ai putea tu să fii desertul, murmură el sugestiv.

— Nu sunt sigură că sunt îndeajuns de dulce.

— Anastasia, ești delicios de dulce. Știu.

— Christian, tu folosești sexul pe post de armă. Zău că nu e corect, șoptesc, privindu-mi fix mâinile, după care mă uit direct la el.

Ridică din sprâncene surprins și văd că vorbele mele l-au pus pe gânduri. Își mângâie bărbia meditativ.

— Ai dreptate. Asta fac. În viață, te folosești de ceea ce cunoști, Anastasia. Asta nu schimbă cât de mult te doresc. Aici. Acum.

Cum de reușește să mă seducă doar cu vocea? Deja gâfâi – sângele înfierbântat îmi dă năvală prin vene, terminațiile nervoase mă furnică.

— Aș vrea să încerc ceva, spune el cu glas aspru.

Mă încrunt. Abia mi-a servit o grămadă de idei de procesat și acum, asta.

— Dacă ai fi supusa mea, n-ar mai trebui să te gândești la asta. Ar fi mai simplu.

Are o voce blândă, seducătoare.

— Toate acele decizii – toate procesele mentale istovitoare din spatele lor; întrebări precum „E corect să fac asta?", „Trebuie să se întâmple asta aici?", „Se poate întâmpla acum?" – n-ar mai trebui să-ți faci griji din cauza lor. Asta e ceea ce aș face eu ca Dominator al tău. Și chiar în acest moment, Anastasia, știu că mă dorești.

Mă încrunt și mai tare. De unde poate să-și dea seama?

— Pot să-mi dau seama…

Incredibil, îmi răspunde la întrebarea nerostită. Mai e și medium pe deasupra?

— … te trădează corpul. Îți ții coapsele lipite, te-ai înroșit la față, iar respirația ți s-a schimbat.

OK, asta e prea mult.

— De unde știi ce fac eu cu coapsele?

Am vocea scăzută, neîncrezătoare. Doar sunt sub masă, pentru numele lui Dumnezeu.

— Am simțit că s-a mișcat fața de masă și am dedus bazându-mă pe ani de experiență. Am dreptate, nu?

Roșesc și cobor privirea. Iată de ce sunt handicapată în acest joc al seducției. El e singurul care cunoaște și înțelege regulile. Eu sunt prea naivă și lipsită de experiență. Singurul meu punct de referință e Kate, iar ea nu acceptă măgării din partea bărbaților. Toate celelalte referințe ale mele sunt ficționale: Elizabeth Bennet ar fi scandalizată, Jane Eyre, prea înspăimântată, iar Tess ar ceda ispitei, așa cum am făcut și eu.

— Nu mi-am terminat codul.

— Ai prefera niște cod rece în locul meu?

Ridic brusc capul ca să mă uit urât la el, iar ochii lui ard – văd în ei argint topit combinat cu o nevoie copleșitoare.

— Credeam că vrei să nu las nimic în farfurie.

— În clipa asta, domnișoară Steele, mi se rupe-n paișpe de mâncarea ta.

— Christian. Nu lupți cinstit.

— Știu. Niciodată n-am făcut-o.

Zeița mea intimă se încruntă la mine. Poți să faci asta, mă convinge ea – să joci cu acest zeu al sexului propriul său joc. *Pot?* OK. Ce am de făcut? Lipsa mea de experiență îmi atârnă de gât ca o piatră de moară. Iau un fir de sparanghel, mă uit la el și-mi mușc buza. Apoi, foarte încet, îmi pun vârful rece al sparanghelului în gură și încep să-l sug.

Ochii lui Christian se măresc infinitezimal, dar eu observ.

— Anastasia. Ce faci?

Mușc vârful.

— Îmi mănânc sparanghelul.

Christian se foiește în scaun.

— Am impresia că te joci cu mine, domnișoară Steele.

Eu mimez inocența.

— Nu fac decât să-mi termin mâncarea, domnule Grey.

Chelnerul alege tocmai acest moment să bată și, fără să fie poftit, intră. Privește scurt la Christian, care se încruntă la el, dar apoi încuviințează din cap, așa că omul ne ia farfuriile de pe masă. Sosirea chelnerului a rupt vraja. Iar eu reușesc să surprind acest moment de claritate. Dacă rămân, întâlnirea noastră se va termina într-un singur fel și am nevoie de niște limite după o conversație atât de intensă. Oricât de mult tânjește trupul meu după atingerea lui, mintea mea se revoltă. Am nevoie să mă distanțez puțin ca să mă pot gândi la tot ce a spus. Încă nu am luat o decizie, iar atracția și priceperea lui în materie de sex nu-mi fac viața mai ușoară.

— Vrei ceva la desert? întreabă Christian, ca un gentleman desăvârșit, dar ochii lui continuă să

ardă.

— Nu, mulțumesc. Cred că ar trebui să plec.

Mă uit în podea.

— Să pleci?

Nu-și poate ascunde surprinderea.

Chelnerul iese în grabă.

— Da.

Este decizia corectă. Dacă rămân aici, în camera asta cu el, o să mi-o tragă. Mă ridic, hotărâtă.

— Mâine amândoi avem ceremonia de absolvire.

Christian se ridică automat – rezultatul anilor de educație impregnată în fibra ființei lui.

— Nu vreau să pleci.

— Te rog… trebuie.

— De ce?

— Pentru că mi-ai dat foarte multe lucruri la care să mă gândesc… și am nevoie să mă distanțez.

— Aș putea să te forțez să rămâi, mă amenință.

— Da, ai putea s-o faci cu ușurință, dar nu vreau să faci asta.

Își trece mâna prin păr, privindu-mă cu atenție.

— Știi, când ai intrat în biroul meu ca să-mi iei interviul, îmi vorbeai numai cu „da, sir”, „nu, sir” Am crezut că ești o supusă înnăscută. Dar, cu toată sinceritatea, Anastasia, cred că n-ai nici măcar un oscior de supusă în trupul ăla încântător.

Se apropie încet de mine în timp ce vorbește, cu vocea încordată.

— S-ar putea să ai dreptate, zic eu cu glas aspru.

— Vreau să am șansa de a explora posibilitatea ca tu să ai așa ceva, murmură, uitându-se de sus la mine.

Întinde mâna și-mi mângâie fața, plimbându-și degetul mare pe buza mea de jos.

— Nu știu nicio altă cale, Anastasia. Așa sunt eu.

— Știu.

Se apleacă să mă sărute, dar se oprește înainte ca buzele noastre să se atingă, ochii lui căutându-i pe ai mei, dorind, cerând permisiunea. Îmi ridic buzele spre buzele lui, iar el mă sărută și, pentru că nu știu dacă am să-l mai sărut vreodată, mă las în voia lui – mâinile mișcându-mi-se de capul lor și răsucindu-se în părul lui, trăgându-l spre mine, gura mea deschizându-se, iar limba mea mângâind-o pe a lui. Mă apucă de ceafă și își adâncește sărutul, răspunzând dorinței mele. Degetele lui îmi alunecă în jos pe spate și se opresc la baza coloanei vertebrale, lipindu-mă de corpul său.

— Nu te pot convinge să rămâi? îmi șoptește, printre săruturi.

— Nu.

— Rămâi peste noapte cu mine.

— Și să nu te ating? Nu.

Geme exasperat.

— Ești imposibilă, fetițo. Se trage înapoi, privind în jos spre mine. De ce am impresia că îmi spui adio?

— Pentru că plec acum.

— Nu la asta m-am referit și o știi prea bine.

— Christian, trebuie să mă gândesc la asta. Nu știu dacă pot să am genul de relație pe care îl dorești tu.

Închide ochii și-și lipește fruntea de a mea, dându-ne amândurora posibilitatea să ne domolim respirația. După o clipă, mă sărută pe frunte, trage adânc aer în piept, cu nasul în părul meu, după care mă eliberează, pășind înapoi.

— Cum dorești, domnișoară Steele, spune el cu o față impasibilă. Te conduc până în foaier. Ține mâna întinsă. Mă aplec să-mi iau poșeta și-mi pun mâna într-a lui. *Fir-ar să fie, aici s-ar putea să se termine totul.* Îl urmez cu sfială pe scara principală și în foaier; simt că mă furnică pielea capului, iar inima-mi bate cu putere. Dacă decid să spun nu, ar putea fi ultimul rămas-bun. Inima mi se strânge

dureros în piept. Ce întorsătură de situație! Cât de mult poate să însemne pentru o fată un moment de claritate!

— Ai tichetul de la valet?

Caut în poșetă și scot tichetul, i-l dau, iar el i-l întinde portarului. Ridic privirea spre el în timp ce așteptăm.

— Mulțumesc pentru cină, murmur.

— A fost o plăcere, ca întotdeauna, domnișoară Steele, spune el politicos, deși pare pierdut în gânduri, complet tulburat.

Privindu-l, îmi întipăresc în memorie profilul lui minunat. Ideea că s-ar putea să nu-l mai văd niciodată nu-mi dă pace. Se întoarce brusc, uitându-se la mine cu o expresie intensă.

— În weekendul ăsta te muți la Seattle. Dacă iei decizia corectă, pot să te văd duminică?

Pare încurcat.

— O să vedem. Poate, zic eu în șoaptă.

Momentan, pare ușurat, dar pe urmă se încruntă.

— E mai răcoare acum, n-ai nicio haină, ceva?

— Nu.

Clatină din cap iritat și-și scoate sacoul.

— Uite. Nu vreau să răcești.

Îi arunc o ocheadă în timp ce-mi ține haina desfăcută și, îmbrăcându-mă, îmi aduc aminte de momentul de la el din birou când mi-am pus haina pe umeri – prima oară când l-am întâlnit – și efectul pe care l-a avut asupra mea atunci. Nimic nu s-a schimbat; de fapt, e mai intens. Sacoul lui e cald, mult prea mare pentru mine, și miroase a el… delicios.

Mașina mea apare afară. Christian rămâne cu gura căscată.

— Asta conduci tu?

E oripilat. Îmi ia mâna și mă scoate din hotel. Valetul coboară din mașină și-mi întinde cheile, iar Christian îi dă un bacșiș cu un gest elegant.

— Și chestia asta poate fi condusă pe drumurile publice? Mă întreabă, aruncându-mi o căutătură

cruntă.

— Da.

— Crezi că ajunge până la Seattle?

— Da. O să ajungă.

— În siguranță?

— Da, îi răspund exasperată. Bine, bine, e veche. Dar e a mea și poate fi condusă pe drumurile publice. Tatăl meu vitreg mi-a cumpărat-o.

— Oh, Anastasia, cred că ne putem descurca mai bine de-atât.

— Ce vrei să spui?

Deodată, înțeleg.

— Doar n-ai să-mi cumperi acum o mașină.

Se uită cu asprime la mine, cu maxilarele încleștate.

— Mai vedem, spune el printre dinți.

Se strâmbă când deschide portiera pentru a mă ajuta să mă urc la volan. Mă descalț și cobor geamul. Se uită fix la mine, cu o expresie de nepătruns și ochii întunecați.

— Ai grijă la drum, spune el liniștit.

— Rămâi cu bine, Christian.

Am vocea gâtuită de emoție – *Dumnezeule, doar n-o să plâng acum.* Îi adresez un mic zâmbet.

Plec cu mașina și simt cum o gheară îmi strânge pieptul – lacrimile încep să curgă și îmi înghit un suspin. Curând lacrimile îmi curg șiroaie pe față și chiar că nu pricep de ce plâng. Mi-am susținut punctul de vedere. El mi-a explicat totul. A fost clar. Mă vrea, dar adevărul e că am nevoie de mai mult. Am nevoie ca el să mă vrea așa cum îl vreau și cum am eu nevoie de el și, în adâncul sufletului, știu că nu e posibil. Sunt pur și simplu copleșită.

Nu știu ce să cred despre el cu adevărat. Dacă fac lucrul ăsta… o să fie iubitul meu? O să pot să-l prezint prietenilor mei? Să ieșim împreună în oraș, la un bar, la un cinematograf sau chiar la bowling? Adevărul e că nu cred că se va putea. N-o să mă lase să-l ating și nici să dorm cu el. Știu că n-am

avut parte de aceste lucruri în trecut, dar le vreau în viitor. Iar ăsta nu e viitorul pe care-l are în vedere.

Și ce se întâmplă dacă spun da, iar peste trei luni el zice că nu, că s-a săturat să tot încerce să mă transforme în ceva ce nu sunt? Cum m-aș simți? Voi fi investit emoțional trei luni, făcând lucruri pe care nu sunt sigură că vreau să le fac. Și dacă după aceea el spune nu, contractul s-a încheiat, cum aș putea să suport respingerea? Poate că cel mai bine e să mă retrag acum, cu puțina stimă de sine care mi-a rămas intactă.

Dar ideea de a nu-l mai vedea deloc e chinuitoare. Cum de mi-a intrat pe sub piele atât de repede? Nu poate fi vorba doar despre sex… nu? Îmi șterg lacrimile. Nu vreau să-mi examinez sentimentele pe care le am pentru el. Sunt înspăimântată de ce-aș putea descoperi. *Ce mă fac?*

Parchez în fața duplexului nostru. Nicio lumină aprinsă. Kate a ieșit probabil în oraș. Mă simt ușurată. Nu vreau să mă prindă c-am plâns iar. În timp ce mă dezbrac, trezesc din somn mașinăria malefică și iată că în căsuța poștală mă așteaptă un mesaj de la Christian.

De la: Christian Grey
Subiect: Seara asta
Data: 25 mai 2011, 22.01
Către: Anastasia Steele

Nu înțeleg de ce-ai fugit în seara asta. Sper sincer că am răspuns mulțumitor la toate întrebările tale. Știu că ți-am dat multe lucruri la care să te gândești și sper din toată inima că te vei gândi cu seriozitate la propunerea mea. Chiar vreau să facem asta să funcționeze. O vom lua cu binișorul.

Ai încredere în mine.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

E-mailul lui mă face să plâng și mai tare. Nu sunt o achiziție. Citind ce scrie acolo, aș putea foarte bine să-mi închipui că asta sunt. Nu-i răspund. Pur și simplu, nu știu ce să-i spun. Mă bag repede în pijamale și mă înfășor cu sacoul lui, după care mă culc în pat. Cum stau și mă uit la întuneric, mă gândesc la toate ocaziile în care m-a avertizat să mă țin departe.

Anastasia, trebuie să te ții departe de mine. Nu sunt bărbatul potrivit pentru tine.

Eu nu servesc chestia cu prietenele.

Nu sunt genul de bărbat cu inimioare și floricele.

Eu nu fac dragoste.

Asta e tot ce știu.

Și, cum stau și plâng pe înfundate în pernă, mă agăț de această ultimă idee. Asta e tot ce știu, și pentru mine. Poate că împreună vom putea să schițăm un nou curs.

Capitolul 14

Christian stă deasupra mea, ținând în mână o cravașă din piele împletită. Poartă niște blugi Levis vechi, decolorați și rupți, și nimic altceva. Răsucește lent cravașa în palmă, în timp ce se uită la mine. Zâmbește triumfător. Nu mă pot mișca. Sunt goală și încătușată, întinsă pe spate pe patul cu baldachin, cu picioarele și mâinile desfăcute. Se apleacă și îmi plimbă vârful cravașei începând de la frunte și continuând pe lungimea nasului, ca să simt mirosul pielii tăbăcite, și apoi peste buzele depărtate. Îmi împinge vârful în gură ca să simt gustul pielii fine.

— Suge-o, îmi poruncește, cu o voce blândă.

Mă supun și încep să sug.

— Destul! se răstește el.

Tresar din nou când îmi scoate cravașa din gură, apoi coboară cu ea sub bărbie, pe gât în jos, până la adâncitura de la baza gâtului. O rotește lent acolo, după care își continuă traseul în josul trupului meu, de-a lungul sternului, între sâni, peste tors și până la buric. Gâfâi, mă zvârcolesc, trag de legăturile care-mi mușcă din încheieturi și glezne. El răsucește vârful cravașei în jurul buricului, continuându-și drumul, prin părul meu pubian până la clitoris. Mișcă instrumentul de tortură și-mi lovește brusc acel punct dulce, iar eu îmi dau drumul, glorios, urlându-mi ușurarea.

Mă trezesc brusc, cu respirația întretăiată, udă leoarcă de transpirație și resimt undele de șoc de după orgasm. Doamne-Dumnezeule! Sunt complet dezorientată. *Ce mama naibii s-a întâmplat?* Sunt singură în dormitor. Cum? De ce? Mă ridic iute în capul oaselor, șocată… uau! E dimineață. Mă uit la ceasul deșteptător – e opt. Îmi prind fața în palme. Nu știam că pot să visez sex. A fost de la ceva ce-am mâncat? Poate că stridiile și cercetările făcute pe internet s-au manifestat prin acest vis erotic. E

absolut tulburător. Habar n-aveam că pot să am orgasm în somn.

Intru împleticindu-mă în bucătărie și dau nas în nas cu Kate – par cam agitată.

— Ana, te simți bine? Arăți ciudat. Aia de pe tine e haina lui Christian?

— Sunt bine.

Fir-ar să fie, trebuia să mă uit în oglindă. Evit privirea iscoditoare a ochilor ei verzi. Încă mă mai resimt de pe urma evenimentului matinal.

— Da, a lui e.

Kate se încruntă.

— Ai dormit?

— Nu prea bine.

Iau ibricul. Am nevoie de un ceai.

— Cum a fost cina?

Uite-o cum începe.

— Am mâncat stridii. După care a fost cod, așa că aș zice că a fost o cină… pescărească[8].

— Îh… urăsc stridiile și nu vreau să știu cum a fost mâncarea. Cum a fost Christian? Despre ce ați vorbit?

— A fost atent.

Mă opresc. Ce pot să spun? Că analizele HIV i-au ieșit negative, e pasionat de interpretarea de roluri, vrea ca eu să-i ascult fără crâcnire toate poruncile, a rănit o parteneră pe care a legat-o de tavanul sălii lui pentru jocuri și a vrut să mi-o tragă în salonul privat pe care-l rezervase. Ar fi ăsta un bun rezumat? Încerc din răsputeri să-mi amintesc ceva ce să-i pot povesti din întâlnirea cu Christian.

— Nu e de acord cu Wanda.

— Dar cine e de acord, Ana? Vestea asta e răsuflată. De ce ești așa de rușinoasă? Suntem prietene, ce naiba!

— Oh, Kate, am discutat o mulțime de lucruri. Știi ce caz face el pe tema mâncării. Apropo, i-a plăcut rochia ta.

Apa din ibric a fiert, așa că-mi fac un ceai.

— Vrei ceai? Vrei să te ascult la discursul pentru azi?

— Da, te rog. Am lucrat la el astă-noapte, la Becca. Mă duc să-l iau. Și, da, aș vrea niște ceai.

Kate iese în grabă din bucătărie. Pfiu, am reușit s-o abat pe Katherine Kavanagh de la chestiunea principală. Tai câteva felii de pâine și le arunc în toaster. Roșesc când îmi amintesc de visul intens pe care l-am avut. Ce naiba a fost asta?

Noaptea trecută mi-a fost greu să adorm. Capul îmi vâjâia de atâtea și-atâtea opțiuni. Tare derutată mai sunt. Ideea lui Christian de relație seamănă mai mult cu o ofertă de slujbă. Are stabilit un orar, o fișă a postului și o procedură destul de severă de rezolvare a plângerilor. Nu așa mi-am imaginat prima mea poveste de iubire – dar, desigur, Christian nu pierde timpul cu iubirea. Dacă îi spun că vreau mai mult, s-ar putea să zică nu… și aș putea să pun în pericol și ceea ce a oferit. Iar asta mă preocupă cel mai mult, pentru că nu vreau să-l pierd. Dar nu sunt sigură că am tăria să fiu supusa lui – În adâncul sufletului, ceea ce mă scârbește e povestea cu bastoanele și bicele. Sunt lașă când e vorba despre chestii fizice și fac tot ce-mi stă în putință să evit durerea. Mă gândesc la visul meu… *așa vor decurge lucrurile?* Zeița mea intimă țopăie ca o majoretă care agită pompoanele și strigă „da” la mine.

Kate se întoarce în bucătărie cu laptopul ei. Mă concentrez pe feliile de pâine și ascult cu răbdare discursul pe care l-a pregătit pentru ceremonie.

Sunt gata când sosește Ray. Deschid ușa de la intrare, iar el stă pe verandă în costumul care-i vine ca naiba. Mă simt străbătută de un șuvoi cald de recunoștință și dragoste pentru acest bărbat simplu și-l iau în brațe cu o efuziune care nu-mi stă în fire. El e luat prin surprindere, chiar năucit.

— Hei, Annie, și eu sunt încântat să te văd, bâiguie el, îmbrățișându-mă.

Mă lasă jos și-mi pune mâinile pe umeri, după care mă cercetează din creștet până-n tălpi, fruntea încrețindu-i-se:

— Ești bine, copil?

— Firește că sunt, tată. Da' nu mai poate o fată să se bucure că-l vede pe bătrânul ei?

Zâmbește, apoi vine după mine în living.

— Arăți bine, remarcă el.

— Asta e rochia lui Kate.

Arunc o privire la rochia din șifon gri, prinsă cu bretea pe după gât.

El se încruntă.

— Unde e Kate?

— A plecat în campus. Are de ținut un discurs, așa că a trebuit să se ducă mai devreme.

— N-ar trebui să ne grăbim?

— Tată, avem o jumătate de oră la dispoziție. Vrei niște ceai? Și între timp îmi povestești ce mai face toată lumea din Montesano. Cum a fost drumul cu mașina?

Ray lasă mașina în parcarea campusului și mergem odată cu șuvoiul de oameni – peste tot robe roșii și negre care se îndreaptă spre sala de sport.

— Succes, Annie. Pari teribil de agitată. Ai de făcut ceva?

Fir-ar să fie!… Tocmai azi și-a ales Ray să fie un bun observator!

— Nu, tată. Doar că e ziua cea mare.

Iar eu o să mă duc să-l văd.

— Da, fetița mea o să-și primească diploma. Sunt mândru de tine, Annie.

— O… mulțumesc, tată.

Doamne, cât îl iubesc pe omul ăsta!

Sala de sport e aglomerată. Ray s-a dus să stea alături de ceilalți părinți și de susținători în rândurile de fotolii supraetajate, iar eu încerc să ajung la locul meu. Port roba neagră și bereta, iar costumația asta mă face să mă simt protejată, anonimă. Încă nu e nimeni pe scenă, dar nu

reușesc să-mi domolesc nervozitatea. Inima-mi bubuie în piept și abia dacă mai respir. E pe-aici, pe undeva. Mă întreb dacă nu cumva Kate vorbește cu el acum, poate interogându-l. Ajung la locul repartizat mie, printre colegii ale căror nume încep cu litera S. Sunt în rândul al doilea, care-mi conferă un plus de anonimat. Mă uit în spate și-l zăresc pe Ray tocmai sus, la tribune. Îi fac semn cu mâna. Cu timiditate, îmi răspunde la fel. Mă așez și aștept.

Sala se umple rapid, iar forfota crește. Rândul de scaune din față se umple. În stânga și în dreapta mea sunt două fete pe care nu le cunosc, de la altă facultate. E limpede că sunt bune prietene – vorbesc lângă mine cu entuziasm.

Exact la ora unsprezece, rectorul apare din spatele scenei, urmat de cei trei prorectori și apoi de profesorii principali, toți gătiți cu însemne și veșminte negre și roșii specifice rangului lor. Ne ridicăm și aplaudăm corpul didactic. Unii profesori ne salută din cap sau cu o mișcare a mâinii, alții par plictisiți. Profesorul Collins, tutorele și profesorul meu preferat, arată de parcă tocmai a căzut din pat – ca de obicei. Ultimii care ajung pe scenă sunt Kate și Christian. Christian iese în evidență cu costumul lui gri făcut la comandă, șuvițele arămii scânteindu-i în luminile din sală. Pare cât se poate de serios și de reținut. Când se așază, își desface sacoul la un rând și îi zăresc cravata. *Doamne!... E cravata aia!* Îmi frec încheieturile printr-un gest reflex. Nu-mi pot dezlipi ochii de la el. Poartă acea cravată dinadins, fără îndoială. Gura mi strânge într-o expresie dură. Publicul se așază și se domolesc și aplauzele.

— Uită-te la el! îi șoptește entuziasmată una dintre fetele de lângă mine prietenei sale.

— Ce bine e tipul!

Mă crispez. Sunt sigură că nu vorbesc despre profesorul Collins.

— Trebuie să fie Christian Grey.

— E neînsurat?

Eu mă zbârlesc.

— Nu cred, murmur.

— Oh.

Amândouă fetele se uită la mine surprinse.

— Eu cred că e gay, spun cu glas scăzut.

— Ce păcat, se vaită una dintre ele.

În timp ce rectorul se ridică în picioare și dă startul ceremoniei cu discursul său, îl văd pe Christian cum cercetează discret sala. Mă las cât mai jos în scaun, aducându-mi umerii în față și încercând să mă fac cât mai puțin vizibilă. Eșuez lamentabil când, o secundă mai târziu, ochii lui mă descoperă. Se uită lung la mine, cu fața impasibilă, inexpresivă. Mă foiesc stânjenită, hipnotizată de căutătura lui în timp ce roșeața mi se răspândește lent pe chip. Fără să vreau, îmi amintesc de visul meu matinal, iar mușchii din pântec mi se contractă într-un mod încântător. Trag cu forță aer în piept. Umbra unui zâmbet îi străbate buzele. Închide ochii o clipă și, când îi deschide, își reia expresia indiferentă. După ce aruncă o privire scurtă spre rector, privește drept înainte, concentrându-se pe emblema WSUV atârnată deasupra intrării. Nu-și mai întoarce ochii spre mine. Rectorul continuă să sporovăiască, dar Christian nu se mai uită la mine. Privește pur și simplu fix în față.

De ce nu vrea să se uite la mine? Poate s-a răzgândit? Un val de neliniște mă cuprinde. Poate că plecarea mea de aseară a însemnat și pentru el sfârșitul. S-o fi plictisit să mă aștepte să iau o decizie. Oh, nu, poate c-am stricat totul. Îmi amintesc de e-mailul lui de azi-noapte. S-o fi supărat că nu i-am răspuns.

Deodată, sala izbucnește în aplauze când domnișoara Katherine Kavanagh urcă pe podium. Rectorul ia loc, iar Kate își aruncă în spate, cu un gest al capului, minunatul ei păr lung, așezându-și foile pe pupitru. Se mișcă tacticos, fără să se lase

intimidată de cei o mie de oameni care o privesc. Zâmbește când e gata, se uită la mulțimea captivată și se lansează în discurs cu elocvență. E stăpână pe sine și are umor, iar fata de lângă mine izbucnește în râs fără ezitare la prima ei glumă. *Oh, Katherine Kavanagh, știi să rostești o replică bună.* Tare mândră sunt de ea în acel moment și mai uit de gândurile legate de Christian. Cu toate că i-am mai auzit discursul, îl ascult cu atenție. Stăpânește sala și face cu publicul ce vrea.

Tema aleasă este: „Ce urmează după colegiu?" Ei da, într-adevăr, ce urmează? Christian o urmărește pe Kate, cu sprâncenele ridicate – de surprindere, cred. Da, putea să fie Kate cea care să-i ia atunci interviul. Și poate că ei i-ar fi făcut acum propuneri indecente. Frumoasa Kate și frumosul Christian, împreună. Aș putea să fiu ca fetele de lângă mine, admirându-l de la distanță. Știu că prietena mea nu i-ar fi dat nici cea mai mică atenție. Cum i-a zis deunăzi? *Înfiorător*. Gândul unei confruntări între Kate și Christian mă stânjenește. Trebuie să spun că nu știu pe care dintre ei aș paria.

Kate își încheie discursul cu o întorsătură măiastră de frază și, spontan, toată lumea se ridică în picioare, aplaudând și aclamând, acestea fiind primele ei ovații publice. Mă uit la ea și îmi strig entuziasmul, iar ea îmi răspunde cu un zâmbet larg. Bravo, Kate. Se așază, odată cu publicul, iar rectorul se ridică și-l prezintă pe Christian…

Dumnezeule, Christian o să țină un discurs. Rectorul face o referire scurtă la realizările lui Christian: CEO al propriei companii de mare succes, un om care s-a realizat prin propriile mijloace.

— …și, de asemenea, unul dintre sponsorii principali ai universității noastre. Să-i urăm bun venit domnului Christian Grey.

Rectorul îi scutură călduros mâna lui Christian și se aude un ropot de aplauze politicoase. Îmi simt

inima-n gât. Se apropie de pupitru și trece în revistă sala. Pare atât de încrezător stând acolo în fața noastră, așa cum a fost și Kate înaintea lui. Cele două fete de lângă mine se apleacă vrăjite. De fapt cred că majoritatea persoanelor de sex feminin din public se trag mai aproape, ca și câțiva dintre bărbați. Începe să vorbească, cu o voce caldă, măsurată și hipnotizantă.

— Sunt profund recunoscător și mișcat de marea cinste pe care conducerea universității mi-a acordat-o astăzi. Îmi oferă rarul prilej de a vorbi despre activitatea impresionantă a Facultății de Științe Ecologice din cadrul universității. Scopul nostru este să dezvoltăm metode agricole viabile și sustenabile ecologic pentru țările lumii a treia. Iar țelul suprem este să ajutăm la eradicarea foametei și a sărăciei pe tot cuprinsul globului. Peste un miliard de oameni, mai ales din Africa sub-sahariană, Asia de Sud și America Latină, trăiesc într-o sărăcie cumplită. Disfuncționalitățile de natură agricolă abundă în aceste părți ale lumii, iar consecința este distrugerea ecologică și socială. Știu din proprie experiență ce înseamnă să suferi de foame. Această călătorie are pentru mine un caracter foarte personal…

Simt că-mi cade falca până la podea. *Ce?* Christian a suferit cândva de foame. *Incredibil!* Păi asta explică multe. Și îmi amintesc interviul; omul ăsta chiar *vrea* să hrănească lumea. Îmi frământ cu disperare creierii ca să-mi amintesc ce-a scris Kate în articol. Adoptat la vârsta de patru ani, cred. Nu-mi pot imagina că Grace l-a ținut nemâncat, așa că trebuie să se fi întâmplat înainte de asta, în fragedă pruncie. Înghit în sec, iar inima mi se strânge când mintea mea evocă imaginea unui copilaș înfometat, cu ochii cenușii. *Oh, nu*. Ce fel de viață a dus înainte să fi fost salvat de soții Grey?

Sunt cuprinsă de revoltă. Bietul, nenorocitul, perversul și filantropul Christian – deși sunt sigură că el nu s-ar vedea pe sine astfel și ar respinge

orice încercare de compasiune sau de milă. Brusc, toată lumea izbucnește în aplauze și se ridică. Mă ridic și eu, cu toate că nu i-am auzit jumătate din discurs. Omul ăsta face toate faptele astea bune, conduce o companie uriașă și, în același timp, mă vânează și pe mine. E copleșitor. Îmi amintesc de frânturile de conversație pe care le-a avut despre Darfur… totul se leagă. Mâncare.

Zâmbește scurt la aplauzele călduroase – până și Kate îl aplaudă –, apoi își reia locul pe scaun. Nu se uită în direcția mea, iar eu mă simt debusolată încercând să asimilez noile informații despre el.

Unul dintre prorectori se ridică și începe lungul și anevoiosul proces de înmânare a diplomelor. Sunt peste patru sute de înmânat și durează puțin peste o oră până îmi aud numele. Îmi fac drum către scenă între cele două fete care continuă să chicotească. Christian privește în jos către mine, cu o privire caldă, dar reținută.

— Felicitări, domnișoară Steele, spune el în timp ce îmi scutură mâna, strângând-o ușurel.

Simt electricitatea pielii sale lipite de a mea.

— Ai vreo problemă cu laptopul?

Mă încrunt în timp ce el îmi înmânează diploma.

— Nu.

— Atunci, îmi *ignori* e-mailurile?

— Nu l-am văzut decât pe cel referitor la achiziții.

Se uită întrebător la mine.

— Mai târziu, spune el, și trebuie să mă mișc pentru că țin coada în loc.

Mă întorc la locul meu. E-mailurile? Probabil c-a trimis încă unul. Oare ce scria în el?

Mai durează o oră până la încheierea ceremoniei. Parcă nu se mai termină. În sfârșit, rectorul îi duce pe membrii corpului profesoral în afara scenei, însoțiți de alte ropote de aplauze, precedați de Christian și Kate. Christian nu se uită

la mine, cu toate că încerc să-i impun mental s-o facă. Zeița mea intimă nu e deloc încântată.

În timp ce aștept ca rândul nostru să se împrăștie, Kate mă strigă. Vine spre mine din spatele scenei.

— Christian vrea să vorbească cu tine, strigă ea.

Cele două fete care se află acum lângă mine se întorc și mă privesc uimite.

— El m-a trimis aici, continuă ea.

Oh…

— Ai avut un discurs nemaipomenit, Kate.

— Nu-i așa?

Radiază.

— Vii? Știi ce insistent e.

Își dă ochii peste cap, iar eu zâmbesc cu gura până la urechi.

— Habar n-ai tu.

Nu pot să-l las singur pe Ray prea mult timp. Mă uit la el și țin ridicate cinci degete ca să-i dau de înțeles „cinci minute”. Dă din cap aprobator, arătându-mi și semnul de OK, iar eu o urmez pe Kate pe coridorul din spatele scenei. Christian vorbește cu rectorul și doi profesori. Când mă vede, ridică privirea.

— Domnilor, vă rog să mă scuzați, îl aud murmurând.

Vine spre mine și zâmbește scurt către Kate.

— Mulțumesc, spune el și, înainte ca ea să-i poată răspunde, mă ia de cot și mă duce în ceea ce pare a fi un vestiar pentru bărbați. Se uită să se asigure că nu e nimeni acolo, după care încuie ușa.

Dumnezeule, ce-o avea de gând? Clipesc la el când se întoarce spre mine.

— De ce nu mi-ai răspuns la e-mailuri? Sau să-mi trimiți măcar un SMS?

Mă privește cu asprime, iar eu sunt la strâmtoare.

— Azi nu mi-am verificat mesajele.

La naiba, oare-o fi încercat să sune? Încerc tehnica de distragere a atenției care-mi

funcționează atât de bine cu Kate.

— A fost un discurs excelent.

— Mulțumesc.

— Am înțeles de ce ai problema aia cu mâncarea.

Își plimbă mâna prin păr, exasperat.

— Anastasia, nu vreau să vorbim despre asta acum.

Închide ochii și pare îndurerat.

— Mi-am făcut griji pentru tine.

— Griji? De ce?

— Pentru că ai plecat acasă în acea capcană a morții pe care o numești mașină.

— Ce? Nu e o capcană a morții. E foarte bună. José mă ajută și-i face mereu reviziile.

— José, fotograful?

Ochii lui Christian se îngustează, iar fața îi îngheață. *Of, la naiba!*

— Da, pentru că broscuța a fost a mamei lui.

— Da, și probabil a mamei și a bunicii acesteia.

— O conduc de trei ani. Îmi pare rău c-ai fost îngrijorat. De ce n-ai sunat?

Dumnezeule, reacționează complet disproporționat. Trage adânc aer în piept.

— Anastasia, am nevoie de un răspuns de la tine. Această așteptare mă scoate din minți.

— Christian, uite… l-am lăsat singur pe tatăl meu vitreg.

— Mâine. Vreau un răspuns până mâine.

— Bine. Mâine, o să-ți spun atunci.

Face un pas înapoi, mă privește calm, iar umerii i se relaxează.

— Rămâi la cocktail? mă întreabă.

— Nu știu ce vrea Ray să facă.

— Tatăl tău vitreg? Mi-ar plăcea să-l cunosc.

Oh, nu… de ce?

— Nu sunt sigură că ar fi o idee bună.

Christian descuie ușa, cu gura schimonosită într-o expresie sumbră.

— Ți-e rușine cu mine?

— Nu!

E rândul meu să-mi exprim exasperarea. Să te prezint tatălui meu drept ce? „Iată-l pe bărbatul care m-a deflorat și vrea să inițiem o relație de tip BDSM?”

— Văd că n-ai adidași în picioare.

Christian îmi aruncă o căutătură cruntă, după care buzele i se ridică într-un zâmbet. Și, în ciuda faptului că sunt furioasă pe el, involuntar simt că mi se așterne pe față un zâmbet de răspuns.

— E bine să știi, Anastasia, că pot să alerg foarte repede. Spune-i că sunt prietenul tău.

Deschide ușa și ies afară. Îmi vâjâie capul. Rectorul, cei trei prorectori, patru profesori și Kate se uită lung la mine când trec grăbită pe lângă ei. La naiba! Lăsându-l pe Christian cu profesorii, mă duc să-l caut pe Ray.

Spune-i că sunt prietenul tău.

Da, prietenie cu beneficii, mă mustră Vocea interioară. Știu, știu. Îmi alung gândul neplăcut. Cum aș putea să i-l prezint lui Ray? Sala e încă pe jumătate plină, iar Ray nu s-a mișcat de la locul lui. Mă vede, îmi face semn cu mâna și începe să coboare.

— Hei, Annie, felicitări. Mă cuprinde cu brațul.

— Vrei să vii să bei ceva în cort?

— Sigur. E ziua ta. Ia-o tu înainte.

— Nu trebuie, dacă nu vrei.

Te rog, spune nu…

— Annie, am stat două ore și-am ascultat tot felul de baliverne. Simt nevoia să beau ceva.

Îl iau la braț și ieșim odată cu mulțimea în căldura începutului de după-amiază. Trecem de coada pentru fotografiile oficiale.

— Oh, bine că mi-am adus aminte.

Ray scoate din buzunar un aparat foto digital.

— Vreau să-ți fac o poză pentru album, Annie.

Îmi dau ochii peste cap spre el în timp ce-mi face o poză.

— Pot să scot bereta și roba acum? Mă simt ca o tâmpiţică.

Păi, chiar arăţi ca o tâmpiţică… Vocea mea interioară atinge culmi ale sarcasmului. *Va să zică, ai de gând să i-l prezinţi pe Ray bărbatului cu care ţi-o tragi?* Se uită crunt la mine pe deasupra ochelarilor în formă de aripioară. *O să fie tare mândru.* Doamne, uneori chiar o urăsc.

Cortul amenajat e imens și aglomerat – studenți, părinți, profesori și prieteni, toți sporovăind fericiți. Ray îmi întinde un pahar de șampanie sau de vin spumos ieftin, bănuiesc. Nu e rece și are gust dulce. Gândurile mi se îndreaptă spre Christian… *n-o să-i placă deloc chestia asta.*

— Ana!

Mă întorc și Ethan Kavanagh mă ia în brațe. Mă răsucește pe loc, fără să mă facă să vărs vinul – o performanță.

— Felicitări!

Se uită radios la mine, cu ochii scânteietori.

Ce surpriză. Părul lui blond murdar e nearanjat și sexy. E la fel de frumos ca sora lui, Kate. Aerul de familie e izbitor.

— Uau… Ethan! Ce mă bucur să te văd. Tată, el e Ethan, fratele lui Kate. Ethan, el e tatăl meu, Ray Steele.

Își strâng mâinile, tatăl meu evaluându-l calm din priviri pe domnul Kavanagh.

— Când te-ai întors din Europa? întreb.

— M-am întors de o săptămână, dar am vrut să-i fac o surpriză surioarei mele, spune el pe un ton conspirativ.

— Ce drăguț, zic eu, zâmbind.

— E șefă de promoție, nu puteam să ratez asta.

Pare teribil de mândru de sora lui.

— A ținut un discurs minunat.

— Într-adevăr, admite și Ray.

Ethan mă ține cu brațul pe după mijloc când ridic privirea direct în ochii cenușii, înghețați ai lui Christian Grey. Kate e lângă el.

— Bună, Ray.

Kate îl sărută pe Ray pe amândoi obrajii, făcându-l să roșească.

— L-ai cunoscut pe prietenul Anei? Christian Grey.

La dracu', la dracu', la dracu'... Kate! Aoleu! Simt că mi se scurge tot sângele din cap.

— Domnule Steele, încântat să vă cunosc, spune Christian cu eleganță, cu căldură și deloc încurcat de prezentarea lui Kate.

Întinde mâna, pe care Ray, spre lauda lui, o ia, fără să trădeze nici pic din surprinderea uriașă care l-a cuprins.

Mulțumesc foarte mult, Katherine Kavanagh, spumeg eu. Cred că Vocea mea interioară a leșinat.

— Domnule Grey, murmură Ray, cu o expresie indescifrabilă, exceptând poate privirea ușor mirată a ochilor săi mari și căprui.

Aceștia alunecă înspre fața mea cu o expresie care parcă zice: „Când aveai de gând să-mi dai vestea asta?". Îmi mușc buza.

— Iar el este fratele meu, Ethan Kavanagh, îi spune Kate lui Christian.

Christian își întoarce privirea de gheață spre Ethan, care a rămas cu brațul pe după mijlocul meu.

— Domnule Kavanagh.

Cei doi își strâng mâinile. Christian îmi întinde brațul.

— Ana, iubito, murmură el și alintul mă face să mor un pic.

Mă desprind de lângă Ethan, în vreme ce Christian îi adresează un zâmbet de gheață, și îmi iau locul lângă el. Kate îmi zâmbește larg. Știe exact ce face, șireata de ea!

— Ethan, mama și tata voiau să vorbească cu noi.

Kate îl trage după ea pe Ethan.

— Și, ia ziceți, măi copii, de când vă cunoașteți?

Ray se uită impasibil când la Christian, când la mine.

Facultatea vorbirii m-a părăsit. Vreau să mă înghită pământul. Christian își pune brațul pe după mine, degetul lui mare dezmierdându-mi spatele gol, înainte ca mâna lui să-mi prindă umărul.

— De vreo două săptămâni, spune el, fără ezitări. Ne-am cunoscut când Anastasia a venit să-mi ia un interviu pentru ziarul studențesc.

— Nu știam că lucrezi la ziarul studențesc, Ana.

Vocea lui Ray sună ca o mustrare domoală, trădându-i iritarea. *La naiba!*

— Kate era bolnavă, murmur eu.

E tot ce reușesc să zic.

— Minunat discurs ai susținut, domnule Grey.

— Vă mulțumesc, domnule. Înțeleg că sunteți un pescar pasionat.

Ray ridică din sprâncene și zâmbește – un zâmbet rar, sincer, marca Ray Steele autentic – și uite-așa încep să discute despre pescuit. De fapt, curând mă simt în plus. Deja l-a fermecat pe tata, îl are la degetul lui mic… *cum ți-a făcut și ție,* mă admonestează Vocea interioară. Puterea lui n-are limite. Mă scuz și mă duc să o caut pe Kate.

Stă de vorbă cu părinții ei, care sunt încântători ca întotdeauna și mă întâmpină cu căldură. Facem schimbul obligatoriu de amabilități, în special legat de apropiata lor vacanță în Barbados și de apropiata noastră mutare.

— Kate, cum ai putut să mă trădezi față de Ray? șuier eu cu primul prilej când știu că nu sunt auzită.

— Pentru că eram sigură că n-ai s-o faci niciodată și voiam să-l ajut pe Christian în problemele lui cu implicarea pe termen lung.

Kate se uită la mine cu candoare.

Mă încrunt la ea. *Eu sunt aia care nu vrea să se implice, prostuțo!*

— Pare *très cool* în privința asta, Ana. Nu te mai agita. Uită-te la el acum – Christian nu-și poate

dezlipi privirea de tine.

Privesc în direcția lor și văd că amândoi, Ray și Christian, se uită la mine.

— Stă cu ochii pe tine ca un șoim.

— Mă duc să-l salvez pe Ray sau pe Christian. Habar n-am pe care dintre ei. Și încă n-am terminat discuția pe subiectul ăsta, Katherine Kavanagh! îi mai zic, aruncându-i o uitătură cruntă.

— Ana, ți-am făcut un serviciu! strigă Kate după mine.

— Bună, le spun amândurora când ajung la ei.

Par să fie OK. Christian e încântat de o glumă doar de el știută, iar tata pare incredibil de relaxat, ținând cont de faptul că el se află într-o situație „socială". *Oare ce-or mai fi discutat în afară de pescuit?*

— Ana, unde sunt toaletele?

— Ieși din cort prin față și după aia la stânga.

— Vin imediat. Vă las un pic singuri, copii.

Ray iese din cort. Eu mă uit neliniștită la Christian. Ne oprim o clipă când un fotograf ne face o poză.

— Vă mulțumesc, domnule Grey.

Fotograful se grăbește să plece, iar eu clipesc de la lumina blițului.

— Va să zică, l-ai fermecat și pe taică-meu.

— Și pe?

Christian ridică dintr-o sprânceană în chip de întrebare. Roșesc, îmi mângâie obrazul cu degetele.

— Oh, aș vrea să știu la ce te-ai gândit, Anastasia, șoptește el prinzându-mi bărbia și ridicându-mi capul astfel încât ne uităm cu intensitate unul în ochii celuilalt.

Am respirația întretăiată. Cum poate să aibă un asemenea efect asupra mea, chiar și în cortul ăsta plin de lume?

— Chiar în clipa asta, mă gândesc: *Frumoasă cravată*, zic eu șoptit.

El chicotește.

— De curând, a devenit preferata mea.

Mă fac stacojie la față.

— Arăți adorabil, Anastasia. Rochia asta ți se potrivește și îmi dă posibilitatea să-ți mângâi spatele, să-ți mângâi pielea frumoasă.

Deodată, am senzația că suntem singuri în încăpere. Doar noi doi. Întregul meu trup prinde viață, fiecare terminație nervoasă cântând încetișor, iar câmpul electric dintre noi mă atrage spre el.

— Știi c-o să fie bine, nu-i așa, iubito? șoptește, închid ochii și măruntaiele mele se destind și se topesc.

— Dar eu vreau mai mult, murmur.

— Mai mult? se uită la mine nedumerit, privirea întunecându-i-se.

Încuviințez din cap și înghit în sec. *Acum, știe.*

— Mai mult, repetă el încet.

Testează cuvintele – niște cuvinte scurte și simple, dar atât de pline de promisiuni. Degetul lui mare se plimbă pe buza mea de jos.

— Vrei inimioare și flori.

Încuviințez din nou. Se uită la mine clipind și văd cum în ochii lui se reflectă o luptă interioară.

— Anastasia, zice el cu voce blândă. Pentru mine, nu e un lucru pe care să-l cunosc.

— Nici pentru mine.

Zâmbește ușor.

— Nu știi prea multe, murmură.

— Iar tu știi toate lucrurile anapoda.

— Anapoda? Nu și pentru mine.

Clatină din cap. Pare atât de sincer.

— Încearcă, șoptește.

O provocare, care mă pune la încercare. Lasă capul într-o parte ca să-mi arate zâmbetul lui ușor pieziș și năucitor.

Suspin și mă simt ca Eva în Grădina Raiului, iar el este șarpele, așa că nu pot să rezist.

— OK, șoptesc.

— Ce?

I-am acaparat atenția deplină, neîmpărțită cu nimeni. Înghit în sec.

— OK, o să încerc.

— Ești de acord?

E limpede că nu-i vine să creadă.

— Mai trebuie discutate limitele acceptabile, dar da, o să încerc.

Vocea abia mi se aude. Christian închide ochii și mă îmbrățișează.

— Isuse, Ana, ești atât de imprevizibilă. M-ai lăsat fără grai.

Face un pas înapoi și deodată Ray se întoarce, iar rumoarea din cort e tot mai mare – îmi vâjâie capul. Nu suntem singuri. *Fir-ar să fie! Tocmai am acceptat să fiu supusa lui*. Christian îi zâmbește lui Ray și ochii lui dansează de bucurie.

— Annie, n-ar trebui să mergem la masă undeva?

— OK.

Clipesc către Ray, încercând să-mi regăsesc echilibrul. *Ce-ai făcut?* țipă Vocea interioară la mine. Zeița mea intimă execută salturi pe spate cu o dexteritate demnă de o gimnastă olimpică din Rusia.

— Vrei să vii cu noi, Christian? întreabă Ray.

Christian! Ridic privirea spre el, implorându-l să refuze. Am nevoie de un răgaz de gândire… ce naiba am făcut?

— Vă mulțumesc, domnule Steele, dar am alte planuri. A fost o mare plăcere să vă cunosc, domnule.

— Așijderea, răspunde Ray. Să ai grijă de fetița mea.

— Oh, sunt hotărât să fac asta.

Cei doi își strâng mâinile. Simt că mi-e rău. Ray nu are habar cum o să aibă grijă Christian de mine. Christian îmi ia mâna și mi-o duce la buze, sărutându-mi degetele cu tandrețe, fără să-și dezlipească de mine ochii mistuitori.

— Pe mai târziu, domnișoară Steele, rostește el răgușit, pe un ton plin de promisiuni.

Gândul îmi face pântecele să se înfioare. Ia stai așa… mai târziu?

Ray mă ia de cot și mă duce spre ieșire.

— Pare un tânăr zdravăn. Și înstărit, pe deasupra. Puteai să alegi mult mai rău, Annie. Deși nu știu de ce-a trebuit să aud despre el de la Katherine… mă dojenește.

Ridic din umeri în chip de scuză.

— Păi, orice bărbat căruia îi place și se pricepe la pescuitul la muscă e OK pentru mine.

Doamne-Dumnezeule… Ray aprobă din cap. Dacă ar ști…

Ray mă aduce acasă la lăsarea serii.

— S-o suni pe maică-ta, îmi zice.

— Am s-o sun. Mulțumesc c-ai venit, tată.

— Pentru nimic în lume n-aș fi lipsit, Annie. Mă faci să fiu tare mândru de tine.

Oh, nu. N-am de gând să cad în sentimentalisme. Simt că mi se adună un nod în gât și-l îmbrățișez cât pot de tare. El mă cuprinde cu brațele, uluit, și nu mă mai pot abține – îmi dau lacrimile.

— Hei, Annie, scumpa mea, mă liniștește el. O zi mare pentru tine… nu? Vrei să vin să-ți fac un ceai?

Râd, în ciuda lacrimilor. După părerea lui Ray, ceaiul e întotdeauna răspunsul. Îmi amintesc cum se plângea mama de el, zicând că atunci când era vorba despre ceai și despre compasiune, el se pricepea întotdeauna la ceai, dar nu și la compasiune.

— Nu, tată, sunt bine. M-am bucurat tare mult să te văd. O să-ți fac o vizită de îndată ce mă mut la Seattle.

— Succes la interviuri. Să-mi dai de știre cum decurg.

— Bineînțeles, tată.

— Te iubesc, Annie.

— Și eu te iubesc, tată.

Zâmbește, cu ochii lui căprui plin de căldură și luminoși, și se urcă la volanul mașinii. Îi fac cu mâna la despărțire în timp ce dispare în lumina amurgului și mă întorc apatică în apartament.

Primul lucru pe care-l fac este să-mi verific telefonul. Trebuie pus la încărcat, așa că iau încărcătorul și-l bag în priză înainte să pot vedea ce mesaje am primit. Patru apeluri ratate, un mesaj vocal și două SMS-uri. Trei apeluri ratate de la Christian… niciun mesaj. Un apel ratat de la José și un mesaj vocal prin care-mi spune că-mi urează toate cele bune pentru absolvire.

Deschid mesajele text.

„Ai ajuns acasă cu bine?”

„Sună-mă.”

Ambele sunt de la Christian. De ce n-a sunat acasă? Mă duc în dormitor și dau drumul la mașinăria malefică.

De la: Christian Grey
Subiect: în noaptea asta
Data: 25 mai 2011, 23.58
Către: Anastasia Steele

Sper că ai ajuns cu bine acasă în mașina aia a ta. Dă-mi de știre dacă ești bine.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Dumnezeule… de ce și-o fi făcut atâtea griji pentru broscuța mea? M-a slujit cu credință trei ani, iar José a fost întotdeauna la îndemână când a fost nevoie de reparat ceva. Următorul e-mail al lui Christian e de astăzi.

De la: Christian Grey
Subiect: Limite acceptabile
Data: 26 mai 2011, 17.22
Către: Anastasia Steele

Ce lucru aș mai putea spune pe care să nu-l fi spus deja?

Sunt bucuros să discutăm toate astea oricând.

Astăzi ai arătat minunat.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Vreau să-l văd. Dau clic pe „Reply”.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Limite acceptabile
Data: 26 mai 2011, 19.23
Către: Christian Grey

Aș putea să vin în seara asta să discutăm, dacă vrei.

Ana

De la: Christian Grey
Subiect: Limite acceptabile
Data: 26 mai 2011, 19.27
Către: Anastasia Steele

Vin la tine. Am vorbit serios când am spus că nu-mi place să știu că circuli cu mașina aia.

Ajung la tine curând.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Băga-mi-aș picioarele!… Vine aici acum. Neapărat, trebuie să am gata pentru el un lucru – ediția princeps din cărțile lui Thomas Hardy a rămas pe rafturile din living. Nu pot să le păstrez. Le învelesc în hârtie maro și scriu pe ambalaj un citat din Tess, preluat din carte.

„Sunt de acord cu condițiile, Angel. Pentru că tu știi mai bine care trebuie să-mi fie pedeapsa.

Dar… dar nu o face mai grea decât pot să îndur!”

Capitolul 15

— Bună.

Mă simt foarte încurcată când deschid ușa. Christian stă pe verandă în blugi și geaca lui de piele.

— Bună, zice el și fața i se luminează cu zâmbetul lui radios.

Îmi iau o clipă de răgaz ca să-i admir frumusețea. Oh, Doamne, ce sexy e îmbrăcat în piele!

— Intră.

— Dacă-mi dai voie, spune el amuzat.

Când intră, ține la vedere o sticlă de șampanie.

— M-am gândit să sărbătorim absolvirea ta. Nimic nu poate bate un Bollinger bun.

— Interesantă alegere a cuvintelor, comentez eu sec.

El rânjește.

— Oh, îmi place că ai mereu replica la tine, Anastasia.

— N-avem decât cești de ceai. Am împachetat toate paharele.

— Cești de ceai? Nu mă deranjează.

Mă duc în bucătărie. Sunt agitată, am fluturi în stomac, e ca și cum aș avea în living o panteră sau un leu rapace și cu totul Imprevizibil.

— Vrei și farfurioare?

— Ceștile de ceai sunt de ajuns, Anastasia, strigă Christian din dormitor.

Când mă întorc, îl găsesc uitându-se la pachetul de cărți. Pun ceștile pe masă.

— Alea-s pentru tine, murmur neliniștită.

La naiba… să vezi ce scandal o să iasă.

— Hmm, mi-am dat seama. Un citat cât se poate de potrivit.

Indexul lui urmărește absent scrisul meu de mână.

— Am crezut că era vorba de d'Urberville, nu de Angel. Ai ales brutalitatea.

Îmi aruncă un zâmbet șiret.

— Nu mă îndoiam c-o să găsești ceva atât de adecvat.

— E în același timp o rugăminte, șoptesc eu.

De ce sunt atât de agitată? Îmi simt gura uscată.

— O rugăminte? Pentru mine, să mă port frumos cu tine?

Dau din cap aprobator.

— Am cumpărat astea pentru tine, spune el potolit, cu privirea impasibilă. O să mă port frumos cu tine dacă le accepți.

Înghit cu greutate.

— Christian, nu pot să le accept, pur și simplu e prea mult.

— Vezi, despre asta vorbeam, mă sfidezi. Vreau să le păstrezi și cu asta am încheiat discuția. E foarte simplu. Nu trebuie să te gândești la asta. Ca supusă, ai fi pur și simplu recunoscătoare pentru ele. Accepți ce-ți cumpăr pentru că mie-mi face plăcere ca tu să faci astfel.

— Când mi le-ai cumpărat, nu eram o supusă, șoptesc.

— Nu… dar ai acceptat, Anastasia. Expresia lui devine precaută.

Oftez. N-am cum să câștig bătălia asta, așa că trec la planul B.

— Deci, sunt ale mele și pot să fac ce vreau cu ele?

Mă privește cu suspiciune, dar încuviințează.

— Da.

— Atunci, aș vrea să le ofer unei organizații caritabile, una care activează în Darfur, dat fiind că asta pare să fie aproape de inima ta. După aceea ar putea să le scoată la licitație.

— Dacă asta vrei să faci…

Gura lui se strânge într-o expresie aspră. E dezamăgit.

Roșesc.

— O să mă gândesc la asta, murmur eu.

Nu vreau să-l dezamăgesc, iar cuvintele lui îmi revin în minte. *Vreau ca tu să vrei să mă satisfaci.*

— Nu te gândi, Anastasia. Nu la asta.

Tonul lui e calm și serios. Cum să nu mă gândesc? *Poți să pretinzi că ești o mașină, ca alte lucruri aflate în proprietatea lui.* Vocea mea interioară găsește de cuviință să-și facă o intrare nepotrivită. O ignor. Oh, n-am putea să dăm „caseta" înapoi? Atmosfera dintre noi e tensionată acum. Nu știu ce să fac. Mă uit în pământ. Cum fac să salvez situația?

Christian așază sticla de șampanie pe masă și se postează în fața mea. Mă prinde de bărbie și-mi ridică încet capul. Se uită la mine intens, cu o privire gravă.

— O să-ți cumpăr o mulțime de lucruri, Anastasia. Obișnuiește-te cu gândul. Îmi pot permite. Sunt un om foarte bogat.

Se apleacă și-mi depune pe buze un sărut scurt și cast.

— Te rog, zice și îmi dă drumul.

Știoarfă, șuieră Vocea interioară.

— Mă face să mă simt… ieftină, murmur.

Christian își trece mâna prin păr, exasperat.

— Nu trebuie. Analizezi prea mult, Anastasia. Nu-ți aplica nu știu ce judecată morală bazându-te pe ceea ce ar putea crede alții. Nu-ți irosi energia. Asta e doar pentru că ai anumite rezerve față de acordul nostru. E cât se poate de firesc. Nu știi în ce te bagi.

Mă încrunt, încercând să-i prelucrez cuvintele.

— Hei, încetează, îmi poruncește el cu blândețe, prinzându-mi iar bărbia cu degetele și trăgând ușor de ea astfel încât dau drumul buzei dintre dinți. Nimic la tine nu e „ieftin", Anastasia. N-o să te las să gândești astfel. N-am făcut decât să-ți cumpăr niște cărți vechi, despre care am crezut că ar putea să însemne ceva pentru tine, atât. Ia niște șampanie.

Ochii i se îmblânzesc, iar eu încerc să-i surâd.

— Ei, așa e mai bine, murmură el.

Deschide sticla cu o mică pocnitură și o mișcare exersată din încheieturi, astfel încât nu se varsă nicio picătură. Umple pe jumătate cestile.

— E roz, murmur, surprinsă.

— Bollinger Grande Année Rosé 1999, o recoltă excelentă, spune el cu satisfacție.

— În cești de ceai.

Rânjește.

— În cești de ceai. Felicitări pentru diplomă, Anastasia.

Ciocnim, iar el ia o gură, dar eu nu pot să nu mă gândesc că, de fapt, bem pentru capitularea mea.

— Mulțumesc, murmur și sorb puțin.

Bineînțeles că e delicioasă.

— Discutăm acum despre limitele acceptabile?

El zâmbește, iar eu roșesc.

— Mereu nerăbdătoare.

Christian mă ia de mână și mă duce la canapea, unde se așază și mă trage jos, alături de el.

— Tatăl tău vitreg este un om foarte tăcut.

Oh… deci nu discutăm despre limitele acceptabile. Eu voiam doar să scap de povestea asta, pentru că mă roade anxietatea.

— Ai reușit să-l faci să-ți mănânce din palmă.

Mă bosumflu.

Christian râde încet.

— Doar pentru că știu să pescuiesc.

— De unde-ai știut că-i place pescuitul?

— Tu mi-ai spus. Când am ieșit la cafea.

— Oh… serios?

Iau încă o înghițitură. Uau, are memoria detaliilor.

— Hmm… șampania asta chiar e bună. Ai gustat din vinul de la recepție?

Christian face o grimasă.

— Da, groaznic.

— M-am gândit la tine când l-am gustat. Cum ai ajuns să știi atâtea lucruri despre vinuri?

— Nu știu foarte multe lucruri, Anastasia, știu doar ce-mi place.

Ochii îi lucesc, aproape ca argintul, iar eu roșesc și mai tare.

— Mai vrei? mă întreabă, referindu-se la șampanie.

— Te rog.

Christian se ridică grațios și aduce sticla. Îmi umple ceașca. Nu cumva vrea să mă amețească? Mă uit la el cu suspiciune.

— Casa asta arată cam pustie. Vă pregătiți să vă mutați?

— Mai mult sau mai puțin.

— Mâine lucrezi?

— Da, e ultima mea zi la Clayton's.

— Te-aș ajuta la mutat, dar i-am promis surorii mele că o aștept la aeroport.

Oh… asta e o veste.

— Mia vine de la Paris sâmbătă dimineața foarte devreme. Eu mă întorc la Seattle mâine, dar am auzit că Elliot vă dă o mână de ajutor.

— Da, Kate e foarte entuziasmată datorită acestui fapt.

Christian se încruntă.

— Da. Kate și Elliot, cine ar fi crezut? murmură el și, din cine știe ce motiv, nu pare foarte încântat. Așadar, ce ai de gând să faci în privința găsirii unui loc de muncă în Seattle?

Când discutăm despre limitele alea? Ce planuri și-a făcut?

— Mă duc la vreo două interviuri pentru stagiatură.

— Și când aveai de gând să-mi spui asta? mă întreabă, arcuind o sprânceană.

— Păăi… uite că-ți zic acum.

Mijește ochii.

— Unde?

Din cine știe ce motiv, poate de teamă că și-ar putea folosi influența, nu vreau să-i spun.

— La două edituri.

— Asta vrei tu să faci, să intri în lumea editorială?

Încuviințez din cap cu precauție.

— Ei bine?

Se uită la mine răbdător, așteptând mai multe informații.

— Ei bine, ce?

— Nu fi obtuză, Anastasia, ce edituri? mă mustră el.

— Păi, două mici, murmur eu.

— Și de ce nu vrei să știu?

— Influență nepotrivită.

Se încruntă.

— Ei, acum *tu* ești cel obtuz.

Râde.

— Obtuz? Eu? Doamne, cât poți să mă provoci. Bea-ți șampania și hai să discutăm despre limitele alea.

Scoate un alt print cu e-mailul meu și cu lista. Omul ăsta umblă așa, prin oraș, cu listele alea în buzunare? Cred că mai e una în sacoul care e la mine. La naiba, să am grijă să nu uit. Îmi golesc ceașca. Îmi aruncă rapid o privire.

— Mai vrei?

— Te rog.

Mă fericește cu acel zâmbet infatuat al lui, ține ridicată sticla de șampanie și se oprește.

— Ia spune, ai mâncat ceva?

Oh, nu… iar o luăm de la capăt?

— Da. Am mâncat la prânz trei feluri, cu Ray.

Îmi dau ochii peste cap. Șampania mă face îndrăzneață. Se apleacă înainte și-mi prinde bărbia, privindu-mă cu intensitate în ochi.

— Dacă te mai prind o dată că-ți dai ochii peste cap la mine, te pun pe genunchii mei.

Ce?

— Oh, exclam și-i văd dorința din ochi.

— Oh, răspunde, imitându-mi tonul. Așadar, să începem, Anastasia.

Inima-mi bate să-mi spargă pieptul, iar fluturii mi-au evadat din stomac și au ajuns în gâtul pe care îl simt cum se contractă. *De ce mi-e așa de cald?*

Îmi umple ceașca și o beau, practic, dintr-o sorbitură. Mai liniștită acum, mă uit fix la el.

— Am toată atenția ta acum?

Dau din cap în semn că da.

— Răspunde-mi.

— Da… ai toată atenția mea.

— Bun; spune el cu un zâmbet atotștiutor. Deci, actele sexuale. Am făcut cele mai multe dintre astea.

Mă dau mai aproape de el pe canapea ca să văd și eu lista.

ANEXA 3

Limite acceptabile

De discutat și de convenit între părți:

Dacă Supusa consimte la:

- Masturbare • Cunnilingus
- Felație • Înghițirea spermei
- Penetrare vaginală • Fisting vaginal
- Penetrare anală • Fisting anal

— Ai zis că fără fisting. Altceva la care mai ai obiecții? întreabă el încet.

Înghit în sec.

— Penetrarea anală nu e tocmai ceva care să mă încânte.

— Sunt de acord cu fistingul, dar chiar aș insista pe partea anală, Anastasia. Însă vom aștepta pentru asta. Și-apoi, nu e ceva în care să ne aruncăm pur și simplu.

Îmi adresează un zâmbet superior.

— Fundul tău are nevoie de antrenament.

— Antrenament? șoptesc eu.

— Oh, da. Trebuie o pregătire atentă. Penetrarea anală poate fi extrem de plăcută, crede-mă. Dar,

dacă o încercăm și nu-ți place, nu va trebui s-o repetăm.

Rânjește către mine, iar eu clipesc. Crede c-o să-mi placă? De unde știe că e plăcută?

— Ai făcut asta? întreb în șoaptă.

— Da.

La naiba! Suspin.

— Cu un bărbat?

— Nu. N-am făcut niciodată sex cu un bărbat. Nu mă prinde.

— Cu doamna Robinson?

— Da.

Fir-ar să fie… cum? Mă încrunt. Parcurge lista în continuare.

— Și… înghițirea spermei. Păi, la asta ai deja o notă maximă.

Roșesc, iar zeița mea intimă plescăie din buze, strălucind de mândrie.

— Așadar, zice, cu un rânjet. E OK cu înghițirea spermei?

Încuviințez din cap, fără să fiu în stare să-l privesc în ochi, și-mi golesc iar ceașca.

— Mai mult? mă întreabă.

— Mai mult.

Și dintr-odată, în timp ce-mi umple ceașca, îmi amintesc de conversația pe care am avut-o mai devreme. Oare la chestia aia se referă sau doar la șampanie?

— Jucării sexuale? mă întreabă.

Ridic din umeri, uitându-mă pe listă.

Dacă Supusa consimte la folosirea:

• Vibratoarelor • Dildourilor

• Dopurilor anale • Alte jucării vaginale/ anale

— Dopuri anale? Fac ceea ce scrie pe ambalaj?

Îmi strâmb nasul a dezgust.

— Da, zâmbește el. Și mă refer la penetrarea anală de mai sus. Antrenament.

— Oh… și ce mai conține?

— Mărgele, ouă… chestii de genul ăsta.

— Ouă? întreb.

Deja sunt alarmată.

— Nu ouă adevărate.

Râde în hohote, clătinând din cap.

Îmi țugui buzele la el.

— Mă bucur că mă găsești amuzantă, îi spun, fără să-mi pot ascunde sentimentele rănite.

Se oprește din râs.

— Îmi cer scuze, domnișoară Steele, iartă-mă, zice el, încercând să se arate chinuit de remușcări, dar are în continuare o privire amuzată. Ai vreo problemă cu jucăriile?

— Nu, răspund eu scurt.

— Anastasia, mă lingușește el. Îmi pare rău, crede-mă. Nu vreau să râd de tine. N-am discutat niciodată lucrurile astea atât de amănunțit. Ești foarte neexperimentată. Îmi cer scuze.

Ochii lui sunt mari, cenușii și sinceri. Mă destind un pic și mai iau o gură de șampanie.

— Bun… bondage, spune el, revenind la listă.

Examinez lista și zeița mea intimă țopăie ca un copil care așteaptă înghețata.

Dacă Supusa consimte la:

• Bondage cu frânghie • Bondage cu cătușe din piele

• Bondage cu bandă adezivă • Bondage cu alte mijloace

• Bondage cu cătușe de mâini/ cătușe de picioare

Christian ridică o sprânceană:

— Ei bine?

— E OK, șoptesc și mă uit repede din nou la listă.

Dacă Supusa consimte să fie imobilizată cu:

• Mâinile legate în față • Gleznele legate

• Coatele legate • Mâinile legate la spate

• Genunchii legați • Încheieturile legate de glezne
• Legare de expandor • Suspendare.
• Legarea de obiecte fixe, piese de mobilier etc.

Consimte Supusa să fie legată la ochi?
Consimte Supusa să fie legată la gură cu un căluș?

— Am mai discutat despre suspendare. Și n-am nimic împotrivă dacă vrei să o stabilești ca limită dură. Oricum, necesită o durată mare de timp, iar eu nu pot să te am decât pentru perioade scurte. Altceva?

— Să nu râzi de mine, dar ce e un expandor?

— Promit să nu râd. Mi-am cerut scuze de două ori.

Se uită urât la mine.

— Să nu mă faci să-mi cer iar scuze, mă avertizează el.

Iar eu mă fac mică și cred că se vede asta de la distanță… oh, cât c de autoritar.

— Un expandor este o bară cu cătușe pentru glezne și/ sau încheieturile mâinilor. E amuzantă.

— OK… cât despre căluș – mă tem că n-am să mai pot si respir.

— *Eu* mi-aș face griji dacă n-ai putea să respiri. Nu vreau să te sufoc.

— Și cum voi rosti cuvintele de siguranță dacă voi avea căluș?

Face o pauză.

— Mai întâi de toate, sper să nu fie nevoie să le folosești vreodată. Dar, dacă ai căluș la gură, vom folosi semnale manuale, spune el simplu.

Mă uit la el și clipesc. Însă dacă sunt legată și imobilizată, cum o să fac asta? Creierul începe să mi se încețoșeze… *hmm, alcoolul*.

— Chestia cu călușul mă neliniștește.

— OK, o să țin cont.

Mă uit fix la el, când încep să înțeleg.

— Îți place să-ți legi supusele ca să nu te poată atinge?

Se uită la mine cu ochii măriți.

— Ăsta-i unul dintre motive, recunoaște el cu glas scăzut.

— De-aia mi-ai legat mâinile?

— Da.

— Nu-ți place să vorbești despre asta, murmur.

— Nu, nu-mi place. Mai vrei o ceașcă? Îți dă curaj și trebuie să știu ce părere ai despre durere.

Fir-ar să fie… asta-i partea cea mai dificilă. Îmi umple din nou ceașca și sorb din ea.

— Deci, care e atitudinea ta generală față de receptarea durerii?

Christian se uită la mine, așteptând.

— Vezi că-ți muști buza, spune el sumbru.

Mă opresc imediat, dar nu știu ce să răspund. Roșesc și-mi cobor privirea.

— Ai fost pedepsită fizic în copilărie?

— Nu.

— Deci, nu ai niciun fel de punct de referință?

— Nu.

— Nu e atât de rău cum ai putea să crezi. În chestia asta, imaginația este cel mai rău inamic, șoptește el.

— Chiar trebuie s-o faci?

— Da.

— De ce?

— Face parte din ansamblu, Anastasia. Este ceea ce fac. Observ că ești neliniștită. Hai să vedem metodele.

Îmi arată lista. Vocea interioară fuge țipând și se ascunde după canapea.

- Bătaie cu palma la șezut • Biciuire
- Bătaie cu padela • Bătaie cu bastonul
- Mușcături • Cleme de sfârcuri
- Cleme genitale • Gheață
- Ceară fierbinte • Alte tipuri/ metode de provocare a suferinței

— Da, ai spus fără cleme genitale. În regulă. Bătaia cu bastonul doare cel mai tare.

Mă albesc.

— Putem să ajungem treptat la asta.

— Sau să n-o facem deloc, șoptesc.

— Asta face parte din contract, iubito, dar vom ajunge treptat la toate acestea. Anastasia, n-o să te împing prea departe.

— Chestia asta cu pedepsirea mă îngrijorează cel mai mult.

Am vocea foarte mică.

— Păi, mă bucur că mi-ai zis. Deocamdată, scoatem de pe listă bătaia cu bastonul. Și, pe măsură ce te vei acomoda cu toate celelalte, vom crește intensitatea. O s-o luăm cu binișorul.

Înghit în sec, iar el se apleacă înainte și mă sărută pe buze.

— Gata, n-a fost chiar așa de rău, nu?

Ridic din umeri și simt cum inima mi-a ajuns din nou în gât.

— Uite, vreau să mai discutăm un lucru și pe urmă te duc în pat.

— În pat?

Clipesc cu repeziciune și sângele începe să-mi pompeze prin trup, încălzindu-mi locuri despre care nici nu știam că există până de curând.

— Haide, Anastasia, după ce-am vorbit despre toate astea, vreau să intrăm în noua săptămână făcând sex, chiar acum. Trebuie să fi avut și asupra ta un oarecare efect.

Mă foiesc. Zeița mea intimă gâfâie.

— Vezi? Și-apoi aș vrea să încerc ceva.

— Ceva dureros?

— Nu – încetează să mai vezi durere peste tot. În principal e vorba despre plăcere. Te-am făcut eu să suferi până acum?

Roșesc.

— Nu.

— Ei, vezi? Uite, mai devreme, azi, spuneai că ai vrea mai mult, zice și se oprește, parcă nesigur dintr-odată.

Of, Doamne… unde se îndreaptă discuția asta?

Mă prinde de mână.

— În afara timpului în care ești supusa mea, am putea încerca. Nu știu dacă o să meargă. Nu știu cum e să separi totul. S-ar putea să nu funcționeze. Dar sunt dispus să încerc. Poate o noapte pe săptămână. Nu știu.

Incredibil!… Rămân cu gura căscată, iar Vocea interioară e în stare de șoc. *Christian Grey vrea mai mult!* E dispus să încerce. Vocea interioară își scoate capul de după canapea, având în continuare o expresie șocată pe fața ei de harpie.

— Am o singură condiție.

Se uită cu precauție la chipul meu înmărmurit.

— Care? întreb eu.

Orice. Îți dau orice.

— Să ai amabilitatea să-mi accepți cadoul de absolvire.

— Oh.

Și, în adâncul sufletului, știu despre ce e vorba. Simt cum groaza ia naștere în pântecul meu.

Mă privește, evaluându-mi reacția.

— Haide, murmură și se ridică, trăgându-mă după el. Își dă sacoul jos, mi-l așază peste umeri și se îndreaptă spre ușă.

Afară este parcată o mașină roșie tip hatchback, un Audi compact cu două uși.

— E pentru tine. Felicitări cu ocazia absolvirii, murmură, luându-mă în brațe și sărutându-mă pe păr.

Dumnezeule, mi-a cumpărat o mașină și, după cum arată, e nou-nouță… Destule probleme mi-au provocat și cărțile. Mă uit la ea cu ochii goi, încercând cu disperare să-mi dau seama ce simt în privința asta. La un nivel sunt îngrozită, la altul, recunoscătoare, șocată că a făcut-o într-adevăr, dar starea predominantă este mânia. Da, sunt

mânioasă, mai ales după tot ce i-am spus despre cărți… dar pe de altă parte, el deja cumpărase mașina. Mă ia de mână și mă conduce către această nouă achiziție.

— Anastasia, broscuța aia a ta e veche și, sincer, periculoasă. Nu mi-aș ierta-o niciodată dacă ți s-ar întâmpla ceva când îmi vine atât de ușor să îndrept lucrurile…

Ochii lui sunt ațintiți asupra mea, dar pentru moment nu îmi vine să mă uit la el. Stau și mă uit în tăcere la această nemaipomenită noutate roșu-aprins.

— I-am vorbit despre asta tatălui tău vitreg. A fost întru totul de acord, murmură.

Mă întorc și mă uit urât la el, cu o expresie îngrozită.

— Ai vorbit despre asta cu Ray? Cum ai putut să faci una ca asta?!

Abia dacă reușesc să rostesc cuvintele. *Cum de-a îndrăznit?*

Bietul Ray. Mi-e rău, îmi vine să intru în pământ de rușine pentru tatăl meu.

— E un cadou, Anastasia. Nu poți să zici pur și simplu mulțumesc?

— Dar știi bine că e exagerat.

— Nu, pentru mine nu este, nu pentru liniștea mea sufletească.

Mă încrunt la el și nu mai știu ce să zic. Pur și simplu, nu pricepe! A avut bani toată viața lui. Bine, nu toată viața – nu și în fragedă copilărie – și concepția mea despre lume se schimbă. Gândul mă aduce cu picioarele pe pământ și atitudinea mea vizavi de mașină se înmoaie, astfel că ajung să mă simt vinovată pentru accesul meu de furie. Deși greșit orientate, intențiile lui sunt bune.

— Sunt fericită că îmi împrumuți mașina asta, ca și laptopul.

Oftează din greu.

— În regulă. Cu titlu de împrumut. Pe termen nedeterminat.

Se uită temător la mine.

— Nu, nu nedeterminat, ci deocamdată. Mulțumesc.

Se încruntă. Mă ridic pe vârfuri și-l sărut pe obraz.

— Mulțumesc pentru mașină, *Sir*, spun eu pe un ton cât mai inocent cu putință.

Mă înșfacă pe neașteptate și mă saltă, cu o mână ținându-mă lipită de el, iar cu cealaltă apucându-mă de păr.

— Ești o femeie teribil de provocatoare, Ana Steele.

Mă sărută pasional, folosindu-se de limbă ca să-mi despartă buzele cu forța, fără milă.

Sângele mi se aprinde de îndată și îi răspund la sărut cu propria-mi pasiune. Îl vreau cu ardoare – în pofida mașinii, a cărților, a limitelor acceptabile… a bătăii cu bastonul… îl vreau.

— Am nevoie de tot calmul de care sunt în stare ca să nu ți-o trag în clipa asta pe capota mașinii ăsteia, numai ca să-ți demonstrez că ești a mea, și că dacă vreau să-ți cumpăr o mașină, îți cumpăr o mașină, fir-ar al naibii să fie! strigă el. Acum, hai să intrăm și să te văd dezbrăcată.

Mă sărută iute și cu asprime.

Mamă, ce supărat e! Mă apucă de mâini și mă duce înapoi în apartament și direct în dormitor… fără drept de apel. Vocea interioară s-a vârât iar în spatele canapelei, cu capul ascuns sub palme. Christian aprinde veioza și se oprește, uitându-se lung la mine.

— Te rog, nu fi supărat pe mine, șoptesc.

Are privirea impasibilă. Ochii lui sunt ca niște cioburi reci de sticlă fumurie.

— Îmi pare rău pentru mașină și cărți… continui.

El rămâne tăcut și morocănos.

— Mă sperii când ești supărat, murmur, uitându-mă lung la el.

Închide ochii și-și clatină capul. Când îi deschide, expresia i s-a îmblânzit. Trage adânc aer în piept și înghite în sec.

— Întoarce-te, îmi zice el în șoaptă. Vreau să te scot din rochia aia.

Încă o schimbare năucitoare de dispoziție. E greu să ții pasul cu așa ceva. Cu supunere, mă întorc, iar inima îmi bate cu putere, dorința înlocuind instantaneu stinghereala, străbătându-mi cu iuțeală trupul pentru a se opri întunecată și puternică jos, jos în pântecul meu. Îmi dă la o parte părul, astfel încât îmi atârnă pe partea dreaptă, curbându-se la piept. Îmi așază degetul arătător la baza cefei și, cu o lentoare chinuitoare, îl plimbă pe șira spinării în jos, zgâriindu-mi ușor pielea cu unghia.

— Îmi place rochia asta, murmură. Vreau să-ți văd pielea fără cusur.

Degetul lui ajunge la partea de sus a rochiei, la jumătatea coloanei și, vârându-și degetul pe sub material, mă trage mai aproape așa încât fac un pas înapoi, iar el e lipit acum de mine. Aplecându-se, îmi inhalează mirosul părului.

— Miroși atât de bine, Anatasia. Atât de dulce.

Trece cu nasul pe lângă urechea mea și în josul gâtului și, în drum, îmi lasă sărutări tandre, ușoare ca fulgul, de-a lungul umărului.

Respirația mi se schimbă, devenind grăbită, plină de nerăbdare. A ajuns cu degetele la fermoar. Chinuitor de încet, îl trage cu ușurință în jos în vreme ce străbate cu buzele drumul spre celălalt umăr lingând, sărutând și sugând. Priceperea lui în această privință e ca o tortură. Trupul meu rezonează și încep să răspund atingerilor lui.

— Va. Trebui. Să. Înveți. Să. Stai. Nemișcată, șoptește el, sărutându-mă pe ceafa între cuvinte.

Trage de clema rochiei, care cade la picioarele mele.

— Fără sutien, domnișoară Steele? Îmi place asta.

Își petrece palmele și-mi cuprinde sânii, iar sfârcurile mi se întăresc la atingerea lui.

— Ridică brațele și pune-le pe după capul meu, murmură, cu buzele lipite de ceafa mea.

Mă supun imediat, iar sânii mi se ridică și se împing în palmele lui, sfârcurile întărindu-se și mai mult. Îmi împletesc degetele și încep să trag ușor de părul lui moale și sexy. Îmi las capul într-o parte, ca să-i înlesnesc accesul la gâtul meu.

— Mmm…, murmură el în spațiul acela din spatele urechii mele în timp începe să tragă de sfârcuri cu degetele lui lungi, imitând mișcările mâinilor mele în părul lui.

Gem în clipa în care senzația răzbate acută și clară în pântecul meu.

— Vrei să te fac să-ți dai drumul așa? șoptește el.

Îmi arcuiesc spatele ca să-mi împing sânii în mâinile lui experte.

— Îți place, nu-i așa, domnișoară Steele?

— Mmm…

— Spune-mi.

Continuă tortura lentă, senzuală, trăgând încetișor.

— Da.

— Da, și mai cum?

— Da… *Sir*.

— Bravo, ești o fată cuminte.

Mă ciupește tare, iar trupul meu se zvârcolește, lipit cum e de partea din față a corpului său.

Plăcerea/ durerea acută mă fac să suspin. Îl simt lipit de mine. Gem și-mi încleștez mâinile în părul lui, trăgând mai tare.

— Nu cred că ești gata să-ți dai drumul, șoptește, încetând să-și mai miște mâinile – mă mușcă delicat de lobul urechii și trage ușurel de el. Și-apoi m-ai supărat.

Oh… nu, oare ce-o să însemne asta? Creierul meu înregistrează întrebarea prin vălul dorinței în timp ce gem.

— Așa că, probabil nici n-am să te mai las să-ți dai drumul.

Își întoarce atenția asupra sfârcurilor, folosindu-și degetele ca să tragă, să răsucească și să frământe. Îmi frec spatele de el… unduindu-mă într-o parte și-n alta.

Îl simt că zâmbește larg cu gura lipită de ceafa mea în timp ce mâna i se mișcă în jos, spre șolduri. Degetele lui îmi prind bikini la spate, întinzându-i, și-și împinge degetele mari prin material, sfâșiindu-i și aruncându-i în fața mea, ca să văd… *Dumnezeule!* Mâinile lui se mișcă în jos spre sexul meu și, de la spate, își vâră lent degetul.

— O, da. Fetița mea dulce e gata, șoptește, întorcându-mă brusc cu fața la el.

Respirația i s-a accelerat. Își duce degetul la buze.

— Ai un gust minunat, domnișoară Steele.

Oftează. *Doamne*. Degetul lui are un gust sărat… de la mine.

— Dezbracă-mă, îmi poruncește el domol, uitându-se la mine printre gene.

Nu mai am pe mine decât pantofii – mă rog, pantofii cu toc cui ai lui Kate. Sunt luată prin surprindere. N-am dezbrăcat niciodată un bărbat.

— Poți s-o faci, mă lingușește el, încet.

Clipesc des. De unde să încep? Întind mâna spre tricoul lui, dar el îmi apucă mâinile, zâmbindu-mi cu șiretenie.

— Oh, nu.

Clatină din cap, zâmbind larg.

— Nu tricoul. S-ar putea să fie nevoie să mă atingi pentru ceea ce am plănuit.

Ochii lui s-au înviorat de excitație.

Aha… asta-i ceva nou… pot să-l ating când e îmbrăcat. Îmi ia mâna și o așază pe sexul lui.

— Asta ar putea să aibă efect asupra mea, domnișoară Steele.

Tresar surprinsă și-i cuprind sexul cu degetele, ceea ce-l face să rânjească.

— Vreau să fiu în tine. Dă-mi jos pantalonii. Tu ești șefa.

Dumnezeule… eu sunt șefa! Rămân cu gura căscată.

— Spune-mi, ce ai de gând să-mi faci? mă tachinează el.

Oh, posibilitățile… zeița mea intimă răcnește și, într-un gest născut din frustrare, dorință și pură vitejie marca Steele, îl împing în pat. Cade râzând, iar eu mă uit lung în jos la el, cu un sentiment victorios. Zeița mea intimă e pe cale să explodeze. Îl descalț de pantofi cu gesturi pripite și stângace, apoi îi scot ciorapii. El se uită la mine cu ochii luminați de amuzament și dorință. Arată… splendid… *al meu*. Mă urc în pat și stau călare deasupra lui ca să-i desfac nasturele blugilor. Îmi strecor degetele pe sub betelie, simțindu-i perișorii de pe cărarea fericirii. Închide ochii și-și flexează șoldurile.

— Va trebui să înveți să stai nemișcat, îl mustru și trag de părul de sub betelie.

Respirația i se poticnește și văd că-mi zâmbește.

— Da, domnișoară Steele, murmură, cu ochii aprinși. În buzunar, prezervativul, șoptește.

Caut în buzunar cu încetineală, privindu-i fața în timp ce pipăi cu degetele. Are gura întredeschisă. Scot ambele prezervative pe care le găsesc și le pun pe pat, lângă șoldurile lui. Două! Mai mult decât nerăbdătoare, degetele mele ajung la nasture și-l desfac, cu oarecare stângăcie. Am depășit stadiul excitării.

— Tare dornică mai ești, domnișoară Steele, murmură, pe un ton amuzat.

Trag în jos fermoarul, iar acum mă confrunt cu o nouă problemă: cum să-i dau jos pantalonii… *hmm*. Încerc să trag de ei. Abia dacă se mișcă. Mă încrunt. Cum de poate fi așa de greu?

— N-am să reușesc să stau nemișcat dacă o să continui să-ți muști buza aia, mă avertizează, apoi își arcuiește pelvisul ridicându-l de pe pat, astfel

încât, într-un final îi trag în jos și pantalonii și boxerii, *ohoo*… eliberându-l.

Dă din picioare și cele două piese de îmbrăcăminte cad pe podea. Doamne, e tot al meu ca să mă joc cu el și, deodată, am senzația că e Crăciunul.

— Ei, și-acum ce-ai de gând să faci? murmură, și tonul amuzat i-a dispărut.

Întind mâna și-l ating, atentă la expresia de pe fața lui. Geme în timp ce trage cu sete aer în piept. Are pielea așa de netedă și de catifelată… și dură în același timp… hmmm, ce combinație delicioasă. Mă aplec înainte, părul se revarsă în jurul capului meu și în clipa următoare îl iau în gură. Sug, cu forță. Închide ochii, iar șoldurile îi zvâcnesc sub mine.

— Dumnezeule, Ana, mai ușor, geme.

Mă simt atât de puternică! Îmi dă o senzație reconfortantă să-l ațâț și să-l testez cu gura și cu limba. Se încordează sub mine când îmi plimb gura în susul și în josul sexului, trăgându-l tot mai adânc, cu buzele strânse… iar și iar.

— Oprește-te, Ana, oprește-te. Nu vreau să-mi dau drumul.

Mă ridic în capul oaselor, privindu-l, și încep să gâfâi ca el, dar sunt confuză. *Păi, parcă eu eram șefa, nu?* Zeița mea intimă arată ca un copil căruia cineva i-a luat înghețata din față.

— Inocența și entuziasmul tău sunt de-a dreptul dezarmante, pune el, printre icnete. Tu, deasupra… asta trebuie să facem.

Oh.

— Uite, pune tu ăsta.

Îmi întinde prezervativul ambalat.

Ei, la naiba. Cum se face? Rup ambalajul și prezervativul cauciucat mi se lipește de degete.

— Prinde vârful între degete și pe urmă rulează-l în jos. Nu trebuie să pătrundă niciun pic de aer în capătul ventuzei aceleia, zice el, gâfâind.

Și, cu mișcări foarte lente, concentrându-mă din greu, fac cum mi se spune.

— Dumnezeule, mă omori cu zile, Anastasia, geme.

Îmi admir opera și pe el. Într-adevăr, e un exemplar minunat de bărbat. Să-l privesc mi se pare foarte, foarte excitant.

— Acum, vreau să mă simt îngropat în tine, murmură.

Îl privesc intimidată, iar el se ridică brusc, așa că stăm nas în nas.

— Uite-așa, spune, și-și strecoară o mână pe după șoldurile mele, ridicându-mă, iar cu cealaltă se poziționează sub mine și, foarte lent, mă așază peste el.

Gem când mă penetrează dilatându-mă, umplându-mă, și rămân cu gura deschisă de surprinderea provocată de sentimentul dulce, sublim, agonizant de prea plin. *Oh… te rog.*

— Așa, iubito, simte-mă cu totul, geme el gutural și, pentru scurt timp, închide ochii.

Și îl simt în mine, adânc, până la plăsele, și mă ține pe loc, privindu-mă intens în ochi timp de câteva secunde… minute… habar n-am.

— Intră adânc așa, murmură.

Își flexează și își unduiește șoldurile în aceeași mișcare, iar eu gem… oh, Doamne – senzația radiază în tot pântecul meu… peste tot. *Ah!*

— Încă o dată, șoptesc.

El zâmbește leneș și se conformează. Gemând, îmi las capul pe spate, iar părul mi se revarsă greu pe umeri – foarte încet, Christian se cufundă în pat.

— Tu te miști, Anastasia, în sus și în jos, cum vrei. Apucă-mi mâinile, mă îndeamnă cu vocea răgușită și joasă, și, în același timp, atât de sexy.

Îl apuc de mâini, de parcă de asta ar depinde supraviețuirea mea. Cu blândețe, mă ridic și mă las iar jos. Ochii îi ard de o așteptare dezlănțuită. Are respirația întretăiată, în ritm cu a mea, și ridică

pelvisul când eu mă las jos, împingându-mă la loc în sus. Intrăm în ritm… sus, jos, sus, jos… iar și iar… și mă simt atât de… bine.

Între gâfâielile mele, plinătatea profundă, gata să dea pe dinafară… senzația puternică se intensifică – mă uit la el și privirile noastre se întâlnesc… și ce văd acolo mă uluiește.

Eu i-o trag lui. Eu sunt șefa. E al meu și sunt a lui. Gândul acesta mă înnebunește și am un orgasm cu el în mine… urlând incoerent. Mă apucă de șolduri și, închizând ochii, lasă capul pe spate, încleștează maxilarele și-și dă drumul în tăcere. Mă prăbușesc pe pieptul lui, copleșită, undeva între fantezie și realitate, un loc unde nu mai există limite dure sau acceptabile.

Capitolul 16

Încet, lumea din afară îmi invadează simțurile și, oh, Doamne, ce mai invazie. Plutesc, îmi simt membrele moi și fără vlagă, complet stoarse de energie. Stau deasupra lui, cu capul pe pieptul său, iar el miroase divin: olandă proaspăt spălată și nu știu ce gel de duș scump, împreună cu cea mai bună, cea mai seducătoare aromă de pe planetă… Christian. Nu vreau să mă mișc, vreau să respir acest elixir pentru eternitate. Îmi frec nasul de el, dorindu-mi să nu fi avut bariera tricoului său. Și, pe măsură ce rațiunea se întoarce în trupul meu, îmi întind mâna pe pieptul lui. E pentru prima oară când l-am atins acolo. E ferm… puternic. Mâna lui alunecă și o apucă pe a mea, dar îndulcește bruschețea gestului ducându-mi-o la gură și sărutându-mi tandru încheieturile. Se rostogolește astfel încât se uită acum în jos la mine.

— Nu face asta, murmură, apoi mă sărută ușurel.

— De ce nu-ți place să fii atins? șoptesc, privind în ochii lui cenușii și blânzi.

— Pentru că sunt stricat în cincizeci de nuanțe, Anastasia.

Oh… sinceritatea lui e complet dezarmantă. Mă uit la el cu expresie întrebătoare.

— Am avut parte de o introducere în viață foarte dură. Nu vreau să te împovărez cu detaliile. Pur și simplu, nu face asta.

Își freacă nasul de al meu, după care iese din mine și se ridică în capul oaselor.

— Cred că elementele de bază au fost acoperite. Cum ți s-a părut asta?

Pare extrem de încântat de sine și, în același timp, lasă impresia că vorbește foarte detașat, de parcă tocmai ar mai fi bifat un punct de pe o listă. Eu încă nu mi-am revenit de pe urma comentariului legat de „introducerea dură în viață”. Mă simt tare frustrată – vreau cu ardoare să

aflu mai multe. Dar n-o să-mi spună. Îmi las capul într-o parte, așa cum obișnuiește să facă el, și, cu prețul unui mare efort, îi zâmbesc.

— Dacă îți imaginezi vreo clipă că am avut eu controlul, înseamnă că nu ai ținut cont de media mea generală la absolvire.

Îi zâmbesc cu timiditate.

— Dar oricum, îți mulțumesc pentru iluzie.

— Domnișoară Steele, constat că nu ești doar un chip frumos. Până acum ai avut șase orgasme și toate îmi aparțin, se fălește el, iarăși jucăuș.

Roșesc, în timp ce el se uită lung la mine. A ținut socoteala! Văd că fruntea i se încrețește.

— Ai ceva să-mi spui? întreabă cu o voce dintr-odată severă.

Mă încrunt. La naiba!

— Azi-dimineață am avut un vis.

— Serios? zice și se uită urât la mine.

Fir-ar să fie. Am dat de belea?

— Am avut un orgasm în somn.

Îmi pun mâna pe ochi. El nu zice nimic. Mă uit printre degete, iar el pare amuzat.

— În somn, zici?

— M-a trezit.

— Sunt convins că te-a trezit. Și ce visai?

La naiba!

— Pe tine.

— Și ce făceam?

Pun iarăși mâna pe ochi. Și, asemenea unui copil mic și prost, o clipă îmi trece prin minte că, dacă eu nu-l văd, atunci nici el nu mă poate vedea.

— Anastasia, ce făceam? N-am să te mai întreb din nou.

— Aveai o cravașă.

Îmi dă mâna la o parte.

— Serios?

— Da, zic și mă fac stacojie la față.

— Păi, atunci nu sunt pierdute toate speranțele în ceea ce te privește, murmură el. Am mai multe cravașe.

— Din piele împletită maro?

Râde.

— Nu, dar sunt sigur că pot să fac rost de una.

Se apleacă și mă sărută scurt, apoi se ridică și-și ia boxerii. *Oh, nu… pleacă.* Mă uit repede la ceas și văd că e abia nouă și patruzeci de minute. Mă dau și eu jos din pat, îmi iau pantalonii de trening și o camizolă, apoi mă așez iar pe pat, cu picioarele încrucișate, urmărindu-l din priviri. Nu vreau să plece. Dar ce pot să fac?

— Când trebuie să-ți vină ciclul? mă întreabă, întrerupându-mi tirul gândurilor.

Poftim?

— Urăsc să folosesc drăciile astea, bombăne el.

Ține la vedere prezervativul, după care-l lasă pe podea și-și pune pantalonii.

— Ei? Mă îndeamnă când vede că nu răspund și se uită întrebător la mine, de parcă ar aștepta să audă ce părere am despre vreme.

Hei, asta-i o problemă personală.

— Săptămâna viitoare.

Mă uit în jos.

— Trebuie să începi să folosești niște contraceptive.

E atât de autoritar. Mă uit la el fără expresie. Stă așezat pe pat și își pune ciorapii, apoi pantofii.

— Ai un doctor la care mergi?

Clatin din cap. Ne-am întors la chestiuni tehnice – o nouă schimbare de dispoziție de o sută optzeci de grade. Îl văd că se încruntă.

— Pot să-l rog pe al meu să vină să te consulte la tine acasă – duminică dimineață înainte să vii la mine. Sau te poate consulta acasă la mine. Cum preferi?

Niciun fel de presiune. Încă un lucru pentru care plătește… dar, de fapt, este spre binele lui.

— La tine acasă.

Ceea ce înseamnă că, garantat, o să-l văd duminică.

— OK. O să te anunț eu ora.

— Pleci?

Nu pleca… rămâi cu mine, te rog.

— Da.

De ce?

— Cum te întorci acasă? șoptesc.

— Vine Taylor să mă ia.

— Aș putea să te duc eu. Tocmai am primit o mașină nouă și frumoasă.

Se uită la mine cu o expresie caldă.

— Așa mai merge. Dar cred că ai băut cam mult.

— M-ai amețit în mod intenționat?

— Da.

— De ce?

— Pentru că ai obiceiul să despici firul în patru și ești reticentă ca tatăl tău vitreg. E de ajuns să bei un strop de vin și ți se dezleagă limba, iar eu am nevoie să comunici sincer cu mine. Altfel, te închizi în tine și habar n-am ce-ți trece prin minte. *In vino veritas,* Anastasia.

— Și tu crezi că ești întotdeauna sincer cu mine?

— Mă străduiesc să fiu.

Se uită la mine cu precauție.

— Chestia asta va funcționa numai dacă suntem sinceri unul față de celălalt.

— Aș vrea să rămâi și să folosești ăsta.

Țin la vedere al doilea prezervativ. Zâmbește și are iar sclipirea aceea jucăușă în ochi.

— Anastasia, am trecut prea multe granițe aici, în seara asta. Trebuie să plec. Ne vedem duminică. Îți voi pregăti contractul revizuit și pe urmă putem începe să ne jucăm cu adevărat.

— Să ne jucăm?

Doamne. Inima îmi sare în piept.

— Mi-ar plăcea să jucăm împreună o scenă. Dar n-am s-o fac până nu vei fi semnat, ca să știu că ești gata.

— Aha. Deci aș putea să prelungesc situația asta dacă nu semnez?

Mă cântărește din priviri, apoi zâmbește.

— Păi, probabil că da, dar s-ar putea să cedez sub presiune.

— Să cedezi? Cum?

Zeița mea intimă s-a trezit și a devenit atentă.

El dă din cap încet, după care zâmbește larg, ațâțător.

— Ar putea ieși urât de tot.

Are un zâmbet molipsitor.

— Urât? Cât de urât?

— Ei, știi și tu cum e, explozii, urmăriri de mașini, răpiri, încarcerări.

— Ai fi în stare să mă răpești?

— Ba bine că nu, zice el, rânjind.

— Să mă reții împotriva voinței mele?

Dumnezeule, asta e chiar excitant.

— Oh, da, răspunde, încuviințând din cap. Și pe urmă, vorbim despre STP 24/7.

— Aici m-ai pierdut, reușesc eu să îngaim și simt că inima îmi bate cu putere…

Vorbește serios?

— Schimb total de putere – șapte zile pe săptămână și douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Ochii îi strălucesc, iar entuziasmul lui e aproape palpabil.

Ce nebunie!

— Așadar, nu ai de ales, spune el, sardonic.

— Asta e clar.

Nu-mi pot ascunde sarcasmul din voce în timp ce-mi ridic privirea în tavan.

— Of, Anastasia Steele, tocmai ți-ai dat ochii peste cap la mine?

Fir-ar să fie!

— Nu! scâncesc eu.

— Ba eu cred c-ai făcut-o. Ce ți-am zis eu c-o să-ți fac dacă-ți mai dai ochii peste cap?

Am încurcat-o! Se așază pe marginea patului.

— Vino aici, zice el domol.

Pălesc. Dumnezeule… vorbește serios. Mă așez holbându-mă la el, complet imobilă.

— N-am semnat, șoptesc.

— Ți-am spus ce-o să-ți fac. Sunt un om de cuvânt. O să-ți dau o bătăiță, după care o să ți-o trag foarte rapid și foarte dur. Se pare că până la urmă o să avem nevoie de prezervativul ăla.

Are o voce atât de blândă și, totodată, atât de amenințătoare – *e al naibii de excitantă.* Practic, măruntaiele mele se contorsionează sub efectul unei dorințe puternice, arzătoare și lichide. Se uită la mine, așteptând, cu ochii aprinși. Cu sfială, îmi desfac picioarele. *Să fug?* Asta e. Relația noastră stă în echilibru, chiar aici, chiar acum. Îl las să-mi facă asta sau îl refuz, și pe urmă, gata? Pentru că știu că se va termina dacă spun nu. *Fă-o!* mă imploră zeița intimă. Vocea interioară e la fel de paralizată ca mine.

— Aștept, spune el. Nu sunt un om răbdător.

Of, ce să fac? Gâfâi, mi-e teamă și sunt excitată. Sângele îmi aleargă prin trup, picioarele-mi sunt ca de peltea. Încet, mă târăsc mai aproape până când ajung lângă el.

— Iată o fetiță cuminte, murmură el. Acum, ridică-te.

Fir-ar să fie… oare n-o putea să termine odată cu asta? Nu sunt sigură că reușesc să stau în picioare. Șovăielnic, mă ridic în picioare. Ține palma întinsă și eu îi dau prezervativul. Deodată, mă înșfacă și mă așază pe burtă în poala lui. Cu o mișcare lină, își înclină corpul astfel încât torsul meu stă sprijinit pe pat lângă el. Își aruncă piciorul drept peste picioarele mele și își plasează antebrațul stâng pe șalele mele, imobilizându-mă. *Of, am dat de dracu'.*

— Ridică-ți mâinile de-o parte și de alta a capului, îmi ordonă.

Mă supun fără crâcnire.

— De ce fac asta, Anastasia? întreabă.

— Pentru că mi-am dat ochii peste cap la tine, abia reușesc să bâigui.

— Crezi că e un gest politicos?

— Nu.

— O să-l mai faci?

— Nu.

— O să te bat la fund de fiecare dată când o să-l faci, ai înțeles?

Foarte încet, îmi dă jos pantalonii de trening. Vai, cât de umilitor poate să fie? Umilitor, înfricoșător și excitant. Face mare caz din asta. Îmi simt inima în gât. Abia mai pot să respir. Doamne, o să mă doară?

Își pune mâna pe fesele mele goale, frământându-le ușor, mângâindu-le în mod repetat cu palma întinsă. Și deodată, mâna lui nu mai e acolo… și mă plesnește – tare. *Au!* Deschid ochii brusc ca reacție la durere și încerc să mă ridic, dar mâna lui se mișcă între omoplați, țintuindu-mă. Mă mângâie iar unde m-a lovit, iar respirația i s-a schimbat – e mai aspră și mai zgomotoasă. Mă plesnește iar și iar, într-o succesiune rapidă. La naiba, doare! Nu scot niciun sunet, dar fața mi-e schimonosită de durere. Încerc să mă zvârcolesc ca să mă feresc de lovituri – impulsionată de fluxul de adrenalină care îmi curge prin corp.

— Nu te mișca, mârâie el amenințător, ca să nu te bat mai mult.

Acum masează locul dureros și iar urmează lovitura. Recunosc un fel de tipar: mângâiere, dezmierdare, lovitură puternică. Trebuie să mă concentrez să-mi stăpânesc durerea. Mintea mi se golește în timp ce mă străduiesc să absorb senzația chinuitoare. Nu mă lovește în același loc de două ori în succesiune – răspândește durerea.

— Aaau! țip la a zecea palmă – și nu conștientizez că am numărat în gând loviturile.

— Abia m-am încălzit.

Mă lovește iar, apoi mă mângâie ușor. Combinația dintre lovitura usturătoare și

mângâierea tandră este absolut năucitoare. Mă lovește iar… Începe să devină mai greu de suportat. Fața mi-e atât de contorsionată, încât mă doare. Mă mângâie cu blândețe după care iar vine lovitura. Țip din nou.

— Nu e nimeni să te audă, iubito, doar eu.

Și mă lovește, iar și iar. De undeva din adâncul meu, aș vrea să-l implor să se oprească. Dar n-o fac. Nu vreau să-i ofer această satisfacție. Își continuă ritmul neostenit. Țip de încă șase ori. În total, optsprezece lovituri de palmă. Corpul meu cântă – cântă de pe urma asaltului său nemilos.

— Ajunge, murmură el cu glas răgușit. Te-ai descurcat bine, Anastasia. Acum, o să ți-o trag.

Îmi mângâie cu delicatețe fesele și simt că mă arde pielea sub mângâierile lui neobosite. Deodată, își introduce două degete în mine, luându-mă complet prin surprindere. Suspin, căci acest nou asalt reușește să penetreze prin amorțeala care-mi cuprinsese creierul.

— Simte asta. Vezi cât de mult îi place asta corpului tău, Anastasia. Ești udă doar pentru mine.

În vocea lui se simte venerația. Își mișcă degetele înăuntru și în afară în succesiune rapidă.

Gem. *Nu, sigur că nu.* Și deodată, degetele lui au dispărut… iar cu rămân cu dorința.

— Data viitoare, o să te pun să numeri. Ia zi, unde-i prezervativul ăla?

Întinde mâna după prezervativ și mă ridică cu blândețe, împingându-mă cu fața în cearșaf. Aud zgomot de fermoar desfăcut și de folie ruptă. Îmi scoate pantalonii de trening și apoi mă ghidează să stau în genunchi, dezmierdându-mi cu delicatețe fesele care mă dor foarte tare.

— Acum o să te iau pe la spate. Poți să-ți dai drumul, murmură el.

Ce? De parc-aș avea de ales!

Și îl simt în mine, umplându-mă cu repeziciune. Gem zgomotos. Se mișcă și începe să mi-o tragă cu forță, un ritm intens și rapid pe la spatele meu

dureros. Senzația e mai mult decât acută, e brutală, degradantă și năucitoare. Simțurile îmi sunt răvășite, deconectate, concentrându-se exclusiv la ceea ce-mi face. La felul cum mă face să simt acea dorință familiară în adâncul pântecului meu care se contractă. NU… și trupul mă trădează, explodând într-un orgasm intens, dezintegrator.

— Oh, Ana! țipă el tare când își dă drumul, ținându-mă imobilizată în timp ce se revarsă în mine.

Se prăbușește, gâfâind din greu lângă mine, și mă trage deasupra lui, îngropându-și fața în corpul meu și ținându-mă aproape.

— Of, iubito, bâiguie. Bine-ai venit în lumea mea.

Stăm întinși, gâfâind împreună, așteptând să ni se liniștească respirația. Îmi mângâie părul cu delicatețe. Sunt iar pe pieptul lui. Dar, de data asta, nu mai am puterea să-mi ridic mâna și să-l pipăi. *Doamne… am supraviețuit.* N-a fost așa de rău. Sunt mai stoică decât credeam. Zeița mea intimă este în stare de prostrație… mă rog, cel puțin e tăcută. Christian își freacă nasul de părul meu, inhalând profund.

— Te-ai descurcat minunat, iubito, șoptește el, cu o bucurie tăcută în glas.

Cuvintele lui mă înfășoară ca un prosop moale și pufos de la hotelul Heathman și sunt tare încântată că e fericit. Îmi prinde breteaua maioului.

— În asta dormi tu? mă întreabă cu blândețe.

— Da, bâigui eu somnoroasă.

— Fată frumoasă, ar trebui să fii îmbrăcată în mătăsuri și satinuri. O să te duc la cumpărături.

— Îmi place costumul meu de trening, murmur, încercând, dar nereușind să par iritată.

Mă sărută din nou pe cap.

— Mai vedem noi, spune.

Mai stăm câteva minute, ore, cine știe, și cred c-am ațipit.

— Trebuie să plec, spune și, aplecându-se, mă sărută delicat pe frunte. Ești bine? întreabă cu o voce blândă.

Mă gândesc la întrebare. Fundul mă doare. Mă arde însă, în mod uluitor, deși mă simt epuizată, am senzația că strălucesc. E ceva cu totul neașteptat. Nu pricep.

— Sunt bine, șoptesc.

Nu vreau să spun mai mult de-atât.

Se ridică.

— Unde e baia?

— Pe hol, la stânga.

Ia și celălalt prezervativ și iese din dormitor. Mă ridic țeapănă și-mi pun pe mine pantalonii de trening. Materialul se freacă ușor de fesele pe care încă le simt dureroase. Sunt foarte derutată de propria mea reacție. Îmi amintesc că el a spus – dar nu mai știu când – că mă voi simți mult mai bine după o bătaie sănătoasă la fund. *Cum e posibil așa ceva?* Zău că nu-nțeleg. Dar, în mod straniu, așa simt. Nu pot să spun că mi-a plăcut experiența. De fapt, tot aș face orice ca s-o evit, dar acum am acest sentiment ciudat de siguranță. Îmi prind capul în palme. Pur și simplu, nu înțeleg.

Christian intră iar în cameră. Nu-l pot privi în ochi. Mă uit în jos.

— Am găsit niște ulei pentru bebeluși. Dă-mi voie să-ți masez fundul.

Ce?

— Nu, nu e nevoie.

— Anastasia, mă previne el și îmi vine să-mi dau ochii peste cap, dar mă opresc la timp.

Stau în picioare cu fața la pat. Așezat lângă mine, îmi dă iar jos pantalonii cu gesturi blânde. *Sus-jos, ca niște chiloți de târfă*, observă cu amărăciune Vocea interioară. Îi spun în minte unde să se ducă. Christian își toarnă puțin ulei pentru bebeluși în palmă și apoi îmi masează fesele cu grijă – de la cremă demachiantă la balsam calmant

pentru fese plesnite cu palma – cine ar fi crezut că e un lichid atât de versatil?

— Îmi place să-mi simt mâinile pe trupul tău, murmură el și trebuie să fiu de acord, pentru că și mie îmi place. Gata, spune când termină și-mi ridică din nou pantalonii.

Arunc o privire la ceas și văd că e zece și jumătate.

— Acum chiar plec.

— Te conduc.

Tot nu mă pot uita la el. Mă ia de mână și mă duce la ușă. Din fericire, Kate încă n-a ajuns acasă. Probabil e la cină cu ai ei și cu Ethan. Mă bucur tare mult că n-a fost prin preajmă ca să audă cum am fost pedepsită.

— Nu trebuie să-l chemi pe Taylor? întreb, evitând contactul vizual.

— Taylor e aici de la nouă. Uită-te la mine, îmi șoptește el.

Mă străduiesc să mă uit în ochii lui, dar, când reușesc, el se uită în jos la mine, minunându-se.

— N-ai plâns, murmură, apoi mă îmbrățișează brusc și mă sărută pătimaș. Duminică, șoptește el cu buzele lipite de ale mele și simt că e în același timp o promisiune și o amenințare.

Îl urmăresc cum pleacă pe alee și se urcă în SUV-ul Audi. Nu se uită în spate. Închid ușa și rămân neajutorată în livingul unui apartament în care voi mai petrece doar două nopți. Un loc în care am trăit fericită aproape patru ani… și totuși azi, pentru prima oară, ml simt singură și stingheră aici, nefericită cu propria-mi companie. M-am îndepărtat oare atât de mult de cea care sunt? Știu că undeva, sub exteriorul meu amorțit, nu foarte adânc, pândește un izvor de lacrimi. Ce mă fac? Ironia e că nici măcar nu pot să stau jos și să mă las în voia unui plâns sănătos. Va trebui să stau în picioare. Știu că o târziu, dar hotărăsc s-o sun pe mama.

— Iubito, ce faci? Cum a fost la absolvire? se entuziasmează ea la telefon. Vocea ei e ca un balsam liniștitor.

— Scuze că te sun așa târziu, șoptesc.

Ea se oprește.

— Ana? Ce s-a întâmplat?

E cât se poate de serioasă acum.

— Nimic, mamă, voiam doar să-ți aud glasul.

Rămâne tăcută un moment.

— Ana, ce-i cu tine? Te rog să-mi spui.

Are vocea caldă și tămăduitoare, și știu că-i pasă. Lacrimile încep să-mi curgă. Am plâns prea des în ultimele zile.

— Te rog, Ana, spune mama și durerea ei o reflectă pe a mea.

— Of, mamă, e vorba despre un bărbat.

— Ce ți-a făcut?

Îi simt neliniștea din glas.

— Nu e vorba despre asta.

Cu toate că e… La naiba. Nu vreau s-o îngrijorez. Vreau doar ca altcineva să fie puternic în locul meu, în acest moment.

— Ana, te rog, încep să-mi fac griji.

Inspir cu putere.

— M-am cam îndrăgostit de omul ăsta, iar el e atât de diferit de mine și nu știu dacă ar trebui să fim împreună.

— Oh, iubito. Ce mult aș vrea să fiu lângă tine. Îmi pare atât de rău că n-am putut veni la absolvire. În sfârșit, te-ai îndrăgostit și tu de cineva. Of, iubito, bărbații ăștia sunt atât de alunecoși. Sunt o specie diferită, iubito. De când îl cunoști?

Christian e fără doar și poate dintr-o specie diferită… *de pe o planetă diferită.*

— Ei, de aproape trei săptămâni.

— Ana, iubito, asta nu înseamnă nimic. Este imposibil să cunoști un om într-un timp atât de scurt. Ia-o cu binișorul cu el și ține-l la distanță

până reușești să-ți dai seama dacă e vrednic de tine.

Uau… e de-a dreptul iritant când maică-mea dovedește atâta înțelepciune, dar la chestia asta a sosit prea târziu. Dacă e vrednic de mine? Ăsta e un concept interesant. Eu m-am întrebat mereu dacă sunt vrednică de el.

— Iubito, văd că ești tare nefericită. Vino acasă – fă-ne o vizită. Mi-e dor de tine, draga mea. Și lui Bob o să-i fie drag să te vadă. Te distanțezi un pic și poate capeți o altă perspectivă. Ai nevoie de o pauză. Ai muncit foarte mult.

Of, Doamne, ideea mi se pare tare ispititoare. Să fug în Georgia. Să am parte de soare, de cocktailuri. De buna dispoziție a mamei mele… de brațele ei iubitoare.

— Am două interviuri pentru joburi în Seattle, luni.

— Ei, asta-i o veste minunată.

Ușa se deschide și apare Kate, rânjind către mine. Îi cade fața când observă că am plâns.

— Mamă, nu mai pot să vorbesc. O să mă gândesc la o vizită. Mulțumesc.

— Iubito, te rog, nu lăsa un bărbat să-ți intre pe sub piele. Ești mult prea tânără. Du-te și bucură-te de viață.

— Da, mamă, te iubesc.

— Oh, Ana, și eu te iubesc, tare mult. Ai grijă de tine, iubito.

Închid și mă întorc cu fața spre Kate, care se uită încruntată la mine.

— Iar te-a supărat futangiul ăla obscen de bogat?

— Nu… Într-un fel… ăă… da.

— Ia trimite-l tu la plimbare, Ana. De când l-ai cunoscut, ai fost într-o stare de agitație continuă. Niciodată nu te-am văzut în halul ăsta.

Lumea lui Katherine Kavanagh e foarte clară, numai în alb și negru. Nici vorbă de nuanțele

intangibile, misterioase și vagi de gri care-mi colorează lumea. *Bine ai venit în lumea mea.*

— Stai jos, hai să vorbim. Să bem niște vin. A, văd că ai băut șampanie.

Cercetează sticla.

— Și unde mai pui c-ai băut ceva ca lumea.

Schițez un zâmbet, uitându-mă cu teamă la canapea. Mă apropii de ea cu precauție. *Hmm… să stau jos.*

— Ești bine?

— M-am împiedicat și am căzut în fund.

Nu se gândește să-mi pună la îndoială explicația, pentru că mă știe drept una dintre persoanele cele mai lipsite de coordonare din statul Washington. Niciodată nu mi-a trecut prin cap c-o să consider asta o binecuvântare. Stau jos cu mare băgare de seamă, plăcut surprinsă că sunt bine, și îmi îndrept atenția spre Kate, cu toate că mintea mea e sticloasă și sunt atrasă iar spre Heathman – *Dacă ai fi a mea, după toată isprava de ieri, n-ai mai fi putut să stai pe scaun o săptămână.* A spus-o atunci și în acel moment singurul lucru la care mă mai puteam gândi era să fiu a lui. Toate semnalele de avertizare erau la locul lor, numai eu eram prea stupidă și prea înamorată ca să observ.

Kate revine în living cu o sticlă de vin roșu și cești spălate.

— Să bem.

Îmi întinde o ceașcă de vin.

— N-are cum să fie la fel de bun ca Bolly.

— Ana, dacă omul e un nemernic cu probleme de implicare pe termen lung, renunță la el. Deși chiar că nu pot să înțeleg de ce are probleme de acest gen. În cort, la absolvire, nu mai putea să-și dezlipească ochii de tine, te urmărea ca un șoim. Aș spune că era complet îndrăgostit de tine, dar poate că are o manieră mai ciudată de a o arăta.

Îndrăgostit? Christian? O manieră ciudată de a o arăta? Absolut de acord.

— Kate, e complicat. Cum a fost seara ta? întreb.

Nu pot să discut despre asta cu Kate fără să dezvălui prea mult, dar o singură întrebare despre ziua ei și Kate nu mai insistă. E liniștitor să stai și să-i asculți pălăvrăgeala normală. Vestea cea mai tare e că Ethan s-ar putea să vină să locuiască cu noi după vacanță. Ar fi distractiv – Ethan e tare haios. Mă încrunt. Christian nu va fi de acord – sunt aproape sigură. Ei… asta e. Va fi nevoit s-o înghită. Mai beau vreo două cești de vin și mă hotărăsc să merg la culcare. A fost o zi foarte lungă. Kate mă îmbrățișează, apoi ia telefonul ca să-l sune pe Elliot.

Verific mașinăria malefică după ce mă spăl pe dinți. Mă așteaptă un e-mail de la Christian.

De la: Christian Grey
Subiect: Tu
Data: 26 mai 2011, 23.14
Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,

Ești pur și simplu splendidă. Ești cea mai frumoasă, inteligentă, isteață și curajoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Ia o pastilă de Advil – aceasta nu e o solicitare. Și să nu mai conduci vreodată broscuța. Am să știu.

Christian Grey,
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Cum adică, să nu-mi mai conduc mașinuța mea dragă?! Imediat îi scriu un răspuns.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Lingușeala
Data: 26 mai 2011, 23.20
Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,

Lingușeala n-o să te ducă nicăieri, dar întrucât ai fost deja pretutindeni, subiectul rămâne în discuție.

Va trebui să-mi conduc broscuța până la un garaj ca să o pot vinde – așa încât nu voi accepta cu grație vreuna din prostiile tale în această privință.

Vinul roșu este întotdeauna preferabil Advilului.

Ana

P.S. Pentru mine, bătaia cu bastonul este o limită DURĂ.

Apăs butonul „Send”.

De la: Christian Grey

Subiect: Femei enervante care nu știu să primească un compliment

Data: 26 mai 2011, 23.26

Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,

Nu te lingușesc. Ar trebui să te duci la culcare.

Accept adăugirea făcută de tine la limitele dure.

Nu bea prea mult.

Taylor se va descotorosi de mașina ta și va obține și un preț bun pe deasupra.

Christian Grey,

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele

Subiect: Taylor – este el omul potrivit pentru asta?

Data: 26 mai 2011, 23.40

Către: Christian Grey

Dragă Sir,

Mă intrigă faptul că îți lași bucuros mâna ta dreaptă să conducă mașina, dar nu și pe o femeie pe care o regulezi ocazional. De unde sunt eu sigură că Taylor e omul care-mi va obține prețul cel mai bun pentru respectiva mașină? În trecut,

probabil înainte de a te întâlni, eram recunoscută pentru duritatea în negocieri.

Ana
De la: Christian Grey
Subiect: Atenție!
Data: 26 mai 2011,23.44
Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,

Prefer să presupun că acum a vorbit VINUL ROȘU și că ai avut o zi foarte lungă.

Deși sunt tentat să vin până acolo cu mașina ca să mă asigur că o să-ți fie imposibil să stai pe scaun o săptămână, nu doar o seară.

Taylor este un fost militar de carieră și e capabil să conducă orice, de la o motocicletă la un tanc Sherman. Mașina ta nu prezintă absolut niciun pericol pentru el.

Te rog să nu te referi la tine ca la „o femeie pe care o regulezi ocazional" pentru că, foarte sincer îți zic, mă înfurie de-a dreptul și cu siguranță că nu ți-ar plăcea să mă vezi când sunt furios.

Christian Grey,
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.
De la: Anastasia Steele
Subiect: Tu să ai grijă
Data: 26 mai 2011, 23.57
Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,

Oricum, nu sunt sigură că te plac, mai ales în acest moment.

Dra Steele
De la: Christian Grey
Subiect: Tu să ai grijă
Data: 27 mai 2011, 00.03
Către: Anastasia Steele

De ce nu mă placi?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.
De la: Anastasia Steele
Subiect: Tu să ai grijă
Data: 27 mai 2011, 00.09
Către: Christian Grey

Pentru că niciodată nu stai cu mine.

Uite-așa, asta o să-i dea o temă de gândire. Închid mașinăria cu un gest bombastic pe care nu-l simt cu adevărat și mă târăsc în pat. Sting veioza și mă uit la tavan. A fost o zi lungă, plină de emoții. M-a uns la suflet faptul că am putut să petrec puțin timp cu Ray. Arăta bine și, în mod ciudat, părea de acord cu Christian. Dumnezeule, Kate și gura ei mare. Să-l aud pe Christian vorbind despre cum a suferit de foame. Ce naiba e toată povestea asta? Oh, și mașina. Nici măcar nu i-am zis lui Kate despre noua mașină. Oare la ce s-a gândit Christian?

Și pe urmă seara aceasta, când el m-a bătut cu adevărat. Niciodată în viața mea n-am luat o palmă. În ce m-am băgat? Foarte încet, lacrimile, pe care sosirea lui Kate le-a oprit, încep să mi se prelingă pe obraji. M-am îndrăgostit de cineva care e atât de închistat emoțional, încât nu voi avea decât de suferit – în adâncul sufletului știu asta –, cineva care singur recunoaște că e complet pervertit. De ce e atât de pervertit? Trebuie să fie groaznic, iar gândul că în copilărie a suferit cine știe ce cruzime de neimaginat mă face să plâng și mai tare. *Poate că, dacă ar fi fost mai normal, nu te-ar fi dorit,* își aduce contribuția la reflecțiile mele Vocea interioară… și, în adâncul inimii, știu că e adevărat. Mă întorc cu fața la pernă și stăvilarele se deschid… și pentru prima oară după mulți ani suspin incontrolabil în pernă.

Strigătul lui Kate mă scoate momentan din noaptea neagră a sufletului meu.

— *Ce dracu cauți aici?*

— *Ei bine, nu poți!*

— *Ce mama naibii i-ai făcut acum?*

— *De când te-a cunoscut plânge întruna.*

— *Nu-ți dau voie să intri!*

Christian dă buzna în dormitorul meu și, fără nicio introducere, aprinde lumina din tavan, făcându-mă să mijesc ochii.

— Dumnezeule, Ana, bâiguie el.

Stinge din nou lumina și într-o clipă e în pat, lângă mine.

— Ce faci aici? îngaim eu printre sughițuri.

La naiba, nu mă pot opri din plâns.

Aprinde veioza, făcându-mă iar să mijesc ochii. Kate vine și stă în prag.

— Vrei să-l arunc afară pe nemernicul ăsta? întreabă ea, radiind o ostilitate termonucleară.

Christian ridică din sprâncene spre ea, fără doar și poate surprins de epitetul ei măgulitor și de ostilitatea ei atroce. Clatin din cap, iar ea își dă ochii peste cap către mine. *Of… n-aș face asta în preajma domnului G.*

— Dacă ai nevoie de mine, e de ajuns să dai un răcnet, spune ea, ceva mai blând. Grey – ești pe lista mea neagră și sunt cu ochii pe tine, șuieră ea.

Christian o privește nedumerit, iar Kate se întoarce și trage ușa după ea, fără s-o închidă.

Christian se uită în jos la mine, cu o expresie gravă și fața cadaverică. Are pe el haina în dungi fine și, din buzunarul interior, scoate o batistă pe care mi-o dă. Cred că o mai am pe cealaltă pe undeva.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el liniștit.

— De ce ești aici? spun, ignorându-i întrebarea.

Ca prin minune, lacrimile au încetat să-mi mai curgă, dar am rămas cu niște sughițuri uscate care-mi zguduie corpul.

— O parte din rolul meu constă în a avea grijă de nevoile tale. Ai spus că vrei să rămân cu tine, și iată, am venit. Totuși, uite cum te găsesc.

Pare buimăcit.

— Sunt sigur că eu am provocat asta, dar habar n-am de ce. E pentru că te-am lovit?

Mă ridic, crispându-mă din pricina posteriorului dureros. Stau în capul oaselor, cu fața la el.

— Ai luat Advil?

Clatin din cap. Își îngustează privirea, se ridică și iese din încăpere. Îl aud discutând cu Kate, dar nu și ce-și vorbesc. Câteva minute mai târziu se întoarce cu pilulele și o ceașcă cu apă.

— Ia astea, îmi poruncește el cu blândețe și se așază pe pat lângă mine.

Fac ce mi se spune.

— Vorbește cu mine, șoptește el. Mi-ai spus că ești bine. Nu te-aș fi lăsat singură nicio clipă dacă aș fi bănuit că ești în starea asta.

Mă uit în jos. Ce pot să spun ce să nu fi spus deja? Vreau mai mult. Vreau să rămână cu mine pentru că așa vrea *el*, nu pentru că sunt o epavă plângăcioasă, și nu vreau să mă bată – e chiar atât de absurd ceea ce-i cer?

— Deduc că atunci când ai zis că ești bine, de fapt, nu erai.

Roșesc.

— Așa am crezut.

— Anastasia, nu se poate să-mi spui ce crezi tu că vreau să aud. Asta nu mai e sinceritate, mă dojenește el. Cum să mai cred ce-mi spui?

Mă uit la el și văd că e încruntat, iar în ochi are o expresie goală.

— Cum te-ai simțit în timp ce te băteam și după aceea?

— Nu mi-a plăcut. Aș prefera să n-o mai faci.

— Păi, nici nu trebuia să-ți placă.

— Dar de ce-ți place ție? zic, ridicând privirea spre el.

Întrebarea mea îl surprinde.

— Chiar vrei să știi?

— Oh, crede-mă, sunt fascinată.

Și chiar nu reușesc să-mi alung sarcasmul din glas. Își mijește din nou ochii.

— Ai grijă! mă avertizează.

Mă albesc la față.

— Ai de gând să mă lovești iar?

— Nu, nu în seara asta.

Pfiu… eu și vocea mea interioară răsuflăm ușurate.

— Deci…, continui eu.

— Îmi place controlul pe care mi-l oferă, Anastasia. Vreau să te comporți într-un anume fel și, dacă nu o faci, te voi pedepsi, iar tu vei învăța să te porți așa cum doresc. Îmi place să te pedepsesc. Am vrut să te bat la fund de când m-ai întrebat dacă sunt gay.

Amintirea mă face să roșesc. *Dumnezeule, chiar și eu voiam să mă bat singură după acea întrebare.* Deci Katherine Kavanagh e responsabilă pentru toate acestea, iar dacă s-ar fi dus să obțină acel interviu și să-i pună întrebarea cu pricina, pe ea ar fi durut-o fundul acum. Nu-mi place gândul. Cât de derutant este?

— Așadar, nu-ți place felul meu de a fi.

Se uită la mine lung, iarăși tulburat.

— Cred că ești adorabilă așa cum ești.

— Atunci, de ce încerci să mă schimbi?

— Nu vreau să te schimb. Aș vrea să fii bine-crescută și să respecți setul de reguli pe care ți le-am dat și să nu mă sfidezi. E simplu.

— Dar vrei să mă pedepsești?

— Da, vreau.

— Asta e ceea ce nu înțeleg.

Oftează și-și trece din nou mâna prin păr.

— Așa sunt eu făcut, Anastasia. Am nevoie să te controlez. Am nevoie să te porți într-un anume fel și, în caz contrar – ador să văd cum frumoasa ta piele de alabastru se face roz și se încinge sub palmele mele. Mă excită.

Fir-ar să fie! Ei, acum ajungem undeva.

— Deci, nu e vorba despre durerea pe care mă faci s-o îndur?

Înghite în sec.

— Un pic, să văd dacă ești în stare să suporți, dar nu numai ăsta e motivul. E vorba despre faptul că vreau să faci tot ceea ce eu consider că se cuvine să faci – controlul suprem asupra altcuiva. Și asta mă excită. Foarte mult, Anastasia. Uite, nu reușesc să explic prea bine… n-am mai fost nevoit s-o fac până acum. Nu m-am gândit la asta serios. Mereu am fost cu oameni care gândesc la fel.

Ridică din umeri în chip de scuză.

— Și tot nu mi-ai răspuns la întrebare – cum te-ai simțit după aceea?

— Confuză.

— Ai fost excitată sexual, Anastasia.

Închide ochii un scurt moment, iar când îi redeschide și se uită lung la mine, sunt aprinși. Expresia lui stârnește acea parte întunecată din mine, îngropată în adâncurile pântecului meu – libidoul, trezit la viață și îmblânzit de el, dar, chiar și acum, insațiabil.

— Nu te uita așa la mine, murmură el.

Mă încrunt. *Dumnezeule, ce-am mai făcut acum?*

— Nu am niciun prezervativ, Anastasia, și știi, ești supărată. Contrar convingerilor colegei tale de cameră, nu sunt un monstru priapic. Deci, te-ai simțit confuză?

Mă foiesc sub privirea lui intensă.

— În e-mailuri, văd că n-ai nicio problemă să fii sinceră cu mine. Mesajele tale îmi spun întotdeauna exact ce simți. De ce nu poți să faci asta și în conversație? Te intimidez atât de mult?

Culeg o scamă imaginară de pe cuvertura primită de la mama.

— Mă ademenești, Christian. Mă copleșești cu totul. Mă simt ca Icar când s-a apropiat prea mult de soare, șoptesc.

El face ochii mari.

— Păi, cred că ai o percepție totalmente greșită, murmură.

— Ce?

— Of, Anastasia, m-ai vrăjit, nu se vede de la o poștă?

Nu, eu nu văd. *Vrăjit*… zeița mea intimă a rămas cu gura căscată. Nici ei nu-i vine să creadă.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Scrie-mi un e-mail. Dar în clipa asta chiar te rog să dormi. Pot să rămân peste noapte?

— Vrei să rămâi? zic, incapabilă să-mi ascund speranța din glas.

— Tu m-ai vrut aici.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— O să-ți scriu un e-mail, mormăie el irascibil.

În picioare, își golește buzunarele blugilor de BlackBerry, chei, portofel și bani. Dumnezeule, bărbații duc în buzunare o grămadă de nimicuri. Își dă jos ceasul de la mână, pantofii, ciorapii și blugii și-și pune haina pe spătarul scaunului. Se duce în cealaltă parte a patului și se întinde.

— Culcă-te, îmi poruncește el.

Mă strecor sub cuverturi, înfiorându-mă, privind la el. Dumnezeule… rămâne peste noapte. Cred că am amorțit în urma șocului. Se ridică într-un cot și se uită lung la mine.

— Dacă ai de gând să plângi, plângi de față cu mine. Trebuie să știu.

— Vrei să plâng?

— Nu în mod deosebit. Vreau să știu cum te simți. Nu vreau să-mi aluneci printre degete.

Stinge lumina.

— E târziu și amândoi avem treabă mâine.

Deci e aici… și la fel de autoritar, dar nu mă pot plânge: e în patul meu. Nu prea înțeleg de ce… poate ar trebui să plâng mai des în fața lui. Sting veioza de lângă pat.

— Întinde-te pe o parte, cu spatele la mine, murmură el pe întuneric.

Îmi dau ochii peste cap, pe deplin conștientă că nu mă poate vedea, dar fac cum mi s-a spus. Cu gingășie, se apropie și mă cuprinde cu brațele, trăgându-mă la pieptul lui.

— Dormi, iubito, șoptește și îi simt nasul în păr când inhalează adânc.

Doamne! Christian Grey doarme cu mine și, în confortul și alinarea brațelor sale, alunec într-un somn liniștit.

Capitolul 17

Flacăra lumânării e prea fierbinte. Pâlpâie și dansează în aerul încins, o briză care nu potolește deloc arșița. Aripi din voal fâlfâie încoace și-ncolo pe întuneric, împrăștiind firele de praf în cercul de lumină. Mă chinui să rezist, dar sunt atrasă. Și deodată, totul e atât de luminos, iar eu zbor prea aproape de soare, năucită de lumină, pârjolită și topită de dogoare, ostenită de strădaniile mele de a rămâne în aer. Sunt atât de caldă. Arșița… e înăbușitoare, copleșitoare. Mă trezește din somn.

Deschid ochii și mă pomenesc înfășurată de Christian Grey, ca de un steag al victoriei. Doarme dus, cu capul pe pieptul meu, cu brațul peste mine, ținându-mă aproape, cu un picior înfășurat pe după picioarele mele. Căldura corpului său mă sufocă. Îmi ia un moment să asimilez faptul că e încă în patul meu și doarme buștean, iar afară e lumină – e dimineață. A petrecut toată noaptea cu mine.

Am brațul drept întins, fără îndoială în căutarea unui loc răcoros și, în timp ce procesez faptul că e încă cu mine, îmi vine în cap ideea că aș putea să-l ating. Doarme. Ezitând, îmi ridic mâna și îl mângâi pe spate cu vârfurile degetelor. Aud un mârâit gutural nemulțumit și se foiește. Își freacă nasul de pieptul meu, inhalând adânc în timp ce se trezește. De sub chica de păr ciufulit, ochii cenușii somnoroși îi întâlnesc pe ai mei.

— Bună dimineața, mormăie și se încruntă. Dumnezeule, până și în somn sunt atras de tine.

Se mișcă încet, desprinzându-se de mine și căutând să se orienteze în timp și spațiu. Devin conștientă de sexul lui tare lipit de șoldul meu. Îmi observă reacția materializată în ochii măriți și zâmbește leneș și sexy.

— Hmm… chestia asta are niște posibilități, dar cred că e mai bine să așteptăm până duminică.

Se apleacă și-și freacă nasul de urechea mea. Roșesc, dar apoi căldura lui îmi provoacă șapte

nuanțe de stacojiu.

— Ești foarte excitant, murmur eu.

— Nici tu nu stai rău la capitolul ăsta, șoptește și se lipește de mine.

Roșesc și mai mult. *Nu asta am vrut să spun*. Se ridică într-un cot și se uită la mine amuzat. Se apleacă și, spre surprinderea mea, mă sărută delicat pe buze.

— Ai dormit bine? mă întreabă.

Dau din cap aprobator și, uitându-mă la el, îmi dau seama că am dormit foarte bine, exceptând poate ultima jumătate de oră, când mi-a fost prea cald.

— Și eu.

Se încruntă.

— Da, chiar am dormit bine.

Ridică sprâncenele într-o expresie de surprindere plăcută.

— Cât e ceasul?

Mă uit la deșteptător.

— E șapte jumate.

— Șapte jumate… la dracu'.

Se dă jos din pat și-și trage blugii. E rândul meu să mă arăt amuzată și mă ridic în capul oaselor. Christian Grey a întârziat și e agitat. Așa ceva nu mi-a mai fost dat să văd. Îmi dau seama că nu mă mai doare posteriorul.

— Ai o influență foarte proastă asupra mea. Am o întâlnire. Trebuie să plec – trebuie să ajung în Portland la opt. Tu faci mișto de mine?

— Da, zic și zâmbesc.

— Am întârziat. Eu nu întârzii. O altă premieră, domnișoară Steele.

Își pune haina și apoi se apleacă și-mi prinde capul între palme.

— Duminică, spune, și cuvântul e încărcat cu o promisiune nerostită.

Tot ce se ascunde în adâncul corpului meu se destinde și apoi se contractă într-o anticipare delicioasă. Senzația este desăvârșită.

Fir-ar să fie, dacă mintea mea ar putea ține pasul cu corpul… Se apleacă și mă sărută grăbit. Își ia lucrurile de pe măsuță și pantofii – pe care nu-i încalță.

— O să vină Taylor să rezolve cu broscuța ta. Am vorbit serios. Nu o mai conduce. Ne vedem la mine acasă duminică. Îți transmit ora prin e-mail.

Și, ca un vârtej, a dispărut.

Christian Grey a petrecut noaptea cu mine, iar eu mă simt odihnită. Și n-am făcut sex, doar ne-am ținut în brațe. Mi-a spus că n-a dormit niciodată cu nimeni – dar cu mine a dormit de trei ori. Rânjesc și mă dau alene jos din pat. Mă simt mai optimistă decât mă simțeam ieri. Mă duc la bucătărie, simt nevoia să beau un ceai.

După micul dejun, fac duș și mă îmbrac rapid pentru ultima mea zi la Clayton's. Este sfârșitul unei epoci – adio, domnule și doamnă Clayton, WSU, Vancouver, apartament, broscuță. Mă uit la mașinăria malefică – e doar 7.52. Am timp.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Molestare și ultraj: consecințe
Data: 27 mai 2011, 08.05
Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,

Ai vrut să știi de ce m-am simțit confuză după ce tu – și aici putem folosi orice eufemism dorim – m-ai bătut la fund, m-ai pedepsit, m-ai molestat. Ei bine, în tot timpul acestui proces alarmant, m-am simțit înjosită, brutalizată și abuzată. Și, spre marea mea rușine, ai dreptate, am fost excitată și nu m-am așteptat la așa ceva. Așa cum știi prea bine, tot ce e legat de sex e nou pentru mine mi-aș fi dorit să am mai multă experiență, poate așa aș fi fost mai pregătită. Starea de excitare pe care am simțit-o a fost un șoc pentru mine.

Dar ceea ce m-a îngrijorat cu adevărat a fost felul cum m-am simțit după aceea. Și asta e mai greu de exprimat în cuvinte. Am fost fericită că ai

fost fericit. M-am simțit ușurată că n-a fost chiar atât de dureros cum m-am temut c-ar putea să fie. Iar când am stat în brațele tale, m-am simțit… împlinită. Dar mă simt foarte stânjenită, vinovată chiar, că m-am simțit astfel. Nu-mi stă în fire și, prin urmare, sunt confuză. Crezi că e un răspuns la întrebarea ta?

Sper că lumea Fuziunilor și Achizițiilor este la fel de stimulatoare ca întotdeauna… și că n-ai întârziat prea mult.

Mulțumesc că ai stat cu mine.

Ana

De la: Christian Grey
Subiect: Descătușează-ți mintea
Data: 27 mai 2011, 08.24
Către: Anastasia Steele

Interesant… chiar dacă titlul mesajului e ușor exagerat, domnișoară Steele.

Ca să răspund la problemele ridicate:

- O să mă opresc la bătaia la fund – pentru că asta a fost.

- Deci, te-ai simțit înjosită, brutalizată, abuzată și molestată – cât de bine ai intrat în pielea personajului Tess Durbeyfield! Dacă-mi amintesc corect, cred că tu ai fost cea care a ales brutalizarea. Te simți cu adevărat astfel sau crezi că așa ar trebui să te simți? Sunt două lucruri diferite. Dacă așa te simți, crezi că ai putea să încerci să-ți asumi aceste sentimente, să le accepți, de dragul meu? Asta ar face o supusă.

- Îți sunt recunoscător pentru lipsa de experiență. O prețuiesc și abia încep să

înțeleg ce înseamnă. Mai simplu spus… înseamnă că ești a mea în toate felurile posibile.

• Da, ai fost excitată, stare care la rândul ei a fost foarte excitantă, nu e nimic greșit în asta.

• Fericit e un cuvânt care nu exprimă îndeajuns cum m-am simțit. Bucuria extatică se apropie mai mult de adevăr.

• Bătaia la fund aplicată ca pedeapsă este mult mai dureroasă decât cea aplicată senzual – deci, mai dur de atât n-o să fie, decât dacă, desigur, vei comite o infracțiune gravă, caz în care mă voi folosi de un instrument cu care te voi pedepsi. Și pe mine m-a durut palma, dar mi-a plăcut.

• Și eu m-am simțit împlinit – mai mult decât ai putea să știi vreodată.

• Nu-ți irosi energia cu sentimente de vinovăție pentru fapte nepermise etc. Suntem doi adulți care consimt și ceea ce facem în spatele ușilor închise rămâne doar între noi doi. Trebuie să-ți descătușezi mintea și să-ți asculți corpul.

• Lumea Fuziunilor și a Achizițiilor nu e nici pe departe la fel de stimulatoare ca tine, domnișoară Steele.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Dumnezeule… *a mea în toate felurile posibile.* Simt că nu mai am aer.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Adulți care consimt!

Data: 27 mai 2011, 08.26
Către: Christian Grey

Nu ești în ședință?
Mă bucur mult că te-a durut palma.
Și dacă mi-aș asculta corpul, acum m-aș afla în Alaska.

Ana

P.S.: Mă voi gândi la asumarea acestor sentimente.
De la: Christian Grey
Subiect: Dar n-ai chemat poliția
Data: 27 mai 2011, 08:35
Către: Anastasia Steele

Domnișoară Steele,
Dacă într-adevăr te interesează, să știi că sunt în toiul unei ședințe unde se discută piața livrărilor la termen.

Dacă ai uitat cumva, ai stat lângă mine, știind ce am de gând să fac.

Nu mi-ai cerut nicio secundă să mă opresc – nici n-ai folosit vreunul dintre cuvintele de siguranță.

Ești adultă – ai capacitatea de a alege.

Foarte sincer, aștept cu nerăbdare să mă doară palma.

Îmi este limpede că nu-ți asculți partea potrivită a trupului.

În Alaska e foarte frig și nu e un loc în care să te ascunzi. Te-aș găsi.

Doar pot să-ți urmăresc telefonul mobil – ai uitat?

Du-te la muncă.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă uit urât la ecran. Are dreptate, firește. E alegerea mea. Hmm. Vorbește serios când zice că vine să mă găsească? Să iau hotărârea să dispar o vreme? Mintea mi se duce iute la oferta mamei. Dau clic pe „reply”.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Hărțuitorule
Data: 27 mai 2011, 08:36
Către: Christian Grey

Ai apelat la terapie pentru tendințele de hărțuitor?

Ana

De la: Christian Grey
Subiect: Hărțuitor? Eu?
Data: 27 mai 2011, 08:38
Către: Anastasia Steele

Dr. Flynn primește de la mine o mică avere în legătură cu tendința mea de hărțuitor și alte tendințe.

Du-te la muncă.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Șarlatani scumpi
Data: 27 mai 2011, 08.40
Către: Christian Grey

Te superi dacă-ți sugerez, cu umilință, să cauți o a doua opinie?

Nu sunt sigură că dr. Flynn este foarte eficient.

Domnișoara Steele
De la: Christian Grey
Subiect: Alte opinii
Data: 27 mai 2011, 08.43
Către: Anastasia Steele

Nu că ar fi treaba ta, cu sau fără umilință, dar dr. Flynn este a doua opinie.

Vei fi nevoită să mergi cu viteză în noua ta mașină, expunându-te unui risc imobil – cred că asta încalcă regulile.

DU-TE LA MUNCĂ!

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.
De la: Anastasia Steele
Subiect: MAJUSCULE ȚIPĂTOARE
Data: 27 mai 2011, 08.47
Către: Christian Grey

Ca subiect al tendințelor tale de hărțuitor, de fapt, chiar cred că e treaba mea.

N-am semnat încă. Așa că regulile tale – vax albina. Și programul meu începe abia la 9.30.

Domnișoara Steele
De la: Christian Grey
Subiect: Lingvistică descriptivă
Data: 27 mai 2011, 08.49
Către: Anastasia Steele

„Vax albina”? N-aș băga mâna în foc că expresia e de găsit prin dicționare.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.
De la: Anastasia Steele
Subiect: Lingvistică descriptivă
Data: 27 mai 2011, 08.52
Către: Christian Grey

O găsești după „hărțuitor” și „maniac al controlului”.
Iar lingvistica descriptivă e o limită dură pentru mine.

Acum vrei să încetezi să mă mai deranjezi?

Vreau să mă duc și eu la muncă cu mașina mea cea nouă.

Ana
De la: Christian Grey
Subiect: Tinere provocatoare, dar amuzante
Data: 27 mai 2011, 08.56
Către: Anastasia Steele

Mă mănâncă palma.
Ai grijă la drum, domnișoară Steele.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Să conduci un Audi îți dă o mare bucurie. Are servodirecție. Wanda, broscuța mea, n-are putere în ea deloc – nicăieri –, așa încât porția mea de mișcare zilnică, adică șofatul broscuței, va înceta. A, dar voi avea parte de un instructor personal, conform regulilor lui Christian. Mă încrunt. Urăsc mișcarea fizică.
În timp ce conduc, încerc să analizez schimbul nostru de e-mailuri. Uneori, e un ticălos cu aere de superioritate. Și apoi mă gândesc la Grace și mă simt vinovată. Dar, desigur, nu l-a născut. *Hmm*, asta e o întreagă lume de suferință necunoscută. Ei,

atunci, un ticălos cu aere de superioritate i se potrivește. Da. Sunt adultă, mulțumesc că mi-ai reamintit, Christian Grey, și e alegerea mea. Problema e că eu îl vreau doar pe Christian Grey, nu tot… bagajul lui – iar în clipa asta are atâta bagaj cât să umple cala unui 747. N-aș putea să mă relaxez și să îl accept? Așa cum ar face o supusă? Am zis că aș încerca. E o sarcină teribil de grea.

Opresc în parcarea magazinului. În timp ce intru, abia dacă-mi vine să cred că e ultima mea zi acolo. Din fericire, magazinul e plin și timpul trece repede. În pauza de prânz, domnul Clayton mă cheamă din depozit. Îl găsesc lângă un curier pe motocicletă.

— Domnișoara Steele? întreabă curierul.

Mă uit întrebătoare la domnul Clayton, care ridică din umeri! La fel de nedumerit ca mine. Mi se strânge inima. Ce mi-o mai fi trimis Christian? Semnez pentru pachețel și-l deschid imediat. E un Blackberry. Inima mi se strânge și mai mult. Îl pornesc.

De la: Christian Grey
Subiect: BlackBerry DE ÎMPRUMUT
Data: 27 mai 2011, 11.15
Către: Anastasia Steele

Trebuie să pot lua legătura cu tine tot timpul și, dat fiind că asta e forma ta de comunicare cea mai sinceră, m-am gândit că ai avea nevoie de un BlackBerry.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.
De la: Anastasia Steele
Subiect: Cosumerismul a luat-o razna
Data: 27 mai 2011, 13.22
Către: Christian Grey

Cred că trebuie să-l suni de îndată pe dr. Flynn. Tendințele tale de hărțuitor își fac de cap.

Sunt la muncă. O să-ți scriu când ajung acasă.

Mulțumesc pentru acest gadget.

Nu m-am înșelat când am zis că ești consumatorul suprem. De ce faci asta?

Ana

De la: Christian Grey

Subiect: Înțelepciune la o persoană atât de tânără

Data: 27 mai 2011,13:24

Către: Anastasia Steele

Un argument bine plasat, ca de fiecare dată, domnișoară Steele.

Dr. Flynn e în concediu.

Și fac asta pentru că pot.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Pun obiectul la loc în buzunar, deja simțind că-l urăsc. Corespondența prin e-mail cu Christian creează dependență, dar eu mai trebuie să și muncesc. Îmi bâzâie o dată în buzunarul de la spate… *Se potrivește*, îmi zic cu ironie, dar, făcând apel la toată voința mea, îl ignor.

La patru, domnul și doamna Clayton îi adună pe toți angajații în magazin și, în timpul unui discurs stânjenitor de lacrimogen, îmi fac cadou un cec de trei sute de dolari. În acest moment, toate evenimentele din ultimele trei săptămâni se acumulează în mintea mea: examenele, absolvirea, un miliardar aprig și deranjat mintal, deflorarea, limitele dure și acceptabile, sălile de jocuri fără console, călătoriile cu elicopterul și faptul că mâine mă voi muta. Uluitor, reușesc să-mi păstrez cumpătul. Vocea mea interioară e căzută pe spate de admirație. Îi îmbrățișez cu căldură pe soții Clayton. Au fost niște patroni cumsecade și generoși și o să-mi lipsească.

Când ajung acasă, o văd pe Kate, care se dă jos din mașina ei.

— Asta ce e? spune pe un ton acuzator, arătând spre Audi.

Nu pot să rezist.

— E o mașină, zic eu cu sarcasm.

Își mijește ochii și, pentru o clipă, mă întreb dacă nu cumva o să mă pună și ea pe genunchi.

— Cadoul meu de absolvire, precizez, încercând să par nonșalantă.

Da, primesc zilnic în dar mașini scumpe. Kate rămâne cu gura căscată.

— E generos, chiar peste măsură, nemernicul, nu-i așa?

Încuviințez din cap.

— Să știi că am încercat să o refuz, dar, sincer, n-a meritat efortul.

Kate își ține buzele.

— Nu-i de mirare că ești copleșită. Am remarcat că a rămas peste noapte.

— Mda, zic eu cu melancolie.

— Terminăm și noi de împachetat drăciile alea?

Aprob dând din cap și o urmez înăuntru. Verific e-mailul de la Christian.

De la: Christian Grey
Subiect: Duminică
Data: 27 mai 2011, 13.40
Către: Anastasia Steele

Ne vedem duminică la ora 1 p.m.?

Doctorul va veni la Escala să te consulte la 1.30.

Plec la Seattle acum.

Sper că mutarea voastră va decurge bine și aștept cu nerăbdare ziua de duminică.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Dumnezeule, putea la fel de bine să discute despre vreme. Decid să-i răspund la e-mail de

îndată ce terminăm de împachetat. Omul ăsta e incredibil: acum e amuzant, iar în clipa următoare poate deveni formal și rigid. E greu să ții pasul cu el. Sincer, e ca un e-mail trimis către angajați. Îmi dau ochii peste cap cu o expresie sfidătoare și mă duc s-o ajut pe Kate la împachetat.

Kate și cu mine suntem în bucătărie când auzim o bătaie în ușă. Pe verandă e Taylor, arătând impecabil în costum. Observ reminiscențele de fost militar în tunsoarea lui, fizicul fără cusur și privirea calmă.

— Domnișoară Steele, spune, am venit să iau mașina.

— A, da, sigur. Intră, mă duc să iau cheile.

Cu siguranță că însărcinarea asta îi depășește obligațiile curente. Mă întreb ce scrie în fișa postului la Taylor. Îi dau cheile și merge într-o tăcere stingheritoare – pentru mine, cel puțin – spre broscuța bleu. Deschid portiera și scot din torpedou lanterna. Asta e tot. Nu mai am alte obiecte personale în Wanda. Adio, Wanda. Mulțumesc, îi mângâi acoperișul în timp ce închid portiera din dreapta.

— De cât timp lucrezi pentru domnul Grey? întreb.

— De patru ani, domnișoară Steele.

Subit, simt o nevoie copleșitoare să-l bombardez cu întrebări, să aflu tot ce-ar putea să știe omul asta despre Christian, toate secretele lui. Dar mă gândesc că, desigur, și el a semnat un contract de confidențialitate. Mă uit la el neliniștită. Are aceeași expresie reținută ca și Ray și încep să devin mai caldă față de el.

— E un om bun, domnișoară Steele, spune el cu un zâmbet.

Apoi mă salută scurt din cap, se urcă în mașină și pleacă.

Apartamentul, broscuța, Clayton's – toate se schimbă acum. Clatin din cap în timp ce intru în

casă. Iar cea mai mare schimbare dintre toate este Christian Grey. Taylor spune că e un om bun. Pot eu să-l cred?

José vine și el pe la opt, cu niște mâncare chinezească. Am terminat. Totul e împachetat și suntem gata de plecare. Aduce și câteva sticle de bere, iar Kate și cu mine ne relaxăm pe canapea, în vreme ce el stă între noi pe podea, cu picioarele încrucișate. Ne uităm la prostiile de la televizor, bem bere și povestim cu drag și zgomotos diverse amintiri, pe măsură ce berea își face efectul. Au fost patru ani frumoși.

Atmosfera dintre mine și José a revenit la normal, încercarea de sărut fiind dată uitării. Mă rog, a fost ascunsă sub covorul pe care zeița mea intimă stă întinsă, mâncând struguri și bătând darabana cu degetele, așteptând nu așa de răbdătoare ziua de duminică. Cineva bate la ușă și inima-mi sare în gât. Să fie…?

Kate se duce să deschidă și e gata-gata să fie răsturnată de Elliot. O apucă într-un clinci hollywoodian care se transformă rapid într-o îmbrățișare *art house* de tip european. Acum, pe bune… luați-vă, fraților, o cameră! José și cu mine ne uităm unul la celălalt. Lipsa lor de pudoare mă oripilează.

— Vrei să mergem la bar? îl întreb pe José, care dă din cap cu hotărâre.

Desfășurarea de forțe sexoasă, lipsită de rețineri, din fața noastră, ne face să he simțim în plus. Kate se uită la mine, roșie la față și cu ochii aprinși.

— Eu mă duc cu José să bem ceva, îi zic și îmi dau ochii peste cap.

Ha! Încă mai pot să-mi dau ochii peste cap când am chef.

— OK, răspunde ea, rânjind cu gura până la urechi.

— Bună, Elliot. Pa, Elliot.

El îmi face cu ochiul lui mare și albastru, iar José și cu mine ieșim afară, chicotind ca doi adolescenți.

În drum spre bar, îl iau de braț pe José. Doamne, e atât de necomplicat băiatul asta – n-am știut să apreciez această calitate până acum.

— Și n-o să uitați să veniți la inaugurarea expoziției mele, nu-i așa?

— Bineînțeles, José, când e?

— Pe 9 iunie.

— Asta în ce zi pică? întreb cuprinsă subit de panică.

— Joi.

— Mda, ajung fără probleme… iar tu o să ne faci o vizită în Seattle?

— Numai să-ncerci să mă oprești! zice el cu un zâmbet larg.

E târziu când mă întorc de la bar. Kate și Elliot nu se văd nicăieri, dar, mamă, mamă, ce bine pot fi auziți! Fir-ar să fie! Sper că eu nu-s la fel de zgomotoasă. Christian nu e – asta știu. Gândul mă face să roșesc și evadez în camera mea. După o scurtă îmbrățișare „nu chiar așa stângace, slavă Domnului", José își ia tălpășița. Nu știu când o să-l mai văd, probabil că la expoziția lui de fotografie, și încă o dată sunt bucuroasă că în sfârșit poate să-și expună lucrările într-o expoziție. O să-mi fie dor de el și de șarmul lui băiețesc. N-am găsit tăria necesară să-i spun de broscuță. Știu c-o să facă urât când o să afle, iar pe mine nu mă țin curelele să suport decât pe rând, una câte una, hachițele bărbaților. Ajunsă în cameră, verific mașina malefică și, bineînțeles, găsesc un e-mail de la Christian.

De la: Christian Grey
Subiect: Unde ești?
Data: 27 mai 2011, 22:14
Către: Anastasia Steele

„Sunt la muncă. O să-ți scriu când ajung acasă.”

Ești tot la muncă sau ți-ai împachetat și telefonul, BlackBerry-ul șl MacBook-ul?

Sună-mă, altfel mă văd forțat să-l sun pe Elliot.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Of… José… fir-ar să fie.

Iau telefonul și găsesc cinci apeluri pierdute și un mesaj vocal. Temătoare, ascult mesajul. E de la Christian.

„Cred că trebuie să înveți să-mi gestionezi așteptările. Nu sunt un om răbdător. Dacă spui că mă vei contacta când termini programul, atunci ar trebui să ai decența să o faci. Altfel, îmi fac griji și asta e o emoție cu care nu sunt familiarizat și n-o tolerez prea bine. Sună-mă”.

La naiba. Da’ chiar nu mă slăbește deloc omul ăsta? Mă sufocă. Arunc o privire urâtă spre telefon. Paralizată de frică, îi caut numărul de telefon și aștept să-mi răspundă. Probabil că i-ar plăcea să mă bală de să scoată din mine șapte nuanțe de roșu. Gândul mă deprimă.

— Bună, zice el încet, iar răspunsul lui mă dezarmează pentru că mă așteptam să fie mânios și, când colo, din glasul lui răzbate ușurarea.

— Bună, murmur eu.

— Mi-am făcut griji pentru tine.

— Știu. Îmi pare rău că nu ți-am răspuns, dar să știi că sunt bine.

Se oprește o clipă.

— Ai petrecut frumos în seara asta? întreabă pe un ton vioi șl politicos.

— Da. Am terminat de împachetat și pe urmă José a adus niște mâncare chinezească.

Închid ochii strâns când pomenesc numele lui José, dar Christian nu zice nimic.

— Dar tu ce-ai făcut? întreb ca să umplu abisul asurzitor de tăcere apărut subit între noi.

Nu-i dau voie să mă facă să mă simt vinovată pentru José.

În cele din urmă, oftează.

— Am fost la o cină pentru colectare de fonduri. M-am plictisit de moarte. Cum am prins ocazia, m-am și cărat de-acolo.

Pare atât de trist și de resemnat că mi se strânge inima. Mi-l imaginez în urmă cu atâtea nopți cum stătea la pian în livingul uriaș și îmi amintesc de melancolia dulce-amară, insuportabilă a muzicii pe care o cânta.

— Îmi doresc să fi fost aici, șoptesc, pentru că simt nevoia să-l țin în brațe.

Să-l mângâi. Chiar dacă n-o să mă lase. Vreau să-l simt aproape.

— Vrei tu asta? murmură el cu blândețe.

Fir-ar! Parcă n-ar fi el și neliniștea începe să mă cuprindă.

— Da, murmur.

După o eternitate, oftează.

— Ne vedem duminică?

— Da, duminică, răspund și un fior îmi străbate trupul.

— Noapte bună.

— Noapte bună, Sir.

Formula de adresare îl ia prin surprindere, îmi dau seama după cum a tras aer în piept.

— Succes la mutarea de mâine, Anastasia.

Are o voce caldă și rămânem amândoi la telefon ca adolescenții, niciunul dintre noi nevrând să închidă.

— Închide tu, șoptesc.

În sfârșit, îi simt zâmbetul.

— Ba nu, închide tu.

Și știu că zâmbește larg.

— Păi, nu vreau.

— Nici eu.

— Ai fost supărat pe mine?

— Da.
— Și încă mai ești?
— Nu.
— Deci, n-ai să mă pedepsești?
— Nu. Eu reacționez pe moment.
— Am remarcat.
— Poți să închizi acum, domnișoară Steele.
— Chiar doriți asta, Sir?
— Du-te la culcare, Anastasia.
— Da, Sir.
Amândoi rămânem pe fir.
— Ți-a trecut vreodată prin minte să și faci ceea ce ți se spune?
E amuzat și, în același timp, exasperat.
— Poate. Vedem după duminică.
Și închid telefonul.

***

Elliot stă și-și admiră „opera”. A reușit să reconecteze televizorul nostru la sistemul de recepție prin satelit din apartamentul nostru din Pike Place Market. Kate și cu mine ne aruncăm pe canapea și chicotim, impresionate de dibăcia lui în mânuirea bormașinii. Monitorul plat arată cam ciudat pe peretele din cărămizi al depozitului transformat în locuință, dar fără doar și poate că mă voi obișnui cu el.
— Vezi, iubito, e simplu.
Îi adresează lui Kate un zâmbet larg, cu dinții albi la vedere, iar ea se topește literalmente pe canapea.
Îmi dau ochii peste cap la cei doi îndrăgostiți.
— Tare mult mi-ar plăcea să rămân, iubito, dar surioara mea s-a întors de la Paris și în seara asta avem o cină obligatorie în familie.
— Poți să treci pe-aici după aia? întreabă Kate, cu glas moale – total necaracteristic pentru ea.
Mă ridic și mă duc spre bucătărie, sub pretextul că trebuie să despachetez ceva. Ăștia doi încep să

devină sentimentali.

— Să văd dacă reușesc să scap, promite el.

— Te conduc până jos, zice Kate zâmbind.

— Pe mai târziu, Ana, mă salută Elliot, cu un zâmbet larg.

— Pa, Elliot. Salută-l pe Christian din partea mea.

— Doar să-l salut? insistă el și sprâncenele i se ridică sugestiv.

— Da, zic și roșesc.

Îmi face cu ochiul, iar eu mă înroșesc în timp ce el o urmează pe Kate spre ieșire.

Elliot e un tip adorabil și foarte diferit de Christian. E cald, deschis și apropiat fizic, poate prea apropiat, de Kate. Abia dacă se pot abține să nu se pipăie tot timpul – să fiu sinceră, e chiar stânjenitor –, iar eu sunt verde de invidie.

Kate se întoarce cam în douăzeci de minute cu pizza și stăm între cutii, în noul nostru spațiu deschis, și mâncăm direct din cutie. Tatăl lui Kate a fost o bomboană. Apartamentul pe care ni l-a găsit nu e foarte mare, dar e îndeajuns de spațios, cu trei dormitoare și un living încăpător, cu vedere chiar la Pike Place Market. Podelele sunt din lemn masiv, pereții sunt din cărămidă, iar hiaturile mobilierului de bucătărie sunt din beton lustruit, foarte practic, foarte modern. Amândurora ne place că suntem chiar în centrul orașului.

La opt, sună interfonul. Kate sare de pe canapea, iar inima îmi sare în gât.

— O livrare, domnișoară Steele, domnișoară Kavanagh.

Dezamăgirea îmi curge liberă și neașteptată prin vene. Nu e Christian.

— Etajul doi, apartamentul doi.

Kate îi permite comisionarului accesul în clădire. Acesta rămâne cu gura căscată când o vede pe Kate, îmbrăcată în blugi mulați, tricou și cu părul strâns într-un coc, și șuvițe cârlionțate care-i încadrează fața. Are efectul ăsta asupra bărbaților.

Tânărul ține în mână o sticlă de șampanie, având atașată de ea un balon în formă de elicopter și un bilet. Kate îl amețește cu un zâmbet ca să-l expedieze mai repede și începe să-mi citească mesajul.

Domnițelor,
Noroc în noua voastră locuință.
Christian Grey

Kate clatină din cap a dezaprobare.

— De ce n-o fi scris simplu, „de la Christian”? Și care-i treaba cu elicopterul?

— Charlie Tango.

— Ce?

— Christian m-a adus la Seattle cu elicopterul lui personal, zic și ridic din umeri.

Kate se zgâiește la mine cu gura căscată. Trebuie să spun că mă-nnebunesc după situațiile astea – Katherine Kavanagh, tăcută și îngenuncheată – sunt atât de rare. Îmi las un răgaz scurt și voluptuos ca să mă pot delecta.

— Da, are un elicopter, pe care-l pilotează singur, declar eu cu mândrie.

— Păi, bineînțeles că nemernicul obscen de bogat are elicopter. De ce nu mi-ai spus?

Kate se uită acuzator la mine, dar zâmbește și clatină din cap neîncrezătoare.

— În ultima vreme, am avut o grămadă pe cap.

Ea se încruntă.

— Te descurci cât o să fiu eu plecată?

— Bineînțeles, o liniștesc.

Un oraș nou, fără slujbă… un iubit cu o doagă lipsă.

— I-ai dat noua noastră adresă?

— Nu, dar hărțuirea e una din specializările lui, spun eu pe un ton cât mai detașat.

Kate se încruntă și mai mult.

— Nu știu de ce, dar nu mă surprinde. Mă îngrijorează, Ana. Cel puțin e o șampanie de

calitate și mai e și rece, pe deasupra.

Bineînțeles că e. Numai Christian ar fi în stare să trimită șampanie la gheață sau s-o pună pe secretara lui s-o facă… ori poate pe Taylor. O deschidem imediat și găsim ceștile de ceai – au fost ultimele obiecte pe care le-am împachetat.

— Bollinger Grande Année Rosé 1999, un an excelent, spun eu rânjind către Kate și ciocnim ceștile.

Mă trezesc devreme într-o dimineață cenușie de duminică, după un somn surprinzător de odihnitor și stau trează uitându-mă lung la cutiile mele. *Chiar ar trebui să începi să despachetezi astea*, mă cicălește Vocea interioară, țuguindu-și buzele de harpie. *Nu… astăzi e ziua cea mare.* Zeița intimă nu-și mai încape în piele de bucurie, sărind de pe un picior pe celălalt. Frământarea atârnă grea și de rău augur deasupra capului meu ca un nor negru de furtună tropicală. Fluturii îmi inundă pântecul – precum și o durere mai sumbră, carnală și totodată plăcută, când încerc să-mi imaginez ce are să-mi facă… și, desigur, trebuie să semnez blestematul ăla de contract… sau nu? Mașinăria malefică de pe podea mă anunță că am primit un e-mail nou.

De la: Christian Grey
Subiect: Viața mea în cifre
Data: 29 mai 2011, 08.04
Către: Anastasia Steele

Dacă vii cu mașina, vei avea nevoie de codul ăsta de acces pentru garajul subteran de la Escala: 146963

Parchează în sectorul cinci – este unul din sectoarele mele.

Codul pentru lift: 1880.

Christian Grey,
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Un an excelent pentru vin
Data: 29 mai 2011, 08:08
Către: Christian Grey

Da, Sir. S-a înțeles.
Mulțumesc pentru șampanie și pentru Charlie Tango gonflabil, care acum e legat de patul meu.

Ana
De la: Christian Grey
Subiect: Invidie
Data: 29 mai 2011, 08.11
Către: Anastasia Steele

Cu plăcere.
Să nu întârzii.

Îl invidiez pe Charlie Tango.

Christian Grey,
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Aerul lui autoritar mă face să-mi dau ochii peste cap, dar ultima propoziție îmi aduce un zâmbet pe buze. Mă duc la baie, întrebându-mă dacă Elliot a reușit să se întoarcă noaptea trecută și încercând din greu să-mi stăpânesc nervii.

Pot să conduc mașina Audi și în pantofi cu tocuri înalte! Exact la 12.55, intru în garajul de la Escala și parchez în sectorul cinci. Oare câte sectoare deține? SUV-ul Audi și R8-ul sunt acolo, împreună cu două SUV-uri Audi mai mici… hmm. Îmi verific rimelul pe care rareori îl folosesc în oglinda de pe parasolar. N-am avut așa ceva la broscuță.
Du-te, fetițo! Zeița mea intimă are pompoanele în mâini – acum e în postură de majoretă. În oglindirile infinite din ascensor, îmi verific rochia

de culoarea prunei – mă rog, rochia lui Kate. Ultima oară când am purtat-o, a vrut să o cojească de pe mine. Gândul îmi provoacă niște contracții. Senzația e de-a dreptul minunată și abia dacă mai respir. Am îmbrăcat lenjeria intimă cumpărată de Taylor. Roșesc când mi-l închipui cu tunsoarea lui cazonă plimbându-se printre rafturile de la Agent Provocateur sau de unde le-o fi cumpărat. Ușile se deschid și ies în foaierul apartamentului numărul unu.

Taylor așteaptă lângă ușile duble când ies din ascensor.

— Bună ziua, domnișoară Steele, mă salută el.

— Oh, te rog, spune-mi Ana.

— Ana, zice și zâmbește. Domnul Grey te așteaptă.

Cred și eu.

Christian stă pe canapeaua din living și citește ziarele de duminică. Ridică privirea când intru. Camera e exact așa cum mi-o amintesc – a trecut o săptămână de când am fost aici, dar mi se pare că a trecut mult mai mult. Christian pare relaxat și calm – de fapt, arată divin. E îmbrăcat cu o cămașă din olandă albă și blugi, fără pantofi și fără șosete. Are părul ciufulit, iar ochii îi sclipesc jucăuș. Se ridică și vine spre mine, cu un zâmbet încântat și amuzat pe buzele lui minunat sculptate.

Rămân imobilizată la intrarea în cameră, paralizată de frumusețea lui și de dulcea anticipare a ceea ce urmează. Câmpul electric familiar dintre noi e la locul lui, scânteind lent în pântecul meu și atrăgându-mă spre el.

— Hmm… rochia asta, murmură el aprobator, privindu-mă. Bine ai revenit, domnișoară Steele, șoptește și, prinzându-mi bărbia, se apleacă și depune un sărut ușor și blând pe buzele mele.

Atingerea buzelor noastre reverberează prin trupul meu. Mi se taie respirația mi se poticnește.

— Bună, șoptesc, roșind instantaneu.

— Ai venit la timp. Îmi place punctualitatea. Vino.

Mă ia de mână și mă duce la canapea.

— Am vrut să-ți arăt ceva, spune în timp ce ne așezăm.

Îmi dă ziarul *Seattle Times.* Pe pagina a opta, e o fotografie cu noi doi la ceremonia de absolvire. *Incredibil!* Am ajuns la ziar! Citesc legenda.

Christian Grey și prietena la ceremonia de absolvire de la WSU Vancouver.

Râd și-i zic:

— Vasăzică, sunt „prietena” ta acum.

— Așa se pare. Dacă așa scrie în ziar, trebuie să fie adevărat, spune și zâmbește afectat.

Se așază, cu tot corpul întors spre mine, cu un picior îndoit sub celălalt. Întinde mâna și-mi prinde părul după ureche cu arătătorul lui lung. Atingerea lui îmi trezește la viață corpul, dornic și în așteptare.

— Așadar, Anastasia, acum știi mai multe despre felul meu de a fi decât ultima oară când ai fost aici.

— Da.

Unde vrea să ajungă cu asta?

— Și totuși, te-ai întors.

Încuviințez din cap cu sfială, iar ochii lui mă privesc aprinși. Clatină din cap ca și cum s-ar lupta cu o idee.

— Ai mâncat? mă întreabă ca din senin.

Fir-ar!

— Nu.

— Ți-e foame?

Chiar se străduiește să nu pară iritat.

— Nu de mâncare, șoptesc, iar nările i se umflă în chip de reacție.

Se apleacă în față și-mi șoptește la ureche:

— Ești la fel de nerăbdătoare ca întotdeauna, domnișoară Steele, și, ca să-ți destăinui un mic

secret, la fel sunt și eu. Dar dr. Greene trebuie să ajungă aici în scurt timp.

Se ridică în capul oaselor.

— Era bine dac-ai fi mâncat, mă dojenește el cu blândețe.

Sângele meu încins se răcește. La naiba – doctorul! Am uitat complet.

— Ce poți să-mi spui despre dr. Greene? întreb ca să schimb vorba.

— E cel mai bun ginecolog din Seattle. Ce-aș putea să spun mai mult? zice, ridicând din umeri.

— Parcă era vorba că mă consultă medicul tău personal și să nu-mi spui că, de fapt, este femeie, pentru că n-am să te cred.

Îmi aruncă o privire care spune: *nu fi ridicolă!*

— Cred că e mai potrivit să te vadă un specialist. Nu crezi și tu la fel? zice pe un ton moderat.

Încuviințez din cap. Dumnezeule, dacă e cel mai bun ginecolog, iar el a programat-o să mă vadă într-o zi de duminică, unde mai pui că și la ora prânzului… Nici nu vreau să-mi imaginez cât costă consultația asta. Christian se încruntă brusc, de parcă și-ar fi amintit ceva neplăcut.

— Anastasia, mama ar dori să vii la noi la cină în seara asta. Cred că și Elliot o invită pe Kate. Nu știu ce simți tu în privința asta. Va fi ciudat pentru mine să te prezint familiei mele.

Ciudat? De ce?

— Ți-e rușine cu mine?

Mă simt rănită și nu reușesc să ascund asta.

— Bineînțeles că nu, zice, ușor iritat.

— De ce e ciudat, atunci?

— Pentru că n-am mai făcut-o înainte.

— Dar tu de ce ai voie să faci fețe-fețe și eu nu?

Clipește către mine.

— Nici nu mi-am dat seama.

— Păi, de regulă, nici eu nu-mi dau seama, rostesc scurt.

Christian se uită încruntat la mine, fără grai. Taylor apare în prag.

— Dr. Greene a sosit, sir.

— Condu-o în camera domnișoarei Steele.

Camera domnișoarei Steele!

— Ești gata pentru contraceptive? întreabă în timp ce se ridică și-mi întinde mâna.

— Doar n-o să vii și tu, nu? zic eu șocată.

Râde și-mi răspunde:

— Crede-mă, plătesc destui bani ca să și privesc, Anastasia, dar nu cred că doamna doctor va fi de acord.

Îi iau mâna și el mă trage în brațele lui și mă sărută cu foc. Îl prind de brațe, luată prin surprindere. Și-a pus mâna în părul meu, ținându-mă de cap, și mă trage spre el, fruntea lui fiind lipită de a mea.

— Mă bucur tare mult că ești aici, șoptește. Abia aștept să te văd dezbrăcată.

Capitolul 18

Dr. Greene este înaltă, blondă și îmbrăcată impecabil într-un costum albastru-închis. Îmi amintește de femeile care lucrează în biroul lui Christian. E ca o imagine obținută prin tehnica portretului-robot – încă o blondă Stepford. Are părul prins într-un coc elegant. Nu are mult peste patruzeci de ani.

— Domnule Grey, spune și strânge mâna întinsă de Christian.

— Vă mulțumesc că ați avut amabilitatea să veniți, mai ales că v-am anunțat în ultimul moment.

— Eu vă mulțumesc, domnule Grey. Ați fost îndeajuns de generos ca să merite efortul. Domnișoară Steele...

Zâmbește, evaluându-mă din priviri cu ochii ei calmi. Ne strângem mâinile și-mi dau seama că e una dintre acele femei care nu-i tolerează cu dragă inimă pe proști. Ca și Kate. O plac din prima clipă. Îi aruncă lui Christian o privire sugestivă și, după un moment ușor jenant, acesta se prinde în sfârșit.

— O să vă aștept jos, bâiguie el și pleacă din încăperea care va fi dormitorul meu.

— Ei, domnișoară Steele, domnul Grey îmi plătește o mică avere ca să mă ocup de tine. Cu ce-ți pot fi de folos?

După o examinare riguroasă și o discuție prelungită, dr. Greene și cu mine decidem că mini pilula ar fi cea mai potrivită. Îmi scrie o rețetă și mă sfătuiește să iau pilulele a doua zi. Îmi place mult atitudinea ei serioasă – mi-a repetat până la saturație cât e de important să iau pilula la aceeași oră, în fiecare zi. Și-mi dau seama că e moartă de curiozitate să afle despre așa-zisa mea relație cu domnul Grey. Nu-i dau niciun fel de detalii. Nu știu de ce, dar nu cred că ar mai fi la fel de calmă și de stăpână pe sine dacă ar vedea Camera Roșie a

Durerii. Roșesc când trecem pe lângă ușa închisă și coborâm scările spre galeria de artă care e livingul lui Christian.

Așezat pe canapea, Christian citește. Sistemul audio reproduce o arie minunată, care-ți taie respirația și care-l înfășoară ca într-un cocon, umplând spațiul încăperii cu o muzică dulce, emoționantă. Pentru o clipă, are o înfățișare senină. Se întoarce și se uită la noi când intrăm și îmi zâmbește cu căldură.

— Ați terminat? întreabă cu tonul unui om sincer interesat.

Îndreaptă telecomanda spre o cutie albă cu aspect plăcut de sub șemineu, care îi adăpostește iPod-ul și splendida melodie scade în volum, continuând să se audă totuși în fundal. Se ridică și vine înspre noi.

— Da, domnule Grey. Să ai grijă de ea. E o femeie frumoasă și inteligentă.

Christian rămâne surprins – ca și mine, de altfel. Nu era tocmai ceea ce te așteptai să auzi de la un doctor. Îi dă cumva un fel de avertisment nu tocmai subtil? Christian își revine.

— Este ceea ce și intenționez să fac, murmură, ușor uimit.

Mă uit la el și ridic din umeri, stânjenită.

— Vă voi trimite factura, spune ea pe un ton vioi în timp ce-i strânge mâna lui Christian. La revedere și noroc, Ana.

Zâmbește, în timp ce ne strângem mâinile. Taylor răsare de nicăieri ca s-o conducă prin ușile duble spre ascensor. Cum reușește să facă asta? Unde stă și pândește?

— Cum a fost? se interesează Christian.

— Excelent, mulțumesc. Mi-a spus că trebuie să mă abțin de la orice fel de activitate sexuală în următoarele patru săptămâni.

Șocat, Christian rămâne mai întâi cu gura căscată, după care o închide la loc, iar eu nu-mi mai pot ține fața serioasă și rânjesc prostește.

— Te-am avut la faza asta!

Îl văd că îngustează privirea și mă opresc imediat din râs. De fapt, arată chiar amenințător. *Am încurcat-o!* Vocea interioară se pitește într-un colț și tot sângele mi se scurge din obraz, când îmi imaginez cum mă așază iar pe genunchi.

— Te-am avut! spune și zâmbește afectat.

Mă apucă de mijloc și mă trage lângă el.

— Ești incorigibilă, domnișoară Steele, murmură, privindu-mă în ochi în timp ce-și împletește degetele în părul meu, imobilizându-mă cu fermitate. Mă sărută cu foc și mă agăț de brațele lui musculoase ca să mă sprijin.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să ți-o trag aici și acum, trebuie să mănânci, lucru pe care am să-l fac și eu. Nu vreau să-mi leșini mai târziu, murmură el cu buzele lipite de buzele mele.

— Doar pentru asta mă vrei – pentru corpul meu? șoptesc.

— Asta și gura ta mare, răspunde.

Mă sărută iar, cu pasiune, după care îmi dă drumul brusc, mă ia de mână și mă duce în bucătărie. Sunt ametită. Acum glumim, în clipa următoare… Îmi fac vânt cu palma ca să-mi răcoresc fața încinsă. Omul ăsta e sex pe picioare, iar acum trebuie să-mi recapăt echilibrul și să mănânc ceva. Aria de operă continuă să se audă în fundal.

— Ce e melodia care se aude?

— Villa Lobos, o arie din *Bachianas Brasileiras.* Frumoasă, nu-i așa?

— Da, murmur, total de acord cu el.

Barul pentru micul dejun este aranjat pentru două persoane. Christian ia din frigider un castron cu salată.

— Salată Caesar cu pui, e bine?

Of, slavă cerului, nimic greu.

— Da, minunat, mulțumesc.

Îl privesc cum se mișcă grațios prin bucătărie. Se simte atât de bine în propria-i piele la un nivel,

în schimb, nu-i place să fie atins… sau poate că în adâncul sufletului nu se simte atât de bine. Niciun om nu e o insulă, reflectez eu – exceptându-l, poate, pe Christian Grey.

— La ce te gândești? întreabă, scoțându-mă din reverie și făcându-mă să roșesc.

— Doar mă uitam la felul cum te miști.

El ridică o sprânceană, amuzat.

— Și?

Mă înroșesc și mai tare.

— Ești foarte grațios.

— O, mulțumesc, domnișoară Steele, murmură.

Se așază lângă mine, ținând la vedere o sticlă de vin.

— Chablis?

— Te rog.

— Servește-te singură cu salată, mă invită el cu voce blândă. Spune-mi, pentru ce metodă ai optat?

Pe moment, întrebarea lui mă ia pe nepregătite, dar apoi îmi dau seama că vorbește despre vizita doctoriței.

— Mini pilula.

Se încruntă.

— Și vei ține minte să o iei cu regularitate?

Dumnezeule… bineînțeles c-o să țin minte. De unde știe? Gândul mă face să roșesc – probabil de la una sau de la mai multe dintre cele cincisprezece.

— Sunt sigură c-o să-mi aduci tu aminte, murmur eu sec.

Se uită la mine cu condescendență amuzată.

— O să-mi pun un semn în calendar, zice el cu un zâmbet afectat. Mănâncă.

Salata Caesar cu pui e delicioasă. Spre surprinderea mea, sunt înfometată și, pentru prima oară de când sunt cu el, îmi termin porția înaintea lui. Vinul e răcoros, curat și are un gust puternic de struguri.

— Pofticioasă ca întotdeauna, domnișoară Steele? îmi zice el zâmbind către farfuria goală.

Mă uit la el pe sub gene.

— Da, șoptesc.

Respirația i se poticnește și, în timp ce se uită la mine, atmosfera dintre noi se modifică încet… încărcându-se. Privirea lui trece de la întunecată la încinsă, luându-mă cu el. Se ridică, se apropie de mine și mă ia de pe taburet direct în brațele lui.

— Vrei să faci asta? spune el răgușit, privindu-mă cu intensitate.

— N-am semnat nimic.

— Știu… dar în zilele astea încalc toate regulile.

— O să mă bați?

— Da, dar nu ca să te fac să suferi. În clipa asta, nu vreau să te pedepsesc. Dacă m-ai fi prins ieri-seară, ei, ar fi fost cu totul altă poveste.

Doamne! Christian *vrea* să mă rănească… cum mă împac eu cu ideea asta? Nu-mi pot ascunde groaza de pe față.

— Nu lăsa pe nimeni să te convingă de contrariu, Anastasia. Unul dintre motivele pentru care oamenii ca mine doresc să facă asta este faptul că ne place fie să provocăm durere, fie să ni se provoace durere. E foarte simplu. Ție nu-ți place, așa că am petrecut mult timp ieri gândindu-mă la asta.

Mă trage aproape de el și-i simt sexul apăsându-se în pântecul meu. Ar trebui să fug, dar nu pot. Sunt atrasă de el la un nivel profund, elementar, deocamdată de neînțeles.

— Și ai ajuns la vreo concluzie? șoptesc eu.

— Nu, și chiar în clipa asta nu vreau altceva decât să te leg și să te posed până la pierderea cunoștinței. Ești gata pentru asta?

— Da, murmur eu simțind cum totul în trupul meu se contractă instantaneu… *uau!*

— Bine. Vino.

Mă ia de mână și, lăsând toate vasele murdare pe barul pentru micul dejun, ne ducem la etaj.

Inima începe să-mi bubuie. Asta e. Chiar am s-o fac. Zeița mea intimă face piruete ca o balerină de

talie mondială, una după alta. El deschide ușa la sala de jocuri, dându-mi voie să intru eu prima, și iată-mă ajunsă din nou în Camera Roșie a Durerii.

E la fel, mirosul de piele, de ceară cu aromă de citrice și lemn negru, toate fiind foarte senzuale. Sângele îmi curge încins și speriat prin vene – adrenalină în amestec cu dorință carnală și dor. E un cocktail puternic și amețitor. Atitudinea lui Christian s-a schimbat complet, exprimând mai multă duritate și mai multă răutate. Se uită la mine cu niște ochi înfierbântați, senzuali… hipnotici.

— Când te afli aici, ești întru totul a mea, murmură el, rostind fiecare cuvânt fără grabă, măsurat. Să faci ceea ce eu consider de cuviință. Ai înțeles?

Privirea lui e extrem de intensă. Încuviințez din cap și am senzația că inima mea nu mai are mult și dă să-mi iasă din coșul pieptului.

— Descalță-te, ordonă el încetișor.

Înghit în sec și, cu oarecare stângăcie, îmi descalț pantofii. Se apleacă, îi ia de jos și-i așază lângă ușă.

— Bun. Să nu eziți când îți cer să faci ceva. Acum am să-ți dau jos rochia. Dacă-mi amintesc bine, vreau să fac asta de câteva zile. Vreau să te simți în largul tău cu propriul tău trup, Anastasia. Ai un corp minunat și îmi place să-l privesc. E o plăcere să te uiți la el. De fapt, aș putea să mă uit la tine toată ziua și nu vreau să te simți stingherită sau rușinată de goliciunea ta. Mă înțelegi?

— Da.

— Da, și mai cum?

Se apleacă spre mine și mă privește crunt.

— Da, Sir.

— Vorbești serios când zici asta?

— Da, Sir.

— Bun. Ridică brațele deasupra capului.

Fac cum mi se poruncește, iar el coboară mâinile și apucă de tivul rochiei. Încet, îmi ridică rochia peste coapse, peste șolduri, peste pântec,

peste sâni, peste umeri și peste cap. Se dă un pas înapoi ca să mă examineze și cu gesturi absente îmi împăturește rochia, fără să-și ia ochii de la mine. O pune pe comoda de lângă ușă. Ridică mâna și mă apucă de bărbie, atingerea lui arzându-mă ca un fier roșu.

— Îți muști buza, murmură el. Știi bine ce-mi provoacă asta, adaugă pe un ton sumbru. Întoarce-te.

Mă întorc de îndată, fără ezitare. Îmi desface sutienul și apoi, apucând ambele bretele, îl trage în jos peste brațele mele, mângâindu-mi pielea cu degetele și cu vârfurile unghiilor în timp ce-mi dă jos sutienul. Atingerea lui îmi trimite fiori pe șira spinării, trezind la viață fiecare terminație nervoasă din corpul meu. Stă în spatele meu atât de aproape, încât simt căldura degajată de corpul lui, încălzindu-mă, încălzindu-mă peste tot. Îmi trage părul astfel încât îmi atârnă tot la spate, apoi apucă un mănunchi de șuvițe la ceafă și-mi înclină capul într-o parte. Își plimbă nasul în jos pe gâtul meu gol, după care se întoarce la ureche. Mușchii din pântec mi se încleștează, plini de dorință. Dumnezeule, abia dacă m-a atins și îl doresc.

— Mirosul tău e la fel de divin ca întotdeauna, Anastasia, șoptește, sărutându-mă tandru după ureche.

Eu gem.

— Taci, murmură el. Să nu scoți niciun sunet.

Trăgându-mi părul la spate, spre surprinderea mea, începe să-l împletească într-o coadă mare, cu degete iuți și îndemânatice. Când termină, o leagă cu o clemă de păr nevăzută și trage scurt de ea, astfel încât sunt lipită iar de el.

— Când ești aici, îmi place să ai părul împletit, șoptește el.

Hmm… de ce?

Îmi dă drumul la păr.

— Întoarce-te cu fața la mine, îmi ordonă.

Fac cum mi se spune, abia dacă mai respir, stăpânită de un amestec de teamă și dorință. E un amestec îmbătător.

— Când o să-ți spun să vii aici, așa vei fi îmbrăcată. Doar în chiloței. Ai înțeles?

— Da.

— Da, și mai cum?

Iar mă privește încruntat.

— Da, Sir.

Umbra unui zâmbet i se așterne pe chip.

— Așa, fetiță cuminte.

Ochii lui mi-i sfredelesc pe ai mei.

— Când îți spun să intri aici, mă aștept ca tu să îngenunchezi acolo.

Arată spre un loc de lângă ușă.

— Fă-o, acum.

Clipesc, prelucrând informația transmisă de cuvintele lui, apoi mă întorc și, cu stângăcie, îngenunchez, așa cum mi s-a poruncit.

— Poți să te sprijini pe călcâie.

Mă las pe călcâie.

— Pune-ți palmele și antebrațele pe coapse. E bine așa. Acum depărtează genunchii. Mai mult. Mai mult. Perfect. Uită-te la podea.

Se apropie de mine și îi văd tibiile și labele picioarelor. E desculț. Ar trebui să-mi iau notițe dacă vrea să țin minte. Întinde mâna în jos și mă apucă de coadă, apoi îmi trage capul în spate ca să mă uit în sus la el. Doar atâtica lipsește să nu fie dureros.

— O să ții mine poziția asta, Anastasia?

— Da, Sir.

— Bun. Să stai aici, să nu te miști.

Și pleacă din încăpere. Eu rămân în genunchi, în așteptare. Unde s-o fi dus? Ce are de gând să-mi facă? Timpul trece. Habar n-am cât mă lasă așa… câteva minute, cinci, zece? Încep să respir tot mai superficial, iar starea de așteptare mă devorează dinăuntru spre afară.

Și deodată se întoarce – și tot dintr-odată mă simt mai calmă și, totodată, mai excitată. *E posibil să fiu mai excitată?* Pot să-i văd labele picioarelor. Și-a schimbat blugii. Ăștia sunt mai vechi, rupți, moi și decolorați. Mamă, Doamne! Blugii ăștia sunt beton! Închide ușa și atârnă ceva pe spatele ei.

— Bravo, Anastasia, ai fost o fată cuminte. Arăți adorabil așa. Ridică-te.

Mă ridic, dar continui să țin fața în jos.

— Poți să te uiți la mine.

Ridic privirea către el și văd că mă privește cu atenție, evaluându-mă, dar ochii i se înmoaie. Și-a scos cămașa. O, Doamne… Vreau să-l ating. Nasturele de la betelia blugilor e desfăcut.

— Acum am să te înlănțui, Anastasia. Dă-mi mâna ta dreaptă.

Îi întind mâna. El o întoarce cu palma în sus și, până să prind de veste, îmi aplică drept în centru o cravașă, pe care n-am observat că o ține în mâna dreaptă… Se întâmplă atât de iute, încât îmi revin cu greu. Și mai uluitor – nu mă doare. Ei, nu mult, doar ca o înțepătură ușoară.

— Cum ți s-a părut? mă întreabă.

Clipesc către el, confuză.

— Răspunde-mi.

— OK, zic și mă încrunt.

— Nu te încrunta.

Clipesc și încerc să par impasibilă. Reușesc.

— Te-a durut?

— Nu.

— Asta n-o să te doară. Înțelegi?

— Da.

Am vocea nesigură. *Chiar n-are să mă doară?*

— Te asigur, spune el.

Doamne, abia mai pot să respir. Știe la ce mă gândesc? Îmi arată cravașa. E din piele maro împletită. Ochii mei zvâcnesc ca să-i întâlnească pe ai lui, și-i văd aprinși și amuzați.

— Țelul nostru e să oferim plăcere, domnișoară Steele, murmură el. Vino.

Mă ia de cot și mă duce sub grilaj. Întinde mâna și coboară de sus niște cătușe cu manșete din piele neagră.

Grilajul e conceput în așa fel încât lanțurile să se poată mișca de-a curmezișul lui.

Ridic privirea. *Dumnezeule* – e ca o hartă de metrou.

— O să începem aici, dar vreau să te fut în picioare. Așa încât o să terminăm lângă zidul de acolo.

Arată cu cravașa spre peretele pe care e amplasat marele X din lemn.

— Pune-ți mâinile deasupra capului.

Mă supun imediat, având senzația că-mi părăsesc corpul – un observator detașat al evenimentelor care se desfășoară în jurul meu. Este ceva mai mult decât fascinant, mai mult decât erotic. Mă încredințez cu totul unui bărbat frumos care, după cum singur recunoaște, e uns cu toate alifiile. Îmi înăbuș fiorul fugar de teamă. Kate și Elliot știu că sunt aici.

Stă foarte aproape de mine în timp ce-mi strânge cătușele. Mă uit la pieptul lui. Apropierea lui e de vis. Miroase a loțiune de corp și a Christian, un amestec îmbătător, iar asta mă readuce în prezent. Vreau să-mi plimb nasul și limba prin bruma de păr de pe piept. N-ar trebui decât să mă aplec puțin în față…

Face un pas înapoi și se uită la mine, cu o expresie ascunsă, lascivă, carnală, iar eu sunt neajutorată, cu mâinile legate, dar e de ajuns să mă uit la fața lui adorabilă, dându-mi seama câtă nevoie are de mine – îmi simt umezeala dintre picioare. Se învârtește fără grabă în jurul meu.

— Arăți extraordinar de bine priponită în felul ăsta, domnișoară Steele. Iar gura ta mare e tăcută deocamdată. Asta-mi place.

Stând din nou în fața mea, își vâră degetele în chiloții mei și, cu o lentoare studiată, mi-i coboară pe picioare, dezbrăcându-mă chinuitor de încet,

până când ajunge să îngenuncheze în fața mea. Fără să-și ia ochii de la mine, mototolește chiloții în palmă, îi duce la nas și inhalează adânc. *Dumnezeule, chiar a făcut asta?* Rânjește malițios și îndeasă chiloții în buzunarul blugilor.

Se ridică de la podea, agale, ca o felină din junglă, și duce vârful cravașei la nivelul ombilicului meu, încercuindu-l fără grabă – supunându-mă unei adevărate torturi. La atingerea obiectului din piele, mă cutremur și scot un geamăt. Mă înconjoară din nou, plimbându-mi cravașa în jurul taliei. La al doilea circuit, mișcă brusc cravașa și mă lovește sub fese… în dreptul sexului. Luată pe nepregătite, țip și simt cum toate terminațiile mele nervoase sunt în stare de alertă. Trag de legăturile care mă țin pe loc. Șocul reverberează prin mine și este o senzație cât se poate de dulce, de stranie și de plăcută.

— Liniște! șoptește el în timp ce mă înconjoară din nou, plimbând cravașa tot pe mijlocul corpului, dar ceva mai sus.

De data asta, când mă lovește în același loc, anticipez lovitura. Corpul meu se convulsionează la „mușcătura” dulce și înțepătoare.

În timp ce îmi dă ocol, mișcă din nou cravașa, de data asta lovindu-mi sfârcul, iar eu îmi dau capul pe spate, căci terminațiile mele nervoase încep să cânte. Îl lovește și pe celălalt… o pedeapsă scurtă, iute și dulce. Sfârcurile mi se întăresc și se alungesc în urma asaltului, iar eu gem zgomotos, trăgând de cătușele din piele.

— Te simți bine? murmură el.

— Da.

Mă lovește din nou peste fese. De data asta, lovitura ustură.

— Da, și mai cum?

— Da, Sir, scâncesc eu.

Se oprește… dar eu nu-l mai văd. Cu ochii închiși, încerc să absorb multitudinea de senzații care-mi străbat corpul. Foarte încet, îmi aplică o

ploaie de lovituri mici și usturătoare de cravașă în josul pântecului, îndreptându-se în jos. Știu unde duce asta și încerc să mă întăresc pentru ce va fi în final, dar când îmi lovește clitorisul, scot un țipăt puternic.

— Oh… te rog! mă vait eu.

— Liniște! îmi ordonă și mă lovește din nou peste fund.

Nu mă așteptam ca lucrurile să se desfășoare astfel… sunt pierdută. Pierdută într-o mare de senzații. Și deodată, trage cravașa peste sexul meu, trecând prin părul meu pubian, spre intrarea în vagin.

— Vezi cât ești de umedă pentru asta, Anastasia. Deschide ochii și gura.

Fac ceea ce mi se spune, complet sedusă. El îmi împinge în gură vârful cravașei, la fel ca în visul meu. *Nu-mi vine să cred!*

— Ia vezi ce gust ai. Suge. Suge cu putere, iubito.

Prind vârful cravașei cu buzele, ochii mei privind fix într-ai lui. Simt gustul greu al pielii combinat cu cel sărat al sexului meu. Îi văd vâlvătaia din ochi, căci se află în elementul lui.

Scoate vârful cravașei din gura mea și se apleacă înainte, mă prinde în brațe și mă sărută cu pasiune, invadându-mi gura cu limba. Își înfășoară brațele în jurul meu și mă lipește de el. Pieptul lui îl zdrobește pe al meu și mor de dorința de a-l atinge, dar nu pot, căci mâinile îmi atârnă inutile deasupra capului.

— Of, Anastasia, ai un gust nemaipomenit, murmură el. Vrei să te fac să-ți dai drumul?

— Te rog, îl implor.

Cravașa îmi mușcă fesele. *Au!*

— Te rog, și mai cum?

— Te rog, Sir, scâncesc eu.

Îmi aruncă un zâmbet triumfător.

— Cu asta?

Ține cravașa ridicată, ca s-o pot vedea.

— Da, Sir.

— Ești sigură?

Mă privește cu severitate.

— Da, te rog, Sir.

— Închide ochii.

Închid ochii și nu mai văd încăperea, pe el… cravașa. Începe încă o dată să aplice micile lovituri usturătoare de cravașă pe pântecul meu. Trecând mai jos, aplică lovituri mici, ușoare, pe clitoris, o dată, de două ori, de trei ori, iar și iar, până când în sfârșit, asta e – nu mai rezist – și-mi dau drumul, glorios, zgomotos, și rămân atârnată fără vlagă. Brațele lui mă cuprind în momentul în care îmi simt picioarele ca de gelatină. Mă dizolv în îmbrățișarea lui, cu capul lipit de pieptul lui, și scot scâncete în timp ce undele de șoc ale orgasmului mă mistuie. Mă ridică și, dintr-odată, ne mișcăm, brațele-mi atârnă în continuare deasupra capului, iar eu simt lemnul răcoros al crucii lustruite lipit de spatele meu în vreme ce el își desface nasturii blugilor. Mă lasă jos puțin, lipită de cruce, cât timp își pune prezervativul, apoi mâinile lui îmi cuprind coapsele și mă ridică iar.

— Ridică picioarele, iubito, și înfășoară-le în jurul meu.

Mă simt tare slăbită, dar fac ceea ce-mi cere în timp ce el îmi petrece picioarele pe după șoldurile lui și se poziționează sub mine. Cu o singură împingere, mă penetrează, iar eu țip tare din nou, ascultându-i geamătul înăbușit în urechea mea. Îmi sprijin brațele pe umerii lui în timp ce el mă pătrunde. Dumnezeule, ce adânc intră așa! Împinge iar și iar, cu fața lipită de gâtul meu, îi simt respirația aspră pe piele. Simt cum urcă din nou. Doamne, nu… nu mai vreau… nu cred că trupul meu va rezista încă unui moment cutremurător. Dar nu am de ales… și, cu o inevitabilitate care-mi devine familiară, îmi dau drumul din nou, iar orgasmul e dulce, chinuitor și

intens. Nu mai știu nimic de mine. Christian urmează și el, urlându-și senzația de ușurare printre dinții încleștați și îmbrățișându-mă strâns în timp ce face asta.

Iese din mine cu repeziciune și mă lipește iar de cruce, trupul lui sprijinindu-l pe al meu. Desface cătușele, eliberându-mi mâinile, și amândoi ne lăsăm la podea. Mă trage la el în poală, iar eu mă cuibăresc acolo, sprijinindu-mi capul de pieptul lui. Dacă aș fi avut puterea necesară, l-aș atinge, dar n-o am. Cu întârziere, îmi dau seama că are încă blugii pe el.

— A fost minunat, iubito, murmură el. Te-a durut?

— Nu, răspund eu cu glas răgușit.

Abia dacă-mi pot ține ochii deschiși. *De ce sunt atât de obosită?*

— Te așteptai să te doară? îmi șoptește în timp ce mă ține aproape, dându-mi la o parte cu degetele niște șuvițe de păr rebele.

— Da.

— Vezi tu, cea mai mare parte a fricii tale e în mintea ta, Anastasia. Face o pauză. Ai vrea s-o faci din nou?

Mă gândesc o clipă în timp ce osteneala îmi înnegurează creierul… *Din nou?*

— Da, răspund cu o voce foarte moale.

Mă îmbrățișează strâns.

— Bun. Și eu, murmură el, apoi se apleacă și mă sărută cu tandrețe pe creștet.

— Și încă n-am terminat cu tine.

N-a terminat cu mine. Dumnezeule mare și bun! Este absolut exclus ca eu să mai pot face ceva. Sunt sleită de-a binelea și mă lupt cu o dorință copleșitoare de a dormi. Mă reazem de pieptul lui, am ochii închiși, iar el e înfășurat în jurul meu – cu brațele și picioarele – iar eu mă simt… în siguranță și cât se poate de confortabil. Oare-o să mă lase să dorm, poate chiar să visez? Gândul caraghios îmi strâmbă gura într-un surâs și, întorcându-mi fața în

pieptul lui Christian, îi inhalez aroma unică și îmi frec nasul de pielea lui, dar imediat se încordează… of, drace! Deschid ochii și mă uit la el. Se uită în jos la mine.

— Nu! murmură el drept avertisment.

Roșesc și mă uit iar cu dor la pieptul lui. Vreau să-mi plimb limba prin părul lui, să-l sărut și, pentru prima oară, observ că are câteva cicatrice mici, rotunde, abia vizibile, împrăștiate la întâmplare pe piept. *Varicelă? Pojar?* mă gândesc absentă.

— Îngenunchează lângă ușă, îmi poruncește el în timp ce se dă înapoi, punându-și palmele pe genunchi, eliberându-mă. Căldura i-a dispărut din glas, temperatura vocii lui coborând cu câteva grade.

Mă ridic cu stângăcie în picioare și mă duc lângă ușă, unde îngenunchez după cum mi s-a poruncit. Tremur din toate încheieturile și sunt foarte, foarte obosită, și extrem de confuză. Cine-ar fi crezut că o să pot găsi o asemenea satisfacție în această încăpere? Cine ar fi putut să creadă că va fi atât de *epuizant*? Îmi simt membrele delicios de grele, moleșite de sațietate. Zeița mea intimă și-a pus la intrarea în cameră un semn cu NU DERANJAȚI.

Christian se mișcă undeva, la periferia câmpului meu vizual. Simt că mi se închid ochii.

— Te cam plictisesc, nu-i așa, domnișoară Steele?

Tresar și mă trezesc, iar Christian e în picioare în fața mea, cu brațele încrucișate, aruncându-mi o căutătură cruntă. Of, drace, m-a prins moțăind – asta n-are să fie bine. Privirea i se înmoaie când mă uit la el.

— În picioare, îmi ordonă el.

Mă ridic cu precauție în picioare. Se uită lung la mine și gura i se arcuiește într-un zâmbet.

— Ești terminată, așa-i?

Încuviințez din cap cu sfială, roșind în același timp.

— Rezistența, domnișoară Steele.

Își îngustează privirea.

— Încă nu mi-am făcut plinul cu tine. Întinde mâinile în față, ca și cum te-ai ruga.

Mă uit la el clipind. *Ca și cum m-aș ruga. Mă rog ca tu să te porți blând cu mine.* Fac cum mi se spune. Ia o bridă și mi-o prinde în jurul încheieturilor, strângând plasticul. La naiba! Mă uit repede în ochii lui.

— Le recunoști? întreabă, nereușind să-și ascundă zâmbetul.

Dumnezeule… bridele de prindere din plastic. *Reaprovizionare* la Clayton's! Totul devine limpede. Mă uit la el cu gura căscată în timp ce corpul îmi este inundat de un nou flux de adrenalină. OK – asta mi-a captat toată atenția – sunt trează acum.

— Aici am o foarfecă.

O ține ridicată, ca s-o pot vedea.

— Pot să-ți tai într-o clipă legătura.

Încerc să-mi desfac încheieturile, testându-mi legătura, dar tentativa mea are drept rezultat faptul că plasticul îmi intră în piele. Mă doare, dar, dacă-mi relaxez încheieturile, totul e în regulă – legăturile nu-mi mai taie pielea.

— Haide.

Mă ia de mâini și mă duce la patul cu baldachin. Observ acum că are așternuturi de culoare roșu-închis și câte o cătușă în fiecare colț.

Se apleacă și îmi șoptește în ureche:

— Vreau mai mult… mult, mult mai mult.

Iar inima începe din nou să-mi bată cu putere. *Of, Doamne.*

— Dar acum o să termin mai repede. Ești obosită. Ține-te de stâlp, îmi spune.

Mă încrunt. *Adică, nu în pat?* Constat că pot să-mi depărtez palmele când mă prind de stâlpul din lemn sculptat.

— Mai jos, îmi ordonă el. Bun. Să nu-i dai drumul. Dacă-i dai drumul, te bat la fund. S-a înțeles?

— Da, Sir.

— Bine.

Stând în spatele meu, mă apucă de șolduri, după care mă ridică rapid în spate, astfel încât stau aplecată înainte, ținându-mă de stâlp.

— Să nu-i dai drumul, Anastasia, mă avertizează el. Am să te fut pe la spate, tare și cu forță. Ține-te de stâlp ca să-ți sprijini greutatea. S-a înțeles?

— Da.

Mă plesnește cu palma peste fese. *Au*… mă ustură.

— Da, Sir, mă grăbesc să mă corectez.

— Desfă picioarele.

Își vâră piciorul între picioarele mele și, ținându-mă de șolduri, îmi împinge într-o parte piciorul drept.

— Așa e mai bine. După asta, o să te las să dormi.

Să dorm? Deja gâfâi. Nu la somn mă gândesc eu acum. Ridică mâna și îmi mângâie cu tandrețe spatele.

— Ai o piele foarte frumoasă, Anastasia, murmură, aplecându-se și sărutându-mă pe șira spinării – niște sărutări delicate, ușoare ca fulgul.

În același timp, mâinile lui se mișcă înspre partea din față a corpului meu, palpându-mi sânii și prinzându-mi sfârcurile între degete și trăgând de ele cu blândețe.

Îmi înăbuș geamătul și simt cum întregul meu corp răspunde, trezindu-se încă o dată la viață.

Cu blândețe, mă mușcă și mă suge de talie, trăgând ușor de sfârcuri, iar mâinile mele se încleștează pe stâlpul sculptat cu măiestrie. Mâinile lui coboară și aud de-acum familiarul zgomot al foliei rupte și simt cum dă din picioare ca să-și dezbrace blugii.

— Anastasia Steele, ai un cur atât de mișto și de sexy. Ce mi-ar mai plăcea să-i fac…

Mâinile lui îmi mângâie și cuprind forma fiecărei fese, apoi degetele lui alunecă în jos și își strecoară două degete în mine.

— Atât de umedă… Nu mă dezamăgești niciodată, domnișoară Steele, șoptește el și aud minunarea din glasul lui. Ține-te bine… asta o să se termine rapid, iubito.

Mă apucă de șolduri și se poziționează, iar eu mă pregătesc pentru asalt. Dar el întinde mâna și îmi apucă părul împletit în coadă aproape de capăt și-l înfășoară pe după încheietură, imobilizându-mi capul. Foarte lent, pătrunde în mine, trăgând de păr în același timp… *Oh, senzația de plinătate*. Iese din mine la fel de lent, iar cu cealaltă mână mă apucă de șold, ținându-mă strâns, și deodată mă penetrează cu bruschețe, împingându-mă în față.

— Ține-te bine, Anastasia! strigă el printre dinții încleștați.

Strâng și mai tare stâlpul și mă împing înapoi în el, în timp ce el își continuă asaltul nemilos, iar și iar, cu degetele înfipte în șoldul meu. Brațele mă dor, îmi simt picioarele nesigure, iar pielea capului mă doare… și simt cum se acumulează ceva în adâncul meu. Oh, nu… și, pentru prima oară, mă tem de propriul meu orgasm… dacă-mi dau drumul… o să mă prăbușesc. Christian continuă să pompeze cu brutalitate în mine, cu respirația aspră, gemând, suspinând. Trupul meu răspunde… *cum?* Simt cum totul se intensifică. Dar deodată, Christian rămâne nemișcat, penetrându-mă foarte adânc.

— Haide, Anastasia, dă-mi-o! geme el gutural și numele meu rostit de buzele lui mă împinge peste limită, și nu mai sunt altceva decât un trup, străbătut de o senzație spiralată și o ușurare dulce, dulce de tot, după care rămân complet și întru totul lipsită de rațiune.

Când rațiunea revine, sunt întinsă peste el. Christian se află pe podea, iar eu stau culcată deasupra lui și mă uit lung la tavan, epuizată. *Oh… carabinele*, gândesc eu absentă… uitasem de ele. Christian îmi amușină urechea.

— Ridică mâinile, spune el încetișor.

Am senzația că brațele mele sunt de plumb, dar reușesc să le ridic. Ia foarfecele și trece una dintre lame pe sub plastic.

— O declar inaugurată pe această Ana, murmură el și taie plasticul.

Chicotesc și îmi frec încheieturile după ce mi le eliberează. Îi simt rânjetul.

— Sunetul ăsta e adorabil, spune el duios.

Se ridică pe neașteptate și iar mă pomenesc la el în poală.

— Asta e din vina mea, spune și mă mișcă puțin ca să-mi poată masa umerii și brațele. Cu blândețe, reușește să aducă puțină viață în membrele mele.

Ce?

Ridic privirea și încerc să înțeleg ce-a vrut să spună.

— Că nu chicotești mai des.

— Ei, nu sunt o așa de mare chicotitoare, bâigui eu somnoroasă.

— O, dar când se întâmplă, domnișoară Steele, e o minune și o bucurie să te privesc.

— Un stil foarte înflorit, domnule Grey, îngaim eu, încercând să-mi țin ochii deschiși.

Ochii i se îmblânzesc și zâmbește.

— Aș zice că ești regulată temeinic și că ai mare nevoie de somn.

— Asta n-a mai fost deloc înflorit, bombăn eu jucăuș.

Zâmbește larg și mă dă la o parte de pe el, apoi se ridică în picioare, splendid în nuditatea lui. Pe moment îmi doresc să fi fost mai trează decât sunt ca să-l pot aprecia cum se cuvine. Își ia blugii de jos și-i îmbracă rapid, ca la armată.

— Nu vreau să-l înspăimânt pe Taylor și pe doamna Jones, bâiguie el.

Hmm… de bună seamă că ei știu ce ticălos pervers e. Gândul mă preocupă.

Mă ajută să mă ridic în picioare și mă duce la ușă, pe spatele căreia stă atârnat un halat flaușat de culoare gri. Mă îmbracă răbdător de parc-aș fi un copilaș. Nu mai am vlagă să-mi ridic brațele. După ce îmi pune halatul, se apleacă și mă sărută cu tandrețe, gura curbându-i-se într-un zâmbet.

— În pat cu tine, spune el.

Oh… nu…

— Pentru somn, precizează el ca să mă liniștească văzându-mi expresia.

Deodată, mă ridică în brațe și mă duce așa, ghemuită la pieptul lui, în camera de pe coridor în care astăzi, mai devreme, dr. Greene m-a examinat. Capul îmi cade pe pieptul lui. Sunt sleită. Nu-mi amintesc să fi fost vreodată atât de obosită. Dă la o parte pilota și mă așază pe pat, iar apoi, și mai surprinzător, se întinde lângă mine și mă ține aproape.

— Dormi acum, fată minunată, șoptește și mă sărută pe păr.

Și, până să apuc să fac vreun comentariu haios, adorm.

Capitolul 19

Buze moi îmi trec peste tâmple, lăsând în urmă sărutări dulci și tandre, și o parte din mine ar vrea să se întoarcă și să răspundă, dar cel mai mult îmi doresc să rămân adormită. Gem și mă ascund în pernă.

— Anastasia, trezește-te.

Vocea lui Christian e moale și lingușitoare.

— Nu, protestez eu cu un geamăt.

— Trebuie să plecăm într-o jumătate de oră pentru cina cu părinții mei.

E amuzat. Deschid ochii fără voia mea. Afară e seară. Christian se apleacă peste mine, privindu-mă cu atenție.

— Hai, somnoroaso, scoală-te.

Se apleacă și mă sărută iar.

— Ți-am adus ceva de băut. Mă găsești jos. Să nu te ia din nou somnul că dai de bucluc, mă amenință el, dar pe un ton blând.

Mă sărută scurt și iese, lăsându-mă să-mi alung singură somnul în camera rece și sumar mobilată.

Sunt înviorată, dar dintr-odată neliniștită. Doamne, mă întâlnesc cu părinții lui! Abia ce m-a altoit cu cravașa și m-a legat cu o bridă pe care tot eu i-am vândut-o, pentru numele lui Dumnezeu! – și uite că mă întâlnesc cu părinții lui. Și pentru Kate va fi prima întâlnire cu ei – cel puțin va fi acolo, la nevoie, ca să mă sprijine. Îmi mișc umerii. Sunt țepeni. Nu mi se mai pare așa de aiurea faptul că mi-a impus un instructor personal. De fapt, e chiar obligatoriu dacă vreau să am o speranță cât de mică pentru a ține pasul cu el.

Mă dau jos din pat și observ că rochița îmi atârnă lângă șifonier, iar sutienul e pe scaun. Unde-mi sunt chiloții? Mă uit sub scaun. Nimic. Deodată, îmi amintesc – i-a pitit în buzunarul blugilor. Roșesc când îmi amintesc, după ce… Nici nu pot să mă gândesc la asta, s-a purtat atât de… barbar. *De ce nu mi-a înapoiat chiloții?*

Mă furișez în baie, consternată de lipsa chiloților. În timp ce mă șterg cu prosopul după un duș plăcut, dar mult prea scurt, îmi dau seama că a făcut-o intenționat. Vrea să mă simt stânjenită și să-i cer să-mi dea chiloții înapoi, iar el va spune ori da, ori nu. Zeița mea intimă rânjește la mine. *La naiba… jocul ăsta poate fi jucat de amândoi.* Luând pe loc hotărârea de a nu-mi cere chiloții înapoi și, astfel, de a nu-i da satisfacție, o să merg să-i cunosc părinții *sans culottes*. *Anastasia Steele!* mă dojenește Vocea interioară, dar nu vreau s-o ascult – aproape că-mi vine să mă îmbrățișez de încântare pentru că știu că asta o să-l înnebunească.

Ajunsă înapoi în dormitor, îmi pun sutienul, rochia și pantofii, îmi despletesc coada și îmi perii în grabă părul, apoi arunc o privire la băutura pe care mi-a adus-o. E roz pal. Ce-o fi? Afine cu apă minerală. Hmm… are un gust delicios și-mi astâmpără setea.

Dau fuga în baie, mă uit în oglindă: ochi strălucitori, obrajii ușor înroșiți, o expresie ușor obraznică datorită planului meu cu chiloții și, gata, mă duc la parter. Cincisprezece minute. Nu-i rău deloc, Ana.

Christian stă în picioare lângă fereastra panoramică, îmbrăcat cu pantalonii din flanel gri care-mi sunt atât de dragi, cei care îi atârnă pe șolduri într-un fel incredibil de sexy și, desigur, o cămașă din olandă albă. N-o avea și alte culori? Frank Sinatra cântă încetișor în difuzoare.

La intrarea mea, Christian se întoarce și zâmbește. Se uită la mine întrebător.

— Bună, rostesc eu cu glas scăzut, iar zâmbetul meu enigmatic îl întâmpină pe al lui.

— Bună, zice și el. Cum te simți?

Ochii îi sunt aprinși de amuzament.

— Bine, mulțumesc. Tu?

— Mă simt excepțional, domnișoară Steele.

Așteaptă să spun ceva.

— Frank. N-aș fi ghicit niciodată că ești fan Sinatra.

El ridică sprâncenele și mă privește meditativ.

— Gusturi eclectice, domnișoară Steele, murmură și se apropie de mine ca o panteră până când ajunge în fața mea.

Are o privire atât de intensă, încât îmi taie respirația.

Frank începe să fredoneze… un cântec vechi, unul din preferatele lui Ray, „Witchcraft”. Christian își plimbă agale vârfurile degetelor în josul obrazului meu și senzația reverberează până jos *acolo*.

— Dansează cu mine, murmură el cu vocea răgușită.

Scoate telecomanda din buzunar și dă volumul mai tare, apoi întinde mâna către mine, privirea lui cenușie fiind încărcată de promisiuni nerostite, dorință și umor. E teribil de ademenitor, iar eu sunt vrăjită. Îmi așez palma într-a lui. El îmi zâmbește leneș și mă trage în îmbrățișare, cu brațul petrecut pe după mijlocul meu.

Mâna liberă mi-o așez pe umărul lui și îi zâmbesc, fermecată de dispoziția lui molipsitoare și jucăușă. Se leagănă o dată, după care pornim. Doamne, ce bine știe să danseze. Acoperim toată podeaua, de la fereastră la bucătărie și înapoi, rotindu-ne și răsucindu-ne în ritmul muzicii. Iar el face în așa fel încât să-l pot urma fără eforturi.

Alunecăm în jurul mesei de sufragerie, până la pian și înapoi, apoi până în fața peretelui de sticlă, luminile orașului licărind afară, un fundal întunecat și magic pentru dansul nostru. Nu-mi pot stăpâni un hohot de râs lipsit de griji. Când se termină cântecul, el se uită la mine și îmi zâmbește.

— Nu există vrăjitoare mai frumoasă ca tine, murmură, apoi mă sărută dulce. Ei, asta ți-a colorat un pic obrajii, domnișoară Steele. Mulțumesc

pentru dansul acordat. Mergem să-i vedem pe părinții mei?

— Cu plăcere și, da, abia aștept să-i cunosc, răspund eu cu respirația întretăiată.

— Ai tot ce-ți trebuie?

— Oh, da, răspund eu cu inocență.

— Ești sigură?

Încuviințez din cap cât mai nonșalant posibil sub privirea lui intensă și amuzată. Zâmbind cu gura până la urechi, clatină din cap.

— În regulă, dacă așa vrei să joci, domnișoară Steele.

Mă ia de mână, își ia haina de pe unul dintre taburetele de la bar și mă conduce prin foaier la ascensor. Oh, multiplele fețe ale lui Christian Grey. *Voi reuși vreodată să-l înțeleg pe acest om schimbător?*

În lift, ridic privirea spre el. Zâmbește parcă la o glumă doar de el știută, umbra unui zâmbet flirtând cu minunata lui gură. Mă tem că gluma ar putea fi pe seama mea. *Dar ce mi-am închipuit?* O să merg să-i văd pe părinții lui și nu am chiloți pe mine. Vocea interioară mă tachinează cu o expresie de „ți-am spus eu", care nu mă ajută cu nimic. În siguranța relativă a apartamentului său, părea o idee amuzantă și tentantă. Acum, uite că aproape am ajuns afară *fără chiloți!* Se uită la mine și, iată, tensiunea dintre noi crește. Privirea amuzată îi dispare de pe față și expresia i se înnegurează, ochii i se întunecă… *of, Doamne!*

Ușile liftului se deschid la parter. Christian își scutură capul de parcă și-ar alunga gândurile nepoftite și, cu gesturi de o politețe desăvârșită, de adevărat gentleman, îmi dă voie să ies înaintea lui. *Pe cine păcălește?* Nu e gentleman deloc. Are în buzunar chiloții mei.

Taylor trage în fața noastră Audi-ul mare. Christian îmi deschide portiera din spate, iar eu mă urc cât mai elegant cu putință, ținând cont de starea mea de nuditate desfrânată. Mă bucur că

rochia lui Kate se mulează atât de bine și rămâne lipită de pielea de deasupra genunchilor.

Gonim pe Interstate 5, amândoi tăcuți, fără îndoială inhibați de prezența lui Taylor în față. Dispoziția lui Christian e aproape tangibilă și pare să se modifice, umorul dispărându-i pe măsură ce ne îndreptăm spre nord. E pierdut în gânduri, privește afară pe geamul mașinii și simt că se îndepărtează de mine. La ce s-o fi gândind? Nu pot să-l întreb. Ce-aș putea să spun în fața lui Taylor?

— Unde ai învățat să dansezi? întreb cu titlu de încercare.

Se întoarce să se uite la mine, ochii lui rămânând de nepătruns în luminile străzii.

— Chiar vrei să știi?

Mi se strânge inima și parcă nu mai vreau să știu, pentru că intuiesc.

— Da, murmur eu fără tragere de inimă.

— Doamnei Robinson îi plăcea foarte mult să danseze.

Of, uite cum mi s-a confirmat cea mai sumbră suspiciune. L-a învățat bine și gândul mă deprimă – eu nu am ce să-l învăț. Nu am niciun fel de talent deosebit.

— Probabil că a fost o profesoară pricepută.

— A fost.

Simt furnicături pe pielea capului. A avut parte de tot ce-a fost mai bun în el? Înainte de a deveni atât de închis? Sau ea l-a scos din felul lui de a fi? Are o latură atât de amuzantă, de jucăușă. Zâmbesc involuntar când îmi amintesc cum mă învârtea în brațele lui prin living, cu un gest atât de neașteptat, având ascunși pe undeva chiloții mei.

Și apoi mai e și Camera Roșie a Durerii. Îmi frec instinctiv încheieturile – fâșiile din plastic sunt în stare să facă asta unei fete. Ea l-a învățat și toate acele lucruri, sau l-a distrus, în funcție de perspectiva din care privești lucrurile. Sau poate că ar fi ajuns acolo oricum, în pofida doamnei R. În clipa aceea îmi dau seama că o urăsc. Sper că n-o

voi întâlni niciodată, pentru că nu voi mai fi responsabilă pentru actele mele. Nu-mi amintesc să mai fi avut vreodată sentimente atât de pătimașe față de cineva, mai ales față de cineva pe care nu l-am cunoscut niciodată. Privind în gol, îmi alimentez mânia și gelozia irațională.

Mintea îmi alunecă înapoi la această după-amiază. Ținând cont de ceea ce am înțeles că ar fi preferințele lui, cred că s-a purtat blând cu mine. *Aș mai face-o iar?* Nici măcar nu pot să mă prefac că încerc să găsesc un argument împotriva acestui gând. Bineînțeles că aș face-o, dacă mi-ar cere-o – cu condiția să nu mă rănească și doar dacă e singura cale de a fi alături de el.

Asta e ideea de bază. Vreau să fiu cu el. Zeița mea intimă oftează ușurată. Ajung la concluzia că arareori își folosește creierul ca să gândească, ci o altă parte a anatomiei sale, și, în acest moment, este o parte destul de expusă.

— Nu face asta, murmură el.

Mă încrunt și mă întorc ca să-l privesc.

— Ce să nu fac? întreb, căci nu-l atinsesem.

— Nu raționa excesiv, Anastasia.

Îmi duce mâna la buze și-mi sărută cu tandrețe încheieturile degetelor.

— Am avut o după-amiază minunată. Îți mulțumesc.

Și iarăși e cu mine. Îl privesc clipind și zâmbesc cu sfială. E atât de derutant. Îi pun o întrebare care mă sâcâie.

— De ce ai folosit o bridă de prindere?

El îmi zâmbește larg.

— Se poate folosi rapid și cu ușurință, dându-ți totodată posibilitatea să simți și să trăiești ceva cu totul aparte. Știu că sunt brutale și nu-mi place asta la un dispozitiv de imobilizare. Zâmbește cu blândețe. Dar sunt foarte eficiente în a te ține nemișcată.

Roșesc și privesc neliniștită spre Taylor, care rămâne impasibil, cu ochii la drumul din fața lui.

Ce ar trebui să răspund la asta? Christian ridică din umeri cu inocență.

— Toate fac parte din lumea mea, Anastasia.

Îmi strânge mâna și apoi mi-o eliberează, privind iarăși afară pe geam.

Lumea lui, într-adevăr, și vreau să fac parte din ea, dar în condițiile impuse de el? Pur și simplu, nu știu. N-a pomenit de nenorocitul ăla de contract. Reflecțiile mele nu contribuie cu nimic la înveselirea mea. Privesc afară pe geam și observ că peisajul s-a schimbat. Trecem pe unul dintre poduri, înconjurați de un întuneric ca smoala. Noaptea sumbră îmi reflectă dispoziția, împresurându-mă și sufocându-mă.

Mă uit scurt la Christian și văd că mă privește lung.

— La ce te gândești? întreabă el.

Oftez și mă încrunt.

— E atât de rău?

— Aș vrea să știu la ce te gândeai.

Zâmbește afectat.

— *Ditto*, iubito, spune el în timp ce Taylor ne poartă în noapte către Bellevue.

Cu puțin înainte de ora opt, mașina noastră intră pe aleea de acces a vilei construite în stil colonial. Priveliștea îți taie respirația, iar trandafirii din jurul ușii contribuie la asta. O imagine perfectă de carte poștală.

— Ești pregătită? întreabă Christian când Taylor oprește mașina în fața impresionantei uși de la intrare.

Dau din cap aprobator, iar el mă strânge ușor de mână, ca să mă liniștească.

— Și pentru mine e o premieră, șoptește, apoi zâmbește malițios. Pun pariu că în clipa asta ai fi preferat să ai chiloții pe tine, mă tachinează el.

Roșesc. Uitasem de lipsa chiloților. Din fericire, Taylor s-a dat jos din mașină ca să-mi deschidă portiera, așa că nu poate auzi schimbul nostru de

replici. Mă uit urât la Christian, care rânjește cu gura până la urechi în timp ce eu mă întorc și mă dau jos din mașină.

Dr. Grace Trevelyan-Grey ne așteaptă în prag. Rochia de mătase bleu îi dă un aer de eleganță sofisticată. În spatele ei stă domnul Grey, presupun, înalt, blond și chipeș în felul lui, ca și Christian.

— Anastasia, ai cunoscut-o deja pe mama mea, Grace. El este tatăl meu, Carrick.

— Domnule Grey, sunt încântată să vă cunosc, rostesc cu zâmbetul pe buze și strâng mâna întinsă de acesta.

— Plăcerea e de partea mea, Anastasia.

— Va rog, spuneți-mi Ana.

Ochii lui albaștri sunt catifelați și blânzi.

— Ana, mă bucur tare mult să te văd din nou.

Grace mă cuprinde într-o îmbrățișare caldă.

— Intră, draga mea.

— E aici? aud un țipăt dinăuntrul casei.

Mă uit neliniștită la Christian.

— Asta trebuie să fie Mia, surioara mea, spune el, mimând iritarea.

În cuvintele lui se simte afecțiunea, după felul cum i se îmblânzesc glasul și ochii când îi pomenește numele. Este evident că o adoră. Iar ea vine cu pas grăbit pe hol, cu părul negru ca pana corbului, înaltă și cu o siluetă apetisantă. E cam de vârsta mea.

— Anastasia! Am auzit atât de multe despre tine, zice și mă îmbrățișează cu putere.

Nu pot să cred. Zâmbesc în fața entuziasmului ei nestăvilit.

— Ana, te rog, murmur eu în timp ce mă trage de mână și mă duce într-un vestibul spațios.

Podeaua din lemn închis la culoare e acoperită de covoare vechi, și într-o parte se vede o scară abruptă care duce la etaj.

— Niciodată n-a mai adus o fată acasă, spune Mia cu ochii ei negri aprinși de entuziasm.

Îl văd pe Christian cum își dă ochii peste cap, așa că ridic o sprânceană spre el, făcându-l să-și îngusteze privirea către mine.

— Mia, potolește-te, o dojenește Grace cu blândețe. Bine ai venit, dragule, spune și-l sărută pe Christian pe ambii obraji.

El îi zâmbește cu căldură și apoi strânge mâna tatălui său.

Cu toții ne îndreptăm spre living. Mia nu mi-a dat drumul la mână. Camera e spațioasă, mobilată cu gust în culori blânde – crem, nuanțe de maro și de albastru-deschis – confortabilă, discretă și foarte elegantă. Kate și Elliot stau cuibăriți pe o canapea, având în mâini pahare de șampanie. Kate sare în picioare ca să mă îmbrățișeze și abia atunci Mia îmi eliberează mâna.

— Bună, Ana! îmi zice radioasă. Christian.

Îl salută cu o mișcare scurtă din cap, iar el e la fel de formal cu ea.

— Kate.

Schimbul lor rece mă face să mă încrunt. Elliot mă îmbrățișează călduros. Ce-i asta, „Săptămâna *Îmbrățișați-o pe Ana*”? Aceste ametitoare manifestări de afecțiune – nu sunt obișnuită cu așa ceva. Christian stă în preajma mea, cu brațul petrecut pe după umerii mei. Își coboară palma pe șold, își desface degetele și mă trage mai aproape. Toată lumea se uită lung la noi. E enervant.

— Ceva de băut?

Domnul Grey pare să-și fi revenit.

— Prosecco?

— Minunat, rostim la unison eu și Christian.

Oh… asta e mai mult decât ciudat. Mia își împreunează palmele uimită.

— Ia te uită, amândoi spuneți aceleași lucruri. Mă duc eu să le iau, zice și fuge din încăpere.

Mă fac stacojie la față și, văzând-o pe Kate alături de Elliot, îmi trece prin minte dintr-odată că singurul motiv pentru care Christian m-a invitat este faptul că și Kate e aici. Probabil că Elliot a

invitat-o bucuros pe Kate să-i cunoască pe părinții lui. Christian s-a văzut prins în capcană – știind că aș fi aflat de la Kate. Gândul mă face să mă încrunt. A fost obligat să mă invite. Revelația e sumbră și deprimantă. Vocea interioară dă din cap cu înțelepciune, având imprimată pe chip o expresie care spune: „În sfârșit ți-ai dat seama, proasto”.

— Cina e aproape gata, spune Grace, ieșind după Mia din cameră.

Christian se încruntă când se uită la mine.

— Șezi, îmi comandă el, arătând spre canapeaua de pluș, și fac ceea ce mi se spune, încrucișându-mi cu mare grijă picioarele.

El se așază lângă mine, fără să mă atingă.

— Tocmai vorbeam despre vacanțe, Ana, simte nevoia să precizeze cu amabilitate domnul Grey. Elliot a decis să meargă cu Kate și familia ei în Barbados timp de o săptămână.

Arunc o privire la Kate, care zâmbește fericită, cu ochi strălucitori și mari. E încântată. Katherine Kavanagh, ceva mai multă demnitate nu ți-ar strica!

— Îți iei și tu o vacanță acum, că ai terminat școala? întreabă domnul Grey.

— Mă gândesc să plec în Georgia câteva zile, îi răspund.

Christian se uită mirat la mine, clipind de câteva ori, dar cu o expresie insondabilă. *Of, la naiba!* Nu i-am vorbit despre asta.

— Georgia? murmură el.

— Mama locuiește acolo și n-am mai văzut-o de mult.

— Și când te-ai gândit să te duci? se interesează el cu glas scăzut.

— Mâine, seara târziu.

Mia revine în living și ne întinde cupe de șampanie pline cu prosecco roz-pal.

— În sănătatea voastră!

Domnul Grey ridică paharul. Un toast adecvat de la soțul unei doctorițe – mă face să zâmbesc.

— Cât timp? întreabă Christian cu o voce înșelător de blândă.

Evident… e supărat.

— Nu știu încă. Depinde de cum or să meargă interviurile mele de mâine.

Îl văd cum încleștează maxilarele, iar pe fața lui Kate apare expresia aceea de băgăreață. Zâmbește excesiv de suav.

— Ana merită o pauză, zice ea anume pentru Christian.

De ce se poartă atât de ostil cu el? Care e problema ei?

— Te duci la interviuri? întreabă domnul Grey.

— Da, pentru stagiatură la două edituri, mâine.

— Îți doresc să ai baftă.

— Cina e gata, anunță Grace.

Ne ridicăm cu toții. Kate și Elliot îi urmează pe domnul Grey și pe Mia. Dau și eu să merg după ei, dar Christian mă apucă de cot, oprindu-mi brusc mișcarea.

— Când aveai de gând să-mi spui că pleci? mă întreabă el insistent.

Tonul blând e doar o mască pentru mânia care l-a cuprins.

— Nu plec, mă duc s-o văd pe mama și era doar un gând de-al meu.

— Și cu aranjamentul nostru cum rămâne?

— Deocamdată, nu avem niciun aranjament.

Își îngustează privirea și deodată pare să-și aducă aminte. Îmi dă drumul la mână, mă ia de cot și mă scoate din încăpere.

— Discuția asta nu s-a terminat, îmi șoptește el amenințător când intrăm în sufragerie.

Ce tâmpenie! Te strâng cumva chiloții? *Ce-ar fi să mi-i dai înapoi pe-ai mei?* Mă uit urât la el.

Sufrageria îmi amintește de cina noastră privată de la Heathman. Un candelabru de cristal atârnă deasupra mesei din lemn negru și pe perete văd o

oglindă masivă, cu rama sculptată ornamental. Masa, acoperită cu o față de masă apretată din olandă albă, e aranjată, având în mijloc o vază cu bujori roz. Impresia e uluitoare.

Ne ocupăm locurile. Domnul Grey stă în capul mesei, în vreme ce eu stau în dreapta lui, iar Christian, lângă mine. Domnul Grey se întinde după sticla de vin roșu desfăcută și se oferă să-i toarne în pahar lui Kate. Mia se așază lângă Christian și, prinzându-l de mână, îl strânge cu putere. Christian îi răspunde cu un zâmbet cald.

— Unde ai cunoscut-o pe Ana? îl întreabă Mia.

— Mi-a luat un interviu pentru ziarul studenților de la WSU.

— Pe care-l editează Kate, precizez eu, sperând să abat conversația de la mine.

Mia îi zâmbește lui Kate, așezată vizavi alături de Elliot și amândouă încep să vorbească despre ziarul studențesc.

— Vrei niște vin, Ana? întreabă domnul Grey.

— Vă rog, îi răspund zâmbind.

Domnul Grey se ridică să umple restul paharelor.

Mă uit pe furiș la Christian, iar el se întoarce să mă privească, cu capul înclinat într-o parte.

— Ce e? întreabă el.

— Te rog să nu fii supărat pe mine, îi șoptesc.

— Nu sunt supărat pe tine.

Mă uit la el și văd că oftează.

— Ba da, sunt supărat pe tine, recunoaște și închide ochii pentru scurt timp.

— Atât de supărat că te mănâncă palma? întreb neliniștită.

— Ce tot șușotiți voi acolo? intervine Kate.

Roșesc, iar Christian se uită crunt la ea cu o expresie care spune: „Nu-ți băga nasul în ciorba asta!” Până și Kate se pierde cu firea sub privirea lui.

— Vorbeam despre călătoria mea în Georgia, răspund eu cu candoare, sperând să împrăștii

ostilitatea dintre ei.

Kate zâmbește cu o scânteiere malițioasă în privire.

— Cum s-a purtat José când ai fost cu el la bar vineri?

Fir-ar să fie, Kate! Mă uit la ea cu ochii măriți. Ce naiba face? Îmi răspunde la fel și îmi dau seama că încearcă să-l facă gelos pe Christian. Ce puține știe. Credeam că am scăpat de faza asta.

— A fost OK, murmur eu.

Christian se apleacă spre mine.

— Mă mănâncă palma, șoptește. Mai ales acum, precizează el pe un ton liniștit, dar amenințător.

Oh, nu. Mă foiesc neliniștită.

Grace reapare aducând două platouri, urmată de o tânără drăguță cu codițe blonde, îmbrăcată elegant în bleu, care duce o tavă cu mai multe farfurii. Ochii ei îl găsesc imediat pe Christian. Roșește și se uită la el pe sub genele lungi, date din belșug cu rimel. *Asta ce mai e?*

De undeva din casă se aude sunând telefonul.

— Vă rog să mă scuzați, spune domnul Grey ridicându-se din nou și ieșind din încăpere.

— Mulțumesc, Gretchen, spune cu blândețe Grace, încruntându-se când domnul Grey iese. Lasă tava pe consolă.

Gretchen încuviințează din cap și, aruncându-i încă o privire furișă lui Christian, pleacă.

Așadar, familia Grey are servitori, iar servitorii îl sorb din priviri pe așa-zisul Dominator al meu. Mai poate apărea ceva care să strice și mai mult seara? Mă uit încruntată la mâinile prinse în poală.

Domnul Grey se întoarce.

— E pentru tine, draga mea. De la spital, îi spune el lui Grace.

— Vă rog să începeți, toată lumea.

Grace îmi zâmbește când îmi întinde farfuria și apoi pleacă.

Miroase delicios – chorizo și scoici cu ardei roșii și șalote la cuptor, peste care s-a presărat

pătrunjel. Și în ciuda faptului că îmi simt stomacul agitat în urma amenințărilor mascate ale lui Christian, a privirilor aruncate pe furiș de frumușica domnișoară Codițe-blonde, și a dezastrului legat de lipsa chiloților, mi-e foame. Roșesc când îmi dau seama că pofta asta de mâncare se datorează efortului fizic depus în după-amiaza asta.

Câteva momente mai târziu, Grace se întoarce, cu fruntea încruntată. Domnul Grey își lasă capul într-o parte… la fel cum face Christian.

— S-a întâmplat ceva?

— Încă un caz de pojar, oftează Grace.

— Of, nu se poate.

— Da, un copil. Al patrulea caz din luna asta. Dacă oamenii ar înțelege și și-ar duce copiii la vaccinat…

Clatină din cap cu tristețe și apoi zâmbește.

— Mă bucur tare mult că voi n-ați trecut niciodată prin asta. Slavă Domnului, boala cea mai grea de care ați suferit a fost varicela. Bietul Elliot, spune ea în timp ce se așază, zâmbind cu indulgență spre fiul ei.

Elliot se încruntă și se foiește stingherit.

— Christian și Mia au fost mai norocoși. Au făcut o formă foarte ușoară, abia dacă au avut vreun semn pe corp.

Mia chicotește, iar Christian își dă ochii peste cap.

— Ia zi, tată, ai prins meciul cu Mariners?

E limpede că Elliot e dornic să schimbe subiectul conversației.

Antreurile sunt delicioase, iar eu mă concentrez pe mâncat, în timp ce Elliot, domnul Grey și Christian discută despre baseball. Mintea mea lucrează la turație maximă. Fir-ar să fie, Kate, ce joc faci? *Oare mă va pedepsi?* Mă apucă tremuratul când mă gândesc. N-am semnat încă niciun contract. Poate că nici n-o să-l semnez.

Poate c-o să rămân în Georgia, unde nu poate să ajungă la mine.

— Cum v-ați aranjat în noul apartament, draga mea? întreabă politicos Grace.

Îi sunt recunoscătoare pentru întrebare, care mă distrage de la gândurile mele, și îi povestesc despre mutarea noastră.

Când ne terminăm aperitivele, Gretchen apare iar, și nu pentru prima oară îmi doresc să am libertatea de a-mi pune mâinile pe Christian, doar ca să-i dau ei de știre – o fi el îmbătrânit în rele, dar e al meu. Ea începe să debaraseze masa, apropiindu-se cam mult de Christian, după gustul meu. Din fericire, el pare s-o ignore, dar zeița mea intimă pufnește.

Kate și Mia schimbă impresii despre Paris.

— Tu ai fost la Paris, Ana? întreabă cu inocență Mia, trezindu-mă din accesul meu de gelozie.

— Nu, dar mi-ar plăcea să ajung acolo.

Știu că sunt singura de la masa aceea care n-a părăsit niciodată SUA.

— Noi ne-am petrecut luna de miere la Paris, spune Grace zâmbind către domnul Grey, care îi răspunde cu un zâmbet larg.

E aproape jenant să-i privești. Este evident că se iubesc profund și, pentru un scurt moment, mă întreb cum o fi să crești într-o familie în care sunt prezenți ambii părinți.

— E un oraș foarte frumos, își dă Mia cu părerea. În pofida parizienilor. Christian, ar trebui s-o duci pe Ana la Paris, declară ea cu fermitate.

— Cred că Anastasia ar prefera Londra, spune Christian încet.

Ia te uită… și-a amintit. Își pune palma pe genunchiul meu – degetele lui urcând ușor pe coapsă. Întregul meu corp se crispează drept răspuns. *Nu… nu aici, nu acum.* Roșesc și mă foiesc, încercând să mă îndepărtez de el. Mâna i se încleștează pe coapsa mea, imobilizându-mă. În disperarea mea, întind mâna după paharul de vin.

Micuța domnișoară Codițe blonde se întoarce, unduindu-și șoldurile și aruncând priviri sfioase, aducând antreurile: biftec Wellington, cred. Din fericire, ne dă farfuriile și pleacă, deși, când îi întinde farfuria lui Christian, zăbovește mai mult. El se uită nedumerit la mine când vede că o urmăresc cum închide ușa sufrageriei.

— Și ce nu ți-a plăcut la parizieni? o întreabă Elliot pe sora lui. Nu s-au purtat frumos cu tine?

— Îh, nu, deloc. Iar Monsieur Floubert, căpcăunul la care am fost angajată, a fost ca un tiran.

Mă înec și împroșc cu vin.

— Anastasia, ești bine? întreabă Christian plin de solicitudine, luându-și mâna de pe coapsa mea.

Umorul i-a revenit în glas. *Of, ce bine.* Când dau din cap în semn că da, începe să mă bată ușor pe spate și nu-și ia mâna decât când vede că mi-am revenit.

Friptura de vită e delicioasă și e servită cu garnitură de cartofi dulci, morcovi, păstârnac și fasole verde la cuptor. E chiar și mai gustoasă dat fiind că tot restul mesei Christian reușește să-și păstreze umorul. Presupun că e din cauză că mă vede cu câtă poftă mănânc. Conversația se desfășoară cu naturalețe între membrii familiei Grey, calzi și grijulii, tachinându-se cu blândețe unul pe celălalt. La desert, când fiecare primește o porție de *syllabub*[9] de lămâie, Mia ne regalează cu isprăvile ei de la Paris, trecând la un moment dat într-o franceză fluentă. Ne uităm cu toții lung la ea, iar ea se uită la noi nedumerită, până când Christian o lămurește într-o franceză la fel de fluentă cu privire la ce s-a întâmplat, chestie care o face să izbucnească în hohote de râs. Are un râs molipsitor, așa că în curând toți râdem de ne prăpădim.

Elliot preia ștafeta și ne vorbește despre ultimul său proiect, o nouă comunitate ecologică la nord de Seattle. Arunc o privire la Kate și văd cum se

agață de fiecare cuvânt rostit de Elliot, ochii ei strălucind de dorință carnală sau de dragoste. Încă nu mi-am dat seama care dintre ele. El îi zâmbește larg și e ca și cum o promisiune nerostită se transmite între ei. *Pe mai târziu, iubi,* spune el și e sexy, al naibii de sexy. Roșesc doar uitându-mă la ei.

Oftez și ridic privirea spre Domnul meu înveterat în Rele. Aș putea să mă uit la el o veșnicie. Are barba abia crescută și mă mănâncă degetele să o scarpin și să o simt pe fața mea, pe sânii mei… între coapsele mele. Direcția în care o iau gândurile mele mă face să roșesc. El se uită la mine și ridică mâna să-mi prindă bărbia.

— Nu-ți mai mușca buza, murmură el răgușit. Lasă-mă pe mine să fac asta.

Grace și Mia iau de pe masă paharele pentru desert și se duc la bucătărie, în vreme ce domnul Grey, Kate și Elliot discută despre virtuțile panourilor solare în statul Washington. Christian, mimând interesul pentru conversația lor, își pune din nou mâna pe genunchiul meu, și degetele lui urcă iar pe coapsa mea. Respirația mi se poticnește și încerc să-i opresc înaintarea lipindu-mi coapsele. Îl văd că pufnește cu un aer superior.

— Vrei să-ți arăt împrejurimile? mă întreabă el de-a dreptul.

Știu că ar trebui să spun da, dar nu am încredere în el. Totuși, până să apuc să răspund, e în picioare și stă cu mâna întinsă spre mine. Îmi pun palma într-a lui și, simțind cum toți mușchii mi se contractă în pântec, îi răspund la privirea întunecată și însetată.

— Vă rog să mă scuzați, îi spun domnului Grey și-l urmez pe Christian afară din sufragerie.

Mă conduce prin hol în bucătărie, unde Mia și Grace așază vasele în mașina de spălat. Codițe Blonde nu se vede nicăieri.

— Mă duc să-i arăt Anastasiei curtea, o anunță Christian cu inocență pe mama lui.

Ea ne răspunde cu un zâmbet, iar Mia se întoarce în sufragerie.

Păşim pe veranda cenuşie, luminată de spoturi ascunse în piatră. Sunt acolo arbuşti ornamentali în ghivece mari din piatră cenuşie şi o masă metalică şic, cu scaune corespunzătoare, amplasată într-un colţ. Christian trece pe lângă toate acestea, urcă nişte trepte şi ajungem pe un gazon întins care duce direct la golf… o, Doamne – e minunat! Seattle licăre la orizont, iar luna rece şi strălucitoare de mai trasează o cărare de argint scânteietor pe suprafaţa apei către un debarcader unde sunt ancorate două ambarcaţiuni. Lângă debarcader, un adăpost pentru bărci. E atât de pitoresc, atât de paşnic. Stau şi mă las fermecată de peisaj un moment.

Christian mă trage după el, iar tocurile se înfig în iarba moale.

— Opreşte-te, te rog.

Mă împleticesc în urma lui. El se opreşte şi se uită la mine cu o expresie insondabilă.

— Tocurile. Trebuie să mă descalţ.

— Nu e nevoie, spune şi, aplecându-se, mă ridică şi mă ia în spate.

Surprinderea mă face să ţip, iar el îmi dă o palmă răsunătoare peste fund.

— Nu mai face atâta gălăgie, mormăie el.

O, nu… asta nu e bine. Vocea interioară tremură. Are el un motiv de supărare – o fi José, Georgia, lipsa chiloţilor, faptul că-mi muşc buzele. Dumnezeule, uşor se mai enervează omul asta!

— Unde mergem? murmur eu.

— La adăpostul pentru ambarcaţiuni, răspunde el.

Mă agăţ de şoldurile lui, iar el străbate gazonul cu pas hotărât în lumina lunii.

— De ce? îl întreb cu respiraţia întretăiată.

— Trebuie să fiu singur cu tine.

— Pentru ce?

— Pentru că o să te bat la fund după care-o să te fut.

— De ce? scâncesc încetișor.

— Știi bine de ce, șuieră el.

— Parcă ziceai că tu reacționezi pe moment, nu? îl implor eu cu sufletul la gură.

— Anastasia, crede-mă, acum e momentul.

Fir-ar să fie!

Capitolul 20

Christian dă buzna pe ușa de lemn a adăpostului și se oprește ca să aprindă lumina. Câteva tuburi fluorescente încep să bâzâie unul după altul și o lumină albă și rece inundă clădirea mare din lemn. Din perspectiva mea răsturnată, văd un iaht impresionant aflat în doc și plutind pe apa întunecată, dar abia apuc să-l văd în treacăt înainte de a mă duce pe niște trepte de lemn în camera de deasupra.

Se oprește în prag și apasă un alt întrerupător – becuri cu halogen, de data asta, cu o lumină mai plăcută, fiind acționate de un variator de intensitate – și ne aflăm într-o mansardă, cu tavanul în pantă. E decorat cu o temă nautică din New England: nuanțe de bleumarin și crem cu adaosuri de roșu. Mobilierul e sărăcăcios, nu se văd decât două canapele.

Christian mă lasă jos în picioare pe podeaua de lemn. Nu am timp că examinez împrejurimile – nu-mi pot dezlipi ochii de el. Sunt hipnotizată… Îl privesc ca pe un animal de pradă rar și periculos, așteptând să atace. Respiră cu greutate, dar, la urma urmei, tocmai m-a adus pe sus traversând un ditamai gazonul și urcând o scară. Ochii lui cenușii sunt aprinși de mânie, nevoie și dorință carnală pură, necontrafăcută.

Doamne! Aș putea să mă topesc numai de la privirea lui.

— Te rog să nu mă lovești, șoptesc eu pe un ton rugător.

Fruntea i se încrețește și ochii i se măresc. Clipește de două ori.

— Nu vreau să mă bați la fund, nu aici, nu acum. Te rog, nu!

Luat prin surprindere, rămâne cu gura căscată și, într-un gest de mare curaj, întind mâna și-mi plimb degetele pe obrazul lui, până la bărbia nerasă. E un amestec curios de moale și înțepător, închizând

încet ochii, mă lasă să-l ating, iar respirația i se accelerează. Ridic și cealaltă mână și îmi vâr degetele în părul lui. Îmi place la nebunie părul lui. Geamătul lui ușor abia se aude, iar când deschide ochii, are o privire precaută, de parcă n-ar înțelege ce se întâmplă.

Fac un pas înainte astfel încât mă lipesc de el și-l trag ușor de păr, aducându-i gura aproape de a mea, și îl sărut, vârându-i limba cu forța printre buze. Geme și mă îmbrățișează, trăgându-mă spre el. Mâinile lui ajung în părul meu și îmi răspunde la sărut, puternic și posesiv. Limbile noastre se răsucesc și se mișcă împreună, căutându-se și consumându-se reciproc. Are un gust divin.

Se trage înapoi brusc, respirăm amândoi întretăiat. Mâinile mele cad pe brațele lui, iar el îmi aruncă o căutătură încruntată.

— Ce-mi faci? șoptește, derutat.

— Te sărut.

— Ai spus nu.

— Ce?

Nu la ce?

— La masă, în sufragerie, cu picioarele.

Oh… despre asta era vorba?

— Dar ne aflam la masă cu părinții tăi.

Mă uit la el complet năucită.

— Nimeni nu mi-a mai spus nu până acum. Și e atât de… excitant.

Ochii i se măresc, plini de minunare și de dorință. E un amestec amețitor. Înghit în sec instinctiv. Mâna lui se mișcă în jos spre fesele mele. Mă trage brusc spre el, lipindu-mă de sexul lui.

O, Doamne…

— Ești supărat și excitat pentru că am spus nu? murmur eu uluită.

— Sunt supărat fiindcă nu mi-ai spus nimic despre Georgia. Sunt supărat că te-ai dus la bar cu individul ăla care a încercat să te seducă atunci când erai beată și care te-a lăsat de izbeliște când

erai cu cineva aproape cu totul străin. Ce fel de prieten e ăla care procedează astfel? Și mai sunt supărat și excitat pentru că ți-ai strâns picioarele în fața mea.

Ochii îi scânteiază periculos și începe să-mi ridice lent tivul rochiei.

— Te vreau și te vreau acum. Și *dacă* n-o să mă lași să te bat la fund – lucru pe care-l meriți – am să te fut în clipa asta pe canapea, rapid, pentru plăcerea mea, nu pentru a ta.

Rochia abia îmi acoperă fundul gol. Cu o mișcare iute, îmi prinde sexul în palmă și strecoară un deget în mine. Cu celălalt braț mă ține cu fermitate pe loc. Îmi înăbuș un geamăt.

— Asta e a mea, îmi șoptește cu agresivitate. E toată a mea. Ai înțeles?

Bagă și scoate degetul în timp ce mă privește evaluându-mi reacția, cu ochii aprinși.

— Da, e a ta, spun eu cu glas răgușit în timp ce dorința, fierbinte și grea, îmi străbate fulgerător trupul, afectându-mi… totul. Terminațiile nervoase, respirația. Inima îmi bate cu putere, încercând parcă să-mi iasă din piept, iar sângele îmi bubuie în timpane.

Brusc, se mișcă făcând mai multe lucruri deodată: își retrage degetele, lăsându-mă cu dorința nesatisfăcută, își desface fermoarul și mă împinge jos pe canapea, stând deasupra mea.

— Mâinile pe cap, îmi poruncește printre dinții încleștați în timp ce îngenunchează, depărtându-mi picioarele și mai mult, și duce mâna la buzunarul interior al hainei.

Scoate pachețelul, uitându-se la mine cu o expresie sumbră, înainte de a-și da jos haina care cade pe podea. Își rulează prezervativul pe sexul de o lungime impresionantă.

Îmi pun palmele pe cap și știu că mi-a cerut asta ca să nu-l pot atinge. Sunt extrem de excitată. Simt cum șoldurile mi se mișcă deja în sus ca să vină în

întâmpinarea lui – pentru că-l vreau în mine, exact așa – dur și puternic. O… așteptarea…

— Nu avem mult timp la dispoziție. O să termin repede, și e pentru mine, nu pentru tine. Ai înțeles? Să nu-ți dai drumul, că te bat, spune el printre dinții încleștați.

Fir-ar să fie!… Și cum să mă opresc?

Cu o mișcare rapidă, e complet în mine. Scot un geamăt puternic, gutural, și mă abandonez lui. Își pune mâinile peste ale mele, pe creștetul capului, cu coatele îmi ține brațele depărtate de corp și lipite de canapea, iar picioarele lui mă țintuiesc. Sunt prinsă ca într-o capcană. El este pretutindeni, copleșindu-mă, aproape sufocându-mă. Dar, în același timp, e divin; asta e puterea mea, iată ce efect am asupra lui și e un sentiment triumfător. Se mișcă rapid și cu furie înăuntrul meu, gâfâie la urechea mea, iar trupul meu reacționează, topindu-se în jurul lui. *Nu trebuie să-mi dau drumul.* Nu. Dar ies în întâmpinarea fiecăreia dintre împingerile lui – un contrapunct perfect. Brusc, și mult prea repede, împinge cu putere și rămâne nemișcat în timp ce-și dă drumul, expirând cu un șuierat printre dinți. Apoi se relaxează, așa încât îi simt întreaga greutate delicioasă pe mine. Încă nu sunt gata să-l las să plece, trupul meu tânjind după plăcere, dar, în acel moment, nu pot să-l împing de pe mine. Dintr-odată, se retrage, lăsându-mă însetată de mai mult. Se uită crunt la mine.

— Să nu te pipăi singură. Te vreau frustrată. Asta mi-ai făcut nevorbindu-mi, negându-mi ceea ce-i al meu.

Ochii lui se aprind iarăși, plini de mânie.

Încuviințez din cap, gâfâind. Se ridică în picioare și-și scoate prezervativul, înnodându-l la capăt și vârându-și-l în buzunarul pantalonilor. Mă uit la el și involuntar îmi strâng coapsele, încercând să găsesc un pic de ușurare. Christian își trage fermoarul și își trece mâna prin păr în timp

ce se apleacă să-și ia haina de jos. Se întoarce spre mine și văd că expresia i s-a îmblânzit.

— Trebuie să ne întoarcem în casă.

Mă ridic în capul oaselor, cu oarecare nesiguranță, ametită.

— Uite, poți să-ți pui ăștia.

Din buzunarul interior scoate chiloții. Mă abțin să rânjesc când îi iau de la el, dar în sinea mea știu – mi-am luat un futai ca pedeapsă, dar am obținut o mică victorie în privința chiloților. Zeița mea intimă încuviințează din cap, cu un zâmbet satisfăcut pe față: *N-a fost nevoie să-i ceri.*

— Christian! strigă Mia de la parterul clădirii.

El se întoarce și ridică sprâncenele la mine.

— La țanc! Doamne, cât poate să mă calce pe nervi!

Mă uit urât la el, le redau chiloților mei locul cuvenit și stau în picioare cu câtă demnitate mai pot să am, în starea mea de „abia-fututã". Iute, încerc să-mi netezesc părul de „imediat-după-futai".

— Aici, Mia, strigă el spre sora lui. Ei, domnișoară Steele, mă simt mai bine în privința fazelor alea – dar tot vreau să te bat la fund, spune el încetișor.

— Nu cred că o merit, domnule Grey, mai ales după ce ți-am tolerat atacul neprovocat.

— Neprovocat? M-ai sărutat.

Încearcă din răsputeri să se arate rănit. Eu îmi țugui buzele.

— Atacul e cea mai bună formă de apărare.

— Apărare împotriva a ce?

— A ta și a palmei care te mânca.

Își lasă capul într-o parte și-mi zâmbește, tocmai când Mia urcă zgomotos scara.

— Dar a fost suportabil? întreabă el încet.

Eu roșesc.

— La limită, șoptesc, dar nu mă pot abține să nu pufnesc cu superioritate.

— Aha, iată-vă, zice ea, bucuroasă că ne-a găsit.

— Îi arătam Anastasiei împrejurimile.

Christian ține mâna întinsă către mine, cu o privire intensă în ochii cenușii. Îmi pun mâna într-a lui și el mă strânge ușurel.

— Kate și Elliot vor să plece. Vă vine să credeți ce se întâmplă cu ăștia doi? Ar sta tot timpul îmbrățișați.

Mia mimează dezgustul și se uită când la Christian, când la mine.

— Auzi, da' voi doi ce făceați aici?

Dumnezeule, n-are nicio jenă. Mă fac stacojie la față.

— Îi arăt Anastasiei trofeele mele de la canotaj, răspunde Christian fără nici cea mai mică ezitare, cu o față impenetrabilă. Hai să mergem să ne luăm la revedere de la Kate și Elliot.

Trofee de canotaj? Mă trage cu blândețe în fața lui și, când Mia se întoarce, îmi arde o palmă la fund. Eu icnesc surprinsă.

— Am s-o fac iar, Anastasia, și cât de curând, mă amenință el vorbindu-mi cu voce calmă la ureche, după care mă îmbrățișează, ținându-mă cu spatele lipit de el, și mă sărută pe păr.

Ajungem înapoi în casă, unde Kate și Elliot își iau rămas-bun de la Grace și domnul Grey. Kate mă îmbrățișează cu căldură.

— Trebuie să vorbesc cu tine despre cum să fac să-i țin piept lui Christian, îi șuier eu în ureche în timp ce mă îmbrățișează.

— Are nevoie să i se opună cineva; abia pe urmă poți să vezi cum e el cu adevărat. Bagă de seamă, Ana – îi place atât de mult să comande, șoptește ea. Ne vedem mai târziu.

EU ȘTIU CUM E EL CU ADEVĂRAT – TU NU ȘTII! țip eu în gând. Sunt perfect conștientă că acțiunile ei sunt bine intenționate, dar uneori depășește niște granițe, iar în clipa asta le-a depășit atât de mult, încât a ajuns în statul învecinat. Mă încrunt la ea, iar ea scoate limba la mine, făcându-

mă să zâmbesc fără voia mea. O Kate jucăușă e ceva nou; trebuie să i se tragă de la Elliot. Le facem cu mâna din prag, iar Christian se întoarce spre mine.

— Trebuie să plecăm și noi – mâine ai interviuri.

Mia mă îmbrățișează cu căldură când ne luăm rămas-bun.

— Nu mai credeam că o să-și găsească pe cineva! mărturisește ea.

Eu roșesc, iar Christian rostogolește din nou ochii în cap. Eu îmi țugui buzele. De ce el are voie să facă asta, iar eu, nu. Vreau să fac și cu asta, dar nu îndrăznesc, mai ales după amenințarea din adăpostul pentru bărci.

— Ai grijă de tine, dragă Ana, îmi spune Grace cu blândețe.

Christian, stânjenit sau frustrat de atenția cu care mă răsfață ceilalți membri ai familiei Grey, mă ia de mână și mă trage lângă el.

— Hai să n-o speriem și nici să n-o răsfățăm cu prea multă afecțiune, bombăne el.

— Christian, nu ne mai tachina, îl dojenește Grace cu indulgență, cu o privire drăgăstoasă.

Nu cred că e vorba despre tachinare. Îi urmăresc pe furiș. Este evident că Grace îl adoră cu o dragoste necondiționată de mamă. El se apleacă și o sărută cu rigiditate.

— Mamă, spune el și în vocea lui se simte o undă… de respect, poate?

— Domnule Grey – rămas-bun și vă mulțumesc.

Întind mâna, dar el vine și mă îmbrățișează.

— Te rog, spune-mi Carrick. Sper să ne revedem cât de curând, Ana.

După ce ne-am luat rămas-bun, Christian mă conduce la mașină, unde Taylor ne așteaptă. *A așteptat aici tot timpul?* Taylor îmi deschide portiera, iar eu mă urc în Audi.

Simt cum o parte din tensiune mi se ridică de pe umeri. Dumnezeule, ce mai zi! Sunt epuizată, fizic

și emoțional. După o scurtă conversație cu Taylor, Christian se urcă și el în mașină, lângă mine. Se întoarce către mine.

— Ei bine, se pare că și familia mea te place, murmură el.

Și familia? Gândul deprimant despre cum am ajuns să fiu invitată răsare cât se poate de nepoftit în mintea mea. Taylor pornește mașina și iese din cercul de lumină pe alee, în întunecimea drumului. Mă uit la Christian, iar el mă privește lung.

— Ce e? întreabă el cu o voce liniștită.

Momentan, mă lupt cu mine însămi. Nu… o să-i spun. Mereu se plânge că nu vorbesc cu el.

— Eu cred că ai fost obligat de situație să mă inviți acasă la părinții tăi, îi spun cu o voce moale și ezitantă. Dacă Elliot n-ar fi invitat-o pe Kate, nu mi-ai fi zis niciodată să vin.

Nu-i văd fața în întuneric, dar îl simt că tresare și se uită la mine.

— Anastasia, sunt încântat că i-ai cunoscut pe părinții mei. De ce lași îndoiala să te domine? Chestia asta nu încetează să mă uimească. Ești o tânără femeie puternică, independentă, dar ai niște gânduri atât de negative despre tine însăți. Dacă n-aș fi dorit să-i cunoști, n-ai mai fi fost aici. Asta ai simțit tu tot timpul cât ai fost acolo?

Aha! M-a vrut acolo – iar asta e o revelație. Nu pare să se jeneze să-mi răspundă așa cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi ascuns adevărul. Pare sincer încântat că mă aflu aici… o căldură plăcută mi se împrăștie încet prin vene. Clatină din cap și îmi prinde mâna. Privesc neliniștită la Taylor.

— Nu-ți face griji în privința lui Taylor. Vorbește cu mine.

Ridic din umeri.

— Da. Așa am crezut. Și încă ceva, am pomenit de Georgia doar pentru că prietena mea, Kate, vorbea de Barbados. Nu m-am hotărât încă.

— Vrei să te duci să-ți vezi mama?

— Da.

Se uită ciudat la mine, de parcă în sinea lui s-ar da o luptă.

— Pot să vin cu tine? întreabă el în cele din urmă.

Poftim?

— Ăă… nu cred c-ar fi o idee bună.

— De ce?

— Speram să-mi iau o pauză de la toată această… nebunie, ca să încerc să reflectez la lucrurile astea.

Se uită la mine.

— Totul e prea intens?

Mă face să izbucnesc în râs.

— Puțin spus.

În lumina fugară a unui stâlp de iluminat stradal, îi văd buzele cum se ridică.

— Mă iei peste picior, domnișoară Steele?

— N-aș îndrăzni așa ceva, domnule Grey, răspund cu seriozitate prefăcută.

— Eu cred că îndrăznești și mai cred că, de fapt, râzi de mine, frecvent.

— Ești de-a dreptul ciudat.

— Ciudat?

— Ei, da.

Ciudat în sensul de straniu sau ciudat așa, mai haios?

— O… mai mult într-un sens, dar are ceva-ceva și dintr-al doilea.

— Și în care sens e mai mult?

— Te las pe tine să deduci.

— Nu sunt sigur că sunt în stare să deduc prea multe în preajma ta, Anastasia, spune el sardonic, după care continuă pe un ton liniștit: La ce simți nevoia să te gândești în Georgia?

— La noi, șoptesc eu.

Se uită lung la mine, impasibil.

— Ai spus că o să încerci, murmură.

— Știu.

— Regreți c-ai spus-o?

— Posibil.

Se foiește de parcă s-ar simți jenat.

— De ce?

La naiba! Cum de-a devenit conversația asta atât de serioasă? Mi-a fost aruncată în brațe, ca un examen pentru care nu sunt pregătită. Ce să spun acum? Deoarece cred că te iubesc și tu mă vezi doar ca pe o jucărie. Pentru că nu am voie să te ating, pentru că sunt prea înspăimântată ca să-ți arăt vreun semn de afecțiune ca să nu te eschivezi sau să-mi spui să mă abțin sau, și mai rău – să mă bați? Ce-aș putea să spun?

Mă uit o vreme pe geam. Mașina trece podul. Amândoi suntem învăluiți de întuneric, care ne maschează gândurile și sentimentele, dar nu avem nevoie de noapte pentru asta.

— De ce, Anastasia? mă presează Christian.

Ridic din umeri, prinsă în capcană. Nu vreau să-l pierd. În pofida tuturor pretențiilor lui imperioase, a nevoii sale de control, a viciilor lui înspăimântătoare, niciodată nu m-am simțit atât de vie ca acum. E palpitant să stau aici alături de el. E atât de imprevizibil, de sexy, de inteligent și de amuzant. Dar stările lui sufletești… oh – și când vrea să mă rănească. Spune că se va gândi la reținerile mele, dar tot mă sperie. Închid ochii. Ce-aș putea să spun? În adâncul sufletului mi-aș dori mai multă afecțiune, un Christian mai jucăuș, mai multă… dragoste.

Îmi strânge mâna.

— Vorbește cu mine, Anastasia. Nu vreau să te pierd. Săptămâna asta…

Ne apropiem de capătul podului, iar drumul este din nou scăldat în lumina de neon a iluminatului stradal, astfel încât fața lui se află intermitent în lumină și în întuneric. Și este o metaforă cât se poate de potrivită. Omul ăsta, pe care cândva l-am crezut un erou romantic, un brav și strălucitor cavaler alb – sau cavaler negru, după spusele lui. Nu e un erou; e un bărbat cu probleme emoționale

profunde și grave și mă trage după el în întuneric. Chiar nu pot să-l călăuzesc spre lumină?

— Totuși, vreau mai mult, șoptesc.

— Știu, spune el. O să încerc.

Mă uit la el clipind, iar el îmi dă drumul la mână și mă trage de bărbie, eliberându-mi buza prinsă între dinți.

— Pentru tine, Anastasia, o să încerc.

Radiază sinceritate. Și asta e ca un semnal pentru mine. Îmi desfac centura de siguranță și mă așez în poala lui, luându-l totalmente prin surprindere. Îi cuprind capul cu brațele și îl sărut îndelung și cu patimă, iar el nu are nevoie de mai mult de o secundă ca să reacționeze.

— Rămâi cu mine în noaptea asta, murmură. Dacă pleci, n-o să te mai văd toată săptămâna. Te rog.

— Da, accept eu. Și eu o să încerc. Am să semnez contractul.

Și a fost o decizie luată sub imboldul momentului. El se uită lung la mine.

— Semnează după ce te întorci din Georgia. Gândește-te la el. Gândește-te bine, iubito.

— Așa am să fac.

Și rămânem tăcuți preț de doi-trei kilometri.

— Zău că ar trebui să-ți pui centura aia de siguranță, șoptește Christian dezaprobator în părul meu, dar nu face niciun gest ca să mă dea jos din poala lui.

Eu îmi frec nasul de el, cu ochii închiși, și sorb mireasma de „Christian plus gelul de duș cu aromă de mosc”, capul meu fiind așezat pe umărul lui. Îmi las mintea să rătăcească și-mi îngădui să fantazez că mă iubește. Of, și e atât de real, aproape tangibil, și o mică parte din răutăcioasa mea Voce interioară se comportă într-o totală contradicție cu personajul ei și *îndrăznește să spere.* Am grijă să nu-i ating pieptul, ci doar mă cuibăresc în brațele lui care mă țin într-o îmbrățișare strânsă.

Mult prea repede, sunt smulsă din visul meu imposibil.

— Am ajuns acasă, anunță Christian cu glas scăzut și constat că e o propoziție foarte ademenitoare, plină de promisiuni.

Acasă, cu Christian. Atât doar că apartamentul lui e o galerie de artă, nu o casă.

Taylor ne deschide ușa și îi mulțumesc cu sfială, conștientă de faptul că s-a aflat foarte aproape de conversația noastră, dar zâmbetul lui amabil mă liniștește și nu trădează nimic. Odată coborât din mașină, Christian mă evaluează critic. *Oh, nu… ce-am mai făcut acum?*

— De ce n-ai ceva mai gros pe tine? se încruntă el și se dezbracă de haina lui și mi-o așază pe umeri.

Mă simt dintr-odată ușurată.

— E în noua mea mașină, răspund eu somnoroasă, căscând.

Mă privește cu un aer superior.

— Obosită, domnișoară Steele?

— Da, domnule Grey.

Mă simt sfioasă sub privirea lui scrutătoare. Cu toate acestea, simt că e nevoie să dau o explicație.

— Astăzi am fost convinsă în feluri pe care nu le-am crezut niciodată posibile.

— Păi, dacă într-adevăr ai ghinion, s-ar putea să te mai conving o dată, promite el luându-mă de mână ca să mă conducă în clădire.

Încă o dată?!

În ascensor, mă uit la el. Am crezut c-o să-i placă faptul că dorm cu el, dar apoi mi-am amintit că nu doarme cu nimeni, cu toate că a dormit cu mine de câteva ori. Mă încrunt și dintr-odată privirea i se întunecă. Ridică mâna și-mi prinde bărbia, eliberându-mi buza de jos.

— Într-o bună zi, o să te fut în liftul ăsta, Anastasia, dar în clipa asta ești obosită – de aia cred c-ar fi bine să ne mulțumim cu patul.

Se apleacă și-mi prinde buza de jos cu dinții, trăgând de ea încet. Mă topesc lipindu-mă de el, iar respirația îmi stă în loc când toate măruntaiele se agită, cuprinse de dorință. Îi răspund la fel, prinzându-i buza de sus cu dinții, ațâțându-l, și geme. Când ușile liftului se deschid, mă apucă de mână și mă scoate în foaier, prin ușile duble și apoi în hol.

— Ai nevoie să bei ceva?

— Nu.

— Bun. Să mergem în pat.

Eu ridic din sprâncene.

— Și-ai să te mulțumești cu vechea și simpla vanilie?

Își înclină capul într-o parte.

— Nu e nimic simplu sau vechi în legătură cu vanilia – e o aromă foarte interesantă, murmură el.

— De când?

— De ultima sâmbătă. De ce? Trăgeai nădejde la ceva mai exotic?

Zeița mea intimă își iește capul de după parapet.

— A, nu. Mi-ajunge exotismul de care am avut parte azi.

Zeița se strâmbă la mine, nereușind deloc să-și ascundă dezamăgirea.

— Sigur? Putem să satisfacem toate gusturile aici – cel puțin treizeci și una de arome.

Rânjește lasciv către mine.

— Am remarcat, răspund eu sec.

El clatină din cap.

— Haide, domnișoară Steele, mâine ai o zi importantă. Cu cât ajungi mai repede în pat, cu atât mai rapid vei fi regulată și cu atât mai repede vei ajunge să dormi.

— Domnule Grey, ești un romantic înnăscut.

— Domnișoară Steele, ai o gură mare. S-ar putea să mă văd nevoit s-o pun la respect într-un fel sau altul. Haide.

Mă duce de-a lungul holului spre dormitorul lui, după care închide ușa cu piciorul.

— Mâinile sus, poruncește el.

Mă supun și, cu o mișcare iute și uluitoare, îmi scoate rochia de pe mine ca un magician, prinzând-o de tiv și trăgând-o repede și fără poticneli deasupra capului.

— Ta-da! spune el pe un ton jucăuș.

Chicotesc și aplaud politicos. El face o reverență grațioasă, rânjind. *Cum aș putea să-i rezist când se comportă așa?* Pune rochia pe scaunul de lângă comodă.

— Și care e următorul tău truc? îl tachinez eu.

— O, dragă domnișoară Steele. Treci în pat și-am să-ți arăt.

— Crezi că măcar o dată ar trebui să fac pe inaccesibila? întreb eu cu cochetărie.

Ochii lui se măresc a surprindere și văd în ei o sclipire de excitare.

— Păi… ușa e închisă. Nu prea văd cum ai putea să mă eviți, spune el sardonic. Cred că e o afacere bătută-n cuie.

— Dar știi că sunt un bun negociator.

— Și eu.

Și, în timp ce se uită la mine, expresia i se schimbă, confuzia pune stăpânire pe el, iar atmosfera din încăpere se modifică brusc, tensionându-se.

— Nu vrei să te fuți? întreabă el.

— Nu, murmur eu.

— Aha, zice el încruntându-se.

OK, acum e momentul… inspiră adânc.

— Vreau să faci dragoste cu mine.

El încremenește și se holbează la mine cu o privire goală. Expresia i se întunecă. Of, la naiba, asta nu arată bine. *Dă-i un minut!* mă dojenește Vocea interioară.

— Ana, eu…

Își trece mâna prin păr. Ambele mâini. Dumnezeule, e chiar răvășit.

— Am crezut c-am făcut asta, spune el în cele din urmă.

— Vreau să te ating.

Fără să vrea, face un pas înapoi, având mai întâi o expresie temătoare, după care își revine.

— Te rog, șoptesc.

Christian își recapătă stăpânirea de sine.

— O, nu, domnișoară Steele, ai obținut destule concesii de la mine în seara asta. Răspunsul meu e nu.

— Nu?

— Nu.

Of… la așa ceva nu pot să am contraargumente… nu?

— Uite, și tu ești obosită, și eu sunt obosit. Hai să mergem pur și simplu la culcare, spune el, privindu-mă cu atenție.

— Așadar, atingerea este o limită dură pentru tine?

— Da. Și nu e o noutate.

— Te rog să-mi spui de ce.

— Anastasia, te rog, las-o baltă deocamdată, bâiguie el exasperat.

— E important pentru mine.

Încă o dată își trece ambele mâini prin păr și mormăie în barbă o înjurătură. Se întoarce pe călcâie și se duce la comodă, de unde scoate un tricou și mi-l aruncă. Îl prind, uimită.

— Pune-l pe tine și du-te-n pat, se răstește el iritat.

Mă încrunt, dar decid să-i fac pe plac. Mă întorc cu spatele și-mi scot repede sutienul, punându-mi apoi tricoul cât mai repede ca să-mi ascund goliciunea. Rămân cu chiloții pe mine. Oricum nu i-am purtat în cea mai mare parte a serii.

— Trebuie să mă duc la baie.

Vocea mea e o șoaptă. El se încruntă, nedumerit.

— Acum ceri voie?

— Ăă… nu.

— Anastasia, știi bine unde e baia. Astăzi, în acest punct al ciudatului nostru aranjament, nu ai nevoie de permisiunea mea ca să mergi acolo.

Nu-și poate ascunde iritarea. Își dă jos cămașa, iar eu o șterg în baie.

Mă uit la imaginea mea din oglinda uriașă și sunt șocată de faptul că arăt la fel. După tot ce-am făcut azi, e tot fata aia obișnuită care se uită la mine de dincolo. *Dar ce te așteptai – să-ți crească niște coarne și o coadă cu vârful ascuțit?* mă ia peste picior Vocea interioară. *Și ce naiba faci? Atingerea e o limită dură. Prea devreme, proasto. Are nevoie să meargă la pas înainte s-o ia la fugă.* Vocea mea interioară e furioasă, ca o Medusa în mânia ei, cu părul vâlvoi și mâinile strânse în jurul feței ca în *Țipătul* lui Edvard Munch. O ignor, dar nu vrea să se retragă în cutiuța ei. *Îl faci să fie furios – gândește-te la tot ce-a spus, la toate concesiile pe care le-a făcut.* Mă uit urât la propria-mi reflexie. Trebuie să fiu în stare să-i arăt afecțiunea – pe urmă poate c-o să fie în stare de reciprocitate.

Clatin din cap resemnată și iau de pe policioară periuța de dinți a lui Christian. Vocea interioară are dreptate, firește. Îl iau prea repede. Nu e pregătit și nici eu nu sunt. Stăm în echilibru pe acest balansoar delicat care este aranjamentul nostru – la capete diferite, oscilând, și acesta se înclină și se leagănă într-o parte și-n alta. Amândoi trebuie să încercăm să ajungem mai la mijloc. Sper doar ca niciunul dintre noi să nu cadă în încercarea de a se apropia. Totul se petrece prea repede. Poate că am nevoie să mă distanțez puțin. Georgia pare mai atrăgătoare ca oricând. Abia încep să mă spăl pe dinți că bate la ușă.

— Intră, mormăi cu gura plină de pastă de dinți.

Christian stă în prag, pantalonii de pijama atârnându-i pe șolduri în felul ăla care îmi face fiecare celulă a corpului să se trezească din amorțire și să ia aminte. Are pieptul gol, iar eu îl

sorb din priviri de parcă aș fi înnebunită de sete și el e apa rece și limpede a unui izvor de munte. Se uită la mine impasibil, apoi se strâmbă și vine lângă mine. Ochii ni se întâlnesc în oglindă, cenușiul cu albastrul, îmi termin treaba cu periuța de dinți, o clătesc și i-o dau, privirea mea nepărăsind-o nicio clipă pe a lui. Fără cuvinte, ia periuța de la mine și o bagă în gură. Mă strâmb și eu la el și dintr-odată ochii îi sclipesc amuzați.

— Chiar te rog să nu te jenezi să-mi folosești periuța de dinți.

Tonul lui e ușor ironic.

— Mulțumesc, Sir, îi zâmbesc dulce și plec, ducându-mă spre pat.

Câteva minute mai târziu, vine și el.

— Știi, nu așa mi-am închipuit c-o să decurgă seara asta, mormăie el bosumflat.

— Ia imaginează-ți cum ar fi fost dacă eu ți-aș fi spus că nu poți să mă atingi.

Se suie în pat și se așază cu picioarele încrucișate.

— Anastasia, ți-am mai spus. Uns cu toate alifiile. Am avut parte de o introducere în viață foarte dură – chiar n-are rost să-ți încarci mintea cu prostiile astea. De ce-ai face-o?

— Pentru că vreau să te cunosc mai bine.

— Mă știi îndeajuns de bine.

— Cum poți să spui așa ceva?

Mă ridic la rându-mi în genunchi, cu fața la el. Frustrat, își dă ochii peste cap la mine.

— Îți dai ochii peste cap. Ultima oară când am făcut asta, am ajuns la tine pe genunchi.

— Mamă, ce mi-ar plăcea să fac asta din nou.

Am un moment de inspirație și zic:

— Spune-mi și poți s-o faci.

— Ce?

— Ce-ai auzit.

— Negociezi cu mine?

Vocea lui exprimă neîncredere amestecată cu uimire.

Încuviințez din cap. *Da… asta-i calea.*

— Da, negociez.

— Nu merge așa, Anastasia.

— OK. Spune-mi și o să-mi dau ochii peste cap la tine.

Râde și am ocazia rară să-l văd pe Christian cel fără de griji. Nu l-am mai văzut așa de ceva vreme. Redevine serios.

— Mereu dornică și nerăbdătoare să obții informații.

Se uită la mine gânditor. După un moment, se dă jos din pat cu mișcări grațioase.

— Să nu pleci, zice și iese din cameră.

Simt că mă apucă trepidațiile. Ce face? Are vreun plan malefic de pus în aplicare? *Doamne!* Dacă se întoarce cu un baston sau cu cine știe ce instrument de tortură? *Ce mă fac atunci?!* Când se întoarce, ține ceva mic în mâini. Nu pot să văd ce e și ard de curiozitate.

— La ce oră ai mâine primul interviu? mă întreabă cu blândețe.

— La două.

Un zâmbet leneș și răutăcios i se așterne pe față.

— Bun.

Și, sub privirile mele, se schimbă într-un mod subtil. E mai dur, nesupus… excitant. Acesta este Christian Dominatorul.

— Dă-te jos din pat. Stai în picioare acolo.

Arată spre un punct de lângă pat, iar eu mă grăbesc să-i execut ordinul. Se uită cu atenție la mine, ochii scânteindu-i de făgăduință.

— Ai încredere în mine? mă întreabă.

Încuviințez din cap. Întinde mâna, iar în palma lui sunt două bile din argint lucitor legate cu un fir gros negru.

— Astea sunt noi, spune, accentuând cuvintele.

Mă uit întrebătoare la el.

— Am să pun astea în tine, după care o să te bat la fund, dar nu ca să te pedepsesc, ci pentru plăcerea ta și a mea.

Se oprește ca să-mi evalueze reacția.

În mine! Suspin și toți mușchii din pântecul meu se încleștează. Zeița mea intimă execută dansul celor șapte văluri.

— După aia o să ne futem și, dacă încă mai ești trează, o să-ți dau câteva informații despre anii mei de formare. De acord?

Îmi cere permisiunea! Cu respirația tăiată, încuviințez din cap. Sunt incapabilă să mai spun ceva.

— Bravo. Deschide gura.

Gura?

— Mai mare.

Cu multă delicatețe, îmi pune bilele în gură.

— Trebuie lubrifiate. Suge-le, îmi ordonă el cu voce blândă.

Bilele sunt reci, surprinzător de grele și au un gust metalic. Gura mea uscată este inundată de salivă în timp ce limba mea explorează obiectele nefamiliare. Privirea lui Christian n-o slăbește pe a mea. Oh, treaba asta mă excită. Mă foiesc.

— Stai nemișcată, Anastasia, mă avertizează el. Stop!

Mi le scoate din gură. Apropiindu-se de pat, dă pilota la o parte și se așază pe margine.

— Vino aici.

Stau în picioare în fața lui.

— Acum întoarce-te, apleacă-te și apucă-ți gleznele.

Clipesc la el și văd că se întunecă la față.

— Nu ezita, mă admonestează el cu glas scăzut, după care bagă bilele în gură.

Ah, asta e mai sexy decât treaba cu periuța de dinți. Imediat îi respect ordinele. Dumnezeule, pot să-mi ating gleznele? Constat că pot, cu ușurință. Tricoul îmi alunecă spre gât, expunându-mi posteriorul. Slavă Domnului că mi-am lăsat chiloții pe mine, dar bănuiesc că nu pentru mult timp.

Cu un gest reverențios, își pune mâna pe spatele meu și începe să-l mângâie foarte ușor cu toată palma. Cu ochii deschiși, îi văd picioarele printre ale mele, dar nimic altceva. Închid ochii strâns când îmi dă cu delicatețe chiloții la o parte și își vâră cu lentoare degetul în sexul meu. Corpul meu se încordează într-un amestec amețitor de anticipare dezlănțuită și excitare. Își strecoară degetul în mine și îl rotește acolo cu o încetineală delicioasă. O, ce bine îmi face! Gem.

Respirația i se oprește și-l aud cum suspină când repetă mișcarea. Își retrage degetul și introduce obiectele foarte încet, pe rând. *O, Doamne.* Sunt la temperatura corpului, încălzite de gurile noastre. E o senzație ciudată. Odată ajunse în mine, nu le mai simt cu adevărat – dar, pe de altă parte, știu că sunt acolo.

Îmi îndreaptă chiloții și se apleacă în față, buzele lui sărutându-mi cu blândețe posteriorul.

— Ridică-te, îmi ordonă, iar eu mă conformez cu oarecare nesiguranță.

Oh! Acum le simt… într-un fel. Mă apucă de șolduri ca să mă sprijine până-mi recapăt echilibrul.

— Ești bine? mă întreabă cu o voce severă.

— Da.

— Întoarce-te.

Mă întorc cu fața la el. Bilele apasă în jos și, involuntar, îmi strâng mușchii în jurul lor. Senzația mă surprinde, dar nu într-un mod neplăcut.

— Cum simți chestiile alea? întreabă el.

— Straniu.

— Straniu în bine sau straniu în rău?

— Straniu în bine, mărturisesc roșind.

— E bine.

Sesizez o urmă de umor stând la pândă în ochii lui.

— Vreau un pahar cu apă. Du-te, te rog, și adu-mi unul.

Oh.

— Iar când o să te întorci, o să te așez pe genunchii mei. Gândește-te la asta, Anastasia.

Apă? Vrea apă… acum… de ce?

În timp ce ies din dormitor, înțeleg cât se poate de clar de ce m-a trimis după apă – în timp ce fac asta, bilele se lasă în jos înăuntrul meu, făcându-mi un masaj intern. E o senzație cât se poate de stranie și nu întru totul neplăcută. De fapt, respirația mi se accelerează când mă întind să iau un pahar din bufetul din bucătărie, și suspin. *Oh, Doamne…* S-ar putea să fiu nevoită să păstrez chestiile astea. Mă fac să fiu dornică, dornică de sex.

La întoarcerea în dormitor, mă cercetează cu atenție.

— Mulțumesc, zice și ia paharul.

Încet, soarbe puțin, apoi pune paharul pe noptieră. Acolo mai e un prezervativ, în așteptare, ca și mine, de altfel. Și știu că face asta ca să sporească anticiparea. Inima îmi bate într-un ritm mai rapid, întoarce către mine privirea cenușie și aprinsă.

— Haide. Stai lângă mine. Ca ultima oară.

Mă apropii cu sfială de el, sângele pulsându-mi prin tot trupul, iar de data asta… sunt excitată. Aţâţată.

— Cere-mi, spune el încetișor.

Mă încrunt: ce să-i cer?

— Cere-mi, zice el, cu o voce ceva mai aspră.

Ce să-i cer? Ce vrea de la mine?

— Cere-mi, Anastasia. N-am să mai repet.

Și amenințarea implicită din vorbele lui e atât de puternică încât mă prind în sfârșit. Vrea să-i cer să mă bată la fund.

Fir-ar…! Se uită la mine așteptând, privirea lui devenind tot mai rece.

— Bate-mă la fund, te rog… Sir, șoptesc eu.

Închide ochii, savurându-mi cuvintele. Ridică mâna și mă trage peste genunchii lui. Cad instantaneu, iar el mă sprijină când îi aterizez în

poală. Îmi simt inima în gât când mă mângâie cu blândețe pe fese. Sunt așezată în unghi, de-a curmezișul poalei lui, astfel încât torsul meu se sprijină pe porțiunea de pat de lângă el. De data asta, nu-și mai aruncă piciorul peste picioarele mele, ci îmi dă la o parte părul de pe față și-l aranjează după ureche. După ce face asta, îmi prinde părul la ceafă, ca să mă țină imobilizată. Trage ușor și îmi saltă capul de pe pat.

— Vreau să-ți văd fața când te bat, Anastasia, murmură el, în tot acest timp masându-mi cu tandrețe șezutul.

Mâna lui se mișcă în jos, între fese, și apasă pe sexul meu, iar sentimentul deplin este… gem. O, senzația este desăvârșită.

— Asta e pentru plăcere, Anastasia, a ta și a mea, șoptește el.

Ridică palma și o coboară cu o plesnitură răsunătoare pe joncțiunea coapselor, dosului și sexului meu. Bilele sunt forțate să se miște înainte în interiorul meu, iar eu simt pierdută într-un noian de senzații. Usturimea de pe fund, plinătatea bilelor dinăuntrul meu și faptul că mă ține imobilizată. Îmi strâmb fața în timp ce încerc să absorb toate aceste senzații străine. Undeva în creierul meu se înregistrează constatarea că nu m-a mai plesnit la fel de tare ca ultima oară. Îmi mângâie dosul din nou, plimbându-și palma pe piele și pe țesătura chiloților.

De ce nu mi-a dat jos chiloții? Apoi palma lui dispare și o coboară iar. Gem când senzația se disipează. Începe un model repetitiv: de la stânga la dreapta și apoi mai jos. Loviturile de mai jos sunt cele mai excitante. Totul se mișcă înainte, în interiorul meu… iar între toate loviturile mă mângâie, mă dezmiardă, mă frământă – așa încât sunt masată și în interior, și la exterior. E o senzație atât de stimulatoare și erotică, și din cine știe ce motiv, poate pentru că eu mi-am impus condițiile, nu mă deranjează durerea. Nu e dureros

ca atare – mă rog, este, dar nu la un nivel insuportabil. Te poți acomoda cu asta și poate fi chiar… plăcut. Gem. *Da, pot să fac asta!*

Se oprește în timp ce, cu încetineală, îmi dă jos chiloții. Mă zvârcolesc pe picioarele lui, nu fiindcă aș vrea să scap de loviturile lui, dar vreau mai mult… ușurare, ceva. Atingerea lui pe pielea mea sensibilizată îmi provoacă furnicături senzuale. E copleșitor și uite că începe iar. Câteva palme mai ușoare, crescând apoi în intensitate, stânga, dreapta și jos. O, loviturile de jos. Gem iar.

— Bravo, Anastasia, geme el și are respirația întretăiată.

Mă mai lovește de două ori, după care trage de firele scurte atașate de bile și le scoate afară din mine brusc. Aproape că-mi dau drumul – senzația e de pe altă lume. Mișcându-se cu repeziciune, mă întoarce cu fața în sus. Mai mult aud decât văd cum rupe ambalajul, după care se întinde lângă mine. Îmi apucă mâinile, le saltă deasupra capului și se așază deasupra mea, apoi pătrunde în mine, alunecând încet, umplând locul rămas gol după scoaterea globurilor de argint. Gem zgomotos.

— Of, iubito, șoptește el în timp ce se mișcă înainte, înapoi, într-un tempo lent și senzual, în care mă savurează și mă simte.

Mai tandru ca acum n-a fost niciodată și nu-mi trebuie mult ca să mă prăbușesc peste marginea abisului, în spirala unui orgasm delicios, violent și epuizant. Când îmi strâng mușchii în jurul lui, asta îi declanșează orgasmul și pătrunde și mai mult în mine, rămânând apoi nemișcat, rostindu-mi numele întretăiat, într-o minunare disperată.

— *Ana!*

E tăcut și gâfâie deasupra mea, cu mâinile încă împletite cu ale mele, deasupra capului. În sfârșit, se ridică și se uită în jos la mine.

— Mi-a plăcut asta, șoptește el și mă sărută cu drag.

Nu mai zăbovește pentru alte sărutări, ci se ridică, mă acoperă cu pilota și dispare în baie. La întoarcere, aduce o sticlă cu loțiune albă. Stă lângă mine pe pat.

— Întoarce-te, îmi poruncește el, iar eu mă rostogolesc înciudată pe burtă.

Acum, pe bune, toată agitația asta… Mi-e foarte, foarte somn.

— Fundul tău are o culoare splendidă, spune el aprobator, apoi îmi întinde cu blândețe loțiunea răcoroasă pe piele.

— Haide, Grey, varsă-ți secretele, zic eu cu un căscat.

— Domnișoară Steele, dar știu că te pricepi să strici un moment.

— Am făcut o înțelegere.

— Cum te simți?

— Trasă în piept.

Oftează, se lungește lângă mine și mă ia în brațe. Atent să nu-mi atingă fundul care mă ustură, suntem iar așezați în poziția „lingurilor”. Mă sărută foarte delicat lângă ureche.

— Femeia care m-a adus pe lumea asta a fost o prostituată narcomană, Anastasia. Culcă-te acum.

Dumnezeule… asta ce mai înseamnă?

— A fost?

— Da, a murit.

— De cât timp?

Oftează.

— A murit când aveam patru ani. Nu prea mi-o aduc aminte. Carrick mi-a mai dat câteva detalii. Îmi amintesc doar anumite lucruri. Te rog, culcă-te.

— Noapte bună, Christian.

— Noapte bună, Ana.

Și alunec într-un somn confuz și epuizat, visând la un băiețel de patru ani cu ochii cenușii într-un loc sumbru, înspăimântător și nenorocit.

Capitolul 21

Lumina a inundat totul. O lumină caldă, puternică și mă străduiesc să mă feresc de ea câteva minute prețioase în plus. Vreau să mă ascund, doar câteva minute. Dar strălucirea e prea puternică și în sfârșit mă dau bătută și mă trezesc. Dimineața în Seattle îmi dă bineț e – soarele se revarsă prin ferestrele înalte și inundă încăperea cu o lumină prea intensă. De ce n-o fi tras storurile azi-noapte? Mă aflu în patul vast al lui Christian Grey, mai puțin una bucată Christian Grey.

Stau pe spate o clipă privind pe fereastră la panorama zgârie-norilor din Seattle. Viața în nori pare, fără doar și poate, ireală. O fantezie – un castel în aer, plutind deasupra pământului, la o distanță sigură de realitățile vieții – cât mai departe de nepăsare, foamete și mame care-și vând trupul pentru droguri. Mă cutremur când mă gândesc prin ce a trecut în copilărie și înțeleg de ce trăiește aici, izolat, înconjurat de opere de artă minunate și prețioase – la o distanță atât de mare de locul unde a început… Într-adevăr, o profesiune de credință. Mă încrunt pentru că asta nu-mi explică de ce nu pot să-l ating.

În mod ironic, mă simt la fel sus, aici, în acest turn semeț. Plutesc deasupra realității. Mă aflu în acest apartament de vis, unde fac sex fantastic cu iubitul meu fantasmatic, când realitatea sumbră e că el vrea un aranjament special, cu toate că a spus că va încerca să ofere mai mult. Ce înseamnă asta de fapt? Asta trebuie să clarific între noi doi ca să-mi dau seama dacă ne aflăm încă la capetele opuse ale balansoarului sau dacă ne-am mai apropiat de centru.

Mă dau jos din pat simțindu-mă țeapănă și, în lipsa unui termen mai potrivit, folosită. *Da, asta ar însemna atunci numai sex.* Vocea interioară își țuguie buzele a dezaprobare. Mă strâmb la ea, recunoscătoare că un anume maniac al controlului

cu mâncărimi în palmă nu e în încăpere, și decid să îl întreb despre instructorul personal. Asta dacă semnez. Zeița mea intimă mă privește crunt, exasperată. *Bineînțeles c-o să semnezi.* Le ignor pe amândouă și, după o scurtă escală la baie, plec să-l caut pe Christian.

Nu e în galeria de artă, unde o femeie elegantă de vârstă mijlocie face curat. Când o văd, mă opresc. Are părul blond tuns scurt și ochi albaștri senini. Poartă o cămașă albă simplă și o fustă bleumarin dreaptă. Zâmbește larg când mă vede.

— Bună dimineața, domnișoară Steele. Vreți să mâncați ceva la micul dejun?

Tonul ei e cald, dar profesional, iar eu sunt uluită. Cine e această blondă atrăgătoare din bucătăria lui Christian? Eu n-am pe mine decât tricoul lui. Mă rușinez și mă simt stingherită de goliciunea mea.

— Mă tem că m-ați prins într-o situație dezavantajoasă.

Am o voce liniștită, fiind incapabilă să-mi ascund anxietatea.

— Ah, îmi pare teribil de rău… eu sunt doamna Jones, menajera domnului Grey.

Aha.

— Încântată, îngaim eu.

— Vreți ceva de mâncare, domniță?

Domniță!

— Puțin ceai ar fi minunat, vă mulțumesc. Știți unde e domnul Grey?

— În biroul dânsului.

— Mulțumesc.

Dau fuga spre birou, rușinată tare. De ce angajează Christian doar blonde atractive care să lucreze pentru el? Și un gând urât îmi răsare involuntar în minte: *Nu cumva toate sunt foste supuse?* Refuz să zăbovesc asupra acestei idei oribile. Îmi ițesc capul cu sfioșenie pe după ușă. E la telefon, cu fața la fereastră, în pantaloni negri și

cămașă albă. Are încă părul ud de la duș, iar mie mi-au zburat toate gândurile sumbre din cap.

— Dacă nu-și îmbunătățesc raportul dintre profituri și pierderi, nu sunt interesat, Ros. Nu ne trebuie pietre de moară… și nu-mi mai trebuie scuze jalnice… Pune-l pe Marco să mă sune, trebuie să luăm o decizie… Da, zi-i lui Barney că prototipul arată bine, dar nu sunt sigur cu interfața… Nu, simt că-i lipsește ceva… Vreau să mă văd cu el în după-amiaza asta să discutăm… De fapt, cu el și echipa lui, facem un brainstorming… OK. Transferă-mă înapoi la Andrea…

Așteaptă, privind pe fereastră, stăpân al universului său, privind în jos la omuleții de jos din castelul lui aflat în cer.

— Andrea…

Ridicând capul, mă vede la ușă. Un zâmbet lent și sexy se așterne pe fața lui adorabilă, lăsându-mă fără grai și topindu-mi măruntaiele. Fără umbră de îndoială, e cel mai frumos bărbat de pe planetă, prea frumos pentru omuleții de jos, prea frumos pentru mine. Nu, mă dojenește zeița intimă, nu e prea frumos pentru mine. *Cumva e al meu*, deocamdată. Ideea îmi trimite un fior prin sânge și-mi risipește îndoiala de sine irațională.

Își continuă conversația, fără să-și ia privirea de la mine.

— Anulează-mi programările din dimineața asta, te rog, dar găsește-l pe Bill și zi-i să mă sune. O să ajung la două. Trebuie să vorbesc cu Marco după-amiază, iar pentru asta voi avea nevoie de cel puțin o oră și jumătate… Programează-i pe Barney și echipa lui după Marco sau poate mâine, și găsește-mi timp să îl văd pe Claude zilnic, săptămâna asta… Spune-i să aștepte… Oh… Nu, nu vreau publicitate pentru Darfur… Spune-i lui Sam să se ocupe de asta… Nu… Care eveniment?… Sâmbăta viitoare… Stai puțin.

— Când te întorci din Georgia? întreabă.

— Vineri.

Reia conversația telefonică.

— Voi avea nevoie de un bilet în plus pentru că voi merge însoțit… Da, Andrea, așa am spus, însoțit. Domnișoara Anastasia Steele va merge cu mine… Asta-i tot.

Închide.

— Bună dimineața, domnișoară Steele.

— Domnule Grey, zic eu, zâmbind sfios.

Dă ocol biroului cu grația lui obișnuită și se proptește în fața mea. Îmi mângâie ușor obrazul cu dosul degetelor.

— N-am vrut să te trezesc, păreai atât de liniștită. Ai dormit bine?

— M-am odihnit foarte bine, mulțumesc. Am venit doar să te salut înainte să fac un duș.

Mă uit la el, sorbindu-l din priviri. Se apleacă și mă sărută cu blândețe, iar eu nu mai rezist, îmi arunc brațele pe după gâtul lui și-mi înfig degetele în părul lui încă umed. Îmi lipesc trupul de al lui, îi răspund la sărut. Îl vreau. Atacul meu îl ia prin surprindere, dar, după o clipă, răspunde, cu un geamăt gutural. Își strecoară mâinile în părul meu, apoi coboară ca să îmi prindă în palme fesele goale, limba lui explorându-mi gura. Se trage înapoi, cu ochii mijiți.

— Ei bine, somnul pare să fie de acord cu tine, murmură el. Sugerez să te duci să faci un duș, sau vrei să te întind pe birou acum?

— Aleg biroul, șoptesc cu temeritate și dorința mă inundă ca adrenalina, trezind totul în drum.

Preț de o milisecundă, mă privește uluit.

— Chiar că ai prins gustul pentru asta, nu-i așa, domnișoară Steele? Devii insațiabilă, murmură el.

— N-am prins gust decât de tine, șoptesc eu.

Ochii i se măresc și se întunecă în timp ce mâna lui îmi frământă dosul gol.

— Ai dreptate, numai de mine, geme el și deodată, cu o singură mișcare, răstoarnă toate hârtiile de pe birou, împrăștiindu-le pe podea.

Mă ridică în brațe și mă întinde pe latura scurtă a biroului, astfel încât capul aproape că-mi atârnă dincolo de margine.

— Dac-ai vrut-o, o s-o primești, iubito, mormăie scoțând din buzunarul pantalonilor un prezervativ, în timp ce-și trage fermoarul.

Oh, domnul Cercetaș. Își rulează prezervativul și se uită în jos, la mine.

— Sper din toată inima că ești gata, spune el răgușit, cu un zâmbet desfrânat pe față.

Și, cât ai clipi, mă umple, ținându-mi încheieturile strânse pe lângă mine, și pompând în mine profund.

Gem… *oh, da.*

— Dumnezeule, Ana. Ești *atât* de gata, șoptește el cu venerație.

Îmi înfășor picioarele pe după mijlocul lui și-l țin în singurul mod în care pot în timp ce el stă în picioare, uitându-se în jos la mine, cu ochii cenușii strălucind, pasional și posesiv. Începe să se miște, să se miște cu adevărat. Asta nu mai înseamnă să faci dragoste, ăsta e futai— și-mi place. Gem. E atât de brut, de carnal, mă face să mă simt ca o destrăbălată. Savurez felul cum mă posedă, pofta lui trupească stingând-o pe-a mea. Se mișcă cu ușurință, desfătându-se, bucurându-se de mine, cu buzele ușor desfăcute pe măsură ce începe să respire tot mai repede. Își unduiește șoldurile într-o parte și-n alta, iar senzația este desăvârșită.

Închid ochii, simțind acumularea tensiunii – acea acumulare delicioasă, lentă și crescătoare. Ridicându-mă tot mai sus, spre castelul din aer. Oh, da… ritmul lui crește ușor.

Scot gemete zgomotoase. Sunt numai senzații… numai el, mă desfăt cu fiecare împingere, fiecare asalt care mă umple. Iar el mărește ritmul, împingând mai repede… mai tare… și întregul meu corp mișcă în ritmul lui, simt cum îmi înțepenesc picioarele și măruntaiele mele trepidează și se înviorează.

— Hai, iubito, dă-ți drumul pentru mine, mă îndeamnă el ademenitor printre dinții încleștați, iar fervoarea din glasul lui – încordarea – mă expediază peste margine.

Țip plină de pasiune când ating soarele și ard, căzând în jurul lui, prăbușindu-mă, înapoi spre o culme fără suflare, însorită, de pe Pământ. După un ultim și suprem asalt, se oprește brusc când ajunge la climax, trăgând de încheieturile mele și prăbușindu-se peste mine cu grație și fără să spună o vorbă.

Uau… asta a fost neașteptat. Încet, mă materializez din nou pe Pământ.

— Ce naiba îmi faci? șoptește el în timp ce-și freacă nasul de gâtul meu. M-ai fermecat complet, Ana. Țeși în jurul meu o magie puternică.

Îmi dă drumul și îmi trec degetele prin părul lui, în timp ce cobor din înălțimile mele. Îmi strâng picioarele în jurul lui.

— Eu sunt cea fermecată, îi șoptesc.

Se uită la mine cu o expresie deconcertată, alarmată chiar, Prinzându-mi fața între palme, îmi ține capul pe loc.

— Ești. A. Mea, spune el, rostind sacadat fiecare cuvânt. Ai înțeles?

E atât de înfocat, de pasional – un adevărat fanatic. Forța chemării lui este în același timp neașteptată și dezarmantă. Mă întreb de ce simte ceea ce simte.

— Da, sunt a ta, șoptesc eu tulburată de fervoarea lui.

— Ești sigură că trebuie să mergi în Georgia?

Încuviințez dând din cap încet. Și, în acel scurt moment, văd cum i se schimbă expresia. Se retrage cu bruschețe, făcându-mă să tresar.

— Ai dureri? mă întreabă, aplecându-se peste mine.

— Puțin, mărturisesc.

— Îmi place să te doară. Ochii lui ard mocnit. Ca să nu uiți că acolo am fost eu și numai eu.

Îmi apucă bărbia și mă sărută cu brutalitate, după care se ridică și-mi dă mâna ca să mă ajute să mă ridic. Privesc la pachețelul de prezervative de lângă mine.

— Mereu pregătit, murmur eu.

Se uită la mine derutat în timp ce-și trage fermoarul. Țin la vedere ambalajul rupt.

— Un bărbat are dreptul să spere, Anastasia, să viseze chiar, și uneori visurile lui se transformă în realitate.

Ceea ce spune sună tare ciudat, iar ochii lui ard. Pur și simplu, nu înțeleg. *Care e problema lui?*

— Va să zică, pe birou, ăsta a fost un vis? întreb pe un ton sec, încercând să mai înviorez cu ajutorul umorului atmosfera dintre noi.

Pe față îi răsare un zâmbet enigmatic, și știu imediat că n-a fost prima oară când a făcut sex pe acel birou. Gândul nu-mi face bine. Mă foiesc stingheră în timp ce toată vâlvătaia din trupul meu se evaporă.

— Mă duc să fac un duș.

Mă ridic și dau să trec pe lângă el. Se încruntă și-și trece o mână prin păr.

— Mai am două telefoane de dat. Vin să luăm micul dejun împreună când ieși de la duș. Cred că doamna Jones ți-a spălat hainele de ieri. Le găsești în șifonier.

Ce? Când naiba le-a spălat? Dumnezeule, oare ne-a auzit? Roșesc.

— Mulțumesc, bâigui eu.

— Cu multă plăcere, răspunde el automat, dar în vocea lui se simte iritarea.

Nu ți-am mulțumit pentru că mi-ai tras-o! Cu toate că a fost foarte…

— Ce e? întreabă el și-mi dau seama că mă încrunt.

— Ce s-a întâmplat? întreb încetișor.

— Cum adică?

— Ei bine… ești mai ciudat ca de obicei.

— Mă găsești ciudat?

Încearcă să-și înăbușe un zâmbet.

— Uneori.

Mă privește o clipă, cu ochi gânditori.

— Ca de fiecare dată, reușești să mă surprinzi, domnișoară Steele.

— În ce fel?

— Hai să spunem că asta a fost o bucurie neașteptată.

— Țelul nostru este să oferim plăcere, domnule Grey.

Îi răspund cu propriile lui cuvinte și, în plus, îmi las capul într-o parte, cum face el adesea.

— Și chiar ați reușit, spune, dar se arată cam stânjenit. Parcă ziceai că te duci să faci un duș.

Aha, deci îmi face vânt.

— Da… ăă, ne vedem în scurt timp.

Ies repede din biroul lui, consternată.

Pare confuz. De ce? Trebuie să spun că, din perspectiva experiențelor fizice, a fost foarte satisfăcător. Dar, din punct de vedere emoțional… ei bine, sunt zdruncinată de reacția lui, iar asta a fost la fel de hrănitor emoțional cum este vata de zahăr de nutritivă.

Doamna Jones e tot în bucătărie.

— Vreți să beți ceaiul acum, domnișoară Steele?

— O să fac un duș mai întâi, mulțumesc, bâigui eu și-mi scot cât pot de repede fața aprinsă din încăpere.

Sub duș, încerc să îmi dau seama ce s-a întâmplat cu Christian. Este cea mai complicată persoană pe care o cunosc și nu reușesc să-i înțeleg stările astea sufletești mereu schimbătoare. Părea OK când am mers prima oară în biroul lui. Am făcut sex… și după aia n-a mai fost bine. Nu, chiar nu pricep. Mă uit la Vocea interioară. Fluieră cu mâinile la spate și se uită oriunde, numai la mine nu. N-are nici cea mai mică idee, iar zeița mea intimă încă se desfată cu reminiscențele orgasmului mistuitor. Nu – n-avem habar.

Îmi șterg părul cu prosopul, îl pieptăn cu peria lui Christian și-l prind într-un coc. Rochia lui Kate, spălată și călcată, atârnă pe umeraș în șifonier împreună cu sutienul și chiloții mei curați. Doamna Jones e o minune. Încalț pantofii lui Kate, îmi îndrept rochia, trag aer în piept și mă întorc în camera spațioasă.

Nu-l văd pe Christian pe nicăieri, iar doamna Jones își face de lucru verificând conținutul cămării.

— Beți acum ceaiul, domnișoară Steele? întreabă ea.

— Te rog, îi răspund zâmbind.

Acum, că sunt îmbrăcată, mă simt mai stăpână pe mine.

— Vreți ceva de mâncare?

— Nu, mulțumesc.

— Ba bineînțeles c-o să mănânci, intervine Christian. Îi place să mănânce clătite, bacon și ouă, doamnă Jones.

— Da, domnule Grey. Și pentru dumneavoastră?

— Omletă, te rog, și niște fructe. Nu-și dezlipește ochii de mine, cu o expresie insondabilă. Șezi, îmi ordonă, arătând spre unul dintre taburete.

Mă supun, iar el stă lângă mine, în timp ce doamna Jones se ocupă cu pregătirea micului dejun. Doamne, ce enervant e să stea cineva să-ți asculte discuția.

— Ți-ai cumpărat bilet de avion?

— Nu, o să-mi cumpăr când ajung acasă – de pe internet.

Se reazemă în cot, frecându-și bărbia.

— Ai bani?

Oh, nu.

— Da, spun eu cu răbdare exagerată, ca și cum aș vorbi cu un copil greu de cap.

Ridică o sprânceană severă către mine. *Fir-ar!*

— Da, am, mulțumesc, precizez eu grăbită.

— Am un avion personal. Nu e programat să fie folosit timp de trei zile; e la dispoziția ta.

Mă uit la el cu gura căscată. Bineînțeles că are avion personal și trebuie să mă opun din răsputeri tendinței firești de a-mi da ochii peste cap. Îmi vine să râd. Dar n-o fac, pentru că nu reușesc să-i „citesc" dispoziția sufletească.

— Deja am încălcat flagrant termenii de folosire corespunzătoare a flotei aviatice a companiei tale. N-aș vrea să repet infracțiunea.

— E compania mea, e avionul meu.

Pare aproape rănit. Of, băieții și jucăriile lor!

— Mulțumesc pentru ofertă. Dar aș fi mai mulțumită dacă aș lua un avion cursă regulată.

Pare că vrea să-și susțină în continuare punctul de vedere, dar se răzgândește.

— Cum vrei. Oftează. Ai multe pregătiri de făcut pentru interviu?

— Nu.

— Bine. Tot nu vrei să-mi spui despre ce edituri e vorba?

— Nu.

Buzele i se curbează într-un zâmbet șovăielnic.

— Sunt un om putred de bogat, cu multe posibilități, domnișoară Steele.

— Sunt la curent cu acest detaliu, domnule Grey. Ce-o să faci, o să-mi pui telefonul sub urmărire? întreb eu cu inocență.

— De fapt, în după-amiaza asta o să fiu foarte ocupat, așa că va trebui să pun pe altcineva s-o facă.

Zâmbește afectat. *Glumește?*

— Dacă-ți poți permite să pui pe cineva să facă asta, e clar că ai prea mulți angajați.

— O să-i trimit un e-mail șefului de la resurse umane să-l pun să verifice numărul de angajați.

Buzele-i zvâcnesc ca să-i ascundă zâmbetul. *Of, slavă Domnului că și-a recăpătat simțul umorului.*

Doamna Jones ne servește micul dejun și mâncăm în tăcere câteva minute. După ce-a curățat

tăvile, cu tact, iese din living. Mă uit la el.

— Ce este, Anastasia?

— Știi, nu mi-ai spus niciodată de ce nu-ți place să fii atins.

Se albește și are o reacție care mă face să mă simt vinovată că am întrebat.

— Ți-am spus mai mult decât am spus vreodată cuiva.

Are o voce liniștită și se uită la mine impasibil. Și îmi este limpede că nu s-a confesat niciodată, nimănui. Nu are prieteni apropiați? Poate că i-a spus doamnei Robinson? Vreau să-l întreb, dar nu pot – nu pot să mă port atât de invaziv. Clatin din cap când îmi dau seama că omul ăsta e cu adevărat o insulă.

— Te vei gândi la aranjamentul nostru cât vei fi plecată?

— Da.

— O să-ți fie dor de mine?

Mă uit la el, surprinsă de întrebare.

— Da, răspund cu sinceritate.

Cum de-a ajuns să însemne atât de mult într-un timp atât de scurt? Mi-a intrat sub piele… la modul propriu. Zâmbește și ochii i se luminează.

— Și mie o să-mi fie dor. Mai mult decât îți dai seama, murmură el.

Cuvintele lui îmi încălzesc inima. Chiar se străduiește din greu. Mă mângâie tandru pe obraz, se apleacă și mă sărută delicat.

Este după-amiază târziu și eu stau agitată și fără astâmpăr în hol, așteptându-l pe domnul J. Hyde de la Seattle Independent Publishing. Este al doilea interviu pe care l-am programat azi și e cel de care eram cel mai speriată. Primul interviu a mers bine, dar era pentru o companie mai mare, cu birouri răspândite pe tot teritoriul Statelor Unite, și n-aș fi fost decât unul dintre numeroșii asistenți editoriali de acolo. Îmi imaginez cu ușurință că într-o astfel de mașinărie corporatistă ești înghițit rapid și

aruncat afară cu repeziciune. La SIP aș vrea să ajung. Este mică și neconvențională, promovând autori locali, și are o listă de clienți excentrici și interesanți.

Decorul este sumar, dar cred că e mai degrabă o chestie de design, decât de zgârcenie. Sunt așezată pe una dintre canapelele Chesterfield capitonate cu piele de culoare verde-închis – nu foarte diferită de cea pe care o are Christian în sala lui de jocuri. Mângâi pielea apreciativ și mă întreb într-o doară ce face Christian pe canapeaua aia. Mintea mi-o ia razna când mă gândesc la posibilități… nu – nu trebuie să mă las dusă acolo acum. Roșesc din pricina gândurilor năbădăioase și nepotrivite.

Recepționera e o tânără afro-americană cu cercei mari din argint și păr lung, îndreptat cu placa. Are un aer boem, genul de femeie cu care m-aș putea împrieteni. Gândul e liniștitor. Când și când îmi mai aruncă o privire și îmi zâmbește liniștitor. Îmi fac curaj și îi întorc zâmbetul.

Biletul de avion e rezervat, mama e în al nouălea cer că o vizitez, mi-am făcut bagajul, iar Kate a acceptat să mă ducă la aeroport cu mașina. Christian mi-a ordonat să-mi iau cu mine BlackBerry-ul și Mac-ul. Îmi rostogolesc ochii când îmi amintesc de stilul lui autoritar, dar îmi dau seama acum că așa e el. Îi place să controleze totul, inclusiv pe mine. Și totuși, e atât de imprevizibil și dezarmant de agreabil, totodată. Poate fi tandru, binedispus, chiar simpatic. Iar când este așa, poate schimba registrul în mod neașteptat. A insistat să mă însoțească până jos, la mașina din garaj. Dumnezeule, nu plec decât pentru câteva zile, iar el se poartă de parc-aș pleca pentru câteva săptămâni. Mereu mă scoate din starea de echilibru.

— Ana Steele?

O femeie cu păr lung, negru, aranjat clasic, stând în picioare lângă biroul de recepție, mă scoate din visare. Are același aer boem, aerian ca

și recepționista. Ar putea să aibă aproape patruzeci de ani sau poate mai mult. Tare dificil e să-ți dai seama la femeile mai vârstnice.

— Da, răspund și mă ridic cu stângăcie.

Îmi adresează un zâmbet politicos, ochii ei căprui și reci evaluându-mă. Port una dintre rochiile lui Kate, un sarafan negru peste o bluză albă, pantofii mei negri cu toc. O ținută adecvată unui interviu, mi s-a părut. Mi-am strâns părul într-un coc și, măcar de data asta, șuvițele rebele se comportă civilizat. Îmi întinde mâna.

— Bună, Ana, mă numesc Elizabeth Morgan. Sunt șefa de personal de aici, de la SIP.

— Bună ziua, spun și-i strâng mâna.

Pare foarte relaxată în postura ei de șefa.

— Vino după mine, te rog.

Trecem prin ușile duble din spatele zonei de recepție și intrăm într-un birou foarte spațios și viu colorat, iar de acolo ajungem într-o mică sală de ședințe. Pereții sunt de un verde-pal, tapetați cu fotografii ale copertelor de cărți. În capul mesei de ședințe din arțar stă un bărbat tânăr cu părul roșu legat într-o coadă la spate. La ambele urechi îi scânteiază cercei mici din argint. E îmbrăcat într-o cămașă bleu, fără cravată, și pantaloni *chinos*. Când mă apropii, se ridică și se uită la mine cu niște ochi de un albastru-închis, insondabil.

— Ana Steele, sunt Jack Hyde, redactorul responsabil cu achizițiile de la SIP și sunt foarte încântat să te cunosc.

Ne strângem mâinile, iar expresia lui întunecată e de nepătruns, deși îndeajuns de prietenoasă, cred.

— Ai făcut cale lungă până aici? întreabă el cu amabilitate.

— Nu, m-am mutat de curând în zona Pike Street Market.

— Aha, nu e departe deloc. Te rog, ia un loc.

Mă așez, iar Elizabeth se așază lângă el.

— Deci, de ce ai vrea să lucrezi ca stagiar la SIP, Ana? întreabă el.

Îmi pronunță numele pe un ton liniștit și-și lasă capul într-o parte, ca o persoană pe care o cunosc – e deconcertant. Făcând eforturi să ignor prudența irațională pe care mi-o inspiră, mă lansez într-un discurs atent pregătit, conștientă că mă înroșesc. Mă uit la amândoi, amintindu-mi de lecția ținută de Katherine Kavanagh despre „Tehnica pentru un interviu reușit": *Păstrează contactul vizual, Ana!* Doamne, femeia aia poate fi și ea autoritară uneori. Jack și Elizabeth mă ascultă amândoi cu atenție.

— Ai o medie generală la absolvire impresionantă. Cu ce alte activități extracurriculare te-ai mai răsfățat cât timp ai fost la WSU?

Răsfățat? Clipesc către el. Ce cuvânt ciudat a ales. Mă lansez în detalii privind activitatea de bibliotecar la biblioteca centrală a campusului și unica mea experiență de intervievare a unui despot obscen de bogat pentru ziarul studențesc. Trec sub tăcere faptul că, de fapt, nu eu am scris articolul. Menționez două societăți literare din care am făcut parte și termin cu slujba de la Clayton's și toate cunoștințele inutile pe care le posed acum despre unelte și bricolaj. Râd amândoi, asta fiind și reacția la care speram. Încet-încet, mă relaxez și încep să mă simt bine.

Jack Hyde pune întrebări incisive și inteligente, dar nu mă las impresionată – mă țin tare, iar când discutăm despre cărțile mele preferate, cred că sunt stăpână pe subiect. Pe de altă parte, Jack pare să prefere doar literatura americană scrisă după 1950. Nimic altceva. Niciun clasic – nici măcar Henry James, Upton Sinclair sau F. Scott Fitzgerald. Elizabeth nu spune nimic, doar dă din cap din când în când și ia notițe. Jack, deși cârcotaș, e fermecător în felul lui și, cu cât vorbim mai mult, cu atât precauția mea inițială se risipește.

— Și unde te vezi peste cinci ani? mă întreabă.

Cu Christian Grey, îmi vine involuntar în minte acest răspuns. Mintea mea năbădăioasă mă face să mă încrunt.

— Redactor de cărți, poate? Sau agent literar, nu sunt sigură. Sunt deschisă la oportunități.

Jack zâmbește larg.

— Foarte bine, Ana. Nu mai am alte întrebări. Tu?

Întrebarea îmi este adresată.

— Când ați dori să se înceapă lucrul? întreb.

— Cât mai curând posibil, răspunde Elizabeth. Tu când ai putea să începi?

— Sunt disponibilă de săptămâna viitoare.

— Asta e bine de știut, spune Jack.

— Dacă toată lumea a spus ce-a avut de spus – Elizabeth se uită la amândoi – cred că putem spune că interviul s-a încheiat.

Zâmbește cu amabilitate.

— A fost o plăcere să te cunosc, Ana, spune Jack cu aceeași blândețe cu care-mi ia mâna.

O strânge cu delicatețe, așa că mă uit la el și-mi iau rămas-bun.

Mă simt neliniștită în timp ce mă îndrept spre mașină, deși nu sunt sigură de ce. Cred că interviul a mers bine, dar e greu de spus. Interviurile par niște situații artificiale. Toată lumea se comportă cât mai bine posibil, încercând din răsputeri să se ascundă în spatele unei fațade profesionale. Oare fața mea s-a potrivit? Va trebui să aștept ca să văd.

Mă urc în mașina mea Audi A3 și mă întorc la apartament, deși nu mă grăbesc. Plec cu un zbor de noapte cu escală la Atlanta, dar plecarea e abia la 10:25 în seara asta, așa că am timp berechet.

Când ajung, Kate despachetează cutii în bucătărie.

— Cum a fost? întreabă ea cu interes.

Numai Kate poate arăta splendid într-o cămașă supradimensionată, blugi parcă luați de la haine vechi și o bandana bleumarin.

— Bine, Kate, mulțumesc de întrebare. Nu-s așa de sigură că ținuta asta a fost îndeajuns de *cool* pentru al doilea interviu.

— De ce?

— *Boho-chic*[10] ar fi avut mai mult succes.

Kate ridică o sprânceană.

— Tu și *boho-chic*.

Își lasă capul într-o parte – pff! De ce toată lumea îmi amintește de preferatul meu, Marele Vicios?

— La drept vorbind, Ana, tu ești una dintre puținele persoane căreia chiar i s-ar potrivi ținuta aia.

Zâmbesc larg.

— Chiar mi-a plăcut a doua editură. Cred că m-aș potrivi acolo. Tipul care mi-a luat interviul era cam enervant, totuși…

Las gândul neterminat – drace, aici vorbesc cu Megafon Kavanagh. *Taci, Ana!*

— Serios?

Radarul lui Katherine Kavanagh pentru frânturi de informații interesante intră imediat în acțiune – o informație care va ieși la suprafață în cel mai inoportun și stingheritor moment, ceea ce îmi amintește de o altă problemă.

— Apropo, vrei, te rog, să nu-l mai întărâți pe Christian? Comentariul tău despre José de la cina de ieri a fost deplasat. E un tip gelos. Nu faci bine nimănui, să știi.

— Păi, să știi că, dacă n-ar fi fost fratele lui Elliot, aș fi spus și mai multe și mai rele. E un adevărat maniac al controlului. Nu înțeleg cum de suporți. Încercam să-l fac gelos – să-l ajut nițel în problema lui legată de implicarea pe termen lung. Ridică mâna cu un gest defensiv. Dar dacă vrei să nu mă mai amestec, n-am s-o mai fac, se grăbește ea să adauge când vede că mă încrunt.

— Viața cu Christian e și-așa îndeajuns de complicată, crede-mă.

Dumnezeule, am vorbit ca el.

— Ana.

Face o pauză, privindu-mă lung.

— Ești bine, da? Nu te duci la mama ta ca să evadezi?

Roșesc.

— Nu, Kate. Tu ai spus că am nevoie de o pauză.

Se apropie de mine și îmi ia mâinile – un gest cât se poate de necaracteristic pentru Kate. *Oh, nu…* pericol de lacrimi.

— Tu ești, nu știu… altfel. Sper că ești bine și orice probleme ai avea cu Domnul Saci-de-bani, poți să vii la mine să-mi spui. Și am să încerc să nu-l mai provoc, deși, sincer, în cazul lui e ridicol de simplu. Uite, Ană, dacă e ceva care nu-ți convine, spune-mi, n-o să te judec. O să încerc să înțeleg.

Clipesc ca să-mi opresc lacrimile.

— Of, Kate.

O îmbrățișez.

— Cred că m-am îndrăgostit rău de el.

— Ana, oricine poate să vadă asta. Și el e îndrăgostit de tine. E nebun după tine. Nu-și dezlipește ochii de tine.

Râd nesigură.

— Crezi tu asta?

— Nu ți-a spus?

— Ei, nu direct.

— Dar tu i-ai spus?

— Nu direct, spun și ridic din umeri în chip de scuză.

— Ana! Cineva trebuie să facă prima mutare, altfel n-o să ajungeți nicăieri.

Ce?… Să-i spun ce simt?

— Mă tem c-o să se sperie și o să-l îndepărtez.

— Și de unde știi că nu simte și el același lucru?

— Christian, să se teamă? Nu pot să-mi imaginez că s-ar putea speria de ceva.

Dar, exact când pronunț cuvintele, mi-l imaginez ca băiețel. Poate că pe-atunci n-a cunoscut altceva decât teama. Tristețea îmi strânge inima când mă gândesc.

Kate se uită la mine cu buzele țuguiate și ochii mijiți, cam ca Vocea mea interioară – n-ar mai fi

nevoie decât de ochelarii în formă de semilună.

— Voi doi trebuie să stați și să vorbiți unul cu celălalt.

— În ultima vreme, n-am prea avut timp de vorbit.

Roșesc. Alte lucruri. Comunicare nonverbală și asta e bine. Mă rog, mai mult decât bine. Ea zâmbește larg.

— Păi, atunci e vorba despre sex! Dacă asta merge bine, bătălia e câștigată pe jumătate, Ana. Mă duc să iau niște mâncare chinezească. Ești gata de plecare?

— O să fiu. Mai avem vreo două ore până la plecare.

— Nu – ne vedem în douăzeci de minute.

Își ia geaca și pleacă, uitând să închidă ușa. O închid în urma ei și mă duc la mine în dormitor, meditând la ce mi-a spus.

Să-i fie teamă lui Christian de sentimentele pe care le-ar avea pentru mine? Are vreun sentiment pentru mine? Pare foarte aprins, spune că sunt a lui – dar asta e, cu siguranță, doar o parte din eul lui de Dominator, de maniac al controlului, care trebuie să aibă și să posede totul acum. Îmi dau seama că, în perioada cât voi fi plecată, va trebui să revăd în minte toate conversațiile noastre și să încerc să depistez vreun semnal grăitor.

Și mie o să-mi fie dor… mai mult decât îți dai seama…

M-ai fermecat complet…

Îmi scutur capul. Nu vreau să mă gândesc la asta acum. Am pus BlackBerry-ul la încărcat, așa că nu l-am avut la mine toată după-amiaza. Mă apropii de el cu teamă și sunt dezamăgită că nu găsesc niciun mesaj. Pornesc mașinăria malefică și nici acolo nu e niciun mesaj. *Adresa de e-mail e aceeași, Ana* – Vocea interioară își rostogolește ochii către mine și, pentru prima oară, înțeleg de ce lui Christian îi vine să mă bată la fund când fac asta.

OK. Păi, să-i scriu un e-mail.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Interviuri
Data: 30 mai 2011,18.49
Către: Christian Grey

Dragă Sir,
Interviurile mele au decurs bine azi.
M-am gândit că v-ar putea interesa.

Ce zi ați avut azi?

Ana

Stau și mă uit la ecran. De regulă, Christian răspunde instantaneu. Aștept… și aștept, până când în sfârșit aud semnalul sonor care anunță sosirea unui mail nou.

De la: Christian Grey
Subiect: Ziua mea
Data: 30 mai 2011, 19.03
Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,
Tot ce faci mă interesează. Ești cea mai fascinantă femeie pe care o cunosc.
Mă bucur că interviurile au decurs bine.
Dimineața mea a fost mai presus de așteptări.
Prin comparație, după-amiaza a fost de-a dreptul anostă.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Dimineață minunată
Data: 30 mai 2011, 19.05
Către: Christian Grey

Dragă Sir,

Dimineața a fost și pentru mine exemplară, în ciuda faptului că te-ai îndepărtat de mine după partida impecabilă de pe birou. Să nu crezi că n-am observat.

Mulțumesc pentru micul dejun. Sau mulțumesc doamnei Jones.

Aș vrea să-ți mai pun câteva întrebări despre ea – fără să te mai oripilezi.

Ana

Degetul meu zăbovește deasupra butonului „Send” și mă simt mai liniștită să știu că mâine, la ora asta, o să fiu în cealaltă parte a continentului.

De la: Christian Grey
Subiect: Tu și editarea de carte?
Data: 30 mai 2011, 19.10
Către: Anastasia Steele

Anastasia,

„A oripila” nu e un verb potrivit pentru cineva care vrea să lucreze în editarea de carte. Impecabil? Prin comparație cu ce, te rog să-mi spui. Și de ce simți nevoia să pui întrebări despre doamna Jones? Sunt intrigat.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Tu și doamna Jones
Data: 26 mai 2011, 19.17
Către: Christian Grey

Dragă Sir,

Limba evoluează, merge mai departe. E o chestie organică. Nu rămâne încremenită într-un turn de fildeș, plin cu opere de artă scumpe atârnate pe pereți și cu panoramă spre întregul

Seattle, având și o platformă pentru elicoptere pe acoperiș.

Impecabil – prin comparație cu alte dați când… care e cuvântul pe care îl folosești… a, da… ne-am tras-o. De fapt, a fost de-a dreptul impecabil, punct, după umila mea părere – dar, pe de altă parte, după cum știi, am o experiență foarte limitată.

Cumva doamna Jones e una dintre fostele tale supuse?

Ana

Degetul zăbovește iar deasupra butonului „Send, dar până la urmă îl apăs.

De la: Christian Grey
Subiect: Limbaj. Ai grijă ce spui!
Data: 30 mai 2011, 19.22
Către: Anastasia Steele

Anastasia,

Doamna Jones e o angajată valoroasă. N-am avut niciodată vreo relație cu ea în afara celei profesionale. Nu angajez pe nimeni cu care am avut anterior relații sexuale. Sunt șocat de faptul că ți-a trecut prin minte așa ceva. Singura persoană cu care aș face o excepție ai fi tu – pentru că ești o femeie inteligentă, cu remarcabile calități de negociator. Totuși, dacă vei continua să folosești un astfel de limbaj, s-ar putea să reconsider ideea de a te angaja aici. Mă bucur că ai o experiență limitată. Experiența ta va continua să fie limitată – doar la mine. Voi lua „impecabil” drept compliment – deși cu tine nu sunt niciodată sigur dacă într-adevăr asta ai vrut să spui sau spiritul ironic ți-a dictat cuvintele – ca de obicei.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Nici pentru tot ceaiul din China
Data: 26 mai 2011, 19.27
Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,

Cred că deja mi-am exprimat reținerile față de ideea de a lucra în compania ta. Nu mi-am schimbat părerile în privința asta, nu mi le schimb și nici nu mi le voi schimba vreodată. Acum trebuie să te părăsesc, pentru că prietena mea, Kate, s-a întors cu mâncarea. Eu și spiritul meu ironic îți urăm noapte bună.

Te voi contacta de îndată ce-am să ajung în Georgia.

Ana

De la: Christian Grey
Subiect: Nici măcar pentru English Breakfast Tea de la Twinings?
Data: 30 mai 2011, 19.29
Către: Anastasia Steele

Noapte bună, Anastasia.

Sper ca tu și simțul tău ironic să aveți parte de o călătorie sigură.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

***

Oprim mașina în apropiere de terminalul pentru plecări al aeroportului Sea-Tac. Kate mă îmbrățișează.

— Să te bucuri de Barbados, Kate, și să ai o vacanță minunată.

— Ne vedem când mă întorc. Nu te lasă îngenuncheată de „saci-de-bani”.

— N-am să mă las.

Ne îmbrățișăm din nou și pe urmă rămân singură. Mă îndrept spre ghișeul de check-in și stau la coadă, așteptând împreună cu bagajul de mână. Nu m-am mai obosit să-mi iau valiză, doar un rucsac elegant pe care Ray mi l-a făcut cadou la ultima aniversare.

— Biletul, vă rog?

Tânărul plictisit de la birou întinde mâna fără să se uite la mine. Imitându-i plictiseala, îi dau biletul și permisul de conducere pe post de document de identitate. Sper să prind măcar un loc la geam.

— În regulă, domnișoară Steele. Aveți rezervare la business class.

— Poftim?

— Dacă sunteți amabilă să mergeți la sala pentru business class și să așteptați acolo zborul…

Pare să se fi trezit din moțăială și rânjește la mine de parcă aș fi Moș Crăciun și Iepurașul de Pași la un loc.

— Sigur e o greșeală.

— Nu, nu. Verifică din nou ecranul computerului. Anastasia Steele – trecută la clasa I.

Zâmbește la mine prostește.

Îh. Îmi îngustez privirea. Tipul îmi întinde permisul de îmbarcare, iar eu mă îndrept spre sala pentru business class, bombănind. Fir-ai să fii, Christian Grey, maniac al controlului băgăcios – pur și simplu, e incapabil să lase lumea în pace.

Capitolul 22

Mi-am făcut manichiura, un masaj și am băut două pahare de șampanie. Clasa business are multe caracteristici compensatorii. Cu fiecare gură de Moët, mă simt ceva mai înclinată să-l iert pe Christian pentru intervenția lui. Deschid MacBook-ul sperând să mă conving că teoria conform căreia funcționează din orice loc de pe planetă este valabilă.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Nici pentru tot ceaiul din China
Data: 30 mai 2011,21.53
Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,

Ceea ce mă alarmează cu adevărat este întrebarea de unde ai știut cu ce avion plec.

Văd că obiceiul de a hărțui nu cunoaște limite. Să sperăm că dr. Flynn s-a întors din concediu.

Mi-am făcut manichiura, un masaj și am primit două pahare de șampanie – un început foarte drăguț pentru vacanța mea.

Mulțumesc.

Ana

De la: Christian Grey
Subiect: Cu cea mai mare plăcere
Data: 30 mai 2011, 21.59
Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,

Dr. Flynn s-a întors și am programare la el săptămâna asta.

Cine ți-a masat spatele?

Christian Grey
CEO cu prieteni în locurile potrivite,
Grey Enterprises Holdings, Inc.

Aha! Momentul revanșei. Zborul nostru a fost anunțat, așa că o să-i trimit un e-mail din avion. Va fi mai sigur. Mai că-mi vine să țopăi de o bucurie răutăcioasă.

La clasa business… belșug. Cu un pahar de șampanie în mână, mă așez relaxată pe somptuosul fotoliu din piele de la geam pe măsură ce compartimentul se umple. Îl sun pe Ray ca să-i spun unde sunt – din fericire, o convorbire scurtă, căci pentru el e foarte târziu.

— Te iubesc, tată, murmur eu.

— Și eu, Annie. Salut-o pe maică-ta. Noapte bună.

— Noapte bună.

Închid telefonul. Ray e în formă bună. Mă uit lung la Mac și, stăpânită de aceeași veselie copilărească, deschid laptopul și programul de e-mail.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Mâini puternice și pricepute
Data: 30 mai 2011, 22.22
Către: Christian Grey

Dragă Sir,

Un tânăr foarte plăcut mi-a masat spatele. Da. Într-adevăr, foarte plăcut. Nu l-aș fi putut cunoaște pe Jean-Paul în sala de așteptare obișnuită – așa încât, mulțumesc încă o dată pentru surpriză. Nu sunt sigură că voi mai putea să-ți scriu după ce decolăm și am nevoie să-mi fac somnul de frumusețe, dat fiind că în ultima vreme n-am dormit prea bine.

Vise plăcute, domnule Grey… mă gândesc la tine.

Ana

Aha, o să facă spume – iar eu voi fi în avion, în aer, și n-o să mă poată ajunge. Să se învețe minte. Dacă aș fi fost într-o sală de așteptare obișnuită, Jean-Paul n-ar fi ajuns să-și pună mâinile pe mine. Era un tânăr tare drăguț, blond și bronzat permanent – acum, pe bune, cine naiba e bronzat în Seattle? E aiurea. Cred că e gay – dar o să țin acest mic detaliu doar pentru mine. Mă uit la e-mailul meu. Kate are dreptate. E simplu ca bună ziua cu el. Vocea interioară se holbează la mine cu o strâmbătură: *Chiar vrei să-l întărâți? Ce-a făcut el e foarte drăguț, să știi! Îi pasă de tine și vrea să călătorești în lux*. Da, dar putea să mă întrebe sau să-mi spună. Nu să mă facă să pic de fazan la ghișeul ăla. Apăs „Send” și aștept, cu senzația pe care o ai când faci o poznă.

— Domnișoară Steele, va trebui să închideți calculatorul pentru decolare, mă anunță politicos stewardesa machiată excesiv.

Mă face să tresar. Conștiința mea vinovată intră în funcțiune.

— A, scuze.

Of! Acum va trebui să aștept ca să văd dacă a răspuns. Femeia îmi întinde o pătură moale și o pernă, arătându-și dantura perfectă. Îmi așternă pătura pe genunchi. Uneori e drăguț să te simți cocoloșit.

Clasa business s-a umplut, în afară de scaunul de lângă mine, care a rămas neocupat. *Oh, nu*… un gând tulburător îmi trece prin minte. *Te pomenești că locul e al lui Christian!* Of, la naiba… nu… n-ar face una ca asta! Sau ar face? I-am spus că nu vreau să vină cu mine. Mă uit neliniștită la ceas, apoi o voce imaterială anunță dinspre cabina de pilotaj: „Echipaj, ușile pe automatic și faceți verificarea încrucișată”.

Asta ce înseamnă? Că se închid ușile? Mă furnică pielea de pe cap și aștept cu nerăbdare plină de palpitații. Scaunul de lângă mine e singurul neocupat din toate cele șaisprezece locuri ale cabinei. Avionul se zgâlțâie și se îndepărtează de poartă, iar eu oftez ușurată, dar totodată simt și un ușor fior de dezamăgire… voi fi fără Christian timp de patru zile. Mă uit pe furiș la BlackBerry.

De la: Christian Grey
Subiect: Bucură-te cât mai poți
Data: 30 mai 2011, 22.25
Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,

Știu ce încerci să faci și, crede-mă, ai reușit. Data viitoare, o să călătorești în cala pentru bagaje, legată fedeleș și cu căluș la gură, într-o ladă de lemn. Și crede-mă când îți spun că îmi va face mult mai multă plăcere să mă ocup de tine în starea aceea decât doar să-ți îmbunătățesc condițiile de zbor.

Aștept cu nerăbdare să te întorci.

Christian Grey
CEO cu mâncărimi în palmă,
Grey Enterprises Holdings, Inc.

Fir-ar al naibii! Asta e problema cu umorul lui Christian – niciodată nu sunt sigură dacă glumește sau e supărat de-a binelea. Bănuiesc că, de data asta, chiar e supărat. Pe furiș, ca să nu mă vadă stewardesa, tastez răspunsul sub pătură.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Glumești?
Data: 30 mai 2011, 22.30
Către: Christian Grey

Vezi tu, habar n-am dacă glumești, iar dacă nu glumești, cred c-am să rămân în Georgia. Lăzile

din lemn sunt o limită dură pentru mine. Îmi pare rău că te-am înfuriat. Spune-mi că mă ierți.

A

De la: Christian Grey
Subiect: Glumesc
Data: 30 mai 2011, 22.31
Către: Anastasia Steele

Cum naiba poți să trimiți e-mailuri? Riști cumva viața tuturor celor aflați la bord, inclusiv pe a ta, folosindu-ți Blackberry-ul? Cred că asta contravine uneia dintre reguli.

Christian Grey
CEO cu mâncarimi în ambele palme,
Grey Enterprises Holdings, Inc.

În ambele palme! Las telefonul, stau liniștită în timp ce avionul se deplasează către pista de decolare și scot din rucsac exemplarul meu jerpelit din *Tess* – o lectură ușoară pentru drum. După decolare, îmi las scaunul pe spate și adorm.

Stewardesa mă trezește când începem să coborâm pentru escala din Atlanta. Ora locală e 5.45 dimineața, dar n-am apucat să dorm decât vreo patru ore… Mă simt amețită, dar recunoscătoare pentru paharul de suc de portocale pe care-l primesc de la însoțitoarea de bord. Mă uit cu teamă la BlackBerry. N-au mai sosit alte e-mailuri de la Christian. Mă rog, în Seattle e aproape trei dimineața și probabil că vrea să descurajeze pornirile mele de a deregla sistemul aerian sau ce naiba o fi împiedicând avioanele să zboare dacă-s pornite telefoanele mobile.

Escala din Atlanta durează doar o oră. Și încă o dată mă răsfăț în incinta sălii de așteptare. Sunt tentată să mă ghemuiesc și să adorm pe una dintre canapele din pluș, atât de ademenitoare, care se deformează imediat sub greutatea mea. Dar îmi

dau seama că ar fi un somn prea scurt. Ca să rămân trează, încep un lung e-mail de tip „fluxul conștiinței” către Christian, pe laptopul meu.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Îți place să mă sperii?
Data: 31 mai 2011, 06:52 EST[11]
Către: Christian Grey

Știi cât de mult îmi displace să cheltuiești banii cu mine. Da, știu că ești foarte bogat, și totuși mă face să mă simt jenată, de parcă m-ai plăti pentru că faci sex cu mine. Totuși, îmi place să călătoresc la clasa business, e mult mai civilizat. Așa că îți mulțumesc. Vorbesc serios – și chiar mi-a plăcut masajul de la Jean-Paul. Era *foarte gay.*

Am omis acest detaliu din e-mail ca să te oftic nițel, pentru că eram supărată pe tine, și îmi pare rău pentru asta.

Dar, ca de obicei, ai avut o reacție exagerată. Nu e posibil să-mi scrii astfel de lucruri – legată fedeleș și cu căluș la gură într-o ladă. (Ai vorbit serios sau a fost doar o glumă?) Asta mă sperie… tu mă sperii… sunt complet prinsă sub vraja ta, gândindu-mă la un stil de viață despre care nici măcar nu știam că există până săptămâna trecută, după care scrii o chestie ca asta de-mi vine să o iau la goană pe coclauri. N-am s-o fac, desigur, pentru că mi-ar fi dor de tine. Mi-ar fi tare dor. Vreau ca relația noastră să funcționeze, dar sunt îngrozită de profunzimea sentimentelor pe care le am pentru tine și de drumul întunecat pe care mă duci. Ceea ce-mi oferi este erotic și sexy, și mă face curioasă, dar în același timp sunt speriată că mă vei răni – fizic și emoțional. După trei luni ai putea să-mi spui adio și, într-un astfel de caz, eu ce mă fac? Dar, pe de altă parte, presupun că riscul ăsta există în orice relație. Numai că, pur și simplu, nu e genul de relație pe care mi-am imaginat vreodată

că o voi avea, mai ales ca primă relație. E un efort uriaș de încredere pentru mine.

Ai avut dreptate când ai spus că nu am în mine nici măcar un oscior de supusă… și sunt de acord cu tine acum. Spunând asta, vreau să fiu cu tine, și dacă asta trebuie să fac, aș vrea să încerc, dar mă tem că n-am să corespund și-am să sfârșesc doar cu niște vânătăi pe corp – și nu mă încântă deloc ideea.

Sunt tare fericită că ai spus că te vei strădui mai mult. Doar că trebuie să mă gândesc la ce înseamnă „mai mult" pentru mine, iar ăsta e unul dintre motivele pentru care mi-am dorit să mă distanțez un pic. Ai un efect atât de mare asupra mea, încât îmi este foarte greu să gândesc limpede când suntem împreună.

Mi-au anunțat zborul. Trebuie să plec.
O să-ți scriu mai târziu.

Ana ta

Apăs butonul „Send" și îmi croiesc drum somnoroasă spre poarta de îmbarcare ca să mă urc într-un alt avion. Ăsta n-are decât șase locuri la clasa business și, cum ajungem în aer, mă ghemuiesc sub pătura moale și adorm.

Mult prea repede, stewardesa mă trezește ca să-mi ofere alt suc de portocale în timp ce ne apropiem de Savannah International. Lovită de o oboseală cruntă, sorb încet din pahar și-mi îngădui să simt un dram de entuziasm. O să-mi văd mama pentru prima oară în șase luni. Aruncând altă privire furișă la BlackBerry, îmi amintesc vag că i-am trimis lui Christian un e-mail lung și dezlânat – dar n-am primit niciun răspuns. E cinci dimineața în Seattle. Sper că încă doarme și nu s-a trezit ca să cânte jelanii la pian.

***

Partea frumoasă a rucsacurilor la purtător e că poți să o tai repede din aeroport fără să mai aștepți la nesfârșit bagajele de pe bandă. Partea frumoasă a călătoriei la clasa business este că te lasă să cobori primul din avion.

Mama mă așteaptă împreună cu Bob și îmi pare tare bine să-i văd. Nu știu dacă sunt de vină epuizarea, drumul lung sau întreaga situație legată de Christian, dar de îndată ce ajung în brațele mamei, izbucnesc în plâns.

— Of, Ana, iubita mea. Tare obosită trebuie să mai fii.

Se uită neliniștită la Bob.

— Nu, mamă, doar că… sunt tare fericită că te văd.

O îmbrățișez cu foc. O simt atât de bună și de primitoare… Fără tragere de inimă, îi dau drumul, iar Bob mă îmbrățișează stângaci, cu o singură mână. Pare instabil pe picioare și-mi aduc aminte de accident.

— Bine-ai venit acasă, Ana. De ce plângi? întreabă el.

— Ei, Bob, sunt fericită că te văd și pe tine.

Mă uit lung la fața lui frumoasă, cu maxilare proeminente, și la ochii albaștri scânteietori, care mă privesc cu drag. Îmi place soțul ăsta al tău, mamă. Poți să-l păstrezi. Bob îmi ia rucsacul.

— Dumnezeule, Ana, ce ai aici?

Ăla trebuie să fie Mac-ul, și amândoi pun câte un braț în jurul meu în timp ce ne îndreptăm spre parcare.

Mereu uit cât de insuportabil de cald e în Savannah. Părăsind incinta răcoroasă – datorită aerului condiționat – a terminalului de sosire, pășim în arșița Georgiei de parcă am purta-o în spinare. *Valeu!* Vlăguiește totul. Trebuie să mă desprind din îmbrățișarea mamei și a lui Bob ca

să-mi pot da jos hanoracul. Tare-s bucuroasă că mi-am luat pantaloni scurți. Mi-e dor uneori de căldura uscată din Las Vegas, unde am locuit cu mama și cu Bob când aveam șaptesprezece ani, dar căldura asta umedă, chiar la 8.30 dimineața, necesită un oarece timp ca să te obișnuiești cu ea. Până ajung pe bancheta din spate a frumosului SUV Tahoe, cu aer condiționat, al lui Bob, sunt leoarcă de transpirație. Din spatele SUV-ului, le trimit rapid un SMS lui Ray, Kate și Christian:

Sosit cu bine în Savannah. A:)

Mă gândesc în treacăt la José și apăs „Send", iar prin ceața oboselii îmi amintesc că expoziția lui e săptămâna viitoare. Să-l invit pe Christian, știind ce sentimente are el pentru José? Va mai dori Christian să mă vadă după acel e-mail? Gândul mă face să mă cutremur, după care mi-l alung din minte. O să mă ocup mai târziu de el. În clipa asta am de gând să mă bucur de compania mamei mele.

— Iubito, trebuie că ești obosită. Vrei să te culci când ajungem acasă?

— Nu, mamă. Mi-ar plăcea să merg pe plajă.

Îmbrăcată într-un tankini[12] albastru, sorb dintr-o Diet Coke și stau întinsă pe un șezlong cu fața la Oceanul Atlantic. Și când te gândești că abia ieri priveam spre estuarul fluviului Sound la vărsarea în Pacific. Mama stă tolănită alături cu o pălărie de soare cu bor ridicol de mare și ochelari à la Jackie O., sorbind din propria cutie de Coke. Ne aflăm pe plaja Tybee Island, la doar trei cvartale de casă. Mă ține de mână. Oboseala mi s-a risipit și, lăfaindu-mă la soare, mă simt confortabil, în siguranță și caldă. Pentru prima oară de-o veșnicie, încep să mă relaxez.

— Așadar, Ana… vorbește-mi de bărbatul ăsta care te-a pus pe jar.

Pe jar! De unde și-a dat seama? Ce să-i spun? Nu pot să-i dau prea multe detalii despre Christian

din cauza contractului de confidențialitate, dar chiar și în lipsa acestuia, aș fi eu dispusă să-i vorbesc mamei mele despre asta? Mă albesc la față când mă gândesc.

— Ei? mă îndeamnă ea strângându-mă de mână.

— Îl cheamă Christian. E frumos de-nțepenești. E bogat… prea bogat. E foarte complicat și foarte nestatornic.

Da… mă simt exagerat de încântată de descrierea mea concisă și exactă. Mă întorc pe o parte cu fața la ea, exact când și ea face aceeași mișcare. Se uită la mine atent, cu ochii ei albaștri, de limpezimea cristalului.

— Complicat și nestatornic sunt două trăsături asupra cărora aș vrea să mă concentrez, Ana.

O, nu…

— Of, mamă, schimbările lui de dispoziție mă amețesc. A avut o copilărie grea, așa că e foarte închis, dificil de apreciat.

— Îl placi?

— Puțin spus.

— Serios? zice și se uită la mine mirată.

— Da, mamă.

— De fapt, bărbații nu sunt complicați, iubita mea. Sunt foarte simpli, niște creaturi prozaice. De obicei, la ei, ce-i în gușă, și-n căpușă. Iar noi stăm cu orele să analizăm ce-au spus, când de fapt lucrurile sunt evidente. În locul tău, l-aș lua ca atare. S-ar putea să te ajute.

Mă uit lung la ea. Pare a fi un sfat bun. Să-l iau pe Christian așa cum e. Imediat îmi vin în minte câteva dintre lucrurile pe care le-a spus.

Nu vreau să te pierd…

M-ai vrăjit…

M-ai fermecat complet…

Și mie o să-mi fie dor… mai mult decât îți dai seama…

Mă uit la mama. În definitiv, e la a patra căsătorie. Poate c-o știi și ea ceva despre bărbați, la urma urmelor.

— Majoritatea bărbaților sunt capricioși, draga mea, unii mai mult decât alții. Tatăl tău, de exemplu…

Ochii i se întristează ori de câte ori se gândește la tata. La tatăl meu adevărat, acel om pe care nu l-am cunoscut niciodată, pe care ni l-a răpit cu atâta cruzime un accident din timpul unui antrenament de luptă, pe când era pușcaș marin. O parte din mine crede că mama a căutat în tot acest timp pe cineva ca tata… poate că în sfârșit a găsit ceea ce-a căutat în persoana lui Bob. Păcat că nu s-a întâmplat asta cu Ray.

— Mi se părea că tatăl tău are toane. Dar acum, când privesc înapoi, cred că era prea absorbit de profesia lui și de faptul că încerca să ne asigure un trai decent. Oftează. Era atât de tânăr, de fapt, amândoi eram. Poate că asta era problema.

Hmm… Christian nu e tocmai bătrân. Îi zâmbesc cu drag. Poate deveni tare emotivă când vorbește despre tata, dar sunt sigură că el n-avea nimic din toanele lui Christian.

— Bob vrea să ne scoată în seara asta la cină, la clubul lui de golf.

— Ei, na! Bob a început să joace golf? pufnesc eu, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

— Mie-mi spui! oftează maică-mea și face o grimasă.

După un prânz ușor acasă, încep să-mi despachetez lucrurile. O să mă regalez cu o siestă. Mama a șters-o ca să mai toarne niște ceară în forme sau ce-o fi făcând ea, iar Bob e la muncă, așa că am timp să mai recuperez din somn. Deschid Macul și-l pornesc. E două după prânz în Georgia, unsprezece dimineața în Seattle. Mă întreb dacă am primit vreun răspuns de la Christian. Neliniștită, deschid programul de e-mail.

De la: Christian Grey
Subiect: În sfârșit!

Data: 31 mai 2011, 07.30
Către: Anastasia Steele

Anastasia,
Mă supără faptul că, de cum te îndepărtezi de mine, poți să comunici deschis și sincer. De ce nu poți să faci asta și când suntem împreună?

Da, sunt bogat. Obișnuiește-te cu asta. De ce să nu cheltuiesc banii cu tine? Doar i-am spus tatălui tău că sunt iubitul tău, pentru numele lui Dumnezeu. Nu așa procedează iubiții? În calitate de Dominator al tău, mă aștept să accepți fără crâcnire tot ceea ce cheltuiesc pentru tine. Apropo, spune-i și mamei tale.

Nu știu ce să răspund la comentariul tău cum că te simți ca o târfă. Știu că nu asta ai scris, dar asta ai lăsat să se înțeleagă. Nu știu ce-aș putea să spun sau să fac ca să alung astfel de sentimente. Muncesc din greu ca să-mi pot cheltui banii așa cum consider de cuviință. Aș putea să-ți cumpăr tot ce-ți dorește inima, Anastasia, și vreau să fac asta. Numește-o redistribuire a bogăției, dacă vrei. Sau să-ți intre bine în cap că n-aș putea niciodată să gândesc despre tine așa cum ai scris tu acolo și sunt supărat că așa te percepi. Pentru o tânără atât de inteligentă, de spirituală și de frumoasă, ai mari probleme cu stima de sine și mai că-mi vine să-ți fac o programare la dr. Flynn.

Îmi cer scuze că te-am speriat. Ideea de a-ți inspira teamă mi se pare oribilă. Chiar ai crezut că te-aș lăsa să călătorești în cala pentru bagaje? Ți-am oferit avionul meu particular, pentru Dumnezeu. Da, a fost o glumă, evident că proastă. Cu toate acestea, e drept că gândul la tine legată și cu căluș la gură mă excită (asta nu e o glumă – e adevărat). Pot să renunț la ladă – lăzile nu-mi fac nicio impresie. Știu că ai probleme cu ideea de

căluș – am discutat despre asta – și dacă vreodată o să vreau să-l folosesc, vom discuta despre asta. Ce cred eu că nu reușești să înțelegi este faptul că, într-o relație Dominator-Supusă, Supusa e cea care deține întreaga putere. Adică, tu. Repet – tu ești cea care deține toată puterea. Nu eu. În adăpostul pentru ambarcațiuni, ai spus nu. Nu pot să te ating dacă spui nu – de-aia avem un contract cu privire la ceea ce accepți sau nu să faci. Dacă încercăm lucruri și nu ne plac, putem revizui contractul. Este la latitudinea ta – nu a mea. Și, dacă nu vrei să fii legată și băgată cu călușul la gură într-o ladă, atunci nu se va întâmpla una ca asta.

Vreau să-mi împărtășesc stilul de viață cu tine. Niciodată nu mi-am dorit ceva așa de mult. Sincer, sunt plin de admirație pentru tine, că o fată atât de inocentă e dispusă să încerce. Asta îmi spune mai multe decât ai putea vreodată să știi. Nu reușești să vezi că și eu sunt prins în vraja ta, cu toate că ți-am spus-o de nenumărate ori. Nu vreau să te pierd. Sunt neliniștit pentru că ai zburat cinci mii de kilometri doar ca să te distanțezi de mine câteva zile, pentru că nu poți să gândești limpede în preajma mea. La fel mi se întâmplă și mie, Anastasia. Când suntem împreună, rațiunea îmi dispare – asta e profunzimea sentimentelor mele pentru tine.

Îți înțeleg neliniștea. Am încercat să stau departe de tine. Știam că ești lipsită de experiență, deși nu m-aș fi ținut niciodată de capul tău dacă aș fi știut cu exactitate cât de inocentă ești. Și totuși, reușești să mă dezarmezi complet, așa cum nimeni n-a mai reușit până acum. Uite, de exemplu, e-mailul tău. L-am citit și l-am recitit de nenumărate ori, încercând să-ți înțeleg punctul de vedere. Trei luni este un interval de timp ales arbitrar. Vrei să-l facem șase luni, un an? Cât vrei să fie? Te-ar face asta să te simți mai confortabil? Spune-mi.

Înțeleg că pentru tine e un efort uriaș de încredere. Trebuie să-ți câștig încrederea, dar, pentru același scop, trebuie să comunici cu mine când nu reușesc să fac asta. Pari atât de puternică și de stăpână pe tine, dar pe urmă citesc ce-ai scris aici și văd o altă latură a ta. Trebuie să ne îndrumăm unul pe celălalt, Anastasia, iar eu nu pot să-mi iau indiciile decât de la tine. Trebuie să fii sinceră cu mine și amândoi trebuie să găsim o cale pentru a face ca acest contract să funcționeze.

Îți faci griji că n-ai fi bună pentru rolul de supusă. Mă rog, poate că-i adevărat. Dar, în ciuda acestui aspect, singurul loc în care îți asumi comportamentul corect pentru o supusă este în sala de jocuri. Se pare că e singurul loc unde îmi dai voie să-mi exercit în mod corespunzător controlul asupra ta și singurul în care faci ceea ce ți se spune. „În mod exemplar" este caracterizarea care-mi vine în minte. Și niciodată nu te-am bătut în așa hal, încât să te învinețesc. În afara sălii de jocuri, îmi place faptul că mă provoci. Este o experiență foarte nouă și revigorantă, și n-aș vrea ca acest lucru să se schimbe. Așa încât, da, spune-mi ce anume vrei când vorbim de „mai mult". Mă voi strădui să-mi păstrez o atitudine deschisă și voi încerca să-ți ofer spațiul de care ai nevoie și voi sta departe de tine cât timp ești în Georgia. Aștept cu nerăbdare următorul tău e-mail.

Între timp, să te distrezi frumos. Dar nu prea mult.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Incredibil! A scris un ditamai eseul, ca la școală – *și cea mai mare parte e de bine!* Îi recitesc scrisoarea cu sufletul la gură și mă cuibăresc în pat, practic ținând în brațe Mac-ul. Să prelungim la un an contractul? Eu am puterea! Dumnezeule, va

trebui să mă gândesc la asta. *Să-l iau ca atare,* așa mi-a spus mama. Nu vrea să mă piardă. De două ori a spus asta! Și el vrea ca relația asta să funcționeze. *Of, Christian, și eu vreau!* O să încerce să se țină departe! Să însemne asta că s-ar putea să nu reușească? Deodată, sper asta. Vreau să-l văd. Suntem despărțiți de mai puțin de douăzeci și patru de ore și, știind că n-o să-l mai văd decât peste patru zile, îmi dau seama cât de dor îmi e de el. Cât de mult îl iubesc.

***

— Ana, iubito.

Vocea e plăcută și caldă, plină de dragoste și amintiri duioase ale vremurilor trecute. O mână blândă îmi mângâie fața. Mama mă trezește și văd că sunt înfășurată în jurul laptopului, strângându-l în brațe.

— Ana, scumpa mea, continuă ea cu o voce melodioasă, în timp ce eu mă trezesc din somn, clipind în lumina roz-pal a crepusculului.

— Bună, mamă.

Mă întind și zâmbesc.

— Plecăm la cină în treizeci de minute. Tot mai vrei să vii? Întreabă ea cu blândețe.

— Oh, da, mamă, firește.

Încerc din răsputeri, fără să reușesc, să-mi înăbuș un căscat.

— Ei da, chestia asta e impresionantă, tehnologic vorbind.

Arată spre laptopul meu.

Drace!

— A, ăsta?

Caut să par nonșalantă.

Oare o să bage de seamă mama? Pare să fi devenit mai perspicace de când mi-am făcut un „prieten”.

— Mi l-a împrumutat Christian. Cu ăsta cred că aș putea pilota și o navetă spațială, dar eu îl

folosesc doar pentru e-mailuri și pentru acces la internet.

Pe bune, nu e mare brânză. Privindu-mă cu suspiciune, se așază pe pat și îmi aranjează o șuviță de păr pe după ureche.

— Ți-a trimis vreun e-mail?

O, fir-ar!

— Mda.

Nonșalanța mea scade și roșesc.

— Poate i-o fi dor de tine…?

— Sper să fie așa, mamă.

— Ce zice?

La naiba! Caut în minte cu frenezie ceva acceptabil din acel e-mail, pe care să i-l pot spune mamei. Sunt sigură că nu vrea să audă de Dominatori, de bondage și de alte grozăvii, dar oricum nu pot să-i vorbesc despre așa ceva din cauza contractului de confidențialitate.

— Mi-a spus să mă distrez frumos, dar nu prea mult.

— Pare rezonabil. Te las să te pregătești, iubito. Aplecându-se, mă sărută pe frunte. Sunt atât de bucuroasă că ești aici, Ana. E minunat că te pot vedea.

Și, cu această declarație de dragoste, pleacă.

Hmm, Christian şi rezonabil… două concepte despre care credeam că se exclud reciproc, dar, după acest ultim e-mail, poate că toate lucrurile sunt posibile. Clatin din cap. Am nevoie de timp ca să-i diger cuvintele. Poate după cină – și o să-i răspund acum. Mă dau jos din pat și-mi scot rapid tricoul și șortul, ducându-mă spre duș.

Mi-am adus rochița gri a lui Kate, pe care am purtat-o la absolvire. E singurul obiect vestimentar mai elegant. Un efect pozitiv al căldurii a fost că încrețiturile s-au netezit, așa că o să fie taman bună pentru clubul de golf. În timp ce mă îmbrac, deschid laptopul. N-a sosit nimic nou de la Christian și simt că mă cuprinde dezamăgirea. Foarte repede, îi scriu un e-mail.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Vorbăreț?
Data: 31 mai 2011, 19.08 EST
Către: Christian Grey

Sir, ești un scriitor foarte locvace. Trebuie să merg la cină la clubul de golf al lui Bob și, doar ca să știi, gândul că merg acolo mă face să-mi dau ochii peste cap. Dar tu și palma ta afectată de mâncărimi sunteți la mare distanță, așa că poponețul meu e în siguranță, deocamdată. Mi-a plăcut mult e-mailul tău. O să răspund la el când o să pot. Deja mi-e dor de tine. Să ai o după-amiază plăcută.

Ana ta
De la: Christian Grey
Subiect: Poponețul tău
Data: 31 mai 2011, 16.10
Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,
Titlul e-mailului de față îmi distrage atenția. Inutil de spus că e într-adevăr în siguranță – deocamdată.
Distracție frumoasă la cină și să știi că și mie mi-e dor de tine, mai ales de poponețul și de gura ta slobodă.

După-amiaza mea va fi anostă, înseninată doar de gândul la tine și la ochii tăi rostogolitori. Cred că tu ai fost cea care a remarcat în mod judicios că și eu sufăr de acest obicei urât.

Christian Grey
CEO & Rostogolitor de ochi,
Grey Enterprises Holdings, Inc.
De la: Anastasia Steele
Subiect: Rostogolire de ochi
Data: 31 mai 2011, 19.14 EST

Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,

Nu-mi mai scrie e-mailuri. Încerc să mă pregătesc pentru cină. Reușești să-mi distragi atenția chiar și când ești în cealaltă parte a continentului. Și da – pe tine cine te bate la fund când îți rostogolești ochii?

Ana ta

Apăs „Send” și imediat îmi vine în minte imaginea vrăjitoarei malefice, doamna Robinson. Pur și simplu, nu-mi pot imagina scena. Christian Grey bătut de cineva având vârsta mamei mele, e atât de aiurea! Iarăși mă întreb ce traume o mai fi provocat. Gura mi s-a strâns într-o expresie dură și posomorâtă. Mi-ar trebui o păpușă în care să înfig niște ace, poate așa aș putea să-mi vărs o parte din mânia pe care o simt față de această străină.

De la: Christian Grey
Subiect: Poponețul tău
Data: 31 mai 2011, 16.18
Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,

Prefer în continuare titlul e-mailului meu, din foarte multe motive. Am norocul de a fi stăpânul propriului meu destin și nimeni nu mă pedepsește. Cu excepția mamei mele, uneori, și a doctorului Flynn, desigur. Și a ta.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Să te pedepsesc… eu?
Data: 31 mai 2011, 19.22 EST
Către: Christian Grey

Dragă Sir,

Când am avut eu tupeul să te pedepsesc, domnule Grey? Cred că mă confunzi cu altcineva… ceea ce mi se pare foarte îngrijorător. Chiar că trebuie să mă pregătesc.

Ana ta

De la: Christian Grey
Subiect: Poponețul tău
Data: 31 mai 2011, 16.25
Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,

O faci tot timpul, în scris. Pot să-ți trag eu fermoarul de la rochie?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Dintr-un motiv necunoscut, cuvintele lui sar de pe ecran și mă fac să tresar surprinsă. Aha… deci are chef de joacă.

De la: Anastasia Steele
Subiect: NC-l7
Data: 31 mai 2011, 19.28 EST
Către: Christian Grey

Aș prefera să-l desfaci.

De la: Christian Grey
Subiect: Ai grijă ce-ți dorești…
Data: 31 mai 2011, 16.31
Către: Anastasia Steele

ȘI EU.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Gâfâi
Data: 31 mai 2011, 19.33 EST

Către: Christian Grey

Încetișor…
De la: Christian Grey
Subiect: Gem
Data: 31 mai 2011,16.35
Către: Anastasia Steele

Îmi doresc să fiu acolo.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.
De la: Anastasia Steele
Subiect: Suspin
Data: 31 mai 2011, 19.33 EST
Către: Christian Grey

ȘI EU.

— Ana! mă strigă mama și mă face să tresar speriată.

Fir-ar să fie! De ce mă simt atât de vinovată?

— Vin imediat, mamă.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Gâfâi
Data: 31 mai 2011, 19.33 EST
Către: Christian Grey

Tre’ să plec.

Pe mai târziu, iubi.

Dau fuga în hol, unde mă așteaptă Bob și mama. Maică-mea mă privește încruntată.

— Draga mea… te simți bine? pari cam roșie la față.

— Mamă, sunt bine.

— Arăți adorabil, draga mea.

— A, e rochia lui Kate. Va place?

Mama se încruntă și mai tare.

— Și de ce porți rochia lui Kate?

Of, mamă.

— Păi, pentru că mie-mi place și nu-i place ei, improvizez eu la repezeală.

Mama îmi aruncă o privire ageră, în vreme ce privirea abătută și înfometată a lui Bob exprimă nerăbdare.

— Mâine mergem la cumpărături, spune ea.

— Haide, mamă, că nu trebuie să faci asta. Am o mulțime de haine.

— Dar ce, nu pot să fac și eu ceva pentru fiica mea? Să mergem, Bob moare de foame.

— Ai mare dreptate, se plânge Bob, frecându-se pe burtă și mimând o expresie de mare suferință.

Chicotesc când îl văd cum își dă ochii peste cap, apoi ieșim din casă.

***

Mai târziu, la duș, în timp ce mă răcoresc sub apa călduță, reflectez la cât de mult s-a schimbat maică-mea. La cină, era în elementul ei: amuzantă și cochetă, printre numeroșii prieteni de la club. Bob s-a purtat atent și cu căldură… par atât de potriviți unul pentru celălalt. Chiar sunt încântată pentru ea. Înseamnă că pot să nu-mi mai fac griji pentru ea și să-i pun la îndoială deciziile, iar zilele negre legate de Soțul Numărul Trei pot fi date uitării. Bob va ști s-o păstreze. Iar ea îmi dă sfaturi bune. *Când a început să se întâmple asta?* De când l-am cunoscut pe Christian. *Și de ce?*

Când termin, mă șterg rapid cu prosopul, dornică să mă întorc mai repede la Christian. Mă așteaptă un e-mail, trimis imediat după ce-am plecat la cină, acum câteva ore.

De la: Christian Grey
Subiect: Plagiat
Data: 31 mai 2011, 16.41
Către: Anastasia Steele

Mi-ai furat replica.
Și m-ai lăsat cu ochii în soare.

Cină plăcută.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.
De la: Anastasia Steele
Subiect: Ia te uită cine țipă „hoțul”!
Data: 31 mai 2011, 22.00 EST
Către: Christian Grey

Sir, cred că îți vei aminti că, la origine, a fost replica lui Elliot.

Mai ești și acum cu ochii în soare?

Ana ta
De la: Christian Grey
Subiect: Treburi neterminate
Data: 31 mai 2011, 19.22
Către: Anastasia Steele

Domnișoară Steele,
Te-ai întors. Ai plecat așa de iute… tocmai când lucrurile deveneau interesante.
Elliot nu e foarte original. De bună seamă că a furat replica aia de la altcineva.
Cum a fost cina?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.
De la: Anastasia Steele
Subiect: Treburi neterminate?
Data: 31 mai 2011, 22.26 EST
Către: Christian Grey

Cina a fost sățioasă. Vei fi foarte încântat să afli că am mâncat excesiv de mult.
Deveneau interesante? În ce fel?

De la: Christian Grey
Subiect: Treburi neterminate – Categoric
Data: 31 mai 2011, 19.30
Către: Anastasia Steele

Ești obtuză în mod deliberat? Parcă tocmai îmi ceruseși să-ți desfac fermoarul rochiei.

Iar eu așteptam cu nerăbdare să fac asta. De asemenea, mă bucur să aud că ai mâncat.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Păi… rămâne weekendul
Data: 31 mai 2011, 22.36 EST
Către: Christian Grey

Bineînțeles că mănânc… Doar nesiguranța care pune stăpânire pe mine când sunt în preajma ta îmi taie pofta de mâncare.
Și niciodată n-aș putea să fiu obtuză, fără să-mi dau seama, domnule Grey.

Cu siguranță că ți-ai dat seama de asta până acum.;)

De la: Christian Grey
Subiect: Abia aștept
Data: 31 mai 2011, 19.40
Către: Anastasia Steele

O să țin minte asta, domnișoară Steele, și fără îndoială o să folosesc în avantajul meu această informație.

Regret să aud că ți-am alungat pofta de mâncare. Credeam că am un efect mai concupiscent asupra ta. Eu așa am trăit această experiență și pot să spun că a fost foarte plăcută.

Aștept cu foarte mare nerăbdare să vină data viitoare.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Gimnastică lingvistică
Data: 31 mai 2011, 22.36 EST
Către: Christian Grey

Iar te-ai jucat cu dicționarul de sinonime?

De la: Christian Grey
Subiect: Abia aștept
Data: 31 mai 2011, 19.40
Către: Anastasia Steele

Ce bine mă cunoști, domnișoară Steele.

Merg să iau cina cu un vechi prieten, așa că o să conduc mașina.

Pe mai târziu, iubi©.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Care prieten vechi? Nu știam că ar avea vreun prieten vechi, în afară de… ea. Mă încrunt la ecran. De ce e nevoie s-o mai vadă și acum? Pe neașteptate, simt că mă cuprinde o gelozie sfâșietoare. Îmi vine să lovesc ceva, pe cineva, preferabil pe madam Robinson. Într-un acces de furie, închid laptopul și mă sui în pat.

Ar trebui de fapt să răspund la lungul lui e-mail de dimineață, dar deodată sunt prea mânioasă. De ce nu e în stare să-i vadă adevărata față – de femeie care molestează copii? Sting lumina și stau clocotind de furie în întuneric. Cum de-a îndrăznit? Cum de-a îndrăznit să se ia de un adolescent vulnerabil? O mai face și acum? De ce

s-au oprit? Diverse scenarii îmi trec prin minte. Dacă s-au săturat, atunci de ce mai e prieten cu ea? La fel și ea – o fi măritată? Divorțată? Dumnezeule – o avea copiii ei? *Are copiii lui Christian?* Vocea interioară își ițește capul oribil, îndreptând spre mine o căutătură răutăcioasă, iar pe mine ideea mă șochează și mă îngrețoșează. Oare dr. Flynn știe de existența ei?

Mă dau jos din pat și pornesc iar mașinăria malefică. Mă aflu într-o misiune. Bat darabana nerăbdătoare, așteptând să apară ecranul albastru. Pun pe căutare de imagini și scriu „Christian Grey" în fereastra motorului de căutare. Imediat ecranul se umple cu imagini ale lui Christian: cu cravată neagră, în costum, Dumnezeule – pozele făcute de José de la Heathman, în cămașă albă și pantaloni de flanel. Cum naiba au ajuns astea pe internet? Doamne, ce bine arată.

Trec rapid mai departe: unele cu parteneri de afaceri, apoi imagine după imagine cu cel mai fotogenic bărbat pe care-l cunosc intim. *Intim? Îl cunosc pe Christian intim?* Îl cunosc din punct de vedere sexual și îmi imaginez că și aici mai sunt multe de descoperit. Știu că e nestatornic, dificil, amuzant, rece, cald – Doamne, omul asta e un conglomerat ambulant de contradicții. Dau clic pe pagina următoare. E singur în toate aceste fotografii și-mi amintesc de Kate care zicea că n-a putut să găsească nicio poză de-a lui însoțit de vreo femeie, ceea ce i-a sugerat întrebarea despre statutul lui de gay. Apoi, pe pagina a treia, găsesc o poză de-a mea, cu el, la absolvire. Singura lui poză cu o femeie e cu mine!

Nu-mi vine să cred! Am ajuns pe Google! Mă uit la amândoi. Eu arăt surprinsă de aparatul foto, agitată, parcă prinsă pe picior greșit. Asta se întâmpla cu puțin înainte să fiu de acord să încerc. În schimb, Christian arată imposibil de chipeș, calm și sigur pe el, în plus, poartă *acea cravată.* Mă uit la el, la fața lui frumoasă, o față care în

clipa asta poate că se holbează la blestemata aia de madame Robinson. Salvez poza la preferate și trec în revistă toate celelalte optsprezece pagini de rezultate… nimic. N-am s-o găsesc pe doamna Robinson pe Google. Dar trebuie să știu dacă e cu ea. Îi scriu repede un e-mail lui Christian.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Companie adecvată pentru cină
Data: 31 mai 2011, 23.58 EST
Către: Christian Grey

Sper că tu și prietenul tău să aveți o cină foarte plăcută.
Ana

P.S. E vorba de doamna Robinson?

Apăs „Send" și mă înapoiez abătută în pat, hotărâtă să-l întreb pe Christian despre relația lui cu această femeie. O parte din mine dorește cu disperare să afle mai multe, dar altă parte ar vrea să uite că mi-a spus vreodată. Și mi-a venit ciclul și trebuie să nu uit să-mi iau pilula dimineața. Programez la repezeală o alarmă în calendarul BlackBerry-ului. Îl las pe noptieră și mă întind în pat, alunecând în cele din urmă într-un somn agitat, dorindu-mi să ne fi aflat în același oraș, nu la patru mii de kilometri distanță.

***

După o dimineață la cumpărături și o după-amiază pe plajă, maică-mea a decretat că trebuie să ne petrecem seara într-un bar. Lăsându-l pe Bob la televizor, ajungem în barul de lux al celui mai select hotel din Savannah. Sunt la al doilea cocktail Cosmopolitan. Mama e la al treilea. Îmi oferă alte indicii prețioase despre fragilul ego masculin. E foarte deconcertant.

— Vezi tu, Ana, bărbații cred că tot ce iese pe gura unei femei e o problemă care trebuie rezolvată. Nu vreo idee vagă pe care-am vrea să o analizăm și să discutăm despre ea o vreme și-apoi s-o uităm. Bărbații preferă să acționeze.

— Mamă, de ce-mi spui lucrurile astea? întreb, nereușind să-mi ascund exasperarea.

Toată ziua a fost așa, sfătoasă.

— Draga mea, te văd atât de pierdută… Niciodată n-ai venit cu vreun băiat acasă. N-ai avut niciun prieten cât am stat în Vegas. Am sperat c-o să iasă până la urmă ceva cu băiatul ăla pe care l-ai cunoscut la colegiu, José.

— Mamă, José e doar un prieten.

— Știu, scumpa mea. Dar ceva se întâmplă și am impresia că nu-mi spui chiar totul.

Se uită la mine și pe față i se citește o îngrijorare maternă.

— Am simțit nevoia să mă distanțez de Christian ca să-mi fac ordine în gânduri… atâta tot. Tinde să mă copleșească.

— Să te copleșească?

— Da. Și totuși, mi-e dor de el, zic și mă încrunt.

N-am primit vești de la Christian toată ziua. Niciun e-mail, nimic. Sunt tentată să-l sun ca să văd dacă n-o fi pățit ceva. Cel mai mult mă tem să nu fi suferit vreun accident de mașină. Pe urmă, mă tem ca nu cumva madame Robinson să-și fi înfipt iar ghearele malefice în el. Știu că e o teamă irațională, dar când vine vorba despre ea, se pare că-mi pierd cu totul simțul perspectivei.

— Draga mea, trebuie să mă duc la baie.

Scurta absență a mamei îmi permite să mai arunc o privire la BlackBerry. Toată ziua am încercat să-mi verific pe furiș e-mailul. În sfârșit – un răspuns de la Christian!

De la: Christian Grey
Subiect: Companie pentru cină
Data: 1 iunie 2011, 21.40 EST

Către: Anastasia Steele

Da, am cinat cu doamna Robinson. E doar o veche prietenă, Anastasia.

Aștept cu nerăbdare să te revăd. Mi-e dor de tine.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Va să zică, *a luat* cina cu ea. Simt că mă furnică scalpul în timp ce adrenalina și furia mi se revarsă în corp, acum când temerile mele cele mai rele s-au adeverit. *Cum a putut să facă una ca asta?* N-am plecat nici de două zile și el dă fuga la băbătia aia malefică.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Companie BĂTRÂNĂ pentru cină
Data: 1 iunie 2011, 21.42 EST
Către: Christian Grey

Nu e doar o veche prietenă.

Și-a găsit cumva alt adolescent în care să-și înfigă colții?

Ai devenit prea bătrân pentru ea?

Ăsta e motivul pentru care relația voastră s-a terminat?

Apăs „Send” în momentul în care mama se întoarce.

— Ana, ce-i cu tine de ești așa de palidă?

Clatin din cap.

— Nimic. Hai să mai bem ceva, bâigui eu îndărătnică.

Încrețește fruntea, dar ridică privirea și-i atrage atenția unuia dintre chelneri, arătând spre paharele din fața noastră. Chelnerul încuviințează din cap, semn că a înțeles limbajul universal al lui „băiete,

încă un rând”. Cât timp face asta, eu arunc o privire rapidă la BlackBerry.

De la: Christian Grey
Subiect: Ai grijă…
Data: 1 iunie 2011, 21.45 EST
Către: Anastasia Steele

N-am de gând să discut subiectul ăsta prin e-mail.

Câte cocktailuri Cosmopolitan ai de gând să bei?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Dumnezeule, e aici!

Capitolul 23

Mă uit neliniștită în jur, dar nu-l văd.

— Ana, ce-ai pățit? Arăți de zici c-ai văzut o fantomă.

— E… Christian, e aici.

— Ce? Pe bune?

Se uită și ea prin bar. Am uitat să-i vorbesc mamei despre tendințele de hărțuitor ale lui Christian.

Îl văd. Inima-mi tresaltă, începând să bată un ritm nervos și zgomotos în timp ce el se apropie de noi. *E chiar aici – pentru mine.* Zeița mea intimă sare cu entuziasm de pe șezlong. Mișcându-se cu eleganță prin mulțime, iar părul îi scânteiază de reflexe roșcate și arămii sub lămpile cu halogen ascunse în tavan. Ochii lui cenușii și luminoși strălucesc de… mânie? Tensiune? Are gura strânsă într-o expresie sumbră, cu maxilarul încordat. *Of, fir-ar să fie… nu!* În clipa asta sunt atât de furioasă pe el și, iată-l aici! Cum să mai fiu supărată cu el în fața mamei mele?

Ajunge la masa noastră, privindu-mă cu precauție. E îmbrăcat în obișnuita lui cămașă albă și blugi.

— Bună, scâncesc eu, incapabilă să-mi ascund șocul și înfiorarea provocate de faptul că-l văd aici în carne și oase.

— Bună, îmi răspunde și, aplecându-se, mă ia prin surprindere când mă sărută.

— Christian, ți-o prezint pe mama mea, Carla.

Bunele mele maniere preiau controlul. El se întoarce ca s-o salute pe mama.

— Doamnă Adams, sunt încântat să vă cunosc.

De unde știe cum o cheamă? O fericește cu zâmbetul lui marca „Christian Grey”, capabil să-ți provoace un stop cardiac și în fața căruia n-ai nicio scăpare. Evident că mama n-are nicio speranță. Rămâne mască. *Dumnezeule, ține-ți firea, mamă!* O văd că ia mâna întinsă și o strânge în chip de

salut. Încă nu i-a răspuns. Uite că habar n-aveam că starea de „consternare completă și fără grai” e genetică.

— Christian, reușește ea în cele din urmă să îngaime.

El îi zâmbește atotștiutor, cu ochii cenușii scânteietori. Eu îmi îngustez privirea spre amândoi.

— Ce faci aici?

Întrebarea mea sună mai fragilă decât am intenționat, iar zâmbetul lui dispare, înlocuit de o expresie precaută. Sunt încântată să-l văd aproape prins pe picior greșit, mânia mea împotriva doamnei Robinson clocotindu-mi în vene. Nu-mi dau seama dacă vreau să țip la el sau să mă arunc în brațele lui – dar nu știu dacă și lui i-ar plăcea – și vreau să știu de cât timp ne urmărește. De asemenea, sunt un pic neliniștită cu privire la e-mailul pe care tocmai i l-am trimis.

— Am venit să te văd, bineînțeles. Se uită la mine impasibil. *Of, oare ce-o fi gândind?* M-am cazat la hotelul ăsta.

— Ești cazat aici?

Zici că-s o studentă care a luat amfetamine, cu glasul prea pițigăiat chiar și pentru urechile mele.

— Păi, ieri ziceai că ai vrea să fiu aici.

Se oprește ca să vadă ce reacție am.

— Țelul nostru este să oferim plăcere, domnișoară Steele.

Vocea lui e liniștită, fără o umbră de umor.

La naiba! A înnebunit? Să fie de la comentariile legate de doamna Robinson? Sau faptul că sunt la al treilea, în curând al patrulea Cosmo? Maică-mea se uită neliniștită la noi doi.

— Nu vrei să bei ceva cu noi, Christian?

Mama îi face un semn chelnerului, care ajunge lângă ea într-o secundă.

— Un gin cu apă tonică, vă rog, zice Christian. Hendricks, dacă aveți, sau Bombay Sapphire. Cu

castravete, dacă e Hendricks, cu lămâie, dacă e Bombay.

Fir-ar să fie… numai Christian e în stare să scrie un eseu pornind de la comandarea unei băuturi.

— Și încă două cocktailuri Cosmo, vă rog, adaug eu, uitându-mă neliniștită la Christian.

Beau cu mama mea – n-are cum să se supere din cauza asta.

— Te rog, Christian, ia un loc.

— Mulțumesc, doamnă Adams.

Christian ia un scaun din apropiere și se așază cu grație lângă mine.

— Așadar, întâmplător, te-ai cazat taman la hotelul unde am venit și noi să bem ceva? întreb, încercând din greu să-mi păstrez un ton lejer.

— Sau, întâmplător, ați venit să beți ceva în hotelul în care m-am cazat eu, răspunde Christian. Tocmai am luat cina, am venit aici și v-am văzut. Eram cu gândurile aiurea, având în minte ultimul tău e-mail, și, când mă uit, iată-vă. Asta da, coincidență, nu credeți?

Își lasă capul într-o parte și văd că schițează un zâmbet. *Slavă cerului* – poate reușim să salvăm până la urmă seara.

— Eu și mama am fost la cumpărături azi-dimineață și pe plajă după-amiază. Am zis c-ar fi cazul să bem și noi un pahar, două în seara asta, bâigui eu cu sentimentul că-i datorez un soi de explicație.

— Bluza aia e cumpărată acum?

Arată cu capul spre camizola mea nou-nouță din mătase verde.

— Culoarea ți se potrivește. Și te-a prins nițel și soarele. Arăți adorabil.

Roșesc și iar rămân fără grai la complimentul lui.

— Aveam de gând să-ți fac o vizită mâine, dar iată-te aici.

Îmi ia mâna și o strânge cu delicatețe, plimbându-și degetul mare peste încheieturile degetelor mele înainte și înapoi… și simt acea atracție familiară. Câmpul electric care își face de cap sub pielea mea la apăsarea blândă a degetului său mare, declanșându-se în sângele meu și pulsându-mi în tot trupul, încălzind totul în drum. Au trecut mai bine de două zile de când nu l-am mai văzut. *Of, Doamne…* Îl doresc. Respirația mi se poticnește. Clipesc către el, zâmbesc cu sfială și văd un zâmbet pe buzele lui.

— Mă gândeam să-ți fac o surpriză. Dar, ca de fiecare dată, Anastasia, m-ai surprins prin faptul că ești aici.

Arunc o privire rapidă la mama, care se holbează la Christian… da, se holbează! *Încetează, mamă!* De parcă ar fi o făptură exotică, ceva ce nu s-a mai văzut până acum. Adică, știu că n-am avut niciodată un iubit, iar lui Christian îi zic așa doar ca să mă pot referi la el într-un fel – dar e chiar așa de greu de crezut că pot și eu să atrag un bărbat? *Bărbatul ăsta? Da, sincer – uită-te la el!* spune Vocea interioară. Hei, ia taci din gură! Cine te-a invitat la petrecerea asta? Mă uit urât la mama – dar ea nu pare să bage de seamă.

— Nu vreau să-ți răpesc timpul pe care-l petreci cu mama ta. Beau repede ce-am comandat și pe urmă mă retrag, că am treabă, spune el cu toată convingerea.

— Christian, mă bucur tare mult că te-am cunoscut, în sfârșit, intervine mama, care și-a recăpătat glasul. Ana mi-a vorbit cu multă căldură despre tine.

— Adevărat? întreabă el, zâmbindu-i.

Apoi ridică o sprânceană spre mine, cu o expresie amuzată pe față, și roșesc din nou.

Chelnerul sosește cu băuturile comandate.

— Hendricks, domnule, spune el pe un ton triumfător.

— Mulțumesc, murmură Christian în semn de recunoaștere.

Beau ușor agitată ultima gură de Cosmo.

— Cât stai în Georgia, Christian? întreabă mama.

— Până vineri, doamnă Adams.

— Vrei să iei cina cu noi mâine-seară? Și, te rog, spune-mi Carla.

— Aș fi încântat, Carla.

— Excelent. Cu permisiunea voastră, am să mă duc la toaletă.

Mamă… abia ai fost adineauri. Mă uit cu disperare la ea cum se ridică și pleacă, lăsându-ne singuri.

— Vasăzică, te-ai supărat pe mine pentru că am luat cina cu un vechi prieten.

Christian își îndreaptă spre mine privirea arzătoare și precaută, ridicându-mi mâna la buze și sărutându-mi cu delicatețe pe rând fiecare deget.

Doamne, chiar vrea să facă asta acum?

— Da, murmur, în timp ce sângele meu încins îmi curge prin vene.

— Relația noastră sexuală s-a încheiat cu mult timp în urmă, Anastasia, șoptește el. Nu vreau pe nimeni altcineva decât pe tine. Nu ai reușit să-ți dai seama de asta încă?

Mă uit la el clipind.

— Eu mă gândesc la ea ca la o ființă care abuzează copii, Christian.

Îmi țin respirația așteptându-i reacția. Christian se albește.

— Asta e o judecată prea aspră. N-a fost așa, șoptește el șocat și-mi dă drumul la mână.

Prea aspră?

— Păi, spune-mi tu cum a fost, atunci.

Cocktailurile băute m-au făcut curajoasă. El se încruntă la mine, consternat. Continui:

— A profitat de un băiat vulnerabil de cincisprezece ani. Dacă tu ai fi fost o fată de cincisprezece ani, iar doamna Robinson ar fi fost

un domn Robinson, care să te ispitească într-un stil de viață de tip BDSM, ar fi fost în regulă? Să zicem, dacă ar fi fost Mia?

El cască gura de uimire și se uită urât.

— Ana, n-a fost așa.

Îi arunc o căutătură cruntă.

— OK, nu așa m-am simțit eu, continuă el cu glas scăzut. Ea a fost o forță a binelui. Lucrul de care aveam nevoie.

— Nu înțeleg.

E rândul meu să mă arăt consternată.

— Anastasia, mama ta se va întoarce în scurt timp. Nu mă simt confortabil să discut asta chiar acum. Mai târziu, poate. Dacă nu vrei să rămân aici, am un avion în așteptare la Hilton Head. Pot să plec.

E supărat pe mine… nu.

— Nu… nu pleca. Te rog. Sunt emoționată că ești aici. Doar că încercam să te fac să înțelegi. Sunt supărată că, de cum am plecat, te-ai și dus să iei cina cu ea. Gândește-te la ce simți când eu ajung aproape de José. José îmi este un prieten bun. N-am avut niciodată o relație sexuală cu el. În vreme ce tu și ea…

Las fraza neterminată, nedorind să duc ideea aceea mai departe.

— Ești geloasă?

Se uită la mine împietrit, iar ochii i se îmblânzesc.

— Da, și supărată pe ceea ce ți-a făcut.

— Anastasia, ea m-a ajutat. Asta e tot ce-am să spun despre asta. Cât despre gelozia ta, pune-te, te rog, în pielea mea. N-a trebuit să-mi justific acțiunile în ultimii șapte ani. Față de nimeni. Fac ceea ce am chef să fac, Anastasia. Îmi place să am autonomie. Nu m-am dus să mă văd cu doamna Robinson ca să te supăr pe tine. Am mers pentru că, din când în când, luăm masa împreună. E un prieten și un partener de afaceri.

Partener de afaceri? Cum?! Asta chiar e o veste.

Se uită atent la mine, cântărindu-mi expresia.

— Da, suntem parteneri de afaceri. Între noi, sexul s-a terminat. Au trecut ani de atunci.

— De ce s-a terminat relația voastră?

Gura i se îngustează și în ochi îi apare un licăr.

— Pentru că soțul ei a aflat.

La naiba!

— Nu vrei să discutăm asta altădată – într-un loc mai discret? zice el exasperat.

— Nu cred c-ai să mă convingi vreodată că femeia asta nu e un fel de pedofil.

— Eu nu mă gândesc la ea în felul ăsta. Niciodată nu m-am gândit. Acum, ajunge! conchide el răstit.

— Ai iubit-o?

— Sper că nu v-ați plictisit fără mine!

Mama s-a întors, dar niciunul dintre noi n-a văzut când. Îmi lipesc un zâmbet fals pe față în timp ce și eu și Christian ne grăbim să părem relaxați… Ea se uită atent la mine.

— Nicidecum, mamă.

Christian soarbe din pahar, urmărindu-mă îndeaproape, cu o expresie precaută.

— Ei bine, doamnelor, vă las să vă petreceți împreună seara.

Nu… nu… nu se poate să mă lase așa, cu ochii în soare.

— Vă rog să treceți băuturile astea în contul meu, camera numărul 612. Te sun mâine dimineață, Anastasia. Pe mâine, Carla.

— A, ce mult îmi place să aud pe cineva rostindu-ți numele întreg.

— Un nume frumos pentru o fată frumoasă, murmură Christian, strângându-i mâna întinsă, iar ea zâmbește prostește la el.

Of mamă… și tu, Brutus? Mă ridic, uitându-mă la el și implorându-l să-mi răspundă la întrebare, iar el mă sărută cast pe obraz.

— Pe mai târziu, iubi, îmi șoptește în ureche. După care dispare.

Fir-ai să fii de ticălos maniac al controlului! Mânia îmi revine cu toată forța. Mă prăbușesc în scaun și mă întorc spre mama.

— Ei bine, mi-a luat piuitul, Ana. E o partidă pe cinste. Totuși, nu-mi dau seama ce se întâmplă între voi doi. Cred că trebuie să stați de vorbă unul cu altul. Pfiu… se simte aici un TSN[13] de-a dreptul insuportabil.

Își face vânt cu mâna cu un gest teatral.

— MAMĂ!

— Du-te și vorbește cu el.

— Nu pot. Am venit aici ca să te văd pe tine.

— Ana, ai venit aici pentru că băiatul ăla ți-a sucit mințile. Se vede de la o poștă că sunteți nebuni unul după celălalt. Trebuie să stai de vorbă cu el. Pentru numele lui Dumnezeu, a zburat cu avionul cinci mii de kilometri ca să te vadă. Și știi bine ce groaznic e drumul cu avionul.

Roșesc. Nu i-am spus că are avion particular.

— Ce e? se răstește ea.

— Are propriul lui avion, bâigui eu stânjenită, și nu-s decât patru mii de kilometri, mamă.

De ce mă simt stânjenită?

Sprâncenele i se ridică brusc.

— Uau! exclamă ea. Ana, între voi doi se întâmplă ceva. Tot încerc să-mi dau seama ce anume de când ai ajuns aici. Dar singurul mod de a rezolva problema, oricare ar fi ea, este să o discuți cu el. Poți să stai să te gândești până ți se-ncinge creierul, dar până nu discutați deschis tot ce vă frământă, n-o să ajungeți nicăieri.

Mă uit la mama încruntată.

— Ana, iubito, întotdeauna ai avut tendința să analizezi excesiv totul. Ascultă-ți instinctul. Ce îți spune el, scumpa mea?

Mă uit în jos.

— Cred că sunt îndrăgostită de el, bâigui eu.

— Știu, draga mea. Și el e îndrăgostit de tine.

— Nu!

— Ba da, Ana. La naiba – de ce ai nevoie? Vrei să-și lipească un afiș cu neon pe frunte?

Mă uit la ea uimită și simt că-mi dau lacrimile.

— Ana, draga mea, nu plânge.

— Nu cred că mă iubește.

— Nu-mi pasă cât de bogat ești, dar nu lași totul baltă și traversezi continentul cu avionul tău particular doar pentru un ceai de după-amiază. Du-te la el! Aici e un loc minunat, foarte romantic, Totodată, e un teritoriu neutru.

Mă foiesc stingheră sub privirea ei. Vreau să mă duc și parcă nu vreau.

— Draga mea, nu te gândi că trebuie să te întorci acasă cu mine. Vreau să te știu fericită și, în clipa asta, eu cred că fericirea ta e în camera 612. Dacă vii acasă mai târziu, găsești cheia sub ghiveciul cu yucca de pe verandă. Dacă rămâi peste noapte – ești majoră de-acum. Doar să te protejezi.

Mă fac roșie-stacojie la față. *Doamne, mamă!*

— Hai să ne terminăm băuturile mai întâi.

— Așa te vreau, Ana.

Bat cu timiditate la ușa camerei 612 și aștept. Christian deschide ușa. Vorbește la telefon. Se uită la mine clipind, totalmente surprins, apoi ține ușa larg deschisă și-mi face semn să intru.

— Toate pachetele rezolvate?… Și costurile?…

Christian șuieră printre dinți.

— Pfiii… asta a fost o eroare tare costisitoare… Și Lucas?…

Mă uit în jur, în cameră. E un apartament, la fel ca ăla de la Heathman. Mobilierul e ultramodern. Purpuriu și auriu, cu explozii stelare din bronz pe pereți. Christian se duce la un dulap din lemn negru și trage o ușă, ca să scoată la iveală un minibar. Îmi arată să mă servesc singură, după care se duce în dormitor. Presupun că face asta ca să nu-i mai aud convorbirea. Ridic din umeri. Când

am intrat în biroul lui de la el de acasă, atunci, nu și-a întrerupt convorbirea. Aud apa curgând… umple o cadă. Îmi torn niște suc de portocale. Revine în încăpere.

— Pune-o pe Andrea să-mi trimită schemele. Barney a zis că o să rezolve problema… Christian râde. Nu, vineri… E aici o parcelă de pământ de care sunt interesat… Da, zi-i lui Bill să mă sune… Nu, mâine… Vreau să văd ce are de oferit Georgia dacă ne mutăm aici.

Christian nu-și ia ochii de la mine. Îmi întinde un pahar și arată spre o frapieră.

— Dacă stimulentele lor sunt suficient de atractive, cred că ar trebui să îi luăm în considerare, deși căldura criminală de aici mă face să am ezitări… Sunt de acord, și Detroit are avantajele lui, și e mai răcoare…

Fața i se întunecă momentan. *De ce?*

— Pune-l pe Bill să sune. Mâine… Nu prea devreme.

Închide și se uită lung la mine, cu fața insondabilă, iar între noi se așterne tăcerea. OK… e rândul meu să vorbesc.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, murmur eu.

— Nu, zice el cu glas scăzut, cu ochii lui cenușii mari și precauți.

— Nu, ce? Că nu mi-ai răspuns la întrebare sau că n-ai iubit-o?

Stă cu brațele încrucișate și rezemat de perete, și un mic zâmbet îi joacă pe buze.

— Ce cauți aici, Anastasia?

— Tocmai ți-am spus.

Trage adânc aer în piept.

— Nu. N-am iubit-o.

Se încruntă la mine, amuzat și totuși nedumerit.

Nu-mi vine să cred că-mi țin respirația. Când îi dau drumul, mă fleșcăiesc ca un sac de cârpă. *Slavă Cerului pentru răspunsul ăsta.* Ce-ar fi fost în sufletul meu dacă ar fi iubit-o pe vrăjitoare?

— Ești chiar o zeiță cu ochii verzi, Anastasia. Cine ar fi crezut?

— Mă iei cumva peste picior, domnule Grey?

— N-aș îndrăzni.

Clatină din cap cu solemnitate, dar are o sclipire năstrușnică în privire.

— Ba eu cred că ai îndrăzni, și cred că o și faci – des.

Zâmbește afectat când îi servesc înapoi cuvintele pe care mi le-a spus el mai devreme. Ochii i se întunecă.

— Te rog să nu-ți mai muști buza. Ești la mine în cameră, nu te-am mai văzut de aproape trei zile și am făcut cale lungă ca să te văd.

Tonul i-a devenit catifelat și senzual. Telefonul lui sună, distrăgându-ne amândurora atenția, și îl oprește fără să se uite cine-l sunase. Simt că mi se oprește respirația în loc. Știu încotro se îndreaptă situația asta… *dar ar trebui să discutăm.* Face un pas către mine, având pe față expresia lui sexy, de animal de pradă.

— Te doresc, Anastasia. Acum. Și tu mă dorești. De-aia ești aici.

— Chiar am vrut să știu, șoptesc eu în chip de apărare.

— Ei, și-acum că ai aflat, rămâi sau pleci?

Roșesc când el se oprește în fața mea.

— Rămân, murmur, uitându-mă la el neliniștită.

— Ah, așa sper și eu, zice uitându-se la mine. Ai fost tare supărată pe mine, murmură.

— Da.

— Nu-mi amintesc să mai fi fost cineva așa de supărat pe mine în afară de membrii familiei mele. Îmi place.

Mă mângâie pe obraz cu vârfurile degetelor. *Of, Doamne,* apropierea lui, mirosul încântător de Christian. Ar trebui să discutăm, dar inima stă să-mi iasă din piept, sângele-mi cântă în timp ce-mi curge prin corp, dorința se acumulează, împrăștiindu-se… peste tot. Christian se apleacă

și-și plimbă nasul pe umărul meu și până la baza urechii, strecurându-și degetele în părul meu.

— Trebuie să vorbim, șoptesc.

— Mai târziu.

— Am atâtea lucruri să-ți spun.

— Și eu.

Mă sărută tandru sub lobul urechii, strângând totodată degetele cu care-mi ține părul. Îmi dă capul pe spate și-mi lasă gâtul pradă buzelor lui. Trece ușor cu dinții pe bărbia mea, după care mă sărută pe gât.

— Te vreau, murmură el.

Gem și-l prind de brațe.

— Ți-a venit ciclul? zice, continuând să mă sărute.

Drace! Chiar nu-i scapă nimic?

— Da, șoptesc, jenată.

— Ai dureri?

— Nu, zic și roșesc.

Dumnezeule!…

Se oprește și se uită la mine.

— Ți-ai luat pilula?

— Da.

Câtă rușine vrea să-mi provoace?

— Hai să facem o baie.

Ce?

Mă ia de mână și mă duce în dormitor. E dominat de un pat de dimensiuni uriașe, cu draperii bogate. Dar nu ne oprim acolo. Mă duce în baie, care e alcătuită din două camere, în calcar alb și acvamarin. E imensă. În a doua încăpere, o cadă, îndeajuns de mare pentru patru persoane, în care se coboară pe trepte din piatră, se umple încet cu apă. Aburii se ridică ușor deasupra spumei și observ o banchetă din piatră pe toată circumferința căzii. Într-o parte, pâlpâie niște lumânări. Uau… toate astea le-a pregătit cât vorbea la telefon.

— Ai ceva de prins părul?

Mă uit la el clipind și scot din buzunarul blugilor un elastic pentru păr.

— Prinde-ți părul sus, îmi ordonă el încetișor, iar eu fac cum mi se spune.

E cald și înăbușitor lângă cadă, iar bluza începe să mi se lipească de corp. Se apleacă și închide robinetul. Mă duce în prima încăpere a băii și se postează în spatele meu în timp ce stăm cu fața la oglinda mare cât peretele de deasupra celor două chiuvete din sticlă.

— Scoate-ți sandalele, murmură el și mă supun în grabă, descălțându-mă și lăsându-le să cadă pe gresie. Ridică-ți brațele, îmi poruncește.

Fac cum mi se spune și îmi ridică bluza peste cap, astfel că rămân topless în fața lui. Fără să-și ia ochii de la mine, mă cuprinde cu brațele și îmi desface nasturele blugilor și fermoarul.

— O să te am în baie, Anastasia.

Se apleacă și mă sărută pe gât. Îmi las capul într-o parte ca să-i înlesnesc accesul. Își vâră degetele în blugii mei și îi coboară lent în josul picioarelor, lăsându-se pe vine în spatele meu în timp ce trage de blugi și de chiloți la podea.

— Scapă de blugi.

Ținându-mă de marginea chiuvetei, fac exact acest lucru. Acum sunt goală și mă uit la imaginea mea din oglindă, iar el e îngenuncheat în spatele meu. Îmi sărută și apoi îmi mușcă ușor fundul, făcându-mă să tresar surprinsă. Se ridică în picioare și se uită încă o dată la mine, cea din oglindă. Mă străduiesc din răsputeri să rămân nemișcată, ignorându-mi înclinația firească de a-mi acoperi goliciunea. Își lățește palma peste pântecul meu, acoperindu-l aproape de la un șold la celălalt.

— Uită-te la tine cât ești de frumoasă, murmură el. Uite, să vezi ce simți când te atingi. Îmi prinde ambele mâini într-ale lui, cu degetele vârâte între ale mele. Îmi așază mâinile pe propriu-mi pântec.

— Simți ce piele moale ai?

Are vocea moale și joasă. Îmi mișcă mâinile lent într-un cerc, apoi le urcă spre sâni.

— Simți cât de plini îți sunt sânii?

Îmi ține palmele astfel încât să-mi cuprindă sânii. Îmi mângâie delicat sfârcurile cu degetele mari, iar și iar.

Gem cu buzele întredeschise și-mi arcuiesc spatele, astfel încât să-i umplu palmele cu sânii. Îmi strânge sfârcurile între degetele noastre mari, trăgând ușor de ele și alungindu-le și mai mult. Privesc fascinată la făptură desfrânată care se zvârcolește în fața mea. *O, ce senzație plăcută!* Gem și închid ochii, nemaivrând să o văd pe femeia libidinoasă din oglindă descompunându-se sub acțiunea propriilor ei mâini… a mâinilor lui… simțindu-mi pielea așa cum ar simți-o el, dându-mi seama cât de excitant este – doar atingerea lui și comenzile lui calme, rostite cu glas moale.

— Așa, iubito, murmură el.

Îmi îndrumă mâinile spre părțile laterale ale trupului meu, trecând de talie spre șolduri și peste părul meu pubian. Își strecoară un picior între picioarele mele, depărtându-mi tălpile, lărgindu-mi baza de sprijin, și îmi plimbă palmele peste sexul meu, câte o mână pe rând, stabilind un ritm. Este extrem de erotic. Sunt cu adevărat o marionetă, iar el este maestrul păpușar.

— Privește-te cum strălucești, Anastasia, șoptește el, sărutându-mă și mușcându-mă ușor de umăr.

Gem. Pe neașteptate, îmi dă drumul.

— Continuă, îmi ordonă el și se dă un pas înapoi, uitându-se la mine.

Eu continui să mă mângâi. *Nu*. Vreau ca el s-o facă. Nu e aceeași senzație. Sunt pierdută fără el. Își trage cămașa peste cap și-și dă jos blugii.

— Ai prefera să o fac eu?

Privirea lui cenușie o pârjolește pe a mea, cea din oglindă.

— O, da… te rog, murmur eu.

Își înfășoară brațele în jurul meu și îmi ia din nou mâinile, continuând mângâierea senzuală a

sexului meu, a clitorisului. Părul lui de pe piept se freacă de pielea mea și-i simt sexul apăsat pe trupul meu. *Oh, curând… te rog*. Mă mușcă de ceafă, iar eu închid ochii, delectându-mă cu multitudinea de senzații: la gât, la vintre… senzația de „el" în spatele meu. Se oprește brusc și mă întoarce cu fața spre el, prinzându-mi încheieturile cu o mână, imobilizându-mi mâinile la spate și trăgând cu cealaltă de coadă. Sunt lipită de sus până jos de trupul lui, iar el mă sărută dezlănțuit, răvășindu-mi gura cu gura lui. Ținându-mă pe loc.

Are respirația întretăiată, la fel ca și a mea.

— Când ți-a venit ciclul, Anastasia? mă întreabă din senin, uitându-se la mine.

— Ăă… ieri, reușesc eu să îngaim în starea de excitație maximă în care mă aflu.

— Bun.

Îmi dă drumul și mă întoarce iar cu spatele la el.

— Ține-te de chiuvetă, îmi ordonă și-mi trage șoldurile în spate, cum a făcut în sala de jocuri, astfel încât să stau îndoită de mijloc.

Bagă mâna între picioarele mele și trage de firul albastru – *ce?!* – și-mi scoate ușor tamponul, aruncându-l în toaleta din apropiere… Dumnezeule… Și apoi îl simt în mine… Ah! Piele lipită de piele… mișcându-se încet la început… ușor, testându-mă, împingându-mă… *o, Doamne.* Mă prind strâns de chiuvetă, gâfâind, forțându-mi trupul să-l întâmpine, simțindu-l înăuntrul meu. Oh, această dulce agonie… mâinile lui îmi strâng șoldurile. Stabilește un ritm insuportabil – înăuntru, afară, și întinde mâna și, găsindu-mi clitorisul, începe să-l maseze… oh, Doamne. Simt că devin tot mai aţâţată.

— Așa, iubito, zice el răgușit în timp ce se freacă în mine, și e de ajuns ca să mă facă să zbor, să zbor în înalt.

Mamă… și îmi dau drumul, zgomotos, cu mâinile încleștate pe chiuvetă ca de frica morții în

timp ce mă prăbușesc în spirală în orgasmul meu, totul învârtindu-se și încleștându-se dintr-odată. El mă urmează, ținându-mă strâns, cu partea din față a trupului lipită de spatele meu în timp ce ajunge la climax și-mi strigă numele ca într-o litanie.

— *Oh, Ana!*

Îi simt respirația întretăiată în ureche, într-o contopire perfectă cu respirația mea.

— Of, iubito, o să mă satur vreodată de tine? șoptește el.

Ne prăbușim încet la podea, iar el își înfășoară brațele în jurul meu, imobilizându-mă. Întotdeauna va fi oare așa? Atât de copleșitor, atât de mistuitor, atât de uluitor și de ademenitor? Am vrut să stau de vorbă, dar acum sunt sleită și zăpăcită de felul cum m-a iubit și mă întreb dacă *eu* o să mă satur vreodată de el.

Sunt ghemuită în poala lui, cu capul pe pieptul lui, în timp ce amândoi ne domolim. Foarte subtil, inhalez aroma dulce și îmbătătoare de Christian. *Nu trebuie să-mi frec nasul de el. Nu trebuie să-mi frec nasul de el.* Repet în minte mantra – deși tare-s ispitită să o fac. Vreau să-mi ridic mâna și să desenez modele cu degetul în părul de pe pieptul lui… dar rezist, știind că n-o să-i placă dacă am s-o fac. Amândoi suntem tăcuți, pierduți în propriile gânduri. Sunt pierdută în el… abandonată lui.

Îmi aduc aminte că sunt la ciclu.

— Sângerez, murmur eu.

— Nu mă deranjează, răspunde.

— Am remarcat, spun, nereușind să alung tonul sec din glas.

Se crispează.

— Pe tine te deranjează? întreabă el încetișor.

Mă deranjează? Poate c-ar trebui… ar trebui? Nu, nu mă deranjează. Mă las pe spate și mă uit în sus la el, iar el se uită în jos la mine, cu ochii de un cenușiu blând.

— Nu, deloc.

El zâmbește atotștiutor.

— Bine. Hai să facem o baie.

Se desprinde de mine, lăsându-mă pe podea în timp ce el se ridică în picioare. Observ din nou micile cicatrici rotunde și albe de pe pieptul lui. Nu sunt de la varicelă, reflectez cu mintea brambura. Grace a spus că abia dacă a fost afectat. *Doamne…* trebuie să fie arsuri. Arsuri de la ce? Mă albesc când îmi dau seama, simțind cum mă străbate un val de șoc și de repulsie. De la țigări? Doamna Robinson, mama lui naturală, cine? Cine i-a făcut una ca asta? Poate că există o explicație rațională și eu am o reacție exagerată – în piept îmi înflorește o speranță nesăbuită, că m-aș putea înșela.

— Ce este? întreabă alarmat Christian.

— Cicatricele alea, șoptesc eu. Nu sunt de la varicelă.

Observ cum într-o fracțiune de secundă se închide în sine și din relaxat, calm și în largul lui ajunge aproape mânios. Se încruntă, st întunecă la față și gura i se strânge într-o expresie dură.

— Nu, nu sunt, se răstește, dar nu dă alte explicații.

Îmi întinde mâna și mă ajută să mă ridic.

— Nu te uita la mine așa!

Vocea lui e mai rece și mai mustrătoare când îmi dă drumul la mână.

Dojana mă face să roșesc și mă uit în jos, dar știu, știu că cineva a stins țigări pe pieptul lui Christian. Simt că mi se face rău.

— Ea ți-a făcut asta? mă pomenesc întrebând, fără să mai apuc să mă opresc.

Nu spune nimic, așa încât sunt obligată să mă uit la el. Îmi aruncă o căutătură cruntă.

— Ea? Adică, doamna Robinson? Să știi, Anastasia, că nu e un animal. Bineînțeles că nu ea a făcut asta. Nu înțeleg de ce simți nevoia s-o demonizezi.

Stă în fața mea gol, splendid în goliciunea lui, cu sângele meu pe pielea lui… și în sfârșit avem

această conversație. Și eu sunt dezbrăcată – niciunul dintre noi nu are unde să se ascundă, exceptând probabil cada de baie. Trag aer adânc în piept, trec pe lângă el și cobor treptele în apă. E delicios de caldă, liniștitoare și adâncă. Mă topesc în spuma frumos mirositoare și mă uit la el, pitită între clăbuci.

— Nu pot să nu mă întreb cum ai fi fost tu dacă n-ai fi cunoscut-o. Dacă nu te-ar fi introdus în… mă rog, stilul tău de viață.

Oftează și coboară în cadă vizavi de mine, cu maxilarele încleștate de tensiune și ochii înghețați. În timp ce-și cufundă cu grație corpul sub apă, are grijă să nu mă atingă. *Doamne… chiar așa de tare l-am supărat?*

Se uită lung și impasibil la mine, cu o față impenetrabilă, fără să sună nimic. Încă o dată liniștea se așterne între noi, dar mă abțin să mai zic ceva. E rândul tău, Grey – de data asta nu mai cedez. Vocea mea interioară e agitată, își roade unghiile, pentru că nu se știe cum o să iasă. Christian și cu mine ne privim fix unul pe celălalt, dar nu dau înapoi. În cele din urmă, după un interval care mi se pare un mileniu, clatină din cap și zâmbește afectat.

— Dacă n-ar fi fost doamna Robinson, probabil că aș fi mers pe calea mamei mele naturale.

Oh! Clipesc către el. Dependent de droguri sau curvă? Posibil ambele?

— M-a iubit într-un mod pe care l-am găsit… acceptabil, adaugă ei cu o ridicare din umeri.

Ce naiba înseamnă asta?

— Acceptabil? șoptesc eu.

— Da. Mă privește atent. M-a deturnat de la calea pe care o apucasem. E foarte greu să crești într-o familie perfectă când nu ești perfect.

Oh, nu. Simt că mi se usucă gura în timp ce diger cuvintele. Se uită la mine cu o expresie insondabilă. N-are de gând să-mi spună mai multe. Ce frustrant! În sinea mea sunt profund tulburată –

pare atât de plin de ură față de sine. Iar doamna Robinson l-a iubit. *Fir-ar să fie…* oare îl mai iubește și-acum? Mă simt de parc-aș fi primit un șut în stomac.

— Te mai iubește?

— Nu cred, nu așa.

Se încruntă, de parcă nici nu s-ar fi gândit până acum la asta.

— Îți tot spun că s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Ține de trecut. N-aș putea schimba lucrurile nici dacă aș vrea, și nu vreau. Ea m-a salvat de mine însumi.

Este exasperat și-și trece mâna udă prin păr.

— N-am discutat asta cu nimeni. Se oprește. În afară de dr. Flynn, firește. Și singurul motiv pentru care vorbesc despre acest subiect acum, cu tine, este fiindcă vreau să ai încredere în mine.

— Am încredere, dar vreau și să te cunosc mai bine. De câte ori încerc să discut cu tine, mă zăpăcești. Sunt atât de multe lucruri pe care-aș vrea să le știu.

— Of, Anastasia, pentru numele lui Dumnezeu. Ce vrei să știi? Ce trebuie să fac?

Are ochii aprinși și, deși nu ridică vocea, știu că încearcă să-și înfrâneze furia. Mă uit la propriile-mi mâini, care se văd clar sub apă, căci clăbucii încep să se împrăștie.

— Doar încerc să înțeleg. Ești o mare enigmă. Te deosebești de toți cei pe care i-am cunoscut până acum. Mă bucur că-mi spui ceea ce vreau să știu.

Dumnezeule, probabil că am devenit mai curajoasă de la cocktailurile alea, dar dintr-odată nu mai pot suporta distanța dintre noi. Mă mișc prin apă spre el și mă reazem de el, astfel încât ne atingem, piele de piele. Se crispează și se uită la mine cu teamă, de parcă l-aș putea mușca. *Ei, asta chiar că o schimbare.* Zeița mea intimă se uită la el speculativ, tăcută și surprinsă totodată.

— Te rog, nu te supăra pe mine, șoptesc eu.

— Nu sunt supărat pe tine, Anastasia. Doar că nu-s obișnuit cu genul ăsta de discuție iscoditoare. Nu discut în felul ăsta decât cu dr. Flynn și cu…

Se oprește și se încruntă.

— Cu ea. Cu doamna Robinson. Discuți cu ea? îl îmboldesc să-mi spună, încercând să-mi țin eu în frâu furia.

— Da, discut.

— Despre ce?

Își schimbă poziția în cadă în așa fel încât să stea cu fața la mine, făcând ca apa să se reverse peste margine pe podea. Își pune un braț pe după umerii mei, odihnindu-se pe marginea căzii.

— Ești insistentă, nu-i așa? murmură el, cu o urmă de iritare în glas. Viață, univers – afaceri. Anastasia, doamna R. și cu mine ne cunoaștem de multă vreme. Putem discuta orice.

— Și despre mine? șoptesc eu.

— Da.

Ochii lui cenușii mă privesc cu atenție.

Îmi mușc buza de jos, încercând să-mi domolesc accesul subit de mânie care iese la suprafață.

— De ce vorbiți despre mine?

Mă străduiesc să nu par văicăreață și bosumflată, în zadar însă. Știu că ar trebui să încetez. Împing lucrurile prea departe. Vocea interioară și-a pus din nou fața copiată după *Țipătul* lui Munch.

— N-am mai întâlnit pe cineva ca tine, Anastasia.

— Ce vrei să spui cu asta? Că n-ai mai întâlnit pe cineva care să nu semneze fără să crâcnească documentele alea, fără să pună întrebări?

Clatină din cap.

— Am nevoie de sfaturi.

— Și îți iei sfaturile de la *madame* Pedo? mă răstesc.

Controlul asupra propriei mele furii e mai șovăielnic decât credeam.

— Anastasia – destul! spune el cu severitate, îngustând privirea.

Patinez pe o pojghiță subțire de gheață și mă îndrept spre o zonă periculoasă.

— Sau te pun iar pe genunchi. N-am niciun fel de interes sexual față de ea. E un prieten drag, pe care-l prețuiesc, și un partener de afaceri. Atâta tot. Avem un trecut, o istorie comună, care a fost extrem de benefică pentru mine, deși i-a stricat căsnicia – dar acea parte a relației noastre s-a terminat.

Dumnezeule – altă parte pe care n-o înțeleg. Ea era și căsătorită, pe deasupra. Cum naiba au scăpat neprinși atâta timp?

— Și părinții tău n-au aflat niciodată?

— Nu, mormăie el. Ți-am mai spus asta.

Și îmi dau seama că asta e. Nu mai pot să-i pun alte întrebări despre ea pentru că își va pierde cumpătul cu mine.

— Ai terminat? se răstește el.

— Deocamdată.

Inspiră adânc și se relaxează vizibil în fața mea, ca și cum o mart povară i-ar fi fost săltată de pe umeri sau ceva de genul ăsta.

— Bun, acum e rândul meu, zice el și privirea severă îi devine oțeloasă, speculativă. Nu mi-ai răspuns la e-mail.

Roșesc. Of, urăsc să fiu în lumina reflectorului și mi se pare că, ori de câte ori avem o discuție, se supără. Clatin din cap. Poate că starea asta i-o provoacă întrebările mele. Nu e obișnuit să fie provocat. Ideea e revelatoare, tulburătoare și enervantă.

— Urma să-ți răspund. Dar acum tu ești aici.

— Ai fi preferat să nu fiu? murmură el, din nou cu o expresie impasibilă.

— Nu, sunt încântată, răspund.

— Bun.

Îmi oferă un zâmbet sincer, de ușurare.

— Și eu sunt încântat că sunt aici – în ciuda interogatoriului la care m-ai supus. Așadar, în vreme ce e acceptabil să mă perpelești, ți se pare că ai dobândit un soi de imunitate diplomatică doar pentru că am bătut atâta cale ca să te văd? Nu sunt de acord, domnișoară Steele. Vreau să știu ce simți.

Oh, nu…

— Ți-am spus. Sunt încântată că ești aici. Îți mulțumesc că ai făcut tot drumul ăsta, spun eu cu glas firav.

— Plăcerea e de partea mea.

Ochii îi strălucesc când se apleacă și mă sărută. Mă pomenesc că-i răspund automat. Apa e caldă încă, iar în baie continuă să plutească aburii. Se oprește și se trage înapoi, uitându-se la mine.

— Nu. Cred că vreau mai întâi niște răspunsuri înainte să facem mai mult.

Mai mult? Iar apare cuvântul ăla. Și vrea răspunsuri… răspunsuri la ce? Nu am un trecut secret – și nicio copilărie nefericită. Ce ar putea să vrea el să știe despre mine, ceva pe care să nu-l știe deja?

Oftez, resemnată.

— Ce vrei să știi?

— Ei bine, pentru început, ce părere ai despre posibilul nostru aranjament.

Clipesc către el. Momentul adevărului – Vocea interioară și zeița intimă se privesc neliniștite. *La naiba, fie ce-o fi!*

— Nu cred c-am să pot s-o fac pentru o perioadă prelungită. Adică, să fiu un weekend întreg cineva care nu sunt.

Roșesc și-mi pironesc privirea în podea. El îmi ridică bărbia și îmi zâmbește ironic, amuzat.

— Nu, nici eu nu cred c-ai putea.

O parte din mine se simte jignită și provocată.

— Tu râzi de mine?

— Da, dar într-un fel pozitiv, spune el cu un mic zâmbet.

Se apleacă și mă sărută delicat și scurt.

— Nu ești o supusă prea grozavă, murmură în timp ce mă ține de bărbie, ochii dansându-i amuzați.

Mă uit la el șocată, după care izbucnesc în râs – iar el râde alături de mine.

— Poate că n-am un profesor bun.

El pufnește.

— Poate. Poate că ar trebui să fiu mai strict cu tine.

Își lasă capul într-o parte și-mi oferă un zâmbet artificial. Înghit în sec. Dumnezeule, nu. Dar, în același timp, mușchii mei se încleștează undeva în adâncul meu. Este felul lui de a-mi arăta că îi pasă. Poate că e singurul fel în care poate să arate că-i pasă – îmi dau seama de asta. Se uită intens la mine, evaluându-mi reacția.

— A fost așa de rău când te-am bătut la fund prima oară?

Mă uit la el clipind. *A fost așa de rău?* Îmi amintesc că propria mea reacție mi-a lăsat o stare confuză. A durut, dar nu așa de mult, privind retrospectiv. A spus în repetate rânduri că e mai mult în mintea mea. Și a doua oară… Păi, atunci a fost bine… excitant.

— Nu, nu tocmai, șoptesc eu.

— E mai mult ideea? îmi sugerează el.

— Presupun. Să simți plăcere când ar trebui să n-o simți.

— Îmi amintesc că am simțit la fel. Îți trebuie un timp ca să te obișnuiești cu ideea.

Nu-mi vine să cred! Asta se întâmpla când el era adolescent.

— Poți folosi oricând cuvântul de siguranță, Anastasia. Să nu uiți asta. Și, atâta timp cât respecți regulile, care îmi satisfac nevoia profundă de a te controla și de a te menține în siguranță, atunci poate că vom putea găsi o cale de a merge înainte.

— De ce simți nevoia să mă controlezi?

— Pentru că asta satisface o nevoie din mine care n-a fost împlinită în anii de formare.

— Deci, e o formă de terapie?

— Nu m-am gândit niciodată în acest mod, dar da, presupun că este.

Asta sunt în stare să înțeleg. Asta o să-mi fie de ajutor.

— Dar mai e un aspect. La un moment dat îmi spui, „nu mă sfida”, după care zici că îți place să fii provocat. E foarte greu de găsit aici calea de echilibru.

Se uită la mine un moment, apoi se încruntă.

— Înțeleg. Dar până acum mi se pare că ai reușit.

— Dar cu ce preț? Sunt legată fedeleș aici.

— Îmi place să fii legată fedeleș, zâmbește el afectat.

— Nu la aia m-am referit! zic și, exasperată, îl stropesc cu apă.

Se uită la mine ridicând o sprânceană.

— Să înțeleg că tocmai m-ai stropit cu apă?

— Da.

Doamne!… privirea aia.

— Oh, domnișoară Steele. Mă înșfacă și mă trage la el în poală, împrăștiind apă peste tot, pe podea. Cred că am discutat destul deocamdată.

Îmi prinde capul în palme și mă sărută. Profund. Posedându-mi gura. Îmi înclină capul… mă controlează. Gem sub apăsarea buzelor lui. Asta îi place lui. La asta se pricepe atât de bine. Totul se aprinde în mine și îmi înfig degetele în părul lui, ținându-l lângă mine, și-l sărut la rându-mi, spunându-i că și eu îl vreau, în singurul fel în care știu cum să o fac. El geme, schimbându-mi poziția astfel încât ajung călare peste el. Se dă înapoi și se uită la mine, cu ochii mijiți, strălucind de poftă carnală. Îmi cobor mâinile ca să mă apuc de marginea căzii, dar el îmi prinde ambele încheieturi și îmi trage mâinile la spate, ținându-le unite cu o singură mână.

— O să te am acum, șoptește și mă ridică astfel încât stau suspendată deasupra lui. Ești gata? șuieră el.

— Da, șoptesc și mă lasă să cobor pe sexul lui, încet, răscolitor de încet… simțind cum mă umple… și mă privește în timp ce mă posedă.

Gem, închid ochii și mă desfăt cu senzația de plinătate. Își flexează șoldurile, iar eu suspin, mă aplec în față și-mi reazem fruntea de el.

— Te rog, dă-mi drumul la mâini, șoptesc.

— Să nu mă atingi, stăruiește el și, eliberându-mi mâinile, mă apucă de șolduri.

Apuc marginea căzii și mă mișc în sus, după care lent în jos, deschizându-mi ochii ca să-l privesc. Mă urmărește cu privirea, cu gura deschisă, respirația oprită, țeapăn – cu limba ușor scoasă între dinți. Arată atât de… atrăgător. Suntem uzi și alunecoși și ne mișcăm unul către celălalt. Mă aplec și-l sărut. Închide ochii. Șovăielnic, îmi ridic mâinile spre capul lui și-i răvășesc părul cu degetele, fără să-mi dezlipesc buzele de gura lui. Asta este permis. Îi place. Îmi place. Și ne mișcăm împreună. Îl trag de păr, îi dau capul pe spate și-l sărut mai adânc, călărindu-l – mai repede, mărind ritmul. Gem cu gura lipită de a lui. Începe să mă ridice mai repede, mai repede… ținându-mă de șolduri. Răspunzându-mi la sărut. Suntem guri și limbi ude, păr răvășit și șolduri în mișcare. Întreaga senzație… totul mistuitor din nou. Sunt aproape… Încerc să recunosc delicioasa contracție… ațâțarea. Și apa… se învolburează în jurul nostru, propriul nostru vârtej, un vortex agitat pe măsură ce mișcările noastre devin tot mai frenetice… Împrăștiind apă peste tot, ca o reflectare a ceea ce se întâmplă înăuntrul meu… și pur și simplu nu-mi pasă.

Îl iubesc pe bărbatul ăsta. Îi iubesc pasiunea, efectul pe care-l am asupra lui. Îmi place la nebunie că a făcut atâta drum ca să mă vadă. Îmi place că îi pasă de mine… Îi pasă. E atât de

neașteptat și îmi creează o senzație de împlinire. Este al meu și sunt a lui.

— Așa, iubito, zice el gâfâind.

Și-mi dau drumul, orgasmul dezlănțuindu-se în mine, un apogeu pasional care mă devorează pe de-a-ntregul. Și deodată Christian mă strânge la piept mai-mai să mă zdrobească… mă strânge cu brațele în timp ce-și dă drumul.

— Ana, iubito! țipă el și e o invocare sălbatică, tulburându-mă profund.

Stăm întinși și ne uităm unul la celălalt, ochi cenușii în ochi albaștri, față în față, în patul imens, amândoi ținând în brațe câte o pernă. Dezbrăcați. Fără să ne atingem. Doar privind și admirând, acoperiți de cearșaf.

— Vrei să dormi? întreabă Christian, cu o voce caldă și afectuoasă.

— Nu. Nu sunt obosită. Mă simt ciudat de vioaie. A fost atât de bine să vorbim – și nu vreau să ne oprim.

— Ce vrei să faci? întreabă el.

— Să vorbim.

Zâmbește.

— Despre ce?

— Chestii.

— Ce chestii?

— Despre tine.

— Ce anume despre mine?

— Care e filmul tău preferat?

Zâmbește larg.

— Astăzi, e *Pianul*.

Are un zâmbet molipsitor.

— Desigur. Ce caraghioasă sunt. O temă muzicală atât de tristă și interesantă, pe care fără îndoială că poți s-o interpretezi? Atât de multe realizări, domnule Grey.

— Iar cea mai mare dintre ele ești tu, domnișoară Steele.

— Așadar, sunt a șaptesprezecea.

El se încruntă, căci nu înțelege.

— A șaptesprezecea?

— Numărul de femei cu care ai… ăă… ai făcut sex.

Colțurile gurii i se ridică – are o expresie neîncrezătoare.

— Nu tocmai.

— Păi, ai spus cincisprezece.

Confuzia mea e vădită.

— M-am referit la numărul femeilor care au ajuns în sala mea de jocuri. Am crezut că la asta te referi. Nu m-ai întrebat cu câte femei am făcut sex.

— Oh!

La naiba!… sunt mai multe… Câte? Îl privesc cu gura căscată.

— Vanilie?

— Nu. Tu ești singura mea cucerire de vanilie.

Clatină din cap, continuând să-mi zâmbească. De ce i se pare amuzantă chestia asta? Și eu de ce zâmbesc către el ca o idioată?

— N-aș putea să-ți dau un număr. Nu le-am trecut pe răboj.

— Păi, totuși, despre ce vorbim – zeci, sute… mii?

Îl privesc cu ochii mari.

— Zeci. Să rămânem la zeci, pentru numele Celui de Sus.

— Toate supuse?

— Da.

— Și nu mai rânji la mine, îl dojenesc eu pe un ton blând, încercând, dar nereușind să-mi păstrez fața serioasă.

— Nu pot. Ești ciudată.

— Ciudată în sensul de stranie sau ciudat așa, mai haioasă?

— Câte puțin din amândouă.

Îmi răspunde cu cuvintele mele.

— Asta e o mare nerușinare din partea ta.

Se apleacă spre mine și mă sărută pe vârful nasului.

— Asta o să te șocheze, Anastasia. Ești gata?

Încuviințez din cap, cu ochii mari, cu același zâmbet tembel pe față.

— Toate supusele de la antrenament, pe vremea când mă antrenam. Sunt locuri în și în jurul Seattle-ului unde te poți duce să exersezi. Să înveți să faci ceea ce fac eu, spune el.

Pe bune?

— Oh, exclam.

— Da. Am dat bani pentru sex, Anastasia.

— Nu e un lucru cu care să te mândrești, bâigui eu cu trufie.

Și ai avut dreptate… sunt profund șocată. Și mă oftic că nu pot să te șochez și eu.

— Mi-ai purtat chiloții.

— Asta te-a șocat?

— Da.

Zeița mea intimă sare cu prăjina peste ștacheta înălțată la patru metri șaizeci.

— N-ai avut chiloții pe tine când ai mers să-i cunoști pe părinții mei.

— Și asta te-a șocat?

— Da.

Dumnezeule, ștacheta a fost înălțată la patru metri nouăzeci.

— S-ar părea că nu pot să te șochez decât la capitolul chiloți.

— Mi-ai spus că ești virgină. Ăsta-i cel mai mare șoc pe care l-am avut.

— Da, fața ta era o imagine sugestivă, un moment Kodak.

Chicotesc.

— M-ai lăsat să te bat cu cravașa.

— Și asta te-a șocat?

— Da.

Rânjesc.

— Păi, s-ar putea să te las s-o mai faci.

— O, chiar sper asta, domnișoară Steele. În weekendul ăsta?

— OK, accept eu sfioasă.

— OK?

— Da. O să merg iar în Camera Roșie a Durerii.

— Faptul că-mi rostești numele.

— Te șochează asta?

— Faptul că-mi place mă șochează.

— Christian.

Rânjește.

— Vreau să fac ceva mâine.

Ochii îi strălucesc de entuziasm.

— Ce?

— O surpriză. Pentru tine.

Are un glas blând. Ridic o sprânceană și în același timp îmi înăbuș un căscat.

— Te plictisesc, domnișoară Steele? mă întreabă pe un ton sarcastic.

Se apleacă și mă sărută tandru pe buze.

— Dormi, îmi poruncește el și stinge lumina.

Și, în acest moment liniștit, în timp ce închid ochii, sleită și mulțumită, mă gândesc că mă aflu în inima furtunii. Și că, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le-a spus și a celor pe care nu le-a spus, nu cred că am fost vreodată atât de fericită.

Capitolul 24

Christian se află într-o cușcă cu gratii de oțel. Îmbrăcat cu blugii lui sfâșiați, cu pieptul și labele picioarelor goale, într-un mod de să-ți lase gura apă, și se uită intens la mine. Zâmbetul lui tainic e gravat pe fața lui frumoasă, iar ochii au culoarea cenușie a plumbului topit. Are în mâini un castron plin cu căpșuni. Se apropie cu grație atletică de partea din față a cuștii, privindu-mă cu atenție. Ia din castron o căpșună coaptă, și mare și scoate mâna printre gratii.

— Mănânc-o! spune el pronunțând cu voluptate porunca.

Încerc să mă apropii de el, dar sunt priponită, ținută pe loc de o forță nevăzută în jurul încheieturii. Dă-mi drumul!

— Hai, mănâncă, spune el, afișându-și deliciosul lui zâmbet pieziș.

Trag și trag… *dă-mi drumul!* Vreau să țip și să urlu, dar nu iese niciun sunet. Sunt mută. Se întinde ceva mai mult și căpșuna ajunge între buzele mele.

— Mănânc-o, Anastasia.

Gura lui îmi rostește numele, zăbovind senzual asupra fiecărei silabe.

Deschid gura și mușc, cușca dispare, iar mâinile mele rămân libere, întind mâna să-l ating, zbârlindu-i părul de pe piept cu degetele.

— Anastasia.

Nu. Gem.

— Hai, iubito.

Nu. Vreau să te ating.

— Trezește-te.

Nu. Te rog. Ochii mi se deschid involuntar, în treacăt, pentru o fracțiune de secundă. Sunt în pat și cineva își freacă nasul de urechea mea.

— Trezește-te, iubito, șoptește el, iar efectul vocii lui dulci mi se împrăștie în vene precum caramelul topit.

E Christian. Dumnezeule, e încă întuneric și imaginile din vis persistă, deconcertante și ademenitoare în capul meu.

— Oh… nu, gem.

Vreau iar la pieptul lui, înapoi în visul meu. De ce mă trezește? E miezul nopții, sau cel puțin așa mi se pare. Ce naiba! Oare vrea sex… acum?

— E timpul să te trezești, iubito. Am să aprind lumina de pe noptieră.

Are vocea liniștită.

— Nu, gem eu.

— Vreau să prind zorii zilei cu tine, spune el sărutându-mă pe față, pe pleoape, pe vârful nasului, pe gură – și deschid ochii.

Lumina de pe noptieră e aprinsă.

— Bună dimineața, frumoaso, murmură.

Gem, iar el zâmbește.

— Nu prea ești o persoană matinală, constată el.

Mijesc prin lumina difuză și-l văd pe Christian aplecat deasupra mea, zâmbind. Amuzat. Amuzat de mine. Îmbrăcat! În negru.

— Am crezut că vrei sex, bâigui eu.

— Anastasia, întotdeauna vreau să fac sex cu tine. Îmi încălzește inima să aflu că și tu simți la fel.

Mă uit la el în timp ce ochii mi se obișnuiesc cu lumina și văd că în continuare pare amuzat… slavă Cerului.

— Bineînțeles că vreau, dar nu la o oră așa de târzie.

— Nu e târziu, e devreme. Hai, deșteptarea. Mergem afară. O să amânăm sexul pe altădată.

— Dar aveam așa un vis frumos, mă văicăresc eu.

— Un vis despre ce? întreabă el cu răbdare.

— Despre tine, zic și roșesc.

— Și ce mai făceam de data asta?

— Încercai să mă hrănești cu căpșuni.

Buzele-i tresar într-o încercare de zâmbet.

— Dr. Flynn s-ar putea să fie în elementul lui dacă ar auzi asta. Sus – îmbracă-te. Nu te mai obosi cu dușul, putem să facem asta mai târziu.

Să facem!

Mă ridic în capul oaselor, iar cearșaful mi se adună la mijloc, dezgolindu-mi trupul. Se ridică în picioare ca să-mi facă loc, cu ochii întunecați.

— Ce oră e?

— Cinci și jumătate dimineața.

— Parcă ar fi trei.

— Nu avem așa de mult timp. Te-am lăsat să dormi cât s-a putut de mult. Hai.

— Nu pot să fac un duș?

Oftează.

— Dacă te duci la duș, o să vreau să vin cu tine și știi bine ce se va întâmpla apoi – momentul o să treacă. Haide.

E entuziasmat. Ca un băiețel, radiază nerăbdare și freamăt. Mă face să zâmbesc.

— Ce facem?

— E o surpriză. Ți-am spus.

Nu mă pot abține să nu-i zâmbesc.

— OK.

Mă dau jos din pat și-mi caut hainele. Bineînțeles că-s aranjate frumos pe fotoliul de lângă partea mea de pat. A lăsat acolo și o pereche de boxeri – marca Ralph Lauren, nici nu se putea altfel. Mi-i trag pe mine, iar el îmi zâmbește larg. Hmm, încă un articol din lenjeria intimă a lui Christian Grey – un trofeu de adăugat la colecție – împreună cu mașina, BlackBerry-ul, Mac-ul, sacoul negru și un set de ediții princeps extrem de prețioase. Larghețea lui mă face să clatin din cap și mă încrunt când o scenă din Tess îmi vine în mine: scena cu căpșunele. Îmi evocă visul. La naiba cu dr. Flynn – Freud ar fi avut o zi de glorie – și pe urmă probabil că ar fi murit în încercarea de a-l înțelege pe domnul Vicios.

— Acum că te-ai trezit, o să-ți las un mic răgaz.

Christian iese în living, iar eu mă duc la baie. Am și eu necesități, ca tot omul, și vreau să mă spăl rapid. Șapte minute mai târziu, mă aflu în living, spălată, pieptănată și îmbrăcată în blugi, cămașă și chiloții lui Christian. Christian ridică privirea de la masa mică unde-și servește micul dejun. Micul dejun! Dumnezeule, la ora asta!

— Mănâncă, spune el.

Incredibil… visul meu. Mă uit la el cu gura căscată, gândindu-mă la voluptatea cu care pronunță porunca, mișcându-și limba aia pricepută.

— Anastasia, spune el cu severitate, trezindu-mă din reverie.

E mult prea devreme pentru mine. Cum rezolv situația asta?

— O să beau niște ceai. Pot să iau un croasant pentru mai târziu?

Mă privește cu suspiciune, iar eu îi zâmbesc cu inocență.

— Nu-mi strica plăcerea, Anastasia, mă avertizează el cu blândețe.

— O să mănânc mai târziu. Pe la șapte jumătate… e bine?

— În regulă.

Se uită către mine și, pe bune, trebuie să mă concentrez din răsputeri să nu mă strâmb la el.

— Îmi vin să-mi dau ochii peste cap către tine.

— Păi, de ce nu, fă asta și chiar că-mi faci ziua frumoasă, spune el cu asprime.

Mă uit la tavan.

— Păi, o bătaie la fund m-ar trezi, presupun.

Îmi țugui buzele într-o contemplare tăcută. Christian rămâne cu gura căscată.

— Pe de altă parte, nu vreau ca tu să fii tot timpul încins și tulburat. Climatul de-aici e și-așa îndeajuns de fierbinte.

Ridic din umeri cu nonșalanță. Christian închide gura și se străduiește din răsputeri să se arate

nemulțumit, dar eșuează mizerabil. Văd cum umorul îi licăre undeva în spatele ochilor.

— Ca întotdeauna, ești o provocare, domnișoară Steele. Bea-ți ceaiul.

Observ eticheta Twinings și, în sinea mea, inima-mi cântă. *Vezi, îi pasă,* ține să-mi atragă atenția Vocea interioară. Stau cu fața la ea, delectându-mă cu frumusețea lui. O să mă satur vreodată de bărbatul ăsta?

Când să părăsim camera, Christian îmi aruncă o bluză de trening.

— O să ai nevoie de asta.

Mă uit la el nedumerită.

— Crede-mă.

Rânjește, se apleacă și mă sărută iute pe buze, după care mă apucă de mână și ieșim.

Afară, în răcoarea zorilor, valetul îi întinde lui Christian un set de chei de la o mașină sport cu înfățișare spectaculoasă și având acoperiș din prelată. Ridic o sprânceană către Christian, care îmi zâmbește afectat.

— Știi, uneori mi se pare nemaipomenit să fiu eu, spune cu un zâmbet conspirativ, dar infatuat, pe care pur și simplu nu-l pot imita.

E absolut adorabil când e jucăuș și fără griji. Îmi deschide portiera cu o plecăciune exagerată și mă urc în mașină. E într-o dispoziție atât de bună!

— Unde mergem?

— O să vezi.

Zâmbește când pornim la drum și o luăm pe Savannah Parkway. Programează GPS-ul, apasă un buton de pe volan și începe o piesă clasică.

— Ce-i asta? întreb în timp ce suntem asaltați de sunetul extrem de duios a o sută de viori.

— E din *La Traviata,* o operă de Verdi.

Of, Doamne… e minunată.

— *La Traviata?* Am auzit de ea. Nu-mi amintesc unde. Ce înseamnă?

Christian îmi aruncă o privire și zâmbește cu afectare.

— Păi, literal, „femeia rătăcită”. E inspirată din cartea lui Dumas fiul, *Dama cu camelii.*

— Aha. Am citit-o.

— Mă gândeam eu.

— Curtezana condamnată.

Mă foiesc jenată. *Oare încearcă să-mi comunice ceva?*

— Hmm, e o poveste deprimantă, bâigui eu.

— Prea deprimantă? Vrei să alegi ceva muzică? Asta e pe iPod-ul meu.

Christian are din nou pe față zâmbetul lui tainic. Nu-i văd iPod-ul pe nicăieri. Atinge pe ecranul consolei dintre noi și, iată, apare un playlist.

— Tu alegi.

Zâmbește și știu că e o provocare.

iPod-ul lui Christian Grey – asta trebuie să fie interesant. Derulez lista pe ecran și găsesc melodia perfectă. Apăs pe „play”. Nu l-aș fi crezut fan al lui Britney. Ritmul techno, mixat special pentru club, ne ia cu asalt, iar Christian dă volumul mai încet. Poate că e prea devreme: Britney în piesa ei cea mai erotică.

— „*Toxic*”, ei? rânjește Christian.

— Nu știu ce vrei să spui, zic eu, mimând inocența.

Zeița mea intimă stă pe un podium, așteptându-și medalia de aur. A dat muzica mai încet. Victorie!

— N-am copiat eu cântecul ăla pe iPod-ul meu, spune el pe un ton relaxat și apasă pe accelerație, astfel încât mă pomenesc lipită de spătarul fotoliului în timp ce mașina gonește pe autostradă.

Ce? Știe ce face, nemernicul. *Cine l-a copiat?* Iar eu sunt nevoită s-o ascult pe Britney iar și iar. *Cine… cine?*

Cântecul se încheie și iPod-ul sare la un cântec trist cu Damien Rice. Cine? Cine? Mă uit afară pe geam și simt că-mi fierbe stomacul. Cine?

— Leila l-a copiat, răspunde el gândului meu nerostit.

Cum naiba reușește asta?

— Leila?

— O fostă, care a copiat cântecul pe iPod.

Damien își cântă melodia pe fundal în timp ce eu rămân împietrită. O fostă… o fostă supusă? O fostă…

— Una dintre cele cincisprezece? întreb.

— Da.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Am terminat.

— De ce?

O, Doamne, e prea devreme pentru genul ăsta de conversație. Dar pare relaxat, fericit chiar, și, mai mult, vorbăreț.

— A vrut mai mult.

Are o voce scăzută, introspectivă chiar, și lasă propoziția să umple spațiul dintre noi.

— Și tu n-ai acceptat? întreb fără să mă gândesc.

Fir-ar să fie, chiar vreau să știu?

El clatină din cap.

— N-am vrut niciodată mai mult, până te-am întâlnit pe tine.

Tresar, de-a dreptul tulburată. Nu asta vreau? El vrea mai mult. *Și el vrea!* Zeița mea intimă a coborât de pe podium cu un salt mortal pe spate și acum face roata în jurul stadionului. Nu e vorba numai despre mine.

— Ce s-a întâmplat cu celelalte paisprezece? întreb.

Dumnezeule, e dispus să vorbească – profită de ocazie.

— Vrei o listă? Divorțate, decapitate, moarte?

— Nu ești Henric al VIII-lea.

— OK. Fără vreo ordine anume, n-am avut relații pe termen lung decât cu patru femei, în afară de Elena.

— Elena?

— Pentru tine e doamna Robinson.

Abia schițează zâmbetul lui tainic.

Elena! Mama mă-sii! Întruchiparea răului are un nume, și unde mai pui că are o sonoritate străină. Îmi vine în minte viziunea unei vampe splendide, cu pielea palidă, cu părul ca pana corbului și buze rubinii, și știu că e frumoasă. *Nu trebuie să insist. Nu trebuie să insist.*

— Ce s-a întâmplat cu cele patru? întreb, ca să-mi abat gândurile.

— Atât de curioasă, atât de însetată de informații, domnișoară Steele, mă dojenește el în joacă.

— Serios, domnule „Când-îți-vine-ciclul”?

— Anastasia – un bărbat trebuie să știe lucrurile astea.

— Pe bune?

— Eu, da.

— De ce?

— Pentru că nu vreau să rămâi gravidă.

— Nici eu! măcar câțiva ani de-acum încolo.

Christian clipește, surprins, după care se relaxează vizibil. OK. Christian nu vrea copii. Acum sau niciodată. Sunt tulburată în urma accesului său neașteptat și fără precedent de candoare. Să fie de la dimineața timpurie? Ceva în apa din Georgia? Aerul din Georgia? Ce altceva mai vreau să știu? *Carpe diem.*

— Deci, cu celelalte patru ce s-a întâmplat? întreb.

— Una a cunoscut pe altcineva. Celelalte trei voiau… mai mult. Pe atunci nu îmi ardea de mai mult.

— Și celelalte? insist.

Se uită la mine scurt și clatină din cap.

— Pur și simplu, n-a mers.

Oho, o mulțime de informații de procesat. Mă uit în oglinda laterală a mașinii și remarc pata de roz și acvamarin de pe cerul din spatele mașinii. Zorii ne urmăresc.

— Unde mergem? întreb, nedumerită, privind în față la Interstate 95.

Ne îndreptăm spre sud, asta e tot ce știu.

— Un aerodrom.

— Sper că nu ne întoarcem în Seattle?

Tresar, alarmată. Nici măcar nu mi-am luat la revedere de la mama. Dumnezeule, mă așteaptă la cină. Râde.

— Nu, Anastasia, o să ne desfătăm cu a doua dintre distracțiile mele preferate.

— A doua? îl întreb nedumerită.

— Da. Pe prima, ți-am spus-o de dimineață.

Mă uit la profilul lui splendid, încruntându-mă și scormonindu-mi creierul.

— Să mă desfăt cu tine, domnișoară Steele. Asta trebuie să fie în fruntea listei. În orice fel pot să te am.

Oh.

— Ei bine, și pe lista mea de priorități perverse și distractive chestia asta e pe un loc fruntaș, bâigui eu roșind.

— Încântat să aud asta, răspunde el sec.

— Deci, cum e cu aerodromul?

Îmi zâmbește și-mi spune.

— Planorism.

Termenul parcă-mi sună cunoscut. L-a mai pomenit o dată.

— Vom porni în urmărirea zorilor, Anastasia.

Se întoarce și îmi zâmbește larg în timp ce GPS-ul îl îndeamnă să facă la dreapta spre ceea ce pare a fi un complex industrial. Oprește lângă o clădire mare și albă cu un indicator pe care scrie ASOCIAȚIA DE PLANORISM BRUNSWICK.

Planăm? O să zburăm cu planorul?

Oprește motorul mașinii.

— Ești pregătită pentru asta? întreabă el.

— Cine pilotează, tu?

— Da.

— Da, te rog!

N-am nicio ezitare. Zâmbește și, aplecându-se, mă sărută.

— Altă premieră, domnișoară Steele, spune în timp ce se dă jos din mașină.

Premieră? Ce fel de premieră? Prima oară când pilotează un planor… Uau! Nu – a spus că a mai facut-o. Mă relaxez. Ocolește mașina și-mi deschide portiera. Cerul s-a preschimbat într-un opal subtil, licărind și strălucind discret din spatele unor nori care par desenați de copii. Zorii sunt deasupra noastră.

Luându-mă de mână, Christian mă duce pe o pistă unde sunt parcate mai multe avioane. Lângă ele ne așteaptă un bărbat ras în cap și cu o privire dură, însoțit de Taylor.

Taylor! Oare Christian nu pleacă nicăieri fără omul ăsta? Îi zâmbesc radios, iar el îmi răspunde cu un zâmbet amabil.

— Domnule Grey, dânsul este pilotul dumneavoastră de remorcare, domnul Mark Benson, spune Taylor.

Christian și Benson își strâng mâinile și încep o conversație ce pare foarte tehnică, despre viteza și direcția vântului, și altele asemenea.

— Salut, Taylor, murmur eu sfioasă.

— Domnișoară Steele. Mă salută cu o mișcare a capului, iar eu mă încrunt. Ana, se corectează el. În ultimele zile, a fost un adevărat coșmar. Mă bucur că ne aflăm aici, îmi destăinuie el pe un ton conspirativ.

Oh, asta e chiar o veste! De ce? Cu siguranță că nu din cauza mea! Joia revelațiilor! Trebuie să fie ceva în apa din Savannah care-i face pe bărbații ăștia să devină ceva mai deschiși.

— Anastasia, mă cheamă Christian. Vino.

Îmi întinde mâna.

— Ne vedem mai târziu.

Îi zâmbesc lui Taylor care, după ce mă salută scurt, se întoarce în parcare.

— Domnule Benson, ea e iubita mea, Anastasia Steele.

— Încântat să vă cunosc, murmur eu în timp ce ne strângem mâinile.

Benson îmi adresează un zâmbet năucitor.

— Asemenea, spune el și îmi dau seama după accent că e britanic.

Luându-l pe Christian de mână, simt în pântec cum îmi crește senzația de excitare. *Uau… zbor cu planorul!* Îl urmăm pe Mark Benson către pistă. El și Christian poartă o conversație tehnică. Prind și eu esența. Vom zbura cu un Blanik L-23, care se pare că e mai bun decât L-13, deși disputa nu e tranșată definitiv. Benson va zbura cu un Piper Pawnee. De cinci ani pilotează avioane de tracțiune. Toate astea nu înseamnă nimic pentru mine, dar e o plăcere să te uiți la Christian, care e atât de animat și de în elementul lui.

Avionul propriu-zis e lung și vopsit în alb cu dungi oranj. Are o carlingă mică, cu două locuri, una în fața celeilalte. Este atașată cu un cablu lung și alb de un avion mic, convențional, cu o singură elice. Benson deschide cupola transparentă și mare a Perspex-ului, care încadrează carlinga, ceea ce ne permite să ne urcăm.

— Mai întâi, trebuie să vă prindeți parașuta.

Parașuta!

— Lasă că mă ocup eu de asta, îl întrerupe Christian și ia harnașamentul de la Benson, care îi zâmbește ascultător.

— O să aduc niște balast, zice Benson și se duce la avion.

— Îți cam place să mă legi de tot felul de lucruri, observ eu sec.

— Domnișoară Steele, habar n-ai. Uite, pune-ți harnașamentul ăsta.

Fac cum mi se spune, sprijinindu-mă cu o mână de umărul lui. Christian își rigidizează un pic postura, fără să se miște. De îndată ce îmi vâr picioarele în bucle, îmi ridică parașuta sus și îmi

bagă mâinile printre curelele de la umeri. Cu îndemânare, strânge harnașamentul și întinde toate curelele.

— Așa, e bine, spune el cu blândețe, dar ochii în scânteiază. Mai ai legătura pentru păr de ieri?

Încuviințez din cap.

— Vrei să-mi prind părul?

— Da.

Mă conformez rapid solicitării lui.

— Gata, poți să urci, îmi ordonă Christian.

E în continuare la fel de autoritar. Dau să mă urc pe locul din spate.

— Nu, în față. Pilotul stă în spate.

— Dar o să poți vedea?

— Fără probleme, zice rânjind.

Nu cred că l-am văzut vreodată atât de fericit – autoritar, dar fericit. Mă urc în avion, așezându-mă în fotoliul din piele. E surprinzător de confortabil. Christian se apleacă, îmi trage harnașamentul peste umeri, scoate dintre picioarele mele cureaua inferioară și o prinde cu catarama care-mi stă pe burtă. Strânge bine toate celelalte curele.

— Hmm, de două ori în aceeași dimineață, sunt un bărbat norocos, îmi șoptește el și mă sărută repede. N-o să dureze mult – douăzeci, maxim treizeci de minute. Curenții termici nu sunt grozavi în perioada asta a dimineții, dar la ora asta acolo sus e absolut uluitor. Sper că nu ești neliniștită.

— Sunt nerăbdătoare, zic și zâmbesc din toată inima.

De unde-mi vine rânjetul ăsta ridicol? De fapt, o parte din mine e îngrozită. Zeița mea intimă s-a pitit sub o pătură în spatele canapelei.

— Bun, zice el zâmbindu-mi și mângâindu-mi fața, după care dispare.

Aud și simt niște mișcări în timp ce se urcă în spatele meu. Bineînțeles că m-a prins în hamuri atât de strâns, încât nu mă pot mișca să-l văd… tipic! Suntem la foarte mică înălțime deasupra

solului. În fața mea e un tablou cu cadrane, pârghii și o manetă. Nu mă ating de nimic.

Mark Benson apare cu un zâmbet optimist și-mi controlează curelele, după care verifică podeaua carlingii. Cred că acolo e balastul.

— Da, e în regulă. Prima oară? mă întreabă.

Sunt bucuroasă că n-am mâncat nimic. Sunt mai mult decât agitată și nu cred că stomacul meu ar fi suportat prea bine mâncarea, agitația și decolarea. Încă o dată, mă încredințez mâinilor pricepute ale acestui bărbat frumos. Mark închide capacul carlingii, se duce la avionul din față și se urcă în el.

Elicea avionului Piper pornește, iar stomacul meu se revoltă. *Dumnezeule… chiar fac asta.* Mark Benson rulează lent pe pista de decolare și, când cablul preia efortul, resimțim șocul pornirii de pe loc. Am plecat. Aud un schimb de interpelări în stația radio din spate. Cred că Mark vorbește cu turnul de control – dar nu-mi dau seama ce spune. Prindem și noi viteză odată cu Piperul. Aeroplanul se hurducăie și în fața noastră avionul monomotor încă n-a părăsit solul. Doamne, vom reuși să ne ridicăm? Și deodată stomacul îmi dispare din gât și cade liber prin corpul meu până la sol – suntem în aer.

— Am decolat, iubito! strigă Christian din spatele meu.

— Și suntem doar noi doi în carlingă.

Nu aud decât șuieratul vântului care bate în jur și huruitul îndepărtat al motorului Piper-ului.

Mă țin atât de strâns de marginea scaunului, încât mi s-au albit degetele. Ne îndreptăm spre vest, înspre interiorul continentului, departe de soarele care răsare, câștigăm înălțime și trecem peste câmpii, păduri, case și Interstate 95.

Maaamă! E absolut uluitor, doar cerul e deasupra noastră. Lumina este extraordinară, difuză și cu o nuanță caldă, și-mi amintesc cum José trăncănea despre „ora magică”, acel moment

al zilei pe care fotografii îl adoră – ăsta e… imediat după zori, iar eu trăiesc acest moment împreună cu Christian.

Brusc, îmi amintesc de expoziția lui José. Hmm. Trebuie să-i spun lui Christian. Mă întreb în treacăt cum o să reacționeze. Dar amân grija asta pentru mai târziu, în clipa asta vreau să mă bucur de zbor. Crescând altitudinea, îmi pocnesc urechile, iar solul rămâne tot mai jos. E atât de pașnic totul. Înțeleg pe deplin de ce-i place aici, sus. Departe de BlackBerry și de toate presiunile de la locul de muncă.

Stația radio se trezește la viață, iar Mark ne amintește că ne aflăm la nouă sute de metri. Dumnezeule, mi se pare mult. Mă uit în jos, la sol, și observ că nu mai pot să disting clar nimic.

— Decuplare, spune Christian în stație și deodată Piper-ul dispare și, simultan, încetează și senzația că suntem tractați. Plutim, plutim deasupra Georgiei.

Doamne, Dumnezeule – ce emoționant e! Aeroplanul se înclină și se întoarce când aripa se lasă în jos, iar noi ne îndreptăm în spirală către soare. Icar. Asta e. Zbor aproape de soare, dar el e cu mine și mă călăuzește. Înțelegerea acestui fapt mă face să tresar surprinsă. Plutim în spirală și panorama în lumina acestei dimineți este spectaculoasă.

— Ține-te bine! strigă el și plonjăm din nou – doar că de data asta nu se mai oprește.

Deodată, sunt cu capul în jos, privind la sol prin acoperișul transparent al carlingii.

Țip zgomotos, brațele se despart de corp cu un gest automat, și mă sprijin cu palmele rășchirate pe Perspex ca să nu cad. Îl aud râzând. *Ticălosul!* Dar bucuria lui e molipsitoare, astfel că încep să râd și eu în timp ce el îndreaptă planorul.

— Mă bucur că n-am mâncat nimic! strig către el.

— Da, privind retrospectiv lucrurile, e bine că n-ai mâncat, pentru că am s-o fac din nou.

Înclină planorul încă o dată până când ajungem cu capul în jos. De data asta, fiind pregătită, mă agăț de harnașament, dar oricum rânjesc și chicotesc prostește. Aduce din nou planorul în poziția normală.

— Frumos, nu-i așa? strigă el.

— Da.

Zburăm, planând maiestuos prin aer, ascultând vântul și liniștea, în lumina dimineții. Cine ar putea să ceară mai mult?

— Vezi joystickul din fața ta? strigă el din nou.

Mă uit la mânerul care se înalță între picioarele mele. *Oh, nu,* unde vrea să ajungă cu asta?

— Ține-te de el.

Of, drace! O să mă facă să pilotez planorul. Nu!

— Haide, Anastasia. Apucă-l, mă îndeamnă el mai vehement.

Cu timiditate, îl apuc și simt înclinarea și devierea a ceea ce presupun că sunt cârma și aripioarele sau cum naiba s-o fi numind ceea ce ține chestia asta în aer.

— Ține-te bine… ține-o stabilă. Vezi cadranul din mijloc, din fața ta? Menține acul exact la centru.

Îmi simt inima în gură. Incredibil! Pilotez un planor… Plutesc în înalt.

— Bravo! zice Christian, părând încântat.

— Sunt uluită că m-ai lăsat să preiau controlul, strig.

— Ai fi uimită de ceea ce te-aș lăsa să faci, domnișoară Steele.

Am preluat din nou controlul.

Simt cum joystickul se mișcă brusc și îi dau drumul în timp ce coborâm în spirală câțiva metri, iar urechile încep să-mi pocnească din nou. Solul se apropie de noi și am senzația că s-ar putea să ne prăbușim în scurt timp. Doamne, e înfricoșător.

— BMA, aici e BGN Papa Three Alpha, intrăm pe pista șapte din stânga, în direcția vântului, spre iarbă, BMA.

Christian vorbește pe tonul lui autoritar obișnuit. Turnul transmite ceva drept răspuns prin radio, dar nu se înțelege ce spune. Plutim din nou într-un cerc larg, apropiindu-ne de sol. Văd aeroportul, pistele de aterizare și zburăm iar peste Interstate 95.

— Ține-te bine, iubito. Poate să se lase cu zdruncinături.

După încă un cerc, ne cufundăm și dintr-odată ne aflăm pe sol cu o bufnitură scurtă, gonind pe iarbă – *Dumnezeule!* Îmi clănțănesc dinții în timp ce ne hurducăim pe sol cu o viteză alarmantă, până când în sfârșit ne oprim. Planorul se leagănă, apoi se lasă pe partea dreaptă. Trag adânc aer în plămâni în timp ce Christian se apleacă și deschide capacul carlingii, după care se dă jos și începe să se întindă.

— Cum a fost? întreabă el, cu ochii de un cenușiu-argintiu strălucitor și ametitor.

Se apleacă pentru a-mi desface cataramele.

— A fost extraordinar. Mulțumesc, șoptesc eu.

— A fost mai mult? întreabă, cu o voce în care se întrezărește speranța.

— Mult mai mult, murmur, iar el zâmbește larg.

— Haide.

Îmi întinde mâna, iar eu mă dau jos din carlingă.

De îndată ce cobor, mai ia în brațe și mă lipește de corpul lui. Într-o clipită, mâna lui ajunge în părul meu, trăgând ușor de el în așa fel încât îmi lasă capul pe spate. Mă sărută, îndelung, cu forță și cu pasiune, vârându-și limba în gura mea. Respirația i se întețește, ardoarea lui… *Doamne* – sexul lui… suntem pe un câmp. Dar nu-mi pasă. Îmi încleștez mâinile în părul lui, ancorându-l de mine. Îl vreau, aici, acum, pe pământ. Se rupe din îmbrățișare și se uită în jos la mine, ochii lui fiind acum întunecați și luminoși în lumina dimineții,

plini de o senzualitate brută și arogantă. Uau! Îmi taie respirația.

— Micul dejun, șoptește el, făcând să sune cuvintele delicios de erotic.

Cum reușește să facă niște banalități precum bacon cu ouă să sune precum fructul oprit? E o abilitate extraordinară. Se întoarce, mă prinde de mână și ne îndreptăm spre mașină.

— Și planorul?

— Cineva o să se ocupe și de ăla, spune el nepăsător. Acum mergem să mâncăm.

Tonul lui e lipsit de echivoc.

Mâncare! Vorbește despre mâncare, când, de fapt, nu-l vreau decât pe el.

— Hai, zice zâmbind.

Nu l-am văzut niciodată ca acum, și e o bucurie să-l privești. Merg lângă el, mână în mână, cu un rânjet stupid și caraghios lipit pe față. Îmi amintește de ziua petrecută cu Ray la Disneyland, când aveam zece ani A fost o zi perfectă, iar ziua aceasta se anunță cu siguranță că va fi la fel.

Înapoi în mașină, pe drumul de întoarcere spre Savannah, pe Interstate 95, alarma telefonului se declanșează. A, da… pilula.

— Ce-a fost asta? întrebă Christian curios, uitându-se la mine.

Scotocesc prin geantă după pachet.

— Alarma pentru pilulă, bâigui eu în timp ce roșeața îmi cuprinde obrajii.

Buzele i se curbează într-un zâmbet.

— Bun, bravo. Urăsc prezervativele.

Roșesc și mai tare. Are același aer de superioritate ca de fiecare dată.

— Îmi place că m-ai prezentat lui Mark ca iubita ta, murmur.

— Păi, nu asta ești? zice, ridicând o sprânceană.

— Asta sunt? Credeam că vrei o supusă.

— Așa am vrut, Anastasia, și vreau în continuare. Dar ți-am spus, vreau și mai mult.

O, Doamne! Trece printr-o schimbare și speranța mă cuprinde, lăsându-mă cu sufletul la gură.

— Sunt foarte fericită că vrei mai mult, șoptesc eu.

— Țelul nostru este să oferim plăcere, domnișoară Steele.

Zâmbește afectat când oprim la International House of Pancakes[14].

— IHOP!

Îi zâmbesc lui Christian și nu-mi vine să cred. Cine ar fi crezut…? Christian Grey la IHOP.

E 8.30 dimineața, dar în restaurant e liniște. Miroase a aluat dulce, mâncare prăjită și a dezinfectant. *Mmm… nu e o aromă așa de ispititoare.* Christian mă duce la un separeu.

— Nu mi te-aș fi imaginat niciodată aici, spun în timp ce ne așezăm.

— Tata ne ducea la o chestie din asta ori de câte ori mama era plecată la câte o conferință medicală. Era secretul nostru.

Îmi zâmbește, cu ochii dansând, apoi ia un meniu, trecându-și o mână prin părul răvășit.

— Știu ce vreau, zice el cu o voce scăzută și răgușită.

Ridic privirea la el și văd că se uită la mine în felul acela care-mi contractă toți mușchii din pântec și-mi taie respirația, cu ochii lui întunecați și pârjolitori. *Dumnezeule mare!* Mă uit la el și sângele-mi cântă prin vene, răspunzând chemării lui.

— Vreau ce vrei și tu, îi răspund în șoaptă.

El trage aer cu forță în piept.

— Aici? întreabă el sugestiv, ridicând o sprânceană la mine, zâmbind vicios, cu vârful limbii prins între dinți.

O, Doamne… sex în IHOP. Expresia i se schimbă, devenind mai întunecată.

— Nu-ți mai mușca buza, îmi ordonă el. Nu aici, nu acum.

Privirea i se înăsprește momentan și, pentru o clipă, arată delicios de amenințător.

— Numai pentru că nu pot să te am aici, nu mă ispiti.

— Bună, mă numesc Leandra. Cu ce vă pot servi… ăă… oameni buni… ăă… azi, în dimineața asta…?

Vocea îi șovăie și nu-și mai găsește cuvintele în momentul în care îl vede în toată splendoarea pe domnul Făt-Frumos aflat vizavi de mine. Se face stacojie la față și un dram de compasiune îmi înflorește nepoftit în conștiință, pentru că și asupra mea are încă același efect. Prezența ei îmi permite să scap pentru scurt timp de căutătura lui senzuală.

— Anastasia? mă îndeamnă el, ignorând-o, și nu cred că altcineva ar putea să-mi încarce numele de atâta senzualitate cum a făcut el în acel moment.

Înghit în sec, rugându-mă să nu mă înroșesc la fel de tare ca Leandra.

— Ți-am zis, o să iau ce iei și tu.

Vorbesc încet, iar se uită la mine cu ochi flămânzi. Dumnezeule, zeița mea intimă e pe cale să leșine. *Sunt pregătită pentru jocul ăsta?*

Leandra se uită când la mine, când la el. Practic, fața ei are aceeași culoare ca și părul ei roșu și lucios.

— Să vă mai las un minut să vă hotărâți?

— Nu, știm ce vrem.

Gura lui Christian tresare într-un zâmbet mic și sexy.

— Vrem două porții de clătite cu sirop de arțar și bacon separat, două pahare de suc de portocale, o cafea neagră cu lapte și un ceai English Breakfast, dacă aveți, comandă Christian, fără să-și ia privirea de la mine.

— Va mulțumesc, domnule. Asta e tot? șoptește Leandra, uitându-se oriunde, numai la noi, nu.

Amândoi ne întoarcem și ne uităm lung la ea, iar Leandra se înroșește din nou și își ia tălpășița de acolo.

— Știi, nu prea e corect.

Mă uit în jos la tăblia mesei, trasând pe ea un model cu degetul arătător, în încercarea de a părea nonșalantă.

— Ce nu e corect?

— Felul cum dezarmezi oamenii. Femeile. Pe mine.

— Te dezarmez eu pe tine?

— Tot timpul, pufnesc eu.

— E vorba doar despre înfățișarea fizică, Anastasia, spune el cu blândețe.

— Nu, Christian, e vorba de mult mai mult.

Fruntea i se încrețește.

— Mă dezarmezi total, domnișoară Steele. Inocența ta. Spulberă toate prostiile.

— De-aia te-ai răzgândit?

— M-am răzgândit?

— Da – în privința… ăă… noastră.

Își mângâie bărbia gânditor cu degetele lui lungi și pricepute.

— Nu cred că m-am răzgândit în adevăratul sens al cuvântului. Doar că trebuie să ne redefinim parametrii, să ne redesenăm liniile de front, dacă vrei. Putem face să funcționeze asta, sunt sigur. Vreau ca tu să fii supusa mea în sala de jocuri. În afară de asta… ei bine, cred că totul se poate discuta. Alea sunt exigențele mele, domnișoară Steele. Ce ai de spus în privința asta?

— Deci, o să pot să dorm cu tine? În patul tău?

— Asta vrei?

— Da.

— Atunci, sunt de acord. Și-apoi, dorm foarte bine când te afli în patul meu. Habar n-am avut.

Își încrețește fruntea în timp ce vocea îi scade în intensitate.

— M-am temut c-o să mă părăsești dacă n-o să fiu de acord cu toate astea, șoptesc eu.

— Nu plec nicăieri, Anastasia. Și-apoi…

Fraza rămâne neterminată și, după ce se gândește un timp, adaugă:

— Urmăm sfatul tău, definiția ta: compromisul. Așa mi-ai scris într-un e-mail. Și, până acum, funcționează pentru mine.

— Îmi place la nebunie că vrei mai mult, murmur eu sfioasă.

— Știu.

— De unde știi?

— Crede-mă. Știu.

Îmi zâmbește afectat. Ascunde ceva. *Ce?*

În clipa aceea, Leandra sosește cu micul nostru dejun și conversația noastră încetează. Stomacul îmi forfotește, amintindu-mi cât de înfometată sunt. Christian privește cu un aer enervant de aprobator cum devorez tot ce am în farfurie.

— Pot să-ți fac cinste? îl întreb pe Christian.

— Cum?

— Să plătesc eu masa asta.

Christian pufnește disprețuitor.

— Nu cred.

— Te rog. Vreau eu.

Se încruntă la mine.

— Tu chiar vrei să mă emasculezi complet?

— Ăsta e probabil singurul loc unde-o să fiu în stare să plătesc.

— Anastasia, apreciez că te-ai gândit la asta. Chiar apreciez. Dar, nu.

Îmi țugui buzele.

— Să nu te-ncrunți, mă amenință el, ochii scânteindu-i amenințător.

Bineînțeles că nu mă întreabă de adresa mamei mele. O știe deja, ca un adevărat hărțuitor ce e. Când parchează în fața casei, nu mai comentez. Ce rost ar avea?

— Vrei să intri? întreb cu sfială.

— Am de lucru, Anastasia, dar o să mă întorc diseară. La ce oră?

Ignor junghiul nepoftit de dezamăgire. De ce vreau să petrec fiecare minut cu acest zeu al sexului ahtiat după control? A, da, m-am îndrăgostit de el, iar el poate să-și ia zborul.

— Mulțumesc… pentru mai mult.

— Plăcerea e de partea mea, Anastasia.

Mă sărută, iar eu inhalez mirosul sexy de Christian.

— Ne vedem mai târziu.

— Încearcă să mă oprești, șoptește el.

Îi fac cu mâna în timp ce pleacă cu mașina în soarele Georgiei. Încă-i mai port bluza de trening și chiloții și mi-e prea cald.

În bucătărie, maică-mea cade pradă unei teribile tulburări. Nu i se întâmplă în fiecare zi să fie gazda unui multimiliardar, iar asta o stresează de-a binelea.

— Cum îți e, iubito? întreabă ea, iar eu roșesc pentru că îmi dau seama că știe ce am făcut noaptea trecută.

— Sunt bine. Christian m-a dus la planorism în dimineața asta.

Sper ca noua informație să-i distragă atenția.

— La planorism? Adică într-un avion mic, fără motor? Genul ăla de planorism?

Încuviințez cu o mișcare a capului.

— Uau!

Rămâne fără grai – un concept nou pentru mama mea. Se uită la mine cu gura căscată, dar în cele din urmă își revine și-și reia interogatoriul.

— Cum a fost noaptea trecută? Ați vorbit?

Dumnezeule! Mă fac stacojie la față.

— Am vorbit – noaptea trecută și azi. E mai bine.

— Bun.

Își îndreaptă atenția înapoi la cele patru cărți de bucate pe care le-a deschis pe masa din bucătărie.

— Mamă… dacă vrei, gătesc eu pentru seara asta.

— E drăguț din partea ta, iubito, dar lasă că vreau eu să fac asta.

— În regulă.

Fac o grimasă, știind prea bine că, la mama, gătitul e o chestiune de noroc. Poate că a devenit mai pricepută de când s-a mutat în Savannah cu Bob. Era o vreme când n-aș fi pedepsit pe nimeni să mănânce ce gătea ea… nici măcar pe – pe cine urăsc eu? A, da – doamna Robinson – Elena. Mă rog, poate că pe ea. *Oare-am s-o întâlnesc vreodată pe blestemata asta de femeie?*

Decid să-i trimit un „mulțumesc" rapid lui Christian.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Planorismul prin opoziție cu provocarea durerii
Data: 2 iunie 2011, 10.20 EST
Către: Christian Grey

Uneori, chiar că știi cum să faci o fată să se simtă minunat.

Mulțumesc.

Ana

De la: Christian Grey
Subiect: Planorism versus provocarea durerii
Data: 2 iunie 2011, 10.24 EST
Către: Anastasia Steele

Prefer oricare dintre cele menționate mai sus sforăitului tău. Și eu m-am simțit bine.

Dar, când sunt cu tine, întotdeauna mă simt așa.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: SFORĂIT
Data: 2 iunie 2011, 10.26 EST

Către: Christian Grey

EU NU SFORĂI. Și, dacă sforăi, nu e prea elegant din partea ta să-mi scoți ochii pentru asta.

Nu ești un gentleman, domnule Grey! Și, pe deasupra, te mai afli și în Deep South[15]!

Ana
De la: Christian Grey
Subiect: Somnilocvie
Data: 2 iunie 2011, 10.28 EST
Către: Anastasia Steele

N-am susținut niciodată că aș fi un gentleman, Anastasia, și cred că ți-am demonstrat acest aspect în numeroase ocazii. Nu mă intimidează majusculele tale ȚIPĂTOARE. Dar am să-ți mărturisesc o minciună nevinovată: nu – nu sforăi, dar vorbești. Și e fascinant.

Ce s-a întâmplat cu sărutul meu?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Fir-ar! Știu că vorbesc în somn. Kate mi-a spus-o de mai multe ori. Ce naiba oi fi spus? *Oh, nu.*
De la: Anastasia Steele
Subiect: Spune tot
Data: 2 iunie 2011, 10.32 EST
Către: Christian Grey

Ești un mojic și un bădăran – în mod cert, nu un gentleman.

Așadar, ce-am spus? Nu mai primești niciun sărut până nu spui tot!
De la: Christian Grey

Subiect: Frumoasa adormită și vorbăreață
Data: 2 iunie 2011, 10.35 EST
Către: Anastasia Steele

Ar fi total neelegant din partea mea să-ți spun și deja am fost mustruluit pentru asta.

Dar, dacă ești cuminte și te porți frumos, s-ar putea să-ți spun în seara asta. Acum chiar că trebuie să intru într-o ședință.

Pe mai târziu, iubi.

Christian Grey
CEO, Mojic & Bădăran, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Foarte bine! O să păstrez tăcerea până diseară. Fac spume. *Dumnezeule!* Dacă i-am spus în somn că-l urăsc sau, și mai rău, că-l iubesc! Of, sper că nu. Nu sunt încă pregătită să-i spun asta și sunt sigură că nici el nu e pregătit să audă, dac-o vrea să audă vreodată. Mă uit urât la computer și decid că, indiferent de ce-o găti mama, o să fac pâine ca să-mi rezolv frustrările în timp ce frământ coca.

Mama s-a hotărât pentru gazpacho și cotlete marinate în ulei de măsline, usturoi și lămâie. Lui Christian îi place carnea și e simplu de preparat. Bob s-a oferit să se ocupe de grătar. *Care-i treaba cu bărbații și focul?* Mă gândesc la asta în timp ce umblu după mama prin supermarket cu căruciorul pentru cumpărături.

În timp ce ne uităm în vitrina cu carne crudă, îmi sună telefonul. Mă grăbesc să răspund, crezând că e Christian. Nu recunosc numărul.

— Alo? răspund cu sufletul la gură.

— Anastasia Steele?

— Da.

— Elizabeth Morgan, de la SIP, la telefon.

— A… bună.

— Te-am sunat ca să-ți ofer postul de asistent al domnului Jack Hyde. Am dori să începi de luni.

— Uau! E grozav. Va mulțumesc!

— Știi detaliile legate de salariu?

— Da. Da… este – adică, accept oferta dumneavoastră. Mi-ar plăcea să vin să lucrez la dumneavoastră.

— Excelent. Atunci, ne vedem luni, la 8.30?

— E perfect. La revedere. Și vă mulțumesc.

Zâmbesc cu gura până la urechi către mama.

— Ai primit un job?

Dau din cap plină de veselie, iar ea țipă fericită și mă ia în brațe în mijlocul supermarketului Publix.

— Felicitări, draga mea! Trebuie să cumpărăm niște șampanie!

Bate din palme și țopăie de bucurie. *Are patruzeci și doi de ani sau doisprezece?*

Mă uit la telefon și mă încrunt, pentru că văd un apel pierdut de la Christian. Niciodată nu-mi telefonează el. Îl sun de îndată.

— Anastasia, răspunde el imediat.

— Bună, murmur eu cu sfială.

— Trebuie să mă întorc la Seattle. A apărut o problemă. Sunt în drum spre Hilton Head acum. Te rog să-i transmiți mamei tale scuzele mele – n-am cum să ajung la cină.

Pare foarte formal.

— Sper că nu e nimic grav.

— Am o situație de care trebuie să mă ocup. Ne vedem mâine. O să-l trimit pe Taylor să te ia de la aeroport, dacă nu pot să vin eu însumi.

Vorbește cu răceală. Supărat chiar. Dar, pentru prima oară, nu îmi închipui imediat că e vorba despre mine.

— OK. Sper să rezolvi situația aia. Drum bun.

— Și tu, iubito, murmură el și, cu vorbele astea, Christian al meu s-a întors.

Apoi încheie convorbirea.

Oh, nu. Ultima „situație” pe care a avut-o a fost legată de virginitatea mea. *Dumnezeule, sper că nu e nimic de genul ăsta.* Mă uit la mama mea. Bucuria ei de mai devreme s-a transformat în îngrijorare.

— Christian era. A trebuit să plece la Seattle. Își cere scuze.

— Oh! Ce păcat, draga mea. Dar asta nu înseamnă că nu putem să facem totuși grătarul ăla și acum avem și ceva de sărbătorit – noua ta slujbă! Trebuie să-mi vorbești despre asta.

E după-amiaza târziu și mama și cu mine stăm întinse lângă piscină. Mama s-a relaxat până la punctul la care stă literalmente la orizontală, acum că domnul Megadolari nu mai vine la cină. În timp ce mă prăjesc la soare, în încercarea de a-mi mai atenua paloarea tenului, mă gândesc la seara de ieri și la micul-dejun de azi. Mă gândesc la Christian și rânjetul meu ridicol refuză să dispară. Mi se tot așterne pe față, nepoftit și deconcertant, când îmi amintesc diferitele noastre conversații și ceea ce am făcut… ceea ce a făcut.

În atitudinea lui Christian pare să se fi produs o schimbare majoră. O neagă, dar recunoaște că se străduiește pentru mai mult. Ce să se fi schimbat? Ce s-a modificat de când mi-a trimis acel e-mail lung și de când l-am văzut ieri? Ce a făcut? Mă ridic brusc în capul oaselor, mai-mai să-mi vărs apa minerală. A luat cina cu… ea. Cu Elena.

La dracu!

Când îmi dau seama, simt că mă furnică pielea capului. I-o fi spus aia ceva? Ehe… ce bine era ca eu să fi fost o muscă pe perete în timp ce luau cina. Aș fi aterizat în supa ei sau în paharul cu vin și-aș fi sufocat-o.

— Ce-ai pățit, Ana, iubito? întreabă mama, trezită din amorțeală.

— Am și eu un moment aiurea, mamă. Cât e ceasul?

— Cam șase și jumătate, dragă.

Hmm… Înseamnă că n-a aterizat încă. Oare pot să-l întreb? E bine să-l întreb? Sau poate că ea n-are nicio legătură cu asta. Sper din toată inima să n-aibă. Ce am spus oare în somn? *La naiba!*… vreo remarcă imprudentă în timp ce îl visam pe el, bag mâna în foc. Orice-ar fi sau a fost, sper ca schimbarea aceea importantă să vină de la el, nu datorită ei.

Căldura asta blestemată mă topește. Trebuie să mă arunc din nou în piscină.

În timp ce mă pregătesc de culcare, dau drumul la computer. N-am mai primit nicio veste de la Christian. Nici măcar vreun mesaj c-ar fi ajuns cu bine.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Sosit cu bine?
Data: 2 iunie 2011, 22.32 EST
Către: Christian Grey

Dragă Sir,

Te rog, dă-mi de veste că ai ajuns cu bine. Încep să-mi fac griji. Mă gândesc la tine.

A ta, Ana

Trei minute mai târziu, aud „ping”-ul de la e-mail.

De la: Christian Grey
Subiect: Scuze
Data: 2 iunie 2011, 19.36
Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,

Am ajuns cu bine și te rog să mă scuzi că nu ți-am dat de știre. Nu vreau să-ți provoc niciun fel de griji. Faptul că-ți pasă de mine îmi încălzește inima. Și eu mă gândesc la tine și, ca întotdeauna, aștept cu nerăbdare să te văd mâine.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Oftez. Christian a revenit la tonul oficial.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Situația
Data: 2 iunie 2011, 22.40 EST
Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,
Cred că e cât se poate de evident că țin la tine profund. Cum te-ai putut îndoi de asta?

Sper că „situația" e sub control.

A ta, Ana

P.S. Ai de gând să-mi spui ce-am vorbit în somn?

De la: Christian Grey
Subiect: Pledez pentru al 5-lea Amendament[16]
Data: 2 iunie 2011, 19.45
Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,
Îmi place foarte mult că ții la mine. „Situația" de aici încă nu s-a rezolvat.

Cu privire la P.S.-ul tău, răspunsul este nu.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Pledez pentru nebunie
Data: 2 iunie 2011, 22.48 EST
Către: Christian Grey

Sper că a fost ceva amuzant. Dar trebuie să știi că nu pot accepta niciun fel de responsabilitate pentru ceea ce-mi iese pe gură cât timp sunt inconștientă. De fapt, probabil că ai auzit greșit.

La vârsta ta înaintată, sigur că suferi de puțină surzenie.

De la: Christian Grey
Subiect: Pledez vinovat
Data: 2 iunie 2011, 19.52
Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,
Scuze, poți să vorbești mai tare? Nu te pot auzi.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Pledez pentru nebunie din nou
Data: 2 iunie 2011, 22.54 EST
Către: Christian Grey

Mă înnebunești.

De la: Christian Grey
Subiect: Sper…
Data: 2 iunie 2011, 19.59
Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,

Intenționez să fac exact asta vineri seara. Aștept cu nerăbdare.:)

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Grrrrr
Data: 2 iunie 2011, 23.02 EST
Către: Christian Grey

Sunt, în mod oficial, nervoasă pe tine.
Noapte bună.

Domnișoara A. R. Steele
De la: Christian Grey
Subiect: Pisică sălbatică
Data: 2 iunie 2011, 20.05
Către: Anastasia Steele

Mârâi la mine, domnișoară Steele?

Când am chef de mârâieli, am pisica mea proprie și personală.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Pisica lui proprie și personală? N-am văzut niciodată vreo pisică în apartament. Nu, nu-i mai răspund. Exasperant în cincizeci de feluri. Mă urc în pat și stau cu ochii pironiți în tavan, în timp ce ochii mi se acomodează cu întunericul. Aud un alt ping de la computer. N-am de gând să mă uit. Nu, fără doar și poate că nu. Nu, n-am de gând să mă uit. La naiba! Ca o proastă ce sunt, nu pot să rezist atracției cuvintelor lui Christian Grey.
De la: Christian Grey
Subiect: Ce-ai spus în somn
Data: 2 iunie 2011, 20.20
Către: Anastasia Steele

Anastasia,

Prefer să te aud spunând când ești conștientă de cuvintele pe care le-ai rostit în somn, de-aia nu vreau să-ți spun. Du-te la culcare! La ce gânduri am cu tine pentru mâine, va trebui să fii odihnită.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Oh, nu… Ce naiba am spus? E ceva de rău, așa cum cred, sunt sigură.

Capitolul 25

Mama mă îmbrățișează cu foc.

— Ascultă-ți inima, draga mea, și te rog, te rog mult – încearcă să nu mai despici firul în patru. Relaxează-te și bucură-te de viață. Ești atât de tânără, scumpa mea. Ai atâta viață de trăit, doar să lași lucrurile să se întâmple. Meriți tot ce-i mai bun.

Îmi vorbește în șoaptă, la ureche, iar vorbele ei spuse din suflet mă liniștesc. Mă sărută pe păr.

— Of, mamă.

Lacrimi fierbinți îmi înțeapă ochii în timp ce mă agăț de ea.

— Draga mea, știi cum se spune. Trebuie să săruți o grămadă de broaște până-ți găsești prințul.

Îi adresez un zâmbet cam strâmb, dulce-amar.

— Eu cred c-am sărutat un prinț, mamă. Sper să nu se transforme într-un broscoi.

Îmi oferă cel mai drag, mai matern zâmbet, dovadă de iubire necondiționată și, când ne îmbrățișăm iar, mă minunez de iubirea pe care o simt față de această femeie.

— Ana, vezi că-ți anunță avionul, spune Bob cu glas neliniștit.

— Vii să mă vizitezi, mamă?

— Bineînțeles, iubito – curând. Te iubesc.

— Și eu.

Când îmi dă drumul din brațe, observ că ochii ei sunt roșii de la lacrimile reținute. Urăsc să mă despart de ea. Îl îmbrățișez și pe Bob și mă întorc, îndreptându-mă spre poartă – azi nu am timp pentru sala de așteptare de la clasa business. Încerc să-mi impun să nu mă uit înapoi. Dar o fac… și văd că Bob o ține la piept pe mama, iar lacrimile curg pe obrajii ei. Nici eu nu mi le mai pot opri pe ale mele. Las capul în jos și-mi continui drumul spre poartă, ținându-mi ochii în jos la pardoseala albă și lucioasă, pe care o văd neclar printre lacrimi.

Ajunsă la bord, mă ghemuiesc în fotoliu și încerc să mă adun. Despărțirea de mama e întotdeauna dureroasă… e țicnită, dezorganizată, dar de curând a devenit înțeleaptă și mă iubește. Dragoste necondiționată – ceea ce orice copil merită de la părinții lui. Gândurile rebele îmi înnegurează fruntea, așa că scot afară BlackBerry-ul și mă uit la el deprimată.

Ce știe Christian despre dragoste? Se pare că, în copilărie, n-a primit iubirea necondiționată la care ar fi fost îndreptățit. Simt că mi se strânge inima și cuvintele mamei mele plutesc prin mintea mea ca un zefir: *La naiba – de ce ai nevoie? Vrei să-și lipească un afiș cu neon pe frunte?* Bineînțeles că își închipuie că el mă iubește – doar e mama mea. Crede că eu merit tot ce-i mai bun din orice. Mă încrunt. E adevărat și, într-un moment de surprinzătoare claritate, înțeleg. E foarte simplu: vreau dragostea lui. *Am nevoie* să fiu iubită de Christian Grey. Iată de ce sunt reticentă în privința relației noastre: pentru că la un nivel fundamental recunosc în mine o dorință nestăvilită de a fi iubită și prețuită.

Și din cauza celor cincizeci de vicii ale lui, îmi pun stavilă. BDSM-ul e o distragere de la adevărata problemă. Sexul e uluitor, el e bogat, e frumos, dar toate astea nu au nicio noimă fără iubirea lui, și lucrul care-mi frânge inima cu adevărat este că nu știu dacă el e capabil de iubire. Nici pe el nu se iubește. Îmi amintesc de ura lui față de sine, dragostea *ei* fiind singura formă pe care a găsit-o *acceptabilă*. Pedepsit – biciuit, bătut, sau ce o fi presupus relația lor – el se simte nevrednic de dragoste. De ce se simte așa? Cum poate să se simtă așa? Cuvintele lui mă urmăresc: *E foarte greu să crești într-o familie perfectă când nu ești perfect.*

Închid ochii, imaginându-mi suferința lui, și nici măcar nu pot să încep s-o înțeleg. Mă cutremur când îmi amintesc că e posibil să fi divulgat prea

multe. Ce i-oi fi mărturisit lui Christian în somn? Ce secrete am dezvăluit?

Mă uit lung la BlackBerry în speranța vagă că mi-ar putea da vreun răspuns. Deloc surprinzător, nu e foarte prietenos în privința asta. Dat fiind că încă nu am decolat, decid să-i trimit un e-mail lui Cincizeci de Vicii al meu.

De la: Anastasia Steele
Subiect: În drum spre casă
Data: 3 iunie 2011, 12.53 EST
Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,

Încă o dată sunt aranjată bine-mersi la clasa business, lucru pentru care îți mulțumesc. Număr minutele până când te voi vedea în seara asta și până când te voi tortura ca să aflu de la tine ce mărturisiri nocturne ți-am făcut.

A ta, Ana

De la: Christian Grey
Subiect: În drum spre casă
Data: 3 iunie 2011, 09.58
Către: Anastasia Steele

Anastasia, aștept cu nerăbdare să te văd.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Răspunsul lui mă face să mă încrunt. Pare scurt și formal, nu e obișnuitul lui stil inteligent și spiritual.

De la: Anastasia Steele
Subiect: În drum spre casă
Data: 3 iunie 2011, 13.01 EST
Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,

Sper că totul e în ordine referitor la „situație”. Tonul e-mailului tău e îngrijorător.

Ana
De la: Christian Grey
Subiect: În drum spre casă
Data: 3 iunie 2011, 10.04
Către: Anastasia Steele

Anastasia,

Situația ar putea fi mai bună. N-ai decolat încă? Dacă da, nu mai trebuie să trimiți e-mailuri. Te pui singură într-o situație riscantă, încălcând direct regula referitoare la siguranța ta personală. N-am glumit când am spus ce-am spus despre pedepse.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Fir-ar! Bine. Dumnezeule! Ce îl frământă? Probabil că „situația”. Poate că Taylor o fi plecat pe nepusă masă din serviciul lui sau o fi pierdut la bursă câteva milioane – nu-mi dau seama care-o fi motivul.
De la: Anastasia Steele
Subiect: Reacție exagerată
Data: 3 iunie 2011, 13.06 EST
Către: Christian Grey

Dragă domnule Morocănos,
Ușile avionului sunt încă deschise. Suntem în întârziere, dar numai zece minute. Starea mea de bine și cea a pasagerilor din jurul meu nu e pusă în primejdie. Așa că deocamdată n-ai decât să-ți pui undeva palmele cu mâncărimi.

Domnișoara Steele
De la: Christian Grey

Subiect: Scuze – Palma cu mâncărimi pusă undeva
Data: 3 iunie 2011, 10.08
Către: Anastasia Steele

Anastasia,

Mi-e dor de tine și de gura ta mare, domnișoară Steele.

Vreau să ajungi acasă în siguranță.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.
De la: Anastasia Steele
Subiect: Scuze acceptate
Data: 3 iunie 2011, 13.10 EST
Către: Christian Grey

Acum se închid ușile. N-ai să mai auzi nici pâs de la mine, mai ales ținând cont de surzenia ta.

Pe mai târziu.

Ana.

Opresc BlackBerry-ul, incapabilă să-mi alung anxietatea. Ceva se întâmplă cu Christian. Poate că „situația" a scăpat de sub control. Stau rezemată de spătar, privind în sus la cușeta unde-mi sunt depozitate bagajele. De dimineață, cu ajutorul mamei, am reușit să-i cumpăr lui Christian un mic cadou ca să-i mulțumesc pentru bilet și pentru zborul cu planorul. Zâmbesc la amintirea zborului – a fost ceva deosebit. Încă nu știu dacă o să-i dau cadoul caraghios. S-ar putea să-l considere copilăros – iar dacă-l prind într-o dispoziție mai ciudată, poate că nu. Pe de o parte, aștept cu nerăbdare să mă întorc, iar pe de alta, mi-e teamă de ce mă așteaptă la capătul călătoriei. Pe când trec

în revistă mental toate scenariile care ar putea constitui „situația”, devin conștientă iar că singurul loc gol e cel de lângă mine.

Clatin din cap când îmi trece prin minte gândul că e posibil ca el să fi cumpărat locul învecinat doar ca să nu stau de vorbă cu nimeni. Alung ideea drept ridicolă – nimeni nu poate să fie atât de gelos, atât de obsedat de ideea de control, cu siguranță. Închid ochii când avionul se îndreaptă spre pista de decolare.

Ajung în terminalul pentru sosiri de la Sea-Tac opt ore mai târziu și-l găsesc pe Taylor așteptându-mă cu un afiș pe care scrie Dra A. STEELE. *Ei, nu mai spune!* Dar îmi face bine să-l văd.

— Salut, Taylor.

— Domnișoară Steele, mă salută el formal, dar în ochii lui căprui și ageri văd o umbră de zâmbet.

Pare același dintotdeauna – impecabil în costumul lui de culoarea cărbunelui, cămașă albă și cravată neagră.

— Știu cum arăți, Taylor, nu era nevoie de afișul ăla, și chiar te rog să-mi zici Ana.

— Bine, Ana. Îmi dai voie să îți iau bagajele, te rog?

— Nu, lasă că mă descurc. Mulțumesc.

Buzele i s-au contractat vizibil.

— D-dar, dacă ții neapărat, poți să le iei, mă bâlbâi eu.

— Mulțumesc.

Îmi ia rucsacul și trollerul pentru haine cumpărat de mama.

— Pe aici, domnișoară.

Oftez. E atât de politicos. Îmi amintesc, cu toate că aș vrea să-mi șterg din memorie acest lucru, că omul ăsta mi-a cumpărat lenjerie intimă. Nici măcar Ray n-a trebuit să treacă printr-o asemenea încercare. Ne apropiem în tăcere de SUV-ul Audi negru din parcarea aeroportului și îmi ține portiera deschisă. Mă urc și mă întreb dacă a fost bună

ideea de a purta o fustă atât de scurtă la întoarcerea în Seattle. În Georgia a fost în regulă și m-am simțit bine-venită, aici mă simt expusă. După ce Taylor îmi pune bagajele în portbagaj, pornim spre Escala.

Mergem greu, prinși în traficul de la ora de vârf. Taylor își ține ochii înainte, la drum. „Taciturn” nu e nici măcar un început de descriere pentru omul ăsta.

La un moment dat, nu mai suport tăcerea și zic:

— Ce face Christian, Taylor?

— Domnul Grey e preocupat, domnișoară Steele.

Aha, asta trebuie să fie „situația”. Sap la un filon de aur.

— Preocupat?

— Da, domniță.

Mă încrunt la Taylor, iar el se uită la mine în oglinda retrovizoare și ochii ni se întâlnesc. Nu mai spune nimic. Dumnezeule, poate fi la fel de cusut la gură ca și maniacul controlului însuși.

— E bine?

— Cred că da, domniță.

— Te simți mai bine dacă-mi spui domnișoară Steele?

— Da, domniță.

— Ei, bine atunci.

Asta ne întrerupe conversația și ne continuăm drumul în tăcere.

Încep să cred că recenta scăpare a lui Taylor, când mi-a spus despre Christian că a fost un dezastru ambulant, a fost o anomalie. Poate că se simte jenat din pricina ei, îngrijorat că a fost neloial. Tăcerea e sufocantă.

— Vrei, te rog, să pui niște muzică?

— Sigur că da, domniță. Ce-ați vrea să ascultați?

— Ceva liniștitor.

Văd pe buzele lui Taylor înflorind un zâmbet când ochii noștri se întâlnesc din nou în oglindă.

— Bine, domniță.

Apasă câteva butoane de pe volan și acordurile blânde ale Canonului lui Johann Pachelbel umple spațiul dintre noi. *Oh, da…* de asta aveam nevoie.

— Mulțumesc.

Ascult relaxată muzica în timp ce ne deplasăm lent, dar sigur pe Interstate 5 și intrăm în Seattle.

Douăzeci și cinci de minute mai târziu mă lasă în apropierea fațadei impresionante care constituie intrarea în Escala.

— Am ajuns, domniță, spune el ținându-mi portiera deschisă. Vă aduc eu bagajele sus.

Are o expresie blândă, caldă, serviabilă chiar.

Dumnezeule… Unchiul Taylor, ce mai gând!

— Mulțumesc că m-ai așteptat.

— E o plăcere, domnișoară Steele.

Zâmbește și intrăm în clădire. Portarul ne salută cu o mișcare a capului și ne face semn cu mâna.

În timp ce urc la etajul al treisprezecelea, o mie de fluturi își întind aripile și încep să se agite haotic prin stomacul meu. *De ce sunt atât de neliniștită?* Și știu că se întâmplă așa pentru că habar n-am în ce dispoziție o să-l găsesc pe Christian la sosire. Zeița mea intimă speră într-o anumită dispoziție; Vocea interioară, ca și mine, este frământată.

Ușile ascensorului se deschid și iată-mă în foaier. E atât de ciudat să nu fiu întâmpinată de Taylor. Desigur, parchează mașina. În camera mare, Christian vorbește molcom la telefon, în timp ce se uită prin ușile de sticlă la linia de orizont a orașului, seara. Poartă un costum gri cu sacoul descheiat la nasturi, și-și trece o mână prin păr. E agitat, tensionat chiar. *Oh, nu… ce s-a întâmplat?* Agitat sau nu, tot minunat e de privit. Cum e posibil să arate atât de… frapant?

— Nicio urmă… OK… Da.

Se întoarce și mă vede, și întreaga lui conduită se schimbă. De la tensiune la ușurare și apoi la

altceva: o privire care îi este adresată direct zeiței mele intime, o privire de o voluptate senzuală, pârjolitoare.

Gura mi se usucă și dorința îmi înflorește în trup… *ohooo.*

— Ține-mă la curent, se răstește el și închide telefonul, după care se apropie de mine cu pas hotărât.

Rămân paralizată în timp ce distanța dintre noi se micșorează, iar el mă devorează din priviri. *Fir-ar să fie…* ceva e în neregulă – încordarea din maxilarul lui, anxietatea din jurul ochilor. Își dă jos sacoul, își desface cravata neagră și le aruncă pe amândouă din mers pe canapea. Apoi mă cuprinde cu brațele și mă trage la el, rapid, cu duritate, înșfăcându-mi coada de păr ca să-mi ridice fața înspre el, sărutându-mă de parcă de asta ar depinde viața lui. *Ce naiba?* Mă doare când trage de legătura pentru păr, dar nu-mi pasă. Simt în sărutul lui o disperare, o pornire primitivă. Din cine știe ce motiv, are nevoie de mine, în acest moment, iar eu nu m-am simțit niciodată atât de dorită și de râvnită. Senzația e sumbră, senzuală și alarmantă în același timp. Îl sărut la rându-mi cu fervoare egală, împletindu-mi și încleștându-mi degetele în părul lui. Limbile noastre se îngemănează și pasiunea și ardoarea erup între noi doi. Are un gust divin, fierbinte, sexy, iar aroma lui – gelul de duș combinat cu mirosul propriu al lui Christian – este excitantă. Își depărtează gura de a mea și se uită în jos la mine, stăpânit de o emoție nenumită.

— Ce s-a întâmplat? murmur eu.

— Mă bucur nespus că te-ai întors. Fă duș cu mine… acum.

Nu-mi dau seama dacă e o rugăminte sau o poruncă.

— Da, șoptesc eu și mă ia de mână, ducându-mă mai întâi în dormitor, apoi în baie.

Ajunși acolo, îmi lasă mâna și dă drumul la apă în cabina de duș mult prea spațioasă. Rotindu-se

încet, se uită la mine, cu ochii adumbriți.

— Îmi place fusta ta. E foarte scurtă, spune el cu o voce scăzută. Ai picioare nemaipomenite.

Se descalță de pantofi și se apleacă pentru a-și scoate pe rând șosetele, fără să-și dezlipească privirea de mine. Foamea din privirea lui mă lasă fără grai. *Uau…* să fiu atât de dorită de acest zeu grec. Îl imit și mă descalț de pantofii negri cu talpă plată. Deodată, mă lipește cu spatele de zid. Îmi sărută fața, gâtul, buzele… Își plimbă degetele prin părul meu. Simt pe spate răcoarea faianței netede în timp ce se lipește și mai tare de mine, astfel încât mă simt presată între fierbințeala lui și răcoarea ceramicii. Cu sfială, îmi așez mâinile pe antebrațele lui și-l aud cum geme când îl strâng cu putere.

— Te vreau acum. Aici… repede și tare, murmură el și, cu mâinile pe coapse, îmi împinge în sus fusta. Mai sângerezi?

— Nu, zic și roșesc.

— Bine.

Își vâră degetele în chiloțeii mei din bumbac și se lasă brusc în genunchi ca să mi-i dea jos. Am fusta săltată peste talie și gâfâi, plină de dorință. Mă apucă de șolduri, lipindu-mă iar de perete, și mă sărută la împreunarea coapselor. Apucându-mă de partea superioară a coapselor, îmi forțează picioarele să se despartă. Gem zgomotos când limba lui face rotocoale în jurul clitorisului meu. *Oh, Doamne!* Îmi las capul pe spate involuntar și gem când degetele mele rătăcesc prin părul lui.

Limba lui e neobosită, puternică și insistentă, copleșindu-mă – rotindu-se neîncetat, iar și iar. E ceva desăvârșit, intensitatea senzației – e aproape dureros. Agitația îmi cuprinde trupul, iar el îmi dă drumul. *Ce? Nu!* Gâfâi, am respirația întretăiată, și-l privesc cu delicioasă anticipare. Îmi prinde ferm fața între palme și mă sărută cu pasiune, vârându-și limba în gura mea, astfel încât să-mi simt gustul excitației. Își desface fermoarul,

eliberându-și sexul, și, apucându-mă de spatele coapselor, mă ridică.

— Cuprinde-mă cu picioarele, iubito, îmi poruncește el cu o voce grăbită și încordată.

Fac cum mi se spune și-mi pun brațele pe după gâtul lui, iar el se mișcă repede și, cu bruschețe, mă umple. Ah! Suspină, iar eu gem. Mă ține de posterior, cu degetele înfipte în carnea moale, și începe să se miște, mai încet la început – un tempo uniform… dar, pe măsură ce cedează o parte din control, mărește viteza… mai repede și mai repede. *Ahhh!* Îmi las capul pe spate și mă concentrez pe senzația invadatoare, divină… care mă împinge, mă împinge… mai departe, mai sus… iar atunci când nu mai pot să suport, explodez în jurul lui, prăbușindu-mă în spirală într-un orgasm intens și mistuitor. Își dă drumul cu un geamăt gutural, profund și-și afundă capul în gâtul meu în același timp în care se cufundă în mine, gemând zgomotos și incoerent când își găsește ușurarea.

Are respirația întretăiată, dar mă sărută cu tandrețe, fără să se miște, încă în mine, iar eu clipesc, privind fără să văd în ochii lui. Încep să-l văd mai clar și iese cu blândețe din mine, ținându-mă în echilibru până când ajung cu tălpile pe podea. Baia e plină de aburi… și fierbinte. Simt că am prea multe haine pe mine.

— Pari încântat că mă vezi, murmur cu un zâmbet sfios.

Buzele i se ridică într-un zâmbet.

— Da, domnișoară Steele. Cred că plăcerea mea e cât se poate de vădită. Hai – să mergem la duș.

Își descheie ultimii nasturi de la cămașă, apoi butonii, o trage peste cap și o lasă pe podea. Își dă jos pantalonii și boxerii, descotorosindu-se de ei. Începe să-mi desfacă nasturii bluzei în timp ce eu mă uit la el, tânjind să întind mâna și să-l mângâi pe piept, dar mă abțin.

— Cum ai călătorit? întreabă el cu blândețe.

Pare cu mult mai calm acum, anxietatea i-a dispărut, dizolvată de împreunarea sexuală.

— Excelent, mulțumesc, murmur eu, în continuare fără suflu. Mulțumesc încă o dată pentru bilet. E într-adevăr un mod mult mai plăcut de a călători. Îi zâmbesc cu sfială. Am ceva vești, adaug cu neliniște.

— Da?

Se uită la mine în timp ce-mi descheie ultimul nasture, apoi îmi coboară bluza în josul brațelor și mi-o azvârle peste hainele lui.

— Am primit un job.

Rămâne nemișcat, apoi zâmbește, cu ochii calzi și blânzi.

— Felicitări, domnișoară Steele. Acum poți să-mi spui unde? Mă tachinează el.

— Nu știi?

Clatină din cap, încruntându-se.

— De unde să știu?

— Păi, cu aptitudinile tale de hărțuitor, m-am gândit că poate…

Las fraza neterminată, văzând cum îi cade fața.

— Anastasia, nici prin vis nu mi-ar fi trecut să mă amestec în cariera ta, decât dacă mi-ai fi cerut-o, evident.

Pare rănit.

— Deci, n-ai habar la ce companie?

— Nu. Știu că în Seattle sunt patru companii care lucrează în editarea de carte – așa că presupun că e una dintre ele.

— SIP.

— Oh, cea mai mică, e bine. Te-ai gândit foarte bine.

Se apleacă și mă sărută pe frunte.

— Ai fost deșteaptă. Când începi?

— De luni.

— Așa curând, deci? Ia să profit eu de tine cât mai pot. Întoarce-te.

Porunca lui dată pe un ton lejer mă dă pe spate, dar fac ceea ce mi se spune, iar el îmi desface

sutienul și fermoarul fustei. Îmi trage fusta jos, prinzându-mi fundul în palme și sărutându-mă pe umăr. Se reazemă de mine și își freacă nasul de păr, inhalând profund. Îmi strânge fesele în palme.

— Mă înnebunești, domnișoară Steele, și totodată mă domolești. O combinație amețitoare.

Mă sărută pe păr. Mă ia de mână și mă trage sub duș.

— Au! țip eu.

Apa e prea fierbinte. Christian rânjește către mine în timp ce apa cade în cascadă peste el.

— E doar un pic de apă fierbinte.

Și, de fapt, are dreptate. Am o senzație divină, când mă descotorosesc de dimineața lipicioasă specifică Georgiei și de tot ce-a rămas lipicios în urma actului nostru sexual.

— Întoarce-te, îmi poruncește el și mă supun, întorcându-mă cu fața la zid. Vreau să te spăl, murmură el și ia sticla de gel de duș, turnându-și nițel în palmă.

— Mai am ceva să-ți spun, zic eu în timp ce mâna lui începe să-mi maseze umărul.

— Da? întreabă el cu blândețe.

Trag aer în piept și mă întăresc înainte de a-i spune:

— Expoziția de fotografie a prietenului meu José se inaugurează joi în Portland.

Rămâne nemișcat, cu mâna deasupra sânilor mei. Am accentuat cuvântul „prieten”.

— Da, și ce-i cu asta? întreabă el cu severitate.

— I-am spus că o să mă duc. Vrei să vii cu mine?

După un interval de timp care mi se pare monumental, începe iar să mă spele.

— La ce oră?

— Inaugurarea e la șapte și jumătate seara.

Mă sărută pe ureche.

— În regulă.

În sinea mea, Vocea interioară se relaxează și apoi se prăbușește pe un fotoliu vechi și ponosit.

— Erai neliniștită să mă întrebi?

— Da. Cum de ți-ai dat seama?

— Anastasia, tot corpul tău s-a relaxat dintr-odată, remarcă el sec.

— Păi, din cauză că pari să fii un tip… ăă… gelos.

— Da, sunt, spune el pe un ton sumbru. Și ai face bine să nu uiți asta. Dar îți mulțumesc că m-ai întrebat. O să mergem cu Charlie Tango.

Oh, elicopterul, ce fraieră sunt. Deci, zburăm iar… ce bine! Zâmbesc larg.

— Pot să te spăl? întreb.

— Nu cred, murmură el și mă sărută tandru pe gât ca să atenueze înțepătura refuzului.

Mă strâmb la perete în timp ce-mi dezmiardă spatele cu săpunul.

— O să mă lași vreodată să te ating? îl întreb eu cu tupeu.

Iar se oprește, cu mâna pe fundul meu.

— Pune-ți palmele pe perete, Anastasia. O să te posed din nou, îmi murmură în ureche în timp ce mă apucă de șolduri, iar eu știu că discuția s-a încheiat.

Mai târziu, stăm la barul pentru micul dejun, îmbrăcați în halate, după ce am consumat excelentele pasta *alle vongole*[17] preparate de doamna Jones.

— Mai vrei vin? întreabă Christian, cu ochii strălucind în continuare.

— Un pahar mic, te rog.

Vinul Sancerre e înviorător și delicios. Christian toarnă un pahar pentru mine și unul pentru el.

— Cum e ăăă… situația care te-a adus la Seattle? întreb eu șovăielnic.

Se încruntă și zice:

— Scăpată de sub control, murmură el cu amărăciune. Dar tu nu ai de ce să-ți faci griji, Anastasia. Am planuri pentru tine în seara asta.

— Da?

— Da. Vreau să te pregătești și să mă aștepți în sala de jocuri într-un sfert de oră.

Stă și se uită la mine.

— Poți să te pregătești în camera ta. Apropo, șifonierul e acum plin cu haine pentru tine. Nu accept niciun fel de discuție în privința lor.

Își îngustează privirea, provocându-mă parcă să spun ceva. Când vede că nu zic nimic, se duce spre biroul lui.

Eu! Să am ceva de obiectat? Cu tine, Cincizeci de Vicii? E mai mult decât merită posteriorul meu. Stau pe taburetul de la bar, stupefiată momentan, încercând să asimilez această frântură de informație. Mi-a cumpărat haine. Îmi rostogolesc ochii în cap într-o manieră exagerată, știind prea bine că nu are cum să mă vadă. Mașina, telefonul, computerul… hainele, următorul pe listă va fi un apartament și pe urmă chiar c-am să fiu amanta lui.

Știoarfă! Vocea interioară și-a lipit pe față masca sarcastică. O ignor și urc treptele care duc la camera *mea*. Vasăzică, e tot a mea… de ce? Am crezut c-a fost de acord să mă lase să dorm cu el. Presupun că nu e obișnuit să-și împartă spațiul personal, dar pe de altă parte, nici eu nu sunt. Mă consolez cu gândul că, cel puțin, am un loc unde să scap de el.

Examinând ușa, constat că are broască, dar n-are cheie. Mă întreb în treacăt dacă doamna Jones are o cheie de rezervă. O s-o întreb. Deschid ușa șifonierului și o închid repede la loc. *Sfinte Dumnezeule! A cheltuit o avere.* Seamănă cu șifonierul lui Kate – haine cu duiumul atârnate frumos pe șină. În adâncul sufletului, știu că toate or să-mi vină. Dar nu am timp să mă gândesc la asta – trebuie să ajung să îngenunchez în Camera Roșie a Durerii… sau a Plăcerii, vreau să sper, în seara asta.

Îngenuncheată lângă ușă, sunt goală, am doar chiloțeii pe mine, îmi simt inima în gât.

Dumnezeule, mă gândeam că după baie o să-i ajungă. Bărbatul ăsta e nesătul, sau poate că toți bărbații sunt ca el. Habar n-am, n-am cu cine să-l compar. Închid ochii și încerc să mă calmez, să mă conectez cu Vocea interioară. E acolo, undeva, se ascunde îndărătul zeiței mele intime.

Anticiparea îmi inundă venele ca un lichid efervescent. Ce-o să facă? Trag aer adânc în piept, încercând să mă calmez, dar nu am cum să neg, sunt excitată, aţâţată, deja umedă. E atât de… vreau să mă gândesc că e ceva greșit, dar nu știu cum se face că nu pot. E bine pentru Christian. Este ceea ce vrea el – și, după ultimele câteva zile… după tot ce-a făcut, trebuie să mă îmbărbătez și să accept orice decide el că vrea, orice crede el că are nevoie.

Amintirea privirii lui când am sosit în seara asta, aleanul care i se putea citi pe față, hotărârea cu care s-a apropiat de mine de parcă aș fi fost o oază în deșert… Aș face aproape orice ca să mai văd o dată privirea aceea. Îmi lipesc coapsele una de cealaltă la acea amintire delicioasă și asta îmi amintește că trebuie să-mi depărtez genunchii. Lucru pe care-l și fac. Cât timp mă va face să aștept? Așteptarea mă paralizează, mă paralizează cu o dorință întunecată și chinuitoare. Privesc cu repeziciune în jur, la încăperea iluminată subtil: crucea, masa, canapeaua, bancheta… patul acela. Pare atât de mare și e aranjat cu draperii din satin roșu. Oare ce instrumente o să folosească?

Ușa se deschide și Christian dă buzna înăuntru, ignorându-mă complet. Mă uit repede la mâinile mele, poziționate cu grijă pe coapsele desfăcute. El așază ceva pe comoda mare de lângă ușă și se duce agale spre pat. Mă răsfăț cu o privire iute aruncată în direcția lui, iar inima aproape că-mi stă în piept. E gol, exceptând blugii aceia moi și rupți, cu nasturele de la brâu desfăcut neglijent. *Dumnezeule, arată bestial.* Vocea interioară își face vânt cu gesturi frenetice, iar zeița intimă se

leagănă și se zvârcolește ascultând de un ritm carnal primar. E atât de pregătită. Îmi ling buzele instinctiv. Sângele îmi pulsează prin corp, dens și îngreunat de o foame lubrică. *Ce are de gând să-mi facă?*

Se întoarce și se duce cu nonșalanță la comodă. Deschide un sertar și începe să scoată diverse obiecte pe care le așază pe tăblie. Curiozitatea mă furnică, mă arde chiar, dar rezist tentației copleșitoare de a arunca o privire. Când termină ce are de făcut, vine și se oprește în fața mea. Îi văd labele goale ale picioarelor și-mi vine să-i sărut fiecare centimetru din ele, să-i ling partea interioară a tălpii și să-i sug fiecare deget. *Doamne!*

— Arăți adorabil, murmură.

Îmi țin capul în jos, conștientă că se uită lung la mine în vreme ce eu sunt, practic, dezbrăcată. Simt cum roșeața se răspândește încet pe fața mea. Se apleacă și-mi apucă bărbia, forțându-mă să mă uit în ochii lui.

— Ești o femeie frumoasă, Anastasia. Și ești toată a mea, murmură el. Ridică-te.

Porunca lui e blândă, plină de o făgăduială senzuală.

Clătinându-mă, mă ridic în picioare.

— Uită-te la mine, spune el cu glas scăzut, iar eu privesc în căutătura lui pârjolitoare.

Este privirea lui de Dominator – rece, dură și al naibii de sexy, șapte nuanțe de păcat într-o privire ademenitoare. Gura mi se usucă și știu c-am să fac ceea ce o să-mi ceară. Un zâmbet aproape crud îi joacă pe buze.

— Încă nu avem un contract semnat, Anastasia. Dar am discutat despre limite. Și vreau să-ți reamintesc că avem cuvinte de siguranță, OK?

La naiba!... ce-o fi pus la cale ca să am nevoie de cuvintele de siguranță?

— Care sunt? întreabă el autoritar.

Mă încrunt ușor la întrebarea lui, iar fața i se înăsprește vizibil.

— Care sunt cuvintele de siguranță, Anastasia? rostește el încet și apăsat.

— „Galben”, bâigui eu.

— Și?

— „Roșu”, murmur.

— Să nu le uiți.

Și nu pot să mă mai abțin… Ridic o sprânceană la el și tocmai mă pregătesc să-i amintesc de media mea la absolvire, dar o sclipire apărută subit în ochii lui cenușii de gheață mă face să mă abțin.

— Și să nu începi aici cu gura aia a ta mare, domnișoară Steele. Că am să ți-o fut cu tine în genunchi. Ai înțeles?

Instinctiv, înghit în sec. *În regulă.* Clipesc cu repeziciune, domolită. De fapt, tonul vocii, nu amenințarea, mă intimidează.

— Ei?

— Da, Sir, îngaim eu grăbită.

— Bravo, zice și se oprește ca să se uite la mine. Intenția mea nu e ca tu să folosești cuvântul de siguranță pentru că nu mai poți suporta durerea. Ce intenționez să fac va fi intens. Foarte intens, iar tu va trebui să mă îndrumi. Ai înțeles?

Nu tocmai. Intens? Uau.

— Este vorba de atingere, Anastasia. Nu vei putea să mă vezi sau să mă auzi. Dar vei putea să mă pipăi.

Mă încrunt – *să nu-l aud?* Cum o să se întâmple asta? Se întoarce și nu am remarcat că deasupra comodei este o cutie neagă mată, plată, cu aspect elegant. Îl văd că face un gest cu mâna în fața ei și cutia se desface în doua, dezvăluind un CD Player și o grămădă de butoane. Christian apasă pe rând câteva dintre butoane. Nu se întâmplă nimic, dar el pare mulțumit. Iar eu sunt complet în ceață. Când se întoarce din nou spre mine, are pe față zâmbetul lui care parcă spune „am un secret”.

— O să te leg de patul ăla, Anastasia. Dar mai întâi o să te leg la ochi și – îmi arată iPod-ul din mână – nu vei putea să mă auzi. Nu vei auzi decât muzica pe care o voi programa pentru tine.

În regulă. Un interludiu muzical. Nu la asta mă așteptam. Face el vreodată lucrurile la care mă aștept? *Dumnezeule, sper să nu fie rap.*

— Hai.

Mă ia de mână și mă duce la patul de epocă cu baldachin. În fiecare colț sunt atașate lanțuri metalice fine cu cătușe din piele, scânteind pe satinul roșu.

Of, Doamne, am senzația că inima o să-mi sară din piept și mă topesc dinăuntru spre afară, străbătută de un val de dorință. Oare-aș putea fi mai excitată de-atât?

— Rămâi aici.

Stau cu fața la pat. Se apleacă și-mi șoptește în ureche.

— Așteaptă aici. Stai cu ochii la pat. Imaginează-te că stai aici culcată, legată și totalmente la mila mea.

O, Doamne!

Se depărtează pentru o clipă și-l aud luând ceva din apropierea ușii. Toate simțurile-mi sunt în alertă, iar auzul e mai acut ca oricând. A luat ceva de pe rastelul cu bice și padele de lângă ușă. *Măiculiță, Doamne! Ce are de gând să facă?*

Îl simt în spatele meu. Îmi ia părul, îl adună într-o coadă la spate și începe să-l împletească.

— Îmi plac codițele tale, Anastasia, dar sunt nerăbdător să te am chiar acum. Așa că mă voi mulțumi cu una singură.

Vocea lui e joasă, blândă. Degetele lui îndemânatice îmi ating când și când spatele, provocând de fiecare dată un mic șoc electric pe suprafața pielii. Strânge coada cu un elastic, apoi trage ușor de ea, astfel încât sunt forțată să mă lipesc cu spatele de el. Trage de coadă într-o parte ca să-mi înclin capul, înlesnindu-i accesul la gâtul

meu. Se apleacă și-și freacă nasul de gât, parcurgând cu dinții și limba traseul de la baza urechii la umăr. Murmură încetișor în timp ce face asta, iar sunetul rezonează prin mine. Până jos… jos acolo, înăuntrul meu. Spontan, gem ușor.

— Taci acum, îmi șoptește.

Își ridică mâinile în fața mea, brațele lui atingându-le pe ale mele. În mâna dreaptă ține un cnut. Îmi amintesc cum îi zice de la prima vizită în această încăpere.

— Atinge-l, șoptește el și am senzația că-l aud pe diavolul însuși.

Drept răspuns, trupul mi-e cuprins de flăcări. Cu sfială, întind mâna și ating firele lungi. Are multe „ramuri”, toate din piele de antilopă moale, cu mici mărgele la capăt.

— Voi folosi ăsta. N-o să te doară, dar o să-ți aducă sângele la suprafața pielii și o să te facă foarte sensibilă.

Aha, zice că n-o să doară.

— Care sunt cuvintele de siguranță, Anastasia?

— Ăă… „galben” și „roșu”, Sir, șoptesc eu.

Lasă cnutul pe pat și-mi pune mâinile pe talie.

— N-o să ai nevoie de ăștia, murmură el și, strecurându-și degetele în chiloți îi coboară până la glezne.

Mă clatin când mă descotorosesc de ei, sprijinindu-mă de stâlpul ornat al patului.

— Stai nemișcată, îmi poruncește el și îmi sărută posteriorul, apoi mă mușcă ușor de două ori, făcându-mă să mă încordez.

— Acum întinde-te pe pat, cu fața în sus, îmi ordonă el și mă plesnește cu putere pe fese, făcându-mă să tresar.

Grăbită, mă târăsc pe salteaua dură și incomodă a patului, uitându-mă la el. Satinul cearșafului de sub mine e moale și răcoros. Are fața impasibilă, în afara ochilor, care strălucesc de o excitație abia înfrânată.

— Mâinile deasupra capului, îmi ordonă și fac ce mi se spune.

Dumnezeule, foamea de el îmi cuprinde trupul. Îl vreau deja.

Se întoarce și, cu coada ochiului, îl văd cum se duce din nou la comoda cu sertare, de unde se întoarce cu iPod-ul și ceea ce pare a fi o mască pentru ochi, similară cu cea pe care am folosit-o în timpul zborului meu spre Atlanta. Gândul mă face să zâmbesc, dar nu prea pot să-mi conving buzele să coopereze. Sunt prea acaparată de anticipare. Știu doar că am fața complet imobilă și mă uit la el cu niște ochi imenși.

Șezând pe marginea patului, îmi arată iPod-ul. Are atașat un dispozitiv ciudat cu antenă, precum și niște căști. Ce ciudat. Mă încrunt în încercarea de a-mi da seama despre ce e vorba.

— Dispozitivul ăsta transmite ce se cântă pe iPod la sistemul audio din cameră, îmi răspunde Christian la întrebarea nerostită în timp ce bate ușor cu degetul mica antenă. Eu pot să aud ceea ce auzi tu și am și o telecomandă.

Îmi arată zâmbetul lui provocat de cine știe ce glumă doar de el știută și ține la vedere un dispozitiv mic și plat care seamănă foarte mult cu un calculator de buzunar. Se apleacă deasupra mea și-mi introduce ușor căștile în urechi, punând iPod-ul pe pat, mai sus de capul meu.

— Ridică-ți capul, îmi poruncește și mă execut de îndată.

Încet, îmi așază masca, trăgând elasticul peste partea din spate a capului, și acum sunt oarbă. Elasticul măștii ține căștile stabile. Când se ridică din pat, îl pot auzi încă, deși sunetul e înfundat. Sunt asurzită de propria-mi respirație – e superficială și neregulată, reflectându-mi starea de excitare. Christian îmi ia brațul stâng, îl întinde cu blândețe spre colțul din stânga și îmi petrece cătușa din piele pe după încheietura mâinii. Degetele lui lungi îmi mângâie brațul pe toată

lungimea, după ce termină. *Oh!* Atingerea lui îmi stârnește un fior delicios, care mă gâdilă. Îl aud mișcându-se încet spre cealaltă parte, îmi ia brațul drept și-mi leagă cătușa. Din nou, degetele lui lungi plimbându-se pe braț. *O, Doamne…* Sunt deja gata să explodez. De ce e totul atât de erotic?

Se mută la piciorul patului și-mi apucă amândouă gleznele.

— Ridică-ți din nou capul, îmi ordonă el.

Mă supun și mă trage în josul patului, astfel încât brațele îmi sunt întinse și aproape că trag de cătușe. Să vezi drăcie, că nu mai pot să-mi mișc brațele! Un fior combinat cu o euforie chinuitoare îmi străbate trupul, făcându-mă și mai umedă. Gem. Depărtându-mi picioarele, îmi prinde pe rând cătușele pe cele două glezne, astfel încât rămân răstignită cu fața în sus și în totalitate vulnerabilă. E atât de enervant că nu pot să-l văd. Ascult cu toată atenția… *ce face?* Și nu aud nimic, doar propria-mi respirație și bubuitul surd al inimii mele în timp ce sângele îmi pulsează cu furie în timpane.

Brusc, aud fâsâitul și pocnetul liniștit al iPod-ului care se trezește la viață. Dinăuntrul capului meu, o voce angelică singuratică dă glas unei note lungi și diafane, aproape imediat alăturându-i-se o altă voce și apoi mai multe voci – sfinte Sisoie, un cor celest – care cântă a capella în capul meu, un imn religios străvechi. *Pentru numele lui Dumnezeu, ce este asta?* N-am mai auzit niciodată ceva asemănător. Ceva aproape de nesuportat se freacă de gâtul meu, coborând cu lentoare înspre baza gâtului, încet peste piept, peste sâni, dezmierdându-mă… trăgând de sfârcuri, e atât de moale, alunecând dedesubt. E atât de *neașteptat E o blăniță! O mânușă din blană?*

Christian își plimbă mâna, fără grabă și cu gesturi deliberate, până spre pântecul meu, dând ocol buricului, apoi cu atenție de la un șold la celălalt, și încerc să anticipez unde se duce în

continuare… dar muzica… e în capul meu… transportându-mă… blănița peste linia părului meu pubian… între picioare, de-a lungul coapselor, în josul unui picior… în susul celuilalt… aproape că mă gâdilă… dar nu tocmai… altă voce se alătură corului… acel cor ceresc în care toți cântă pasaje diferite, vocile lor combinându-se într-un mod binecuvântat și dulce într-o armonie melodică ce depășește tot ce-am ascultat vreodată. Deslușesc un cuvânt – „*deus*” – și îmi dau seama că se cântă în latină. Și totuși, blănița se mișcă în josul brațelor și în jurul taliei… urcând din nou la sâni. Sfârcurile mi se întăresc la atingerea delicată… iar eu gâfâi… întrebându-mă unde se va duce mâna lui în continuare. Deodată, blănița a dispărut și simt firele cnutului pe pielea mea, urmând același traseu ca și blănița, și e atât de greu să mă concentrez cu muzica asta în cap – ai impresia că sunt o sută de voci care cântă, împletind în capul meu o tapițerie eterică din fire mătăsoase de aur și argint, în amestec cu senzația pielii de antilopă pe epiderma mea… plimbându-se pe suprafața ei… *of, Doamne…* brusc, dispare. Și, pe neașteptate, cu asprime, simt o mușcătură în josul pântecului.

— Ahhh! țip.

Mă ia prin surprindere, dar nu pot să zic că mă doare cu adevărat, mă furnică peste tot, și mă lovește din nou. Mai tare.

— Aaah!

Vreau să mă mișc, să mă zvârcolesc… ca să scap, sau să primesc mai bine, fiecare lovitură… Nu știu – e atât de copleșitor… Nu pot să-mi trag brațele… am picioarele bine legate… Sunt imobilizată cât se poate de ferm… și mă lovește din nou peste sâni – și țip tare. Și e o dulce agonie – suportabilă, doar… plăcută – nu, nu imediat, dar pe măsură ce pielea mea cântă cu fiecare lovitură într-un contrapunct perfect cu muzica din capul meu, sunt târâtă într-o parte întunecată a psihicului meu, care se abandonează acestei senzații extrem

de erotice. *Da – primesc asta.* Mă lovește peste șolduri, apoi trece cu lovituri iuți la părul pubian, pe coapse și jos, pe coapsa interioară… apoi în susul trupului meu… peste șolduri. Continuă să aplice loviturile și deodată muzica se oprește. La fel face și el. Apoi cântarea începe din nou… Într-un crescendo neîntrerupt, iar el mă copleșește cu o ploaie de lovituri… iar eu gem și mă zvârcolesc. Încă o dată, totul încetează și e liniște… cu excepția respirației mele nestăpânite… și a unei dorințe sălbatice. Pentru… oh… ce se întâmplă? Ce are să facă acum? Excitația e aproape insuportabilă. Am intrat într-un loc foarte întunecat, carnal.

Patul se mișcă când simt că se urcă deasupra mea, iar cântecul începe din nou. L-a pus pe „repetat”… de data asta, nasul și buzele lui iau locul blăniței… Îmi coboară pe gât sărutând, sugând… apoi la sâni… Ah! Atâtându-mi fiecare sfârc pe rând… limba lui rotindu-se în jurul unuia dintre ei, în vreme ce degetele lui neobosite mi-l excită pe celălalt… Gem, cred că tare, pentru că nu mă pot auzi. Sunt pierdută. Pierdută în el… pierdută în vocile astrale, serafice… pierdută în fața tuturor senzațiilor de care nu pot scăpa… Sunt complet la mila atingerilor lui măiestre.

Se mută mai jos, la pântec – dă rotocoale buricului cu limba – pe același traseu pe care înainte au fost cnutul și blănița… gem. Sărută, suge și ciugulește… deplasându-se spre sud… și deodată limba lui ajunge *acolo*. La joncțiunea coapselor. Îmi dau capul pe spate și țip cât pot în momentul când aproape explodez într-un orgasm… sunt pe marginea abisului, iar el se oprește.

Nu! Patul se mișcă, iar el îngenunchează între picioarele mele. Se apleacă spre unul dintre stâlpii patului și deodată cătușa de pe glezna mea dispare. Îmi trag piciorul spre mijlocul patului… sprijinindu-l de el. Se apleacă spre celălalt stâlp și-

mi eliberează și al doilea picior. Își mișcă repede mâinile în josul picioarelor, strângând și frământând, readucând viața în ele. Apoi, apucându-mă de șolduri, mă ridică astfel încât spatele meu e suspendat deasupra patului. Sunt arcuită, sprijinită pe umeri. Ce? Îngenunchează între picioarele mele… și, cu o singură mișcare iute și puternică, e în mine… *of, Dumnezeule*… și țip iar. Trepidația orgasmului meu iminent începe, iar el rămâne nemișcat. Trepidația încetează… *oh, nu*… vrea să mă tortureze și mai mult.

— Te rog! mă vait eu.

Mă strânge și mai tare… drept avertisment? Nu știu, degetele lui sunt înfipte în carnea fundului meu în timp ce eu stau întinsă și gâfâi… așa încât mă străduiesc să stau imobilă. Foarte încet, începe să se miște din nou… afară, apoi înăuntru… agonizant de lent. *Dumnezeule mare – te rog!* țip în sinea mea… Și odată cu creșterea numărului de voci din piesa corală, sporește și el ritmul, infinitezimal, se stăpânește atât de bine… e atât de în ritm cu muzica. Iar eu nu mai pot să suport.

— Te rog, îl implor și, cu o mișcare rapidă, mă coboară iar pe pat și stă întins deasupra mea, sprijinindu-și greutatea cu mâinile pe pat alături de sânii mei, și împinge în continuare în mine. Când muzica atinge apogeul, eu cad… cădere liberă… În cel mai intens și agonizant orgasm pe care l-am avut vreodată, iar Christian mă urmează… împingând cu forță în mine de încă trei ori… oprindu-se în sfârșit și apoi prăbușindu-se peste mine.

În timp ce conștiința mea se întoarce din locurile unde-o fi fost, Christian își scoate membrul din mine. Muzica s-a oprit și simt cum se întinde peste trupul meu și-mi desface cătușa de la mâna dreaptă. Gem când îmi simt mâna eliberată. Cu gesturi iuți, îmi eliberează și cealaltă mână, trăgându-mi cu blândețe masca de pe ochi, și-mi

scoate și căștile. Clipesc în lumina blândă și slabă și privesc în ochii lui cenușii intenși.

— Bună, murmură el.

— Bună! îi răspund cu sfială.

Buzele i se ridică într-un zâmbet și mă sărută cu tandrețe.

— Te-ai comportat minunat, șoptește el. Întoarce-te.

Doamne! – ce-o vrea să mai facă acum? Ochii i se îmblânzesc.

— Nu vreau decât să-ți masez umerii.

— Oh… bine.

Mă rostogolesc țeapănă pe burtă. Tare ostenită sunt. Christian stă călare pe mine și începe să-mi maseze umerii. Gem zgomotos – are niște degete puternice, care știu ce au de făcut. Se apleacă și mă sărută pe cap.

— Ce era muzica aia? bâigui aproape nedeslușit.

— Se numește *Spem in Alium*, un motet în patruzeci de părți de Thomas Tallis.

— A fost… copleșitor.

— Întotdeauna mi-am dorit să mă fut pe muzica aia.

— Altă premieră, domnule Grey?

— Într-adevăr, domnișoară Steele.

Gem din nou când degetele lui își execută lucrătura magică pe umerii mei.

— Ei bine, și pentru mine a fost prima oară când mi-am tras-o pe muzica asta, murmur somnoroasă.

— Hmm… tu și cu mine, ne oferim unul altuia multe premiere.

O spune cu o voce serioasă.

— Și ce ți-am spus în somn, Chris… ăă, Sir?

Mâinile lui se opresc pentru un moment.

— Ai spus o mulțime de lucruri, Anastasia… Ai vorbit despre cuști și despre căpșuni… că vrei mai mult… și că ți-e dor de mine.

Oh, slavă Domnului pentru asta.

— Doar atât?

Ușurarea din glasul meu e evidentă. Christian se oprește din masajul lui divin și se mută în așa fel încât stă întins lângă mine, proptit pe cot. E încruntat.

— Ce-ai crezut c-ai spus?

Of, la naiba!

— Că, după părerea mea, ești urât, îngâmfat și că în pat nu ești bun de nimic.

Șănțulețul dintre sprâncene i se adâncește.

— Păi, firește că sunt toate lucrurile astea, iar acum chiar că sunt intrigat. Ce ascunzi de mine, domnișoară Steele?

Clipesc către el cu inocență.

— Nu ascund nimic.

— Anastasia, nu te pricepi deloc să minți.

— Credeam că o să mă faci să chicotesc după sex; nu așa ai să reușești.

Buzele i se ridică într-un zâmbet și zice:

— Nu știu să spun bancuri.

— Domnule Grey! Există ceva pe care să nu poți să-l faci?

Zâmbesc către el cu gura până la urechi și el îmi zâmbește, la rându-i.

— Nu, dar nu mă pricep deloc să spun bancuri.

Pare atât de mândru de el, încât încep să chicotesc.

— Nici eu nu mă pricep deloc la bancuri.

— Ce sunet adorabil, murmură el și mă sărută. Și totuși îmi ascunzi ceva, Anastasia. S-ar putea să fie nevoie să te torturez ca să mărturisești.

Capitolul 26

Mă trezesc speriată. Am impresia că am căzut pe niște scări în vis și sar repede în capul oaselor, dezorientată pe moment. E întuneric și sunt singură în patul lui Christian. Ceva m-a trezit, vreun gând sâcâitor. E cinci dimineața, dar mă simt odihnită. De ce? A – e diferența de fus orar – în Georgia ar fi fost opt dimineața. *Fir-ar!… Trebuie să iau pilula.* Mă dau repede jos din pat, recunoscătoare chestiei care m-a trezit. Aud vag niște note interpretate de un pian. Christian cântă. Asta trebuie să văd. Îmi place la nebunie să-l văd cântând. Goală, iau halatul de pe fotoliu și mă duc în liniște pe coridor, îmbrăcându-mă din mers și ascultând sunetul magic al lamentării melodioase care se aude din încăperea spațioasă.

Învăluit în întuneric, Christian stă în centrul unei sfere luminoase în timp ce cântă, iar părul îi scânteiază. Pare dezbrăcat complet, dar eu știu că are pe el pantalonii de pijama. Se concentrează și cântă minunat, pierdut în melancolia muzicii. Îl privesc din umbră și ezit, căci nu vreau să-l întrerup. Vreau să-l țin în brațe. Pare pierdut, trist chiar, și dureros de singuratic sau poate că doar muzica e atât de plină de atâta tristețe acută. Termină piesa, se oprește o fracțiune de secundă, apoi începe s-o cânte din nou… Mă mișc cu prudență spre el, atrasă ca molia de flacără… ideea mă face să zâmbesc. Ridică privirea spre mine și se încruntă înainte de a se uita din nou la propriile mâini.

Of, la naiba, e supărat pentru că-l deranjez?

— La ora asta, trebuia să dormi, mă dojenește el cu blândețe.

Îmi dau seama că e preocupat de ceva.

— Și tu ar trebui, spun cu mai puțină blândețe.

— Mă certi, domnișoară Steele?

— Da, domnule Grey, te cert.

— Păi, nu pot să dorm.

Se încruntă din nou când o urmă de iritare sau de mânie îi traversează fața. Pe mine? Cu siguranță că nu.

Îi ignor expresia facială și cu mare curaj mă așez lângă el pe scaunul pianului, punându-mi capul pe umărul lui gol ca să-i pot vedea degetele abile și agile mângâind clapele. Se oprește o clipită și continuă până la finalul piesei.

— Ce-a fost asta? întreb încetișor.

— Chopin. Preludiu opus 28, numărul patru. În Mi minor, dacă te interesează, murmură el.

— Întotdeauna sunt interesată de ceea ce faci.

Se întoarce și-și lipește buzele de părul meu.

— N-am vrut să te trezesc din somn.

— Nu m-ai trezit. Cânt-o pe cealaltă.

— Cealaltă?

— Piesa de Bach, pe care ai cântat-o în prima noapte când am rămas aici.

— A, Marcello.

Începe să cânte lent și cu luare-aminte. Îi simt mișcarea mâinilor în umeri cum stau rezemată de el și închid ochii. Notele triste și profund emoționale ne înconjoară încet, cu jale, reflectându-se de pereți. Este o piesă de o frumusețe obsedantă, mai tristă chiar decât Chopin, iar eu mă pierd în frumusețea tânguirii. Până la un anumit punct, reflectă ceea ce simt. Dorința profundă și acută de a-l cunoaște mai bine pe acest om extraordinar, de a-i înțelege tristețea. Mult prea curând, piesa ajunge la final.

— De ce cânți doar piese atât de triste?

Îmi îndrept spatele și mă uit la el cum ridică din umeri ca răspuns la întrebarea mea, cu o expresie precaută pe față.

— Așadar, aveai doar șase ani când ai început să cânți.

Încuviințează cu o mișcare a capului, întețindu-și privirea precaută. După o clipă, se hotărăște să răspundă:

— M-am aruncat cu totul în studiul pianului din dorința de a-i face pe plac noii mele mame.

— Ca să-ți găsești locul în familia perfectă?

— Da, ca să zic așa, zice el evaziv. De ce ești trează? Nu simți nevoia să-ți revii după oboseala zilei de ieri?

— Pentru mine e opt dimineața. Și trebuie să-mi iau pilula.

Ridică o sprânceană, surprins.

— Bravo că ți-ai adus aminte, murmură el și-mi dau seama că e impresionat. Numai tu puteai să începi să iei o pilulă anticoncepțională al cărei efect depinde de ora la care e luată într-o zonă orară diferită. Poate că ar fi bine să aștepți o jumătate de oră, și pe urmă încă o jumătate de oră mâine-dimineață. În așa fel încât, până la urmă, să ajungi să o iei și aici la o oră rezonabilă.

— Iată un plan bun, murmur eu. Deci, ce facem timp de o jumătate de oră?

Mă uit la el, clipind cu inocență.

— Îmi trec prin minte vreo câteva lucruri.

Rânjește lubric. Eu îi arunc o privire impasibilă, cu toate că mă topesc sub privirea lui atotștiutoare.

— Pe de altă parte, am putea să discutăm, sugerez eu pe un ton calm.

Fruntea i se încrețește.

— Aș prefera să facem ceea ce am în minte.

Mă ridică în poala lui.

— Tu întotdeauna preferi să faci sex în loc să vorbești.

Râd și încerc să-mi păstrez echilibrul ținându-mă de brațele lui.

— Așa este. Mai ales cu tine.

Își freacă nasul de părul meu și începe un lung șir de săruturi de sub ureche spre gât.

— Poate pe pianul meu, șoptește el.

Oh, Doamne! Întreg trupul mi se contractă la această idee. *Pianul. Uau!*

— Vreau să lămurim ceva, șoptesc eu în timp ce pulsul mi se accelerează, iar zeița intimă închide

ochii, desfătându-se cu senzația dată de buzele lui pe pielea mea.

Se oprește înainte de a-și continua asaltul senzual.

— Întotdeauna însetată de informații, domnișoară Steele. Ce mai trebuie lămurit? îmi murmură el pe pielea de la baza gâtului, continuându-și săruturile tandre.

— Noi, șoptesc închizând ochii.

— Hmm. Ce anume?

Încetează să-mi mai presare sărutări pe umăr.

— Contractul.

Înalță capul ca să se uite în jos la mine, cu o undă de amuzament în privire, și oftează. Mă mângâie pe gât cu vârfurile degetelor.

— Păi, eu cred că respectivul contract este irelevant, tu nu ești de aceeași părere?

Are o voce joasă și răgușită, iar ochii îi sunt calzi.

— Irelevant?

— Da, irelevant.

Zâmbește, iar eu mă uit la el nedumerită.

— Dar erai atât de dornic.

— Păi, asta era înainte. În orice caz, regulile nu sunt irelevante, rămân în vigoare.

Expresia îi devine ceva mai dură.

— Înainte? Înainte de ce?

— Înainte…

Se oprește și din nou are pe față expresia aia precaută.

— De mai mult, zice și ridică din umeri.

— Oh.

— Și-apoi, am fost deja în sala de jocuri de două ori, și n-ai dat bir cu fugiții.

— Te aștepți s-o fac?

— Nimic din ceea ce faci nu e de așteptat, Anastasia, replică el sec.

— Deci, ca să clarificăm lucrurile. Tu vrei doar să respect tot timpul partea referitoare la Reguli din contract, dar nu și restul contractului?

— În afară de sala de jocuri. Vreau să respecți spiritul contractului în sala de jocuri și, da, vreau să respecți regulile – tot timpul. Atunci o să știu că ești în siguranță și voi fi în măsură să te am ori de cât ori voi dori.

— Și dacă încalc vreuna dintre Reguli?

— Atunci o să te pedepsesc.

— Dar n-o să ai nevoie de permisiunea mea?

— Ba da, voi avea.

— Și dacă spun nu?

Se uită la mine un moment, cu o expresie confuză.

— Dacă spui nu, spui nu. Va trebui să găsesc o cale să te conving.

Mă îndepărtez de el și mă ridic în picioare. Am nevoie de o oarecare distanță. Se încruntă când mă uit în jos la el. Pare din nou nedumerit și precaut.

— Așadar, aspectul pedepsirii rămâne.

— Da, dar numai dacă încâlci Regulile.

— Va trebui să le citesc din nou, spun, încercând să-mi amintesc detaliile.

— Ți le aduc imediat.

A căpătat dintr-odată un ton profesional.

Ohoho! Ia te uită ce repede a devenit chestia asta serioasă. Se ridică de la pian și se duce cu grație la el în birou. Simt că mă furnică pielea capului. Dumnezeule, am nevoie să beau un ceai. Viitorul așa-zisei noastre relații este discutat la 5.45 dimineața, când el e preocupat de cu totul altceva – e înțelept așa? Mă duc în bucătărie, unde întunericul e încă stăpân. Unde-or fi întrerupătoarele? Le găsesc și pun apă în ceainic. Pilula! Scotocesc în poșetă, pe care am lăsat-o pe barul pentru micul dejun, și le găsesc rapid. O înghițitură și-am scăpat. Până să termin, Christian se întoarce și, așezat pe un taburet, se uită la mine atent.

— Uite-le.

Îmi întinde o foaie de hârtie printată și remarc că a tăiat unele lucruri.

REGULI

Obediența:

Supusa va executa imediat orice porunci date de Dominator fără ezitare sau reținere și într-o manieră expeditivă. Supusa va accepta, orice activitate sexuală considerată potrivită și plăcută de către Dominator, exceptând acele activități care sunt menționate în limitele dure (Anexa 2). Ea va face asta cu înfocare și fără ezitare.

Somnul:

Supusa va face în așa fel încât să doarmă minimum șapte ore pe noapte, atunci când nu este cu Dominatorul.

Mâncarea:

~~Supusa va mânca în mod regulat pentru-a-și păstra sănătatea și starea de bine, dintr-o listă de alimente prescrise (Anexa 4). Supusa nu va consuma gustări între mese, cu excepția fructelor.~~

Îmbrăcămintea:

Pe durata Termenului, Supusa va purta doar haine aprobate de Dominator. Dominatorul va asigura un buget de îmbrăcăminte pentru Supusă, pe care aceasta îl va utiliza. Dominatorul o va însoți din când în când pe Supusă la cumpărături. Dacă Dominatorul solicită acest lucru, Supusa va purta în timpul Termenului orice podoabe îi vor fi cerute de Dominator, în prezența Dominatorului și ori de câte ori Dominatorul consideră că este cazul.

Exercițiile fizice:

Dominatorul îi va asigura Supusei un instructor personal de patru ori pe săptămână în ședințe lungi de o oră, la ore care vor fi convenite între preparator și Supusă. Preparatorul personal va raporta Dominatorului cu privire la progresele Supusei.

Igiena personală/ Frumusețea:

Supusa se va păstra tot timpul curată, rasă și/ sau epilată. Supusa va merge la un salon de

înfrumusețare ales de Dominator în momente decise de Dominator și va fi supusă oricăror tratamente pe care Dominatorul le va considera necesare.

Siguranța personală:

Supusa nu va bea în exces, nu va fuma, nu va lua narcotice ușoare și nu se va expune unor pericole inutile.

Calitățile personale:

Supusa nu se va angaja în nicio relație sexuală cu altcineva în afară de Dominator. Supusa se va comporta într-o manieră modestă și respectuoasă în orice moment. Ea trebuie să înțeleagă că felul cum se comportă se reflectă direct asupra Dominatorului. Va fi făcută răspunzătoare pentru orice fărădelege, delict și contravenție comise când nu se află în prezența Dominatorului.

Nerespectarea oricăreia dintre prevederile de mai sus va avea drept consecință pedepsirea imediată, natura pedepsei urmând a fi determinată de Dominator.

— Vasăzică, chestia cu obediența rămâne?

— O, da, zice el rânjind.

Clatin din cap amuzată și, până să-mi dau seama, îmi rostogolesc ochii în cap la el.

— Cumva ți-ai rostogolit ochii la mine, Anastasia? murmură el.

O, Doamne!

— Posibil, depinde ce reacție o să ai.

— Aceeași ca întotdeauna, spune el, clătinând din cap, cu ochii aprinși de excitare.

Înghit în sec instinctiv și un frison de euforie mă străbate din creștet până-n tălpi.

— Deci…

Fir-ar să fie, ce mă fac?

— Vrei să mă bați la fund acum.

— Da, și am s-o fac.

— Ei na, serios, domnule Grey? îl provoc și-i zâmbesc larg.

Jocul ăsta poate fi jucat de amândoi.

— Ce, ai de gând să mă oprești?

— Va trebui să mă prinzi mai întâi.

Ochii i se măresc un pic, apoi rânjește, ridicându-se încet în picioare.

— Ei, serios, domnișoară Steele?

Între noi doi e barul pentru micul dejun. Niciodată n-am fost mai recunoscătoare pentru existența lui ca acum.

— Și-ți mai muști și buza pe deasupra, zice mișcându-se spre stânga lui, în timp ce eu mă mișc spre stânga mea.

— N-ai s-o faci, îl tachinez eu. Ce, tu nu-ți rostogolești ochii?

Încerc să discut rațional cu el. Continuă să se miște spre stânga, lucru pe care-l fac și eu.

— Da, dar tocmai ai ridicat ștacheta excitării cu acest joc.

Are ochii aprinși și întreaga lui ființă emană o anticipare dezlănțuită.

— Sunt foarte iute, să știi, zic eu încercând să par nonșalantă.

— Și eu.

Mă urmărește în propria lui bucătărie.

— Ai de gând să vii liniștită? întreabă el.

— Am făcut-o vreodată?

— Domnișoară Steele, ce vrei să spui? zâmbește afectat. O să fie mai rău pentru tine dacă trebuie să vin să te iau.

— Asta doar dacă mă prinzi, Christian. Și chiar în clipa asta, nu am nicio intenție să te las să mă prinzi.

— Anastasia, ai putea să cazi și să te rănești. Ceea ce te pune în directă contravenție față de regula numărul șapte, acum, șase.

— Am fost în pericol de când te-am cunoscut, domnule Grey, cu sau fără reguli.

— Da, ai fost.

Se oprește și fruntea i se încrețește.

Deodată se aruncă să mă prindă, făcându-mă să țip și să dau fuga la masa din sufragerie. Reușesc să scap, punând masa între noi doi. Inima-mi bate tare și adrenalina îmi inundă corpul… mamă!… ce palpitant e. Sunt din nou copil, deși nu e în regulă. Îl privesc cu atenție în timp ce se apropie fără grabă de mine. Mă îndepărtez un pic.

— Fără doar și poate că știi să distragi un bărbat, Anastasia.

— Țelul nostru este să oferim plăcere, domnule Grey. Să te distrag de la ce?

— De la viață. De la univers.

Face un gest vag cu mâna.

— Păreai foarte preocupat când cântai la pian.

Se oprește și-și încrucișează brațele la piept, cu o expresie amuzată.

— Putem să ne jucăm așa toată ziua, iubito, dar tot o să te prind și o să fie mai rău pentru tine când am s-o fac.

— Ba n-ai să mă prinzi.

Nu trebuie să fiu prea încrezătoare, îmi repet ca pe o mantra. Vocea interioară și-a găsit pantofii de sport Nike și așteaptă în blocstarturi.

— Cineva ar putea să creadă că nu vrei să te prind.

— Păi, nu vreau, tocmai asta e ideea. Îmi repugnă la fel de mult pedepsirea precum îți repugnă ție să te ating.

Întregul lui comportament se schimbă într-o secundă. Christian cel jucăuș a dispărut și acum stă și se uită la mine de parcă l-aș fi plesnit peste față. A căpătat o paloare cadaverică.

— Așa simți tu? șoptește el.

Aceste trei cuvinte și felul cum le-a pronunțat îmi spun foarte multe. *Oh, nu.* Îmi spun foarte multe despre el și despre ceea ce simte. Îmi spun despre frica și aversiunea lui. Mă încrunt. Nu, nu mă simt chiar așa de rău. În niciun caz. Sigur?

— Nu. Nu mă afectează chiar atât de mult, dar ca să-ți faci o idee, murmur eu, privindu-l cu neliniște.

— Aha, spune el.

Fir-ar. Pare complet și cu desăvârșire pierdut, ca și cum i-aș fi tras covorul de sub picioare.

Trag aer adânc în piept și dau ocol mesei până când ajung în fața lui, privindu-l drept în ochii lui neliniștiți.

— Chiar așa de tare urăști treaba asta? murmură el cu ochii plin de oroare.

— Păi… nu, îl liniștesc eu din nou.

Dumnezeule… asta simte el despre faptul de a fi atins de alți oameni?

— Nu. Sunt ambivalentă în privința asta. Nu-mi place, dar nici nu pot să zic c-o urăsc.

— Dar noaptea trecută, în sala de jocuri, ai…

— O fac pentru tine, Christian, pentru că ai tu nevoie. Eu n-am. Noaptea trecută nu m-ai rănit. Asta a fost într-un context diferit și pot să accept asta în sinea mea, și am încredere în tine. Dar când vrei să mă pedepsești, mi-e teamă c-o să mă rănești.

Ochii i se întunecă precum o furtună turbulentă. Timpul se mută, se dilată și trece repede înainte să răspundă.

— Vreau să te rănesc. Dar nu mai mult decât ai putea să suporți.

Mama mă-sii!

— De ce?

Își trece mâna prin păr și ridică din umeri.

— Pur și simplu, așa simt nevoia.

Se oprește și mă privește îndurerat, apoi închide ochii și clatină din cap.

— Nu pot să-ți spun, șoptește el.

— Nu poți sau nu vrei?

— Nu vreau.

— Deci știi de ce.

— Da.

— Dar nu vrei să-mi spui.

— Dacă-ți spun, vei fugi țipând din camera asta și n-o să mai vrei niciodată să te întorci. Se uită la mine cu precauție. Nu pot să risc asta, Anastasia.

— Vrei să rămân.

— Mai mult decât îți dai tu seama. N-aș suporta să te pierd.

O, Doamne!

Se uită la mine și, deodată, mă ia în brațe și mă sărută, mă sărută cu pasiune. Mă ia cu totul prin surprindere și simt în sărutul lui panica și nevoia disperată.

— Nu mă părăsi. Ai spus că nu mă vei părăsi și m-ai implorat să nu te părăsesc, în somn, murmură el cu gura apropiată de buzele mele.

Ah… confesiunile mele nocturne.

— Nu vreau să plec.

Și inima mi se strânge și am senzația că se întoarce pe dos.

Acesta e un om aflat la nevoie. Frica lui e cât se poate de vădită, dar el e pierdut… undeva în întunecimea lui. Ochii lui sunt mari, cu o privire pustiită și torturată. Pot să-l alin, să-l însoțesc un scurt timp în întunecime și să-l aduc la lumină.

— Arată-mi, șoptesc.

— Ce să-ți arăt?

— Arată-mi cât de mult poate să doară.

— Ce?

— Pedepsește-mă. Vreau să știu cât de rău poate să fie.

Christian se depărtează de mine, complet confuz.

— Adică, vrei să încerci?

— Da, ți-am spus că vreau.

Dar mai am și un motiv ascuns. Dacă fac asta pentru el, poate c-o să mă lase să-l ating. Clipește către mine.

— Ana, ești tare derutantă.

— Și eu sunt derutată. Încerc să lămuresc problema asta. Și tu, și eu vom ști, odată pentru

totdeauna, dacă pot s-o fac. Dacă pot să suport asta, atunci poate că tu…

Nu-mi mai găsesc cuvintele, iar el rămâne iar cu ochii mari. Știe că mă refer la ideea de a-l atinge. Pe moment, pare sfâșiat, dar pe urmă o hotărâre de oțel se așterne peste fața lui și își îngustează privirea, uitându-se la mine speculativ, de parcă ar cântări alternativele.

Brusc, îmi apucă brațul într-o strânsoare fermă și se întoarce, scoțându-mă din camera mare și ducându-mă pe scară la sala de jocuri. Plăcere și durere, recompensă și pedeapsă – cuvintele lui de altădată îmi răsună în minte.

— O să-ți arăt cât de rău poate să fie, iar tu o să poți lua o hotărâre. Se oprește lângă ușă. Ești gata pentru asta?

Încuviințez din cap, sunt hotărâtă, și mă simt vag ametită, fără vlagă, căci tot sângele mi-a părăsit fața.

Deschide ușa și, continuând să mă țină strâns de braț, ia ceea ce pare a fi o centură din rastelul de lângă ușă, apoi mă duce la bancheta din piele roșie din colțul îndepărtat al camerei.

— Apleacă-te peste banchetă, murmură el încet.

În regulă, asta pot să fac. Mă aplec peste pielea moale și netedă. M-a lăsat cu halatul pe mine. Într-o parte liniștită a creierului, sunt vag surprinsă că nu m-a pus să-l dau jos. *Doamne, o să mă doară… știu.*

— Ne aflăm aici pentru că ai spus da, Anastasia. Și pentru că ai fugit de mine. Am să te lovesc de șase ori, iar tu vei număra loviturile odată cu mine.

De ce naiba nu trece odată la fapte? Mereu face un mare caz din faptul că mă pedepsește. Îmi rostogolesc ochii, știind prea bine că nu poate să mă vadă.

Îmi ridică marginea halatului și, din cine știe ce motiv, situația mi se pare mai intimă decât dacă aș fi fost dezbrăcată. Îmi mângâie cu tandrețe fundul,

trecându-și mâinile calde peste ambele fese și în jos spre părțile superioare ale coapselor.

— Fac asta ca să ții minte să nu mai fugi de mine și, oricât de excitant ar fi, nu vreau să fugi niciodată de mine, șoptește el.

Și ironia situației nu-mi scapă. Am fugit tocmai ca să evit asta. Dacă și-ar fi deschis brațele, aș fi alergat la el, nu aș fi fugit de el.

— Și-ai mai și rostogolit ochii la mine. Știi bine ce părere am despre asta.

Deodată, din glas i-a dispărut acea frică plină de neliniște și iritare. S-a întors de pe unde o fi fost. O aud în tonul lui, în felul cum își așază degetele pe spatele meu, ținându-mă – iar atmosfera din încăpere se modifică.

Închid ochii, pregătindu-mă pentru lovitură. Vine cu forță, plesnindu-mă peste fund, iar mușcătura centurii din piele e așa cum m-am temut c-o să fie. Involuntar, scot un țipăt și iau o gură uriașă de aer.

— Numără, Anastasia! îmi poruncește.

— Unu! strig la el și parc-ar fi o înjurătură.

Mă lovește din nou, iar durerea pulsează și reverberează pe dunga lăsată de centură. *Fir-ar să fie!… ce ustură!*

— Doi! țip eu.

Țipătul mă face să mă simt mai bine. Respirația lui e întretăiată și aspră, în vreme ce a mea e aproape inexistentă, căci bâjbâi cu disperare prin psihicul meu căutând măcar un dram de forță internă. Cureaua îmi taie din nou carnea.

— Trei!

Lacrimile îmi țâșnesc din ochi. Dumnezeule – e mai greu decât mi-am închipuit – e cu mult mai greu decât bătaia cu palma la șezut. Iar el nu se abține cu nimic.

— Patru! zbier când simt din nou mușcătura centurii, iar de data asta lacrimile îmi șiroiesc pe obraji. Nu vreau să plâng. Mă supără faptul că plâng. Mă lovește din nou.

— Cinci.

Glasul meu e mai degrabă un suspin înecat, strangulat, și în clipa asta cred că-l urăsc. Încă una, mai pot să suport încă una. Am senzația că fundul mi-a luat foc.

— Șase, șoptesc când durerea sfâșietoare mă săgetează din nou și aud cum lasă cureaua jos în spatele meu și mă trage în brațele lui, plin de ardoare și compasiune… iar eu nu vreau nimic de la el.

— Dă-mi drumul… nu…

Și mă lupt să scap din brațele lui, împingându-l de lângă mine. Mă lupt cu el.

— Nu m-atinge! șuier eu.

Mă îndrept de spate și mă uit țintă la el, iar el mă urmărește consternat, cu ochii măriți, de parcă s-ar teme să n-o rup la fugă. Îmi șterg furioasă lacrimile din ochi cu dosul palmelor, aruncându-i o căutătură cruntă.

— Asta ți-ar plăcea cu adevărat? Să mă vezi pe mine așa?

Îmi șterg nasul cu mâneca halatului.

El se uită la mine cu prudență.

— Ei, să știi că ești un nemernic stricat!

— Ana, îmi zice el șocat, pe un ton rugător.

— Nicio „Ana”, să nu-ndrăznești! Trebuie să-ți rezolvi bubele alea din cap, Grey!

Și, cu asta, mă întorc țeapănă și ies din încăpere, închizând ușa fără s-o trântesc.

Rămân cu mâna încleștată pe clanță în spatele meu și, câteva momente, stau rezemată cu spatele de ușă. Unde să merg? Să fug? Să rămân? Sunt atât de furioasă, că lacrimi fierbinți îmi șiroiesc pe obraji, și le șterg furioasă cu palma. Vreau doar să stau ghemuită undeva. Să stau ghemuită și să mă refac, cumva. Să-mi vindec încrederea sfărâmată. Cum de-am putut să fiu atât de proastă? Bineînțeles că doare.

Cu teamă, îmi frec posteriorul. Aaah! Doare. Unde să mă duc? Nu în camera lui. În camera mea,

sau în camera care va fi a mea, nu, *este* a mea… *a fost* a mea. De-aia voia el s-o păstrez. Știa că voi avea nevoie să mă distanțez de el.

Pornesc cu mișcări țepene în acea direcție, conștientă că s-ar putea să fiu urmărită de Christian. E încă întuneric în dormitor, zorii fiind doar ca o șoaptă pe linia orizontului. Mă urc cu stângăcie în pat, atentă să nu stau pe fundul dureros și sensibil. Rămân cu halatul de baie pe mine, înfășurându-l pe corp, și mă ghemuiesc și nu mă mai abțin – plâng în hohote cu capul în pernă.

Ce mi-am închipuit? De ce l-am lăsat să-mi facă una ca asta? Am vrut întunericul, să explorez cât de rău poate să fie – dar e prea întuneric pentru mine. Nu pot să fac asta. Totuși, asta e ceea ce face el. Așa își obține el satisfacția.

Ce manieră de a mă trezi! Și, ca să fiu dreaptă cu el, m-a avertizat și iar m-a avertizat, în repetate rânduri. Nu e normal. Are nevoi pe care eu nu i le pot satisface. Îmi dau seama de asta acum. Nu vreau ca el să mă mai lovească în halul ăsta niciodată. Îmi amintesc de cele două dăți în care m-a mai lovit și la cât de ușor mi-a fost atunci, prin comparație. E de ajuns așa pentru el? Plâng cu și mai mare foc în pernă. O să-l pierd. N-o să vrea să mai fiu cu el dacă nu pot să-i dau asta. De ce, de ce, de ce m-am îndrăgostit de Cincizeci de Vicii? De ce? De ce nu pot să-l iubesc pe José, pe Paul Clayton sau pe cineva ca mine?

Of, ce privire distrusă avea când am plecat. Am fost atât de crudă, șocată de sălbăticie… mă va ierta oare… Îl voi ierta? Gândurile îmi sunt învălmășite și confuze, reverberându-se și ricoșând în interiorul capului meu. Vocea interioară clatină din cap cu tristețe, iar zeița intimă nu e de văzut pe nicăieri. Of, pentru mine asta e o dimineață întunecată a sufletului. Sunt atât de singură. O vreau pe mama. Îmi amintesc de vorbele ei spuse la despărțire, pe aeroport.

Ascultă-ți inima, draga mea, și te rog, te rog mult – încearcă să nu mai despici firul în patru. Relaxează-te și bucură-te de viață. Ești atât de tânără, scumpa mea. Ai atâta viață de trăit, doar să lași lucrurile să se întâmple. Meriți tot ce-i mai bun din orice.

Uite că mi-am ascultat inima și m-am ales cu fundul făcut praștie și spiritul zdruncinat. Trebuie să plec. Asta e… Trebuie să-l părăsesc. Nu e bun pentru mine, iar eu nu sunt bună pentru el. Cum am putea vreodată să facem asta să funcționeze? Iar gândul că n-am să-l mai văd niciodată, practic, mă sufocă… Cincizeci de Vicii al meu.

Aud ușa deschizându-se. *Oh, nu – e aici.* Pune ceva pe noptieră și patul se mișcă sub greutatea lui când se urcă în spatele meu.

— Șșșt, șoptește el, și vreau să mă îndepărtez de el, să mă mut în cealaltă parte a patului, dar sunt paralizată.

Nu pot să mă mișc și stau țeapănă, fără să mă dau la o parte.

— Nu te certa cu mine, Ana, te rog, șoptește el.

Cu blândețe, mă trage în brațele lui, îngropându-și nasul în părul meu și sărutându-mă pe gât.

— Nu mă urî, murmură el încetișor cu buzele lipite de pielea mea, cu o voce dureros de tristă.

Inima mi se strânge din nou și un nou val de suspine tăcute rupe zăgazurile. Continuă să mă sărute dulce, cu tandrețe, dar eu rămân distantă și precaută.

Stăm împreună lungiți în pat și trece o veșnicie fără ca vreunul dintre noi să spună ceva. Mă ține în brațe și, încetul cu încetul, mă relaxez și nu mai plâng. Zorile vin și pleacă, iar lumina blândă crește în intensitate pe măsură ce intrăm în dimineață, dar noi continuăm să stăm lungiți, în tăcere.

— Ți-am adus niște Advil și un unguent cu arnică, spune el după un timp îndelungat.

Mă întorc încet în brațele lui ca să stau cu fața la el. Îmi sprijin capul pe brațul lui. În ochii cenușii

se citește precauția.

Mă uit la fața lui frumoasă. Nu lasă să se citească nimic, dar își ține ochii ațintiți în ochii mei, abia clipind. Of, frumusețea lui îmi taie respirația. Într-un timp atât de scurt, mi-a devenit atât de nemaipomenit de drag. Întind mâna și-l mângâi pe obraz, plimbându-mi vârfurile degetelor pe barba nerasă. Închide ochii și lasă să-i iasă aerul din plămâni.

— Îmi pare rău, șoptesc eu.

Deschide ochii și se uită la mine nedumerit.

— Pentru ce?

— Pentru ce-am spus.

— Nu mi-ai spus nicio noutate.

Ochii i se îmblânzesc de ușurare.

— Îmi pare rău că te-am rănit.

Eu ridic din umeri.

— Eu am cerut-o.

Iar acum știu. Înghit în sec. Gata, trebuie să-mi spun replica.

— Nu cred că pot să fiu tot ceea ce tu vrei să fiu, șoptesc.

Ochii lui se măresc și clipește, pe față revenindu-i expresia temătoare.

— Dar ești tot ceea ce vreau să fii.

Poftim?

— Nu înțeleg. Nu sunt obedientă și poți să fii mai mult ca sigur că n-am să te las să-mi mai faci asta vreodată. Și ăsta e lucrul de care ai nevoie, tu ai spus.

Închide ochii iar și văd cum o multitudine de emoții pun stăpânire pe rând pe fața lui. Când îi redeschide, are o expresie pustiită. *Oh, nu!*

— Ai dreptate. Trebuie să te las să pleci. Nu sunt bun pentru tine.

Pielea capului mă furnică, iar lumea se depărtează de mine, lăsându-mi la dispoziție un abis larg și adânc în care să mă prăbușesc. *Oh, nu!*

— Nu vreau să plec, șoptesc.

La naiba – asta e. Fie ce-o fi. Încă o dată, ochii mei înoată în lacrimi.

— Nici eu nu vreau să pleci, șoptește el cu glas răgușit.

Ridică mâna și-mi mângâie tandru obrazul, ștergându-mi o lacrimă cu degetul mare.

— De când te-am cunoscut, m-am trezit la viață.

Degetul lui mare îmi parcurge conturul buzei de jos.

— Și eu, șoptesc. M-am îndrăgostit de tine, Christian.

Ochii i se măresc din nou, dar de data asta pricina este o teamă pură.

— Nu! bâiguie el de parcă ar fi rămas fără aer în plămâni.

Oh, nu!

— Nu se poate să mă iubești, Ana. Nu… e greșit.

E îngrozit.

— Greșit? Ce e greșit?

— Păi, uită-te la tine. Nu pot să te fac fericită, spune cu o voce îndurerată.

— Dar mă faci fericită, îl contrazic încruntându-mă.

— Nu și în acest moment, nu făcând ceea ce vreau să fac.

Fir-ar să fie! De fapt, despre asta e vorba. La asta se reduce totul – la incompatibilitate – și îmi vin în minte toate acele biete supuse de dinaintea mea.

— N-o să putem trece niciodată peste asta, nu-i așa? șoptesc, simțind furnicături de teamă.

Clătină din cap cu privirea goală. Închid ochii. Nu suport să mă uit la el.

— Păi… atunci, o să plec, murmur eu, strâmbându-mă de durere când mă ridic în capul oaselor.

— Nu, nu pleca, îmi zice el pe un ton din care răzbate panica.

— Nu mai are niciun rost să rămân.

Dintr-odată, mă simt obosită, de-a dreptul epuizată, și vreau să plec acum. Mă dau jos din pat, iar Christian face și el la fel.

— Vreau să mă îmbrac, am nevoie de puțină intimitate, spun cu o voce plată și pustie, lăsându-l în dormitor.

Cobor scara și arunc o privire la camera spațioasă, amintindu-mi că, doar cu câteva ore mai devreme, îmi odihneam capul pe umărul lui în timp ce cânta la pian. Atât de multe s-au întâmplat de atunci. Am avut ochii deschiși și am văzut până unde poate să ajungă depravarea lui, iar acum știu că nu e capabil de iubire – să dăruiască sau să primească iubire. Temerile mele cele mai rele s-au împlinit. Și, în mod ciudat, e un sentiment eliberator.

Durerea e atât de intensă încât refuz s-o conștientizez. Mă simt amorțită. Am reușit, nu știu cum, să evadez din corpul meu, iar acum sunt un observator nepăsător al acestei tragedii în curs de desfășurare. Îmi fac un duș rapid și metodic, concentrându-mă doar la fiecare secundă care urmează. Acum stoarce sticla cu gel de duș. Pune sticla înapoi în dulăpior. Freacă-te cu lufa pe față, pe umeri… și așa mai departe, doar acțiuni simple, mecanice, care să necesite numai gânduri simple, mecanice.

Îmi termin dușul și, dat fiind că nu m-am spălat pe cap, mă șterg rapid cu prosopul. Mă îmbrac în baie, scoțându-mi din valijoară tricoul și blugii. Țesătura aspră a blugilor se freacă de pielea sensibilă a fundului meu, dar sincer e o durere bine-venită fiindcă îmi distrage mintea de la ceea ce se întâmplă cu inima mea zdrobită.

Stau aplecată ca să-mi închid valiza și îmi atrage atenția punga care conține cadoul lui Christian – o trusă de aeromodelism cu planorul Blanik L23, pe care să și-l construiască singur. Pericol de lacrimi! Oh, nu… vremuri mai fericite, când exista speranță pentru mai mult. Scot trusa din ambalaj,

știind că va trebui să i-o dau. Repede, rup o foaie de hârtie din blocnotes și îi scriu un mesaj, pe care-l las pe cutie.

Asta mi-a adus aminte de o vreme fericită.
Mulţumesc.

Ana

Mă uit la imaginea mea în oglindă. O stafie palidă și chinuită mă privește lung. Îmi prind părul într-un coc și nu iau în seamă cât de umflate-mi sunt pleoapele de la atâta plâns. Vocea interioară încuviințează din cap. Până și ea știe că nu e momentul să fie caustică. Nu-mi vine să cred că lumea mea se destramă în jur, prefăcându-se într-un morman steril de cenușă, toate speranțele și visele mele zdrobite cu cruzime. Nu, nu, nu te lăsa stăpânită de modul ăsta de gândire. Nu acum, nu încă. Trag aer adânc în piept, îmi iau valiza și, după ce îi pun pe pernă trusa de aeromodelism și biletelul, mă duc spre camera mare.

Christian vorbește la telefon. E îmbrăcat în blugi negri și un tricou. E desculț.

— Ce-a spus?! strigă el, făcându-mă să tresar. Păi putea să ne spună adevărul, fir-ar al dracului să fie! Ce număr are? Trebuie să-l sun… Welch, asta e o eroare grosolană.

Ridică privirea și nu-și dezlipește ochii întunecați și îngânduraţi de mine.

— Găsește-o, se răstește și închide telefonul.

Mă duc la canapea să-mi iau rucsacul, străduindu-mă din răsputeri să-l ignor. Scot Mac-ul din rucsac și mă duc în bucătărie, așezându-l cu băgare de seamă pe barul pentru micul dejun, împreună cu BlackBerry-ul și cheia de la mașină. Când mă întorc cu fața la el, se uită cu ochii mari la mine, stupefiat și îngrozit.

— Am nevoie de banii pe care Taylor i-a obținut din vânzarea broscuței.

Am o voce clară și calmă, lipsită de emoție… extraordinar.

— Ana, nu vreau lucrurile alea, sunt ale tale, spune el, nevenindu-i să creadă. Ia-le.

— Nu, Christian. Le-am acceptat doar la insistențele tale, iar acum nu le mai vreau.

— Ana, fii rezonabilă, mă dojenește el.

— Nu vreau nimic care să-mi amintească de tine. Doar atât, am nevoie de banii obținuți de Taylor pentru mașina mea.

Vocea mea e seacă. El oftează.

— Chiar vrei să mă rănești?

— Nu.

Mă încrunt, uitându-mă lung la el. Bineînțeles că nu… te iubesc.

— Nu vreau asta. Doar încerc să mă protejez, șoptesc.

Pentru că tu nu mă vrei așa cum te vreau eu.

— Te rog, Ana, ia lucrurile alea.

— Christian, n-are rost să ne certăm – vreau banii ăia.

El îngustează privirea, dar deja nu mă mai intimidează. Mă rog, doar un pic. Îl privesc la rându-mi impasibilă, fără să clipesc sau să-mi cobor ochii.

— Accepți un cec?

— Da, cred că ești solvabil.

Nu zâmbește. Doar se întoarce și se duce la el în birou. Arunc o ultimă privire în apartamentul lui, zăbovind la toate operele de artă de pe pereți – toate abstracte, senine, distante… reci chiar. Se potrivește, îmi zic, absentă. Ochii îmi rătăcesc asupra pianului. Dumnezeule… dacă-mi țineam gura, am fi făcut dragoste pe pian. Nu, futut era cuvântul; ne-am fi futut pe pian. Mă rog, eu știu că aș fi făcut dragoste. Gândul îmi zăbovește greu și trist în minte și în ce mi-a mai rămas din inimă. Niciodată n-a făcut dragoste cu mine, nu? Pentru el, mereu a fost vorba doar despre futut.

Christian se întoarce și-mi dă un plic.

— Taylor a obținut un preț bun. E o mașină clasică. Poți să-l întrebi. O să te ducă acasă.

Arată cu o mișcare a capului peste umărul meu. Mă întorc și-l văd pe Taylor stând în prag, îmbrăcat în costum, impecabil ca întotdeauna.

— Nu e nevoie. Pot să ajung și singură acasă, mulțumesc.

Mă întorc ca să mă uit la Christian și văd furia abia stăpânită din ochii lui.

— Chiar ai să mă sfidezi la fiecare pas?

— Dar de ce să-mi schimb un obicei de-o viață? îl întreb, ridicând ușor din umeri în chip de scuză.

Închide ochii a frustrare și își plimbă mâna prin păr.

— Te rog, Ana, lasă-l pe Taylor să te ducă acasă.

— Mă duc să iau mașina, domnișoară Steele, anunță autoritar Taylor.

Christian încuviințează din cap și, când mă uit după Taylor, constat că a și dispărut.

Mă întorc cu fața la Christian. Ne separă o distanță de un metru și ceva. Face un pas înainte, iar eu mă retrag instinctiv. Se oprește și durerea din expresia lui e palpabilă, ochii lui cenușii fiind cuprinși de o vâlvătaie.

— Nu vreau să pleci, murmură el cu un glas plin de alean.

— Nu pot să rămân. Știu ce îmi doresc și tu nu poți să-mi oferi, iar eu nu pot să-ți dau ceea ce ai nevoie.

Mai face un pas înainte, iar eu ridic palmele.

— Nu, te rog.

Mă dau înapoi din fața lui. E de neconceput ca eu să-i tolerez acum atingerea, m-ar nimici.

— Nu pot să fac asta.

Îmi iau valiza și rucsacul și mă îndrept spre foaier. Mă urmează, având grijă să păstreze distanța. Apasă butonul liftului, iar ușa se deschide. Mă urc.

— Rămas-bun, Christian, murmur eu.

— Ana, rămas-bun, spune el încetișor și pare teribil, teribil de distrus, un om stăpânit de o suferință agonizantă, reflectând ceea ce simt în sufletul meu.

Îmi desprind cu greu privirea de la el, ca să nu mă răzgândesc și să încerc să-i alin durerea.

Ușa liftului se închide și mă simt dusă iute în adâncimile subsolului și spre iadul meu personal.

Taylor îmi ține portiera deschisă, iar eu mă urc pe bancheta din spate a mașinii. Evit contactul vizual. Stinghereala și rușinea mă inundă. Am eșuat pe toată linia. Am sperat să-l aduc pe Cincizeci de Vicii al meu la lumină, dar s-a dovedit o sarcină prea grea pentru posibilitățile mele limitate. Cu disperare, încerc să-mi țin emoțiile în frâu și cât mai la distanță. Pe când ne deplasăm pe Fourth Avenue, mă uit lung pe geamul mașinii și enormitatea gestului pe care l-am comis începe să se reverse asupra mea. Drace – l-am părăsit. Singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată. Singurul bărbat cu care m-am culcat vreodată. Oftez, când o durere sfâșietoare mă săgetează, iar zăgazurile se rup. Lacrimile îmi curg nepoftite pe obraji și le șterg grăbită cu degetele, scotocind prin geantă după ochelarii de soare. Când ne oprim la un semafor, Taylor îmi întinde o batistă din olandă. Nu zice nimic și nu se uită în direcția mea, iar eu iau batista cu recunoștință.

— Mulțumesc, bâigui eu, iar acest mic și discret gest de bunătate mă impresionează profund. Stau rezemată pe bancheta luxoasă și plâng.

Apartamentul e dureros de pustiu și de neprimitor. N-am locuit aici îndeajuns ca să mă simt ca acasă. Mă duc direct în camera mea și acolo, atârnând dezumflat de capul patului meu, văd un foarte trist balon-elicopter. Charlie Tango, arătând și simțindu-se exact ca mine. Îl smulg supărată de la tăblia patului, rupând firul cu care

era legat, și îl țin în brațe. O, Doamne… ce-am făcut?

Mă prăbușesc pe pat, încălțată și îmbrăcată, și urlu. Suferința e de nedescris… fizică, mentală… metafizică… e pretutindeni, prelingându-se în măduva oaselor mele. Durere. Asta e durere – și mi-am provocat-o singură. În adâncul meu, un gând malițios și nepoftit vine de la zeița mea intimă, care are buzele contorsionate într-un rictus… durerea fizică provocată de centură e nimic, nimic prin comparație cu această distrugere. Mă ghemuiesc, strângând cu disperare la piept balonul dezumflat și batista lui Taylor, și mă abandonez propriei mele dureri.

— Sfârșit vol. 1 —

Mulțumiri

Le sunt îndatorată următorilor pentru ajutorul și sprijinul acordate:

Soțului meu, Niall, îi mulțumesc pentru că mi-a tolerat obsesia, pentru că a fost un zeu casnic și pentru că a făcut prima redactare.

Șefei mele, Lisa, îi mulțumesc pentru că a avut răbdare cu mine în această ultimă perioadă de circa un an în care mi-am făcut de cap cu această nebunie.

Lui CCL, n-am să-i spun niciodată, dar mulțumesc.

Originalelor „fete din bunker", le mulțumesc pentru prietenie și sprijinul permanent.

Lui SR, îi mulțumesc pentru toate sfaturile utile, de la început și pentru că a fost prima.

Lui Sue Malone, îi mulțumesc pentru că m-a ajutat să-mi clarific gândurile.

Amandei și tuturor celor de la TWCS, le mulțumesc pentru că au încercat.

Cincizeci de umbre întunecate
E. L. James

Titlul original: Fifty Shades Darker
Traducere din engleză de Laurențiu Dulman

Cincizeci de umbre întunecate este al doilea volum al trilogiei Fifty Shades.

Intimidată de gusturile speciale și secretele întunecate ale tânărului și frumosului om de afaceri Christian Grey, Anastasia Steele se desparte de acesta și își începe cariera la o editură din Seattle. Însă dorul de Christian o urmărește neîncetat, iar atunci când acesta îi propune un nou „contract", Anastasia nu poate rezista. Ei reîncep relația, iar Anastasia află mai multe despre trecutul chinuitor al iubitului ei pervertit, provocator și măcinat de frământări. În timp ce Christian se luptă cu demonii săi interiori, Anastasia este nevoită să se confrunte cu furia și invidia unei femei care a făcut parte din trecutul lui Grey și trebuie să ia cea mai importantă decizie din viața sa.

E.L. James trăiește la Londra, este căsătorită și are doi băieți adolescenți. A lucrat ca producătoare TV și a visat întreaga viață să scrie cărți pentru publicul larg. A început să scrie și să-și posteze textele pe un site al fanilor seriei AMURG. Trilogia a fost inițial publicată în format de e-book, fiind în prezent cel mai bine vândut titlu din istoria cărții electronice. Editată ulterior în format de carte, trilogia avea să devină un bestseller incontestabil.

Observații

[←1]

Se referă la sensul dublu al cuvântului englezesc sugar, care poate să însemne „zahăr”, dar şi „iubito” (ca formulă de adresare). (N.t.).

[←2]

Denumirea de cod a aeroportului din Portland, Oregon, SUA. (N.tr.).

[←3]

Denumire prescurtată pentru Seattle-Tacoma International Airport. (n. tr.).

[←4]

Denumire argotică pentru sexul „clasic”. (N.t.)

[←5]

Personaj din filmul *Absolventul* (1967). (N. t.)

[←6]

Acronim pentru Washington State University of Vancouver – Universitatea Statului Washington, din Vancouver. (N.t.).

[←7]

Un oraş imaginar al oamenilor neîndemânatici. (N.t.).

[←8]

Joc de cuvinte intraductibil; în original, fishy, care poate să însemne şi „din peşte”, dar şi „ceva dubios”. (N.t.).

[←9]

Desert rece preparat din smântână îndulcită şi îngroşată cu gelatină, bătută cu vin, alcool sau suc de fructe. (N.t.).

[←10]

Stil vestimentar feminin inspira de diverse influenţe boeme şi hippie, ajuns la apogeu în anii 2004-2005. (N.t.).

[←11]

EST — abreviere pentru Eastern Standard Time, oră valabilă pe teritoriul SUA şi echivalând cu GMT-5, unde GMT este ora meridianului zero. (N.t.)

[←12]

Costum de baie constând dintr-o vestă sau o camizolă şi chiloţi bikini. (N. t.)

[←13]

Transcrierea în română a abrevierii UST=Unresolved Sexual Tension (Tensiune Sexuală Nerezolvată). (N.t.)

[←14]

Casa Internaţională a Clătitelor. (N.t.)

[←15]

Regiune din sud-estul Statelor Unite ale Americii cuprinzând statele Alabama, Georgia, Louisiana, Mississippi şi Carolina de Sud. (N.t.)

[←16]

Refuzul de a răspunde la o întrebare pe motiv că răspunsul l-ar putea incrimina pe cel care-l dă. (N.t.)

[←17]

Paste cu scoici. (N.t.)

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Mulțumiri

Table of Contents

Capitolul 1	3
Capitolul 2	20
Capitolul 3	39
Capitolul 4	59
Capitolul 5	79
Capitolul 6	97
Capitolul 7	119
Capitolul 8	132
Capitolul 9	151
Capitolul 10	174
Capitolul 11	199
Capitolul 12	222
Capitolul 13	244
Capitolul 14	271
Capitolul 15	293
Capitolul 16	315
Capitolul 17	339
Capitolul 18	365
Capitolul 19	385
Capitolul 20	404
Capitolul 21	428
Capitolul 22	451
Capitolul 23	480
Capitolul 24	509
Capitolul 25	541
Capitolul 26	568
Mulțumiri	592